

BURMESE
CLASSIC
COM

ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ လာဘ်လာဘပေါများစေသည့် ကျင့်စဉ်

ဆရာဝင်း (သာဂီနွယ်)

လူကြီးမင်းရဲဖုန်းနံပါတ် နှင့် လူကြီးမင်းရဲကံကြမ္မာ နတ်မျက်စိဆရာအောင်နီ

မာတိကာ

ထိုင်းစားအားထုတ်ကြည့်ပါ

ဆရာဝင်း (သာကီနွယ်) ဝေဘုဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ လတ်လာဘပေါများစေမည့်ကျင့်စဉ် ၅

(၇)ရုတ်ထားထီးထီးကြရအောင်

ကျော်ဇောဟိန်း (နံသာ) ဂျီဟ်တိုင်များ ၉

ထိတထယ်ဝေါက်စေချင်ရဲ့

တက္ကသိုလ်ကောင်းစည်သူ "အလှူအမြှေးစားစားသနည်း" (အထက်မင်းလှ) ၁၄

မိုးယာယာယာယာ

စင်စင်လှ (အင်းစိန်) ကစင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘုဒ္ဓသုမနမထေရ်မြတ်ကြီး ၁၇

စုန်းဝေဝေညောင်

နတ်မျက်စိ ဆရာအောင်စိုး "လူကြီးမင်းရဲ့စုန်းနံပါတ် နှင့် လူကြီးမင်းရဲ့ကြံ့ခွာ" ၃၇

ပြည်ထူထူထူအတွက်

သုခဇော် "အရိုက် အမှန်တိုင်းဟောမည်" ၄၃

တောထူထူတောထူ

အေးရီနီလတ် (ဇွဲလေး) လက်ဖက်ရည် သောက်ခြင်း၏... ၄၇

တရားထိုးတတ်စေရန်

ဆရာဝင်း (သာကီနွယ်) ငါးရာနံကျမ်း..... ၅၂

ထောင်းရှုထုထိုင်

ဆရာဒေဝစက္က "ကျန်းမာစိမာရီရှင်" ၆၁

ပုလင်းတော်ထိုက်ထည်စွာဖြင့်

အိမ်ခြေမြင့်မြင့် (မိုးဘိုးကျောနှင်) မိုးဘိုးကျောနှင် သမ္မုဒ္ဓေတန်ခိုးတော် ၆၆

အစာစားစား စားစားစားစား

ရင်ငြိမ်းလင်း ဆီးရောဂါအတွက် ဆေးစွမ်းတစ်လက် ၇၆

စုန်းဝေဝေညောင်

ဒီအောင်လင်း (ဒီပဲယင်း) "သုံးခါသေပြီးမှ သုံးခါကြိမ်စုန်းသောကြက်" ၇၈

အကြွင်းမဲ့

ဆရာမဂီ "သက်ရှည်ချမ်းသာ အောင်ဂါထာ" ၈၃

အလှူအမြှေး

မနင်းဝါ (BURMESE CLASSIC) နောက်ဆုံးဘဝ ၈၆

ဝိုးဝါး

ဝေစည် (ခေတ္တ) "အဆိပ်သီး" ၉၀

ပြည်တွင်းရှုစား

စော့ကိုကို ခြေကြောဘုရားနှင့်..... ၉၅

ထိခွံရှုထောင့်

ဆောင်းဟောမန် - မြတ်ကြေးမုံ "ဆက်စပ်မှုနိယာမရီ - မရီ" ၉၉

ဒွန်(ရှု)ထောက်ထောင့်

မောင်ဇော်မျိုး (မန်း/နိင်တကာ) ဖေတလှ ၁၀၂

ထိခွံထောက်ထောင့်

ဝေလွင်မြင့်မောင် "မြင်းခံဘုရား၏ လျှိုဝက်ဆန်းကြယ်မှု" ၁၀၅

ထိခွံထောက်ထောင့်

လင်းမြတ်မင်းအိမ် ဂုဏ်ထူးအိမ်ထောင်သက်ရယ်မို့ ၁၁၂

တောထွင်းချမ်းသာကြီးစွာ တိုးတက်စေရန်

ဟိန်းထက်ရန် လောကီကောလီချေခြင်းအစီအစဉ် ၁၁၇

အားအင်ပြည့်ဖြိုးအတွက်

အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ) ပဲခိပ် ၁၂၁

ဝေဒနာ

ဒိုးချင် အခြားလမ်းကသွားဟေ့ ၁၂၆

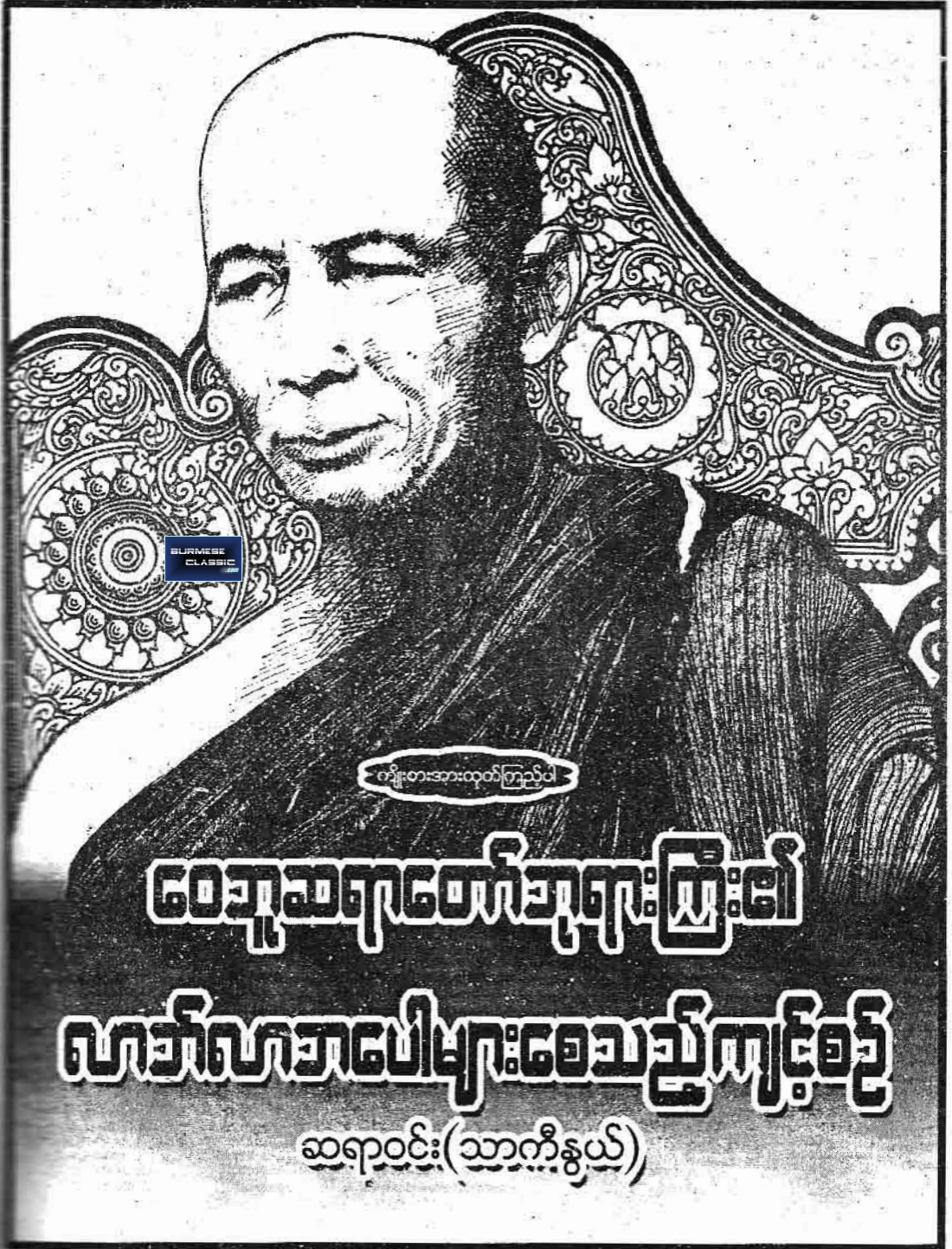
Kyaw Kyaw SWE 1965 @ G MAIL.COM

အိမ်ခြေမြင့်မြင့်

တိုက် (၉) ၃၀၀ - ပိတောက်လမ်းယူဇနပလာစာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဇွဲလေး - ၀၉၄၄၂၀၀၇၆၀၊ ၀၉၅၇၂၀၅၀၊ ၀၉၅၇၆၂၀၀၊ ၀၉၅၇၆၆၀၀

မာတိကာ

အဂ္ဂဉာဏ် (မနောသုဝေက္ခာဏ်)	အခြစ်ခြစ်ပါသည် "သေရည်သေရက်"	၁၂၈	ပစ်တိုင်းထောင်	အမှောင်ဝထောင် မိုက်ခြင်းလော	၂၀၃
စိမ်စိမ်အေး	စာရေးသူထိုက်ကွေ့ကျက်တို့ရွာ ထွေလာဆန်းပြားဒီရီးလမ်း နိပ်ငုံငြားရှုခင်း	၁၃၃	စောနိုင်ထူး	စာတိယာခဲစာထဝရား တစ်ခါက သူငယ်ချင်း	၂၀၇
လှမြင်အေး	တစ်ခန့် နဲ့ တစ်ည	၁၃၈	သောင်းဝေဦး	အမှတ်တရတိုက်ပွဲကြီးများ မြဝတီတိုက်ပွဲကြီး ထိထရိုလိုနီ	၂၂၁
မောင်မြင့်မြတ်	ပြောချစ်သလိုသာပြောဝါ ကားပြောချင်လား ကထင်ရှိတဲ့ "ရေသူမ"	၁၄၄	မနောဖြူ (လွန်)	တကယ်မသိခဲ့ပါလား	၂၂၈
ဆက်နိုင်လင်း (မန္တလေး)	ဇရုတတိလုပ်ကြွေဝါ ရေဆက်ရမည်စရီး	၁၄၈	ဘိုဘို (ရွှေကံကျ)	'ထယ်ဆီထယ်ဝယ် ထယ်တိုရယ်' ဘောင်တော်သခင်မ	၂၃၅
ပဲခွပ်မျိုး (အောင်လံ)	အမှတ်တရကွေ့ထဲထဲ အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင်(၂) ဝယ်ဝါလိုနဲ့ နေတတ်ကြဖို့	၁၅၂	ကျော်ပြည့်ဟန် (မင်းလှ)	နောက်ထပ်ထွေးဝါ ဝဋ်ကြေးမျက်ချင်း မာဝါပါ	၂၅၁
သောင်းဝေဦး	ရိုကျော့ရှိပါသည် ရုန်းမ	၁၅၇	၂၀၀၄ခုနှစ်	နေ့နီဝါရီလအတွင်း (၇) ရက် သားသမီးများအတွက် ဗေဒသုတေသန ဆရာမျိုး "အာကီရောင်လိုအောင်ရမလဲ"	၂၅၄
အောင်မြတ်သူ	တိရိစ္ဆာန်ထာဝ ကျား...ကျား.....	၁၆၆	မောင်လေးကော (ဘီးလင်း)	ထယ်ထယ်လွတ် ဟုတ်လောက်တယ် ဘုရား	၂၅၈
သရဖူသန်းအောင် (မော်ကွန်း)	ခမ်းထီးတောင်ခြေရင်း နတ်မြွေစိမ်း	၁၆၉	ကျော်အေးရွှေ	ရာဇဝင်ထဲတကထများ "ဦးကြီး" ထူတိုက်တစ်ခေါင်	၂၆၁
နိုးနိုး (သန်လျင်)	အခြားလောထထိုစေးလို့ရပါတယ် မင်းသန်ကျော် နတ်လေရွှန်	၁၈၂	သန်လျင်မောင်မောင်ဦး	အမှန်ထိုအမှန်ဝဲ သန်လျင်မောင်မောင်ဦး စပ်ဘီယာတစ်ခွက်၏...!	၂၆၄
ချစ်ဆိုင်		၁၈၄	လူ၏ဉာဏ်ရည်		၂၆၉
			K. M အေး (ကျွဲဖျော်)	အကြပ်အတည်းရဲရဲရင်ဆိုင်	၂၇၄
		၁၉၅	ထွေးထွေး		
			စိုးဝင့်(ဝတ်လက်)	ရွှေတွင်းထဲဝယ်	၂၇၇

BURMESE
CLASSIC

စိုးစားအားထုတ်ကြည့်ပါ

ဝေသာနာတော်အုရားကြီး၏

လက်လှာပေါ်များစေသည့်ကျင့်စဉ်

ဆရာဝင်း(သာကီနွယ်)

ကျွန်တော် ဗေဒင်ဆရာမဟုတ်သော်လည်း တတ်သည့်ပညာ မနေသာ ဆိုသလို ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများ၊ ကျွန်တော်ရေးတဲ့ဆောင်းပါးတွေဖတ်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီ အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်းလိုတဲ့ စာဖတ်သူများကို မလွှဲမရှောင်သာ ဗေဒင်ဟောပေးနေပါတယ်။ ဗေဒင်မေးသူပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ၇၅ ရာခိုင်နှုန်းက ပြဿနာနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေကြတဲ့သူတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ပြဿနာတွေ နားထောင်ရင်း ကိုယ်ပါ သူတို့နဲ့အပူတွေကို မျှဝေခံစား ရပါတယ်။ သူတို့ကတော့ တစ်ယောက်ချင်း အပူတွေ ပြောတာပါပဲ။ ကျွန်တော့်မှာတော့ သူတို့အပူတွေ စုပြုံခံစားရပါတယ်။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကတည်းက အများအကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့သူဖြစ်တော့ သူတစ်ပါးရဲ့သောက၊ ဒုက္ခတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ကူညီဖြည့်စွမ်းလိုတဲ့ဆန္ဒတွေ ဖြစ်ပေါ်ပါတယ်။ အခုမှပဲ ဗေဒင်ဆရာတွေရဲ့ဘဝကို နားလည်မိပါတယ်။ တချို့ဆရာကြီးတွေ ဗေဒင်ကို တစ်သက်လုံး ဟောသွားနိုင်ကြတာ ကျွန်တော် အံ့သြမိပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း တစ်ချိန်တုန်းက အခု ဗေဒင်မေးသူတွေလိုပဲ အပူသောကရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော် ၁၉၈၈ ခုနှစ်မှာ အလုပ်တာဝန်က ရပ်ဆိုင်းခံရပြီး လေးငါးနှစ်လောက် ကြာတဲ့အခါ ဘဝမှာ ခြေလှမ်းမားပြီး စီးပွားရေးဒုက္ခ၊ လူမှုရေးသောက ကြုံခဲ့ရဖူးပါတယ်။ ကာလအားဖြင့် ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်လောက် ကြာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဒီအကြပ်အတည်းက လွတ်မြောက်စေဖို့ ဘာသာရေးနဲ့ ဖတ်သက်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ စဉ်းစားတဲ့အခါ ကျွန်တော်ကန်ဘာလူပျိုနွယ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က သစ်တောဝန်ထမ်းအငြိမ်းစား ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီး ဦးဘိုချီပြောခဲ့ဖူးတဲ့ တောဆရာတော်ကြီးရဲ့ လာဘ်လာဘ ပေါများစေတဲ့ ကျင့်စဉ်ကို သွားပြီး သတိရမိပါတယ်။ ဦးဘိုချီက ရွှေဘိုအောင်မြေကျောင်းတိုက်ကို တောဆရာတော်ဘုရားကြီး လေးလေးကြွရောက်သီတင်းသုံးစဉ် ဒုလ္လဘရဟန်း ဝတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ တောဆရာတော်ဘုရားကြီးက တစ်နှစ်ကို ကျောက်ဆည်ဝေဘူတောင်လေးလ၊

ရွှေဘိုအောင်မြေကျောင်းတိုက် လေးလ၊ ခင်ဦးမြို့နယ် အင်ကြင်းပင်ကျောင်း ဆရာတော်ကြီးရဲ့ဇာတိရွာ လေးလ သီတင်းသုံးပါတယ်။ ဦးဘိုချီက ညတိုင်း ဆရာတော်ကြီးကို ဝတ်ဖြည့်လေ့ရှိပါတယ်။ တစ်ည ဆရာတော်ကြီးကို ဝတ်ဖြည့်နေစဉ် လာဘ်လာဘပေါများစေတဲ့ကျင့်စဉ်ကို မိန့်ကြားခဲ့ဖူးကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီး ဦးပဉ္စင်းငယ်ဘဝက ခင်ဦးမြို့နယ် သဲကုန်းကြီးကျေးရွာ၊ မန်ကည်းပင်ကျောင်းမှာ ပညာသင်ကြားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ဂျပန်ခေတ် လူသုံးပစ္စည်း အလွန်ရှားပါးတဲ့ခေတ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်က ရေချိုးတဲ့အခါ ဆပ်ပြာတိုက်စရာမရှိလို့ ထိုအချိန်က မန္တလေးကထွက်တဲ့ ဆင်ချေးတုံးဆပ်ပြာခေါ်တဲ့ ခပ်ပိုင်းပိုင်းမည်းမည်း အဝတ်လျော်ဆပ်ပြာတုံးလေးကို လိုချင်တယ်။ တော်တော်နဲ့ မရနိုင်ဘဲဖြစ်နေတယ်။ တစ်ရက်မှာတော့ အဲဒီဆပ်ပြာခဲလေးတစ်ခဲ ကံအားလျော်စွာရတော့ ဆရာတော်က ဒီလာက်ရှားတဲ့ပစ္စည်း မသုံးဘူး

သို့ အခြားဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးကို လျှပ်
ဆိုင်ပါတယ်။

နောက်တော့ ဆရာတော်က
မူလဦးပဉ္စင်းကနေ ကျောက်
ဆောင်တောင်ကို ပြောင်းရွှေ့ ပြီး
ဆရာတော်သည် တရားကျင့်တယ်။
ဆရာတော် မြို့ထဲက ဆွမ်းခံ
မြို့တော်အခါ ဆွမ်းကို သပိတ်လိုက်
ဆရာတော်လျှောက်တယ်။ ဘုရားကလျှောက်ပြီး

သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်စားပြီးမှ ဆွမ်း
ကို ဘုဉ်းပေးတယ်။ သတ္တဝါတစ်ကောင်
ကောင်ဆိုတာ စာကလေးပဲစားစား ကိုး
ကန်းပဲစားစား။ ပုရွက်ဆိတ်ပဲစားစား
သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင် စားပြီးမှ
ဘုန်းပေးလေ့ ရှိတယ်။ အဲဒီလို ကျင့်တာ
မကြာပါဘူးဗျာ။ ဆယ့်တစ်ဝါ (၁၁ နှစ်)
ပဲ ကျင့်ရပါတယ်။ အဲဒီလိုကျင့်ပြီးတဲ့အခါ
ဆွမ်းကွမ်းဆိုတာ မရှားပါဘူး။ သစ်ငှက်

တိုက်စပြီး ဆွမ်းထလောင်းပါတယ်လို့ မိန့်
ကြားဖူးပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီး ရန်ကုန်
မန္တလေးမြို့ ကြီးတွေ ကြွတဲ့အခါ လျှပ်ခါနီး
သူတွေ များလွန်းတဲ့အတွက် သုံးတန်
ကားကြီးနဲ့ပင် ပစ္စည်းတွေကို သယ်ရ
ကြောင်း ကြားဖူးပါတယ်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ရဲ့
စီးပွားရေးအခက်အခဲ အကြပ်အတည်း
ကို ဝေဘုဆရာတော်ကြီး ဆွမ်းကွမ်း

ပေါများစေတဲ့ ကျင့်စဉ်ကို စတင်ပြုလုပ်
ပါတယ်။ အလှူခံပုံးရှိတဲ့ဘုရားဆိုရင်
တတ်နိုင်သလောက် မလွတ်တမ်း
ငွေလှူပါတယ်။ လှူပြီးတော့လည်း
ငွေကြေးအခက်အခဲမှ လွတ်မြောက်ရ
ပါလိုက်လို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ အဲဒီလို
အလေ့အကျင့်နဲ့ လှူဒါန်းလာရာ လေး
နှစ်လောက်ကြာတဲ့အခါ အကြောင်းကိစ္စ
ပေါ်လာလျှင် ငွေကြေးကိစ္စဟာ သူ
အလိုလို ပြေလည်သွားတာ တွေ့ရပါ
တယ်။ ငွေကြေးလိုအပ်ချက် များသည်
ဖြစ်စေ၊ နည်းသည်ဖြစ်စေ ပြေလည်
သွားပါတယ်။ အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်နဲ့ သ နှစ်
ပြည့်လာတဲ့အခါ ငွေကြေးတွင်မကဘဲ
လိုအပ်ချက်ပစ္စည်းတွေပါ ပြည့်စုံလာပါ
တယ်။ ဒါကတော့ ရေရှည် ကျင့်ရတဲ့
နည်းပါ။

နောက်တစ်ခုက ဘယ်သူကမှ
ပေးတဲ့နည်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်
စိတ်ကူးနဲ့ ကျွန်တော်လုပ်ကိုင် စမ်းသပ်
တဲ့နည်းပါ။ အဲဒါကတော့ ရွှေတိဂုံ
စေတီတော် အာရုံခံတန်ခိုးစောင်းလေးခုက
ဘုရားကြီးလေးဆူကို ကံ့ကော်ညွန့်များနဲ့

ဝတ္ထုငွေကပ်လှူ။ ဂုဏ်တော်ပုထိုး (၉)
ပတ်စိပ်ပြီး ငွေကြေးဆုတောင်းတဲ့နည်းပါ။
အဲဒီကျင့်စဉ်အတိုင်း တစ်ရက်တည်း
အပြီးဆောင်ရွက်တဲ့အခါ မမျှော်လင့်ဘဲ
ငွေတွေရတတ်ပါတယ်။ စာရှုသူလည်း
အဓိဋ္ဌာန်တွေဝင်ပြီး ဆုတောင်းကြတာ
ရှိမှာပါပဲ။ ဘယ်အဓိဋ္ဌာန်ပဲကျင့်ကျင့်
တတ်နိုင်သမျှ သီလလုံစေချင်ပါတယ်။
သီလ မလုံဘဲနဲ့ အဓိဋ္ဌာန်အောင်မြင်လျှင်
လက်တွေ့အားဖြင့် အကျိုးမများတတ်
ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အသိ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက် စီးပွားရေးလာဘ်လာဘရဖို့
ကြိုးကိုးကြိုး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လိုက်တာ
အပြေးအလွှား အမောတကောပါပဲ။
ဒါပေမဲ့ သူက သူတစ်ပါးကို ငွေကြေး
ပစ္စည်းလိမ်ညာတော့ ဘာအကျိုးစီးပွားမှ
မရပါဘူး။

ကျွန်တော့်ကို ဗေဒင်ကူညီ
ဟောပေးနေတဲ့ နတ်ကြီးတွေရဲ့ အကူ
အညီနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စီးပွားရေးဘဝ
ကို အကဲဖြတ်တဲ့အခါ အတိတ်ဘဝက
သူငွေဖြစ်ခဲ့ လှူခဲ့ တန်းခဲ့လျှင် ယခုဘဝ
မှာလည်း သူငွေဖြစ်တာ တွေ့ရပါတယ်။

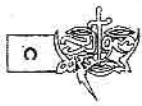
ယခုဘဝ တွေ့ ကြုံခဲစားရတာတွေဟာ
အတိတ်ဘဝက ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်
အကုသိုလ်ကံရဲ့ အကျိုးရလဒ်တွေပါပဲ။
ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ ကံတွေဟာ ဘဝသံသရာမှာ
အရိပ်ပမာ လိုက်ပါစမြဲပါ။

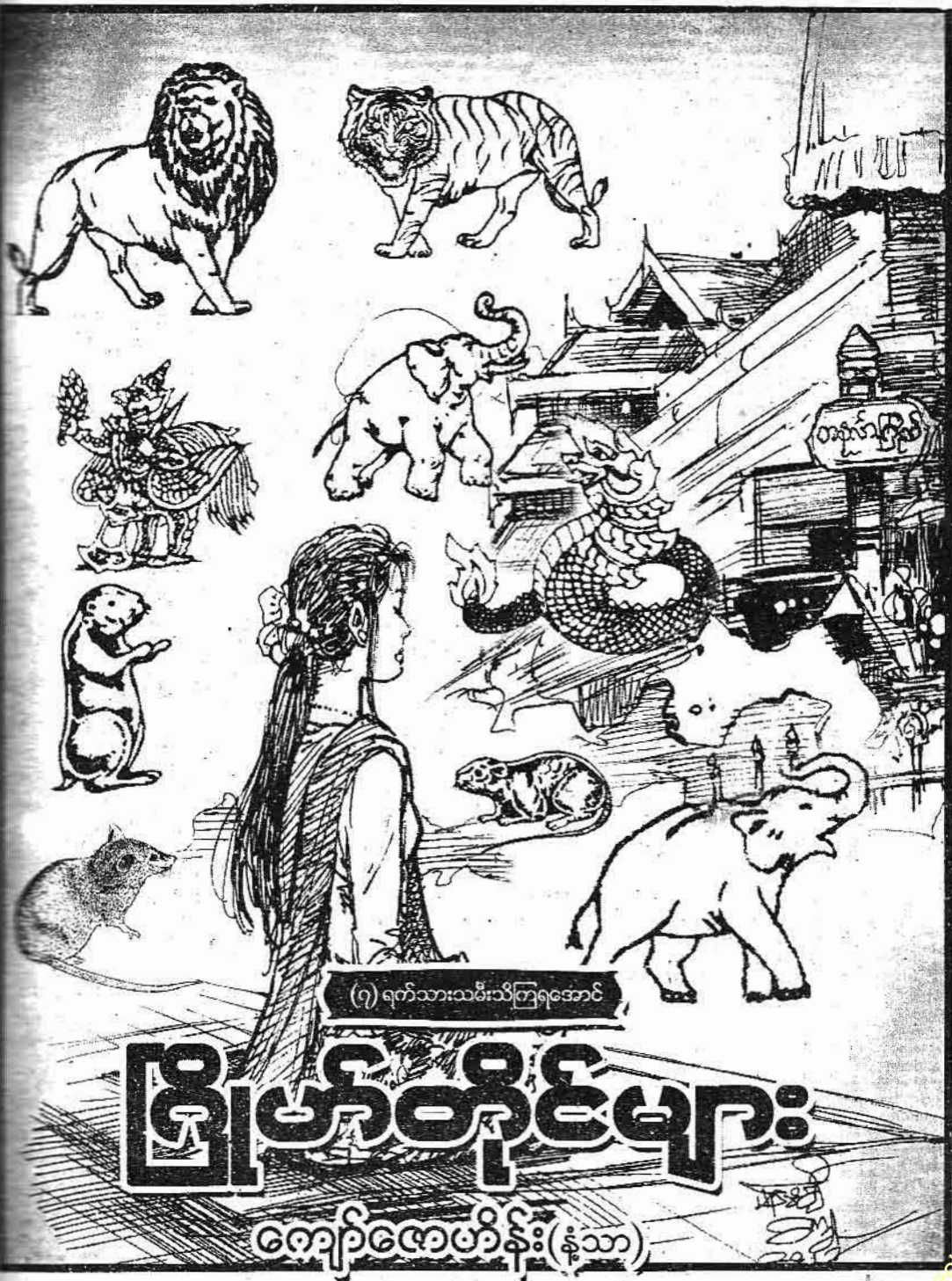
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရွှေ
ဥမင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက လောကမှာ
ပစ္စည်းဥစ္စာ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းရဲ့ အနှစ်သာရ
ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ရရှိပိုင်ဆိုင်ခြင်းရဲ့
အနှစ်သာရ အသက်ရှည်ခြင်းရဲ့ အနှစ်
သာရ အနှစ်သုံးပါး တရားအမှာကို
တင်ပြလိုက်ပါတယ်။

အနှစ်သုံးပါး

ပစ္စည်းထဲကထုတ်ယူရ ဒါနအနှစ်မည်။
ခန္ဓာထဲကထုတ်ယူရ သီလအနှစ်
မည်။
သက်ဇီဝမှထုတ်ယူရ ဘာဝနာအနှစ်
မည်။

ဆရာဝင်း(သာကီနွယ်)

(၇) ရက်သားသမီးသိကြရအောင်

ဒြပ်တိုင်းများ

စောပြီလေဟိန်း (နံသာ)

လောကီရေးရာ၊ လူတို့ဇာတ်ခုံ
အဖုံဖုံတွင် နိမိတ်မိကောင်း မကောင်းသိ
ရန်၊ ဂြိုဟ်စာသက်ရောက် ဘုဒ္ဓိကျ မကျ
တွက်နည်းများသိရန် ရှေ့အခါက ယဉာဏ်
များက ပြုစုခဲ့ကြသည်။ သက္ကတ၊ ဂြိဟ၊
ပိဋိ ဂဟ သည် ဖန်ခြင်း ယူခြင်းရှိလှဟု
အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင်
ဝေဒကျမ်းများနှင့် အခြံအရံကျမ်းများပေါ်
ပြီးနောက် ဝေဒဂီတီကျမ်းများပေါ်ထွန်း
လာခဲ့သည်။ ဝေဒကျမ်းများကို သူတော်စင်
များကပြုစု၍ ၊ ဝေဒဂီတီကျမ်းများကို
သာမန်ယဉာဏ်များတို့က ပြုစုသည်ဟု
ယုံကြည်ကြသည်။ ဝေဒဂီတီကျမ်း (၆)
ကျမ်းရှိသည်။

(၁) သိက္ခ- အသံပီသအောင်ရွတ်ဖတ်
နည်းကျမ်း

(ဝေဒဇာတ်ခေါင်း)

(၂) ကပ္ပ- ယဇ်ပူဇော်နည်းကျမ်း
(ဝေဒဇာတ်လင်္ကာ)

(၃) ဆန္ဒ- ဆန်းကျမ်း
(ဝေဒဇာတ်ခြေထောက်)

(၄) ဗျာကရဏာ သဒ္ဒါကျမ်း
(ဝေဒဇာတ်ခံတွင်း)

(၅) နိဂုတ္တဝေါဟာရဗေဒကျမ်း

(ဝေဒဇာတ်ခေါင်း)

(၆) ဇောတိသနက္ခတ္တကျမ်း
(ဝေဒဇာတ်မျက်စိ)
အရှင်ကေလာသ၏ ပခုက္ကူ
သည် နေ၊ လ၊ နက္ခတ်တို့ (၈၃) တွင်
ဝေဒကျမ်းများဖွင့်ဆိုရာ၌ ဣရဝေဒသည်
နေ၊ လ၊ နက္ခတ်တို့ မမှန်၍ ဘေး
အန္တရာယ် ဖြစ်တတ်သောပုံကိုပြသော
ကျမ်း ယဝေဒသည် ဂြိုဟ်နက္ခတ်တို့ကို
ပူဇော်နည်း ယတြာပြသောကျမ်း၊ သာမ
ဝေဒသည် ဂြိုဟ်တို့၏ ရပ်တည်နေသည့်
ရာသီခွင်ကိုပြသောကျမ်းနှင့် အာတဗ္ဗဏ
ဝေဒသည် အစီအရင်များကို ဖော်ပြသော
ကျမ်းဟုဆိုသည်။

ဇာတကဋကဏ္ဍတွင် ဘုရား

လောင်းသိဒ္ဓိတ္ထမင်းသားမွေးဖွားစဉ်က
ပုဏ္ဏားတို့က ဇာတာစစ်ဆေးကြရာတွင်
ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားက ဘုရားဖြစ်မည်
ဟောကြားခဲ့သည်။ နက္ခတ်ပညာရပ်ကို
ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ဂရိ၊ အီဂျစ်၊
ပါရှား၊ ဆူမာရီယန် လူမျိုးများလေ့လာ
လိုက်စားခဲ့ကြသည်။ နက္ခတ်၊ ဗေဒင်
ပညာအရ နေစင်္ကြာဝဠာ တစ်ခု၏ ဂြိုဟ်၊
များနှင့် နက္ခတ်များပါဝင်သည်။

ဂြိုဟ်ကြီး (၉) လုံးရှိပါသည်

(၁) တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်

သုရော သုရဇ္ဇ

(၂) တနင်္လာဂြိုဟ်

စန္ဒော စန္ဒြာ

(၃) အင်္ဂါဂြိုဟ်

အင်္ဂါရော ဘောမ

(၄) ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်

ဗုဒ္ဓါ ဗုဒ္ဓ

(၅) ကြာသပတေးဂြိုဟ်

ဂုရု ဂုရု

(၆) သောကြာဂြိုဟ်

သုက္ကော သောကြာ

(၇) စနေဂြိုဟ်

အသိတော သောရီ

(၈) ရာဟုဂြိုဟ်

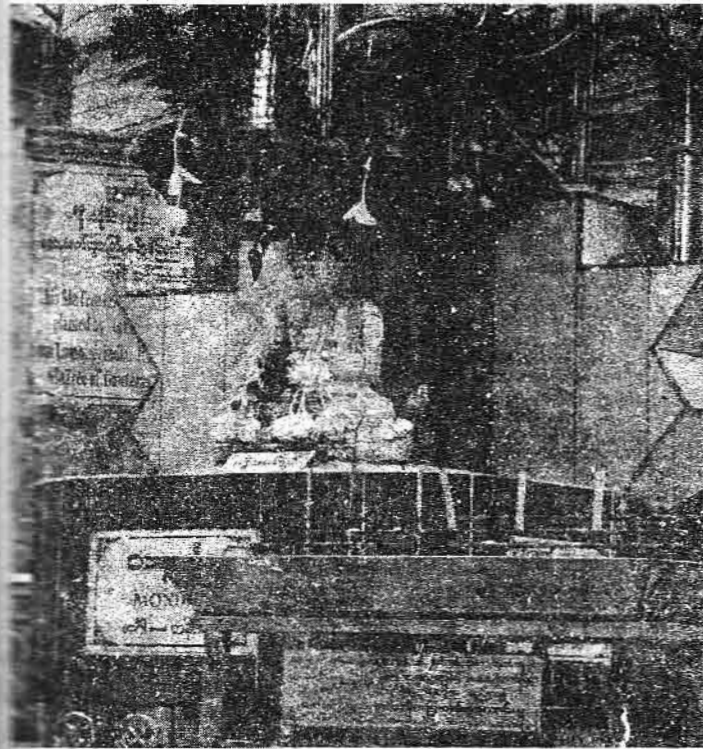
ရာဟု ရာဟု

(၉) ကိတ်ဂြိုဟ်

ကာတု ကာတု

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပုဂံခေတ်ကပင်

ဤဂြိုဟ်တို့ကို သိနေကြောင်းကို
ကျောက်စာများ၌ တွေ့ရပါသည်။ နေ
အမည်များကို တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ
စသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်သတ်မှတ်ကြသည်။

ပြည်တို့ကို စိုးမိုးသည့်နေ့၊ စိုးရာအရပ်၊
 နေသည့်နှစ် အပိုင်အခြား၊ စီးတော်ယာဉ်
 နှင့် အကွရာတို့ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

(၁) တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်
 အရှေ့မြောက်အရပ်၊ ဂြိုဟ်
 သက် (၆)နှစ် ဂဠုန်ငှက်ရုပ်

(၂) အကွရာ (အ၊ ဣ၊ ဥ၊ ဇ၊ ဩ)
 တနင်္လာဂြိုဟ်
 အရှေ့အရပ် ဂြိုဟ်သက် (၁၅)

(၃) သောတရပ်
 အကွရာ (က၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င)

(၃) အင်္ဂါဂြိုဟ်
 အရှေ့တောင်ထောင့်၊ ဂြိုဟ်
 သက် (၈) နှစ် ခြင်္သေ့ရုပ်

(၄) အကွရာ (ဃ၊ ဆ၊ ဇ၊ ဈ၊ ည)
 (၄) ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်
 တောင်အရပ် ဂြိုဟ်သက် (၁၇)

နှစ် ဆင်ရုပ်
 (၅) အကွရာ (လ၊ ဝ၊ ဋ)
 (၅) ကြာသပတေးဂြိုဟ်

အနောက်အရပ် ဂြိုဟ်သက်
 (၁၉) နှစ် ကြွက်ရုပ်

နံ အကွရာ (ပ၊ ဖ၊ ဗ၊ ဘ၊ မ)

(၆) သောကြာဂြိုဟ်
 မြောက်အရပ် ဂြိုဟ်သက်

(၂၁)နှစ် ပူးရုပ်
 နံ အကွရာ (သ၊ ဟ)

(၇) စနေဂြိုဟ်
 အနောက်တောင်ထောင့်၊
 အရပ် ဂြိုဟ်သက် (၁၀)နှစ် နဂါးရုပ်
 နံ အကွရာ (တ၊ ထ၊ ဒ၊ ဓ၊ န)

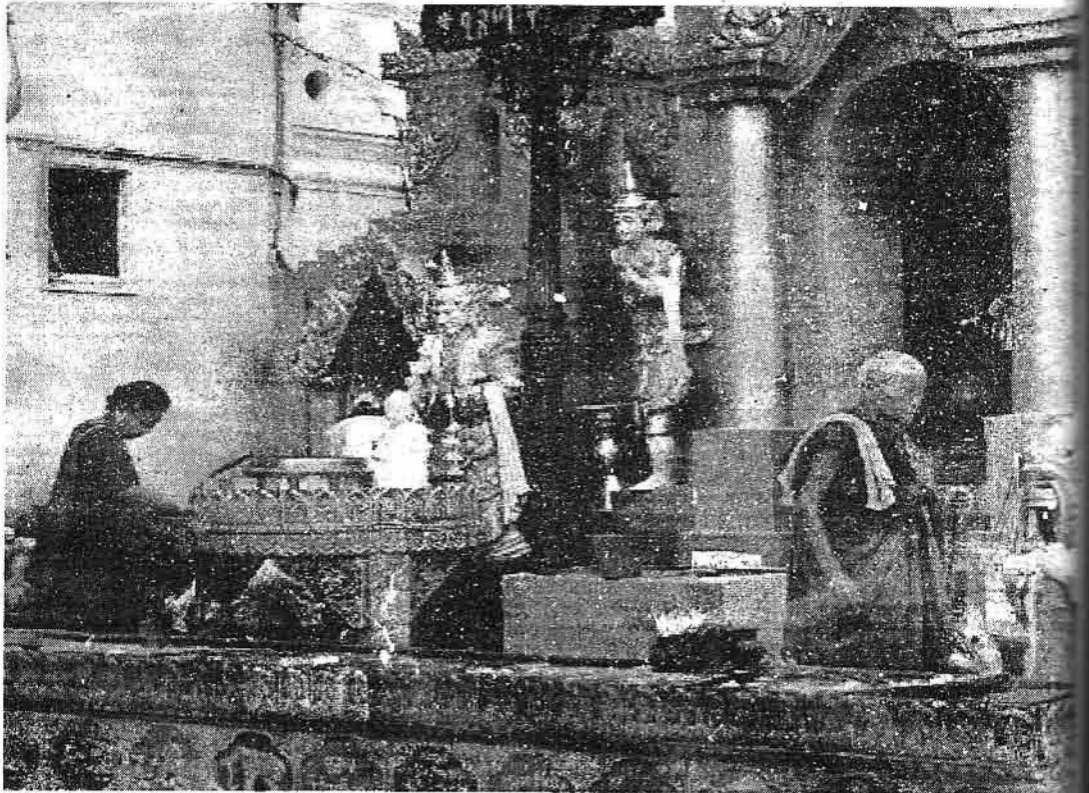
(၈) ရာဟုဂြိုဟ်
 အနောက်မြောက်ထောင့်၊
 အရပ် ဂြိုဟ်သက် (၁၂) နှစ် ပုစိန်ဆင်ရုပ်
 နံအကွရာ (ယ၊ ရ)

(၉) ကိတ်ဂြိုဟ်
 အနိပ်ဂြိုဟ် စီးတော်ယာဉ်၊ ပဉ္စပ
 ရုပ်

ဂြိုဟ်သက်စဉ်ဖြစ်ပေါ်လာ

(၁၀၀) နဝင်းကိုတည် အရပ်ရပ်မျက်နှာ
 ရှိသောကြောင့် (၈) နှစ်စားအကြွင်း (၄)
 ရလဒ် (၁၃) ရအံ့။

ပါပဂြိုဟ်သက်
 အကြွင်း (၄) ကိုတည် နေ၊ လ နှစ်ပါး

နော တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်သက် (၆) ဖြစ်၏။
 တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်သက် (၆)ကိုတည် နေ
 လ (၂)ပါးထပ်၍နော အင်္ဂါဂြိုဟ်သက်
 (၈) ဖြစ်၏။ အင်္ဂါဂြိုဟ်သက် (၈) ကို
 တည် နေ လ (၂)ပါးထပ်၍ စနေဂြိုဟ်
 သက် (၁၀)ဖြစ်၏။ စနေဂြိုဟ်သက် (၁၀)
 ကိုတည် နေ လ (၂)ပါးထပ်၍နော
 ရဟုဂြိုဟ်သက် (၁၂)ဖြစ်၏။ သောမ
 ဂြိုဟ်သက်။

ထိုနည်းတူစွာရလန် (၁၃)ကို

တည် နေ လ (၂)ပါးနော တနင်္လာဂြိုဟ်
 သက် (၁၅) နှစ်ဖြစ်၏။ (တနင်္လာဂြိုဟ်
 သက် (၁၅)နှစ်ကိုတည် နေ လ (၂) ပါး
 ထပ်၍နော ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်သက် (၁၇) နှစ်
 ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်သက် (၁၇)နှစ်ကို
 တည် နေ လ (၂) ပါးထပ်၍နော
 ကြာသပတေးဂြိုဟ်သက် (၁၉)နှစ်ဖြစ်၏။
 ကြာသပတေးဂြိုဟ်သက် (၁၉)ကိုတည်
 နေ လ (၂) ပါးထပ်၍နော သောကြာ
 ဂြိုဟ်သက် (၂၁)ဖြစ်၏။

ရဟုဂြိုဟ်နှင့် ကိတ်ဂြိုဟ်တို့
 သည် လဝန်းက နေဝန်းကို ဖြတ်သွား
 အခါ ဖြတ်သန်းရာ အမှတ်နှစ်ခုရှိသည်။
 ယင်းကိုအဖုထုံးများဟုခေါ်သည်။ တစ်
 နှစ်တစ်ခု (၁၈၀) အံသာကွာဝေးသည်ဟု
 နက္ခတ္တပညာရှင်များကဆိုကြပါသည်။
 လနှင့်နေတို့ဖြတ်ကြရာတွင် ကမ္ဘာ၏
 အရိပ်သည် နေပေါ်ကျပါက နေကြတ်
 သည်ဟုခေါ်ဆို၍ လပေါ်ကျပါက လကြတ်
 သည်ဟုခေါ်ဆိုပါသည်။

ပြီဟ် (ဂ) လုံးတို့ကို ပြီဟ်တိုင်
 နှစ်ဆယ်ထပ်ပေါ်၍ ပြီဟ်ကြီး (ဇ) လုံးကို
 ဘုရား (ဇ) ဆူပူဇော်ရာတွင် ထည့်
 ချင်းပူဇော်ကြသည်။ မြန်မာတို့သည်
 အခြားလူမျိုးများနည်းတူ ဗေဒင်၊ နက္ခတ်
 နည်းတို့ကို ယုံကြည်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်

အရပ်ဒေသတိုင်းရှိ စေတီပုထိုးများတွင်
 စေတီကို ပတ်လည်ဝိုင်း၍သော်
 လည်းကောင်း၊ ဗောဓိပင်ညောင်ပင်များကို
 ပတ်လည်ဝိုင်း၍သော်လည်းကောင်း။

ပြီဟ်တိုင်များကို (အရပ်ထောင့်
 များ) အလိုက်စိုက်ထူ၍ထားကြကုန်

သည်။ (၇)ရက်သား/သမီးတို့ တစ်နှစ်
 တစ်ခါ အသက်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ
 ပြီဟ်စာသက်ရောက် ဘုမ္မိစသည်ကျရာ
 ပြီဟ်များတွင် ကောင်း မကောင်းရှိကြရာ
 (အထူးသဖြင့်) ဝါပပြီဟ်များ၊ အပူပြီဟ်
 များကျရောက်နေသည့် နှစ်များတွင်၊
 ယတြာများချေကြရသည်။

မိမိတို့နှင့်သက်ဆိုင်ရာ နေ့နံများ
 အလိုက်သွားရောက် ပူဇော်၍ ဆုတောင်း
 မေတ္တာများပို့သကြပါသည်။ ပြီဟ်တိုင်ရှိ
 ပြီဟ် ဘုရားများတွင် ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊
 ဆီမံ၊ အမွှေးတိုင်နှင့် အခြားယတြာချေ
 ရမည်။ အသီး၊ အရွက်၊ အပွင့်ပန်း
 စသည်တို့နှင့်လည်း ပူဇော်၍ ယတြာချေ
 ကြလေသည်။

ဤသို့ပြုလုပ်ပါက ပြီဟ်စီးပြီဟ်
 နှင်း အညံ့များ မကောင်းသော အကြောင်း
 အရာများ ပပျောက်၍၊ ကောင်းကျိုး
 ချမ်းသာ အမှန်ရသည်ဟု ယုံကြည်
 ကြလေတော့သည်။

သတ္တဝါမှန်သမျှဘေးမခံအေးမြ
 ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ။
 ကျော်ဇောဟိန် (နံသာ)

စာရေးသူ ယခုရေးသားဖော်
ထုတ်မည့်နည်းမှာ စင်ကြယ်တောင်တွင်
အခါအခါခံနိုင်စွမ်း ရရှိခဲ့သော နည်းလမ်း
ဖြစ်ပါသည်။ အချိန်တိုအတွင်း ကြီးပွား
ချမ်းသာမည့်နည်းလေးပင်ဖြစ်ပါသည်။
တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ တစ်ရွာတစ်ပုဒ်
ဆန်သလို သူနည်းသူဟုတ်ကြပါသည်။
ရေးအတိတ်ကံနှင့် ယခုလက်ရှိ ကျင့်ကြံ
အားထုတ်မည့်ကုသိုလ် လှူတန်းခဲ့သည့်
ကုသိုလ်များ တိုက်ဆိုင်လျှင် မည်သူမဆို
ဦးပွားချမ်းသာနိုင်ပါသည်။ လုံထမ်းလာ
သည် ကိုမြင်သည်။ ကံထမ်းလာသည်ကို
မြင်ဟု ရှေးစကားပုလည်း ရှိသည်
ဟုတ်လော။ ယခုရေးသားမည့်နည်း
သောကတော့ ပထမဦးစွာ ဂျင်းတက်
နတ်တူနစ်ကို ရှေးဦးစွာ ဈေးယူဝယ်ပါ။
နတ်တက်တစ်ခုပေါ်တွင် နေဟုရေးပါ။
နတ်ဂျင်းတက်ပေါ်တစ်ခုကို ညဟုရေး
ပါ။ နေဟုရေးထားသော ဂျင်းတက်ပေါ်
တွင် နေအခါ၌ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်
ဆင်ဆွန်းပါ။ ညဟုရေးထားသော
နတ်တက်ပေါ်တွင် ညအခါ၌ ဖယောင်း
တိုင်ဆင်ဆွန်းပါ။ ပြီးလျှင် ဘုရားဝတ်ပြု
ပြီး ဆရာတို့အမျှဝေပါ။ နောက်မိမိ ခန္ဓာ

ငါးပါး ရုပ်နာမ်နစ်ပါးကို အနည်းဆုံး မိနစ်
(၃၀) ခန့် ဘုရား၌ လှူထားရန်ဖြစ်ပါ
သည်။ (လုံဝ ငြိမ်နေရမည် ယားရင်ယား
တယ်၊ ကျင်ရင်ကျင်တယ်၊ ညောင်းရင်
ညောင်းတယ်ဟု ခန္ဓာကိုယ်မှပေါ်ရာ
ဝေဒနာကို မှတ်ထားပြီး) ရှုမှတ်နေပါ။
ရိပ်သာစခန်းဝင်သူများကတော့ မခဲယဉ်း
ပါ။ နံ့ကံကိုးတွင် ဟိတ်ကြီး မောရဉာတ်
မှ ဥတောဒယံ ဂါထာကို (၉) ခေါက်ရွတ်
ပါ။ ညည်းတွင်လည်း အပေတယံ အစချီ
ဂါထာကို (၉) ခေါက်ရွတ်ပါ။

ထိုနောက်ထိလက်မှတ်ကို
အနည်းဆုံး နှစ်စောင်ထိုးပါ။ မြတ်စွာ
ဘုရားနှင့် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်များ ထွက်ရပ်
ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် သောက်တော်
ရောက်အိုးကို သီသန့်လှူထားပေးရမည်။
မည်သည့်နေ့ သား/သမီးမဆို စနေနေ့
(၉:၀၀) ချိန်၌ထိုးထားသော ထိလက်မှတ်
ကို ဖာထဲထည့်ထား။ ဒါနမဟုတ် ဖန်ဘူး
ထဲထည့်ပြီးပိတ်ထား။ ထိမှတ်ရက်မှ ဖန်ဘူး
ဖွင့် ပြောပါ။ “ထိမင်းကြီးထွက်ခဲ့ပါတော့”

ဟုပြောပါ။ အောက်ပါဂါထာကို (၃၇)
ခေါက်ရွတ်ပါ။

“သစ်တစ်ပင်ကောင်း ငှက်တစ်
သောင်း နားသတည်း။ သမ္မာဒေဝါ ဓန
ဥစ္စာ ပို၍လာသတည်း။”

နံနက်စောစောထပါ။ ဆန်တစ်
ဆုပ်ကို ဆန်ကောထဲမှာထည့်ပါ။ (၃၇)ခါ
မန်းပါ။ ငှက်တွေ စာတွေကို နေ့စဉ်ကျွေး
ပါ။ မိမိနှုတ်မှလည်း “ဥယျာဉ်တိုင်းမှာ
ဒီနေ့ ငွေအိုးတစ်လုံးမြှုပ်ပါသည်ဟု
ပြောပါ။

၁။ တနင်္ဂနွေ သား/သမီး ထိထိုးရန်နေ့မှာ
အင်္ဂါနေ့၊ နံနက် ၁၀း၃၀ မှ ၁၂း၀၀
အတွင်း ကြာသပတေးနံ (ပ၊ ဖ၊ ဗ၊ ဘ၊
မ)ပါ ထီဆိုင်၌ သောကြာနံ (သ၊ ဟ)
အက္ခရာဖြင့် ၁ ဂဏန်းများများထိုးပေးပါ။

၂။ တနင်္လာ သား/သမီး ထိထိုးရန်နေ့မှာ

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၁၀း၃၀ မှ ၁၂း၀၀

အတွင်း စနေနံ (တ၊ ထ၊ ဒ၊ ဓ၊ န)

အက္ခရာဖြင့် ၂ ဂဏန်းများများထိုးပေးပါ။

၃။ အင်္ဂါ သား/သမီး ထိထိုးရန်နေ့မှာ

ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၁၀း၃၀ မှ

၁၂း၀၀ အတွင်း စနေနံ (တ၊ ထ၊ ဒ၊ ဓ၊

န) ပါ ထီဆိုင်၌ တနင်္ဂနွေနံ (အ)

အက္ခရာဖြင့် ၃ ဂဏန်းများများထိုးပေးပါ။

၄။ ဗုဒ္ဓဟူး သား/သမီး ထိထိုးရန်နေ့မှာ

သောကြာနေ့ နံနက် ၁၀း၃၀ မှ ၁၂း၀၀

အတွင်း တနင်္ဂနွေနံ (အ) ပါ ထီဆိုင်၌

တနင်္လာနံ (က၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င) အက္ခရာ

ဖြင့် ၄ ဂဏန်းများများထိုးပေးပါ။

၅။ ကြာသပတေး သား/သမီး ထိထိုးရန်

နေ့မှာ စနေနေ့ နံနက် ၁၀း၃၀ မှ ၁၂း၀၀

အတွင်း တနင်္လာနံ (က၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င)

ပါ ထီဆိုင်၌ အင်္ဂါနံ (စ၊ ဆ၊ ဇ၊ ဈ၊

ည) ဖြင့် ၅ ဂဏန်းများများထိုးပေးပါ။

၆။ သောကြာ သား/သမီး ထိထိုးရန်နေ့

မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၁၀း၃၀ မှ ၁၂း၀၀

အတွင်း အင်္ဂါနံ (စ၊ ဆ၊ ဇ၊ ဈ၊ ည) ပါ

ထီဆိုင်၌ ဗုဒ္ဓဟူးနံ (ယ၊ ရ၊ လ၊ ဝ)

အက္ခရာဖြင့် ၆ ဂဏန်းများများထိုးပေးပါ။

၇။ စနေ သား/သမီး ထိထိုးရန်နေ့မှာ

တနင်္လာနေ့ နံနက် ၁၀း၃၀ မှ ၁၂း၀၀

အတွင်း ဗုဒ္ဓဟူးနံ (ယ၊ ရ၊ လ၊ ဝ) ပါ

ထီဆိုင်၌ ကြာသပတေးနံ (ပ၊ ဖ၊ ဗ၊

ဘ၊ မ) အက္ခရာဖြင့် ၈ ဂဏန်းများ

များထိုးပေးပါ။

တက္ကသိုလ်ကောင်းစည်သူ

(အထက်မင်းလှ)

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်စုမာ

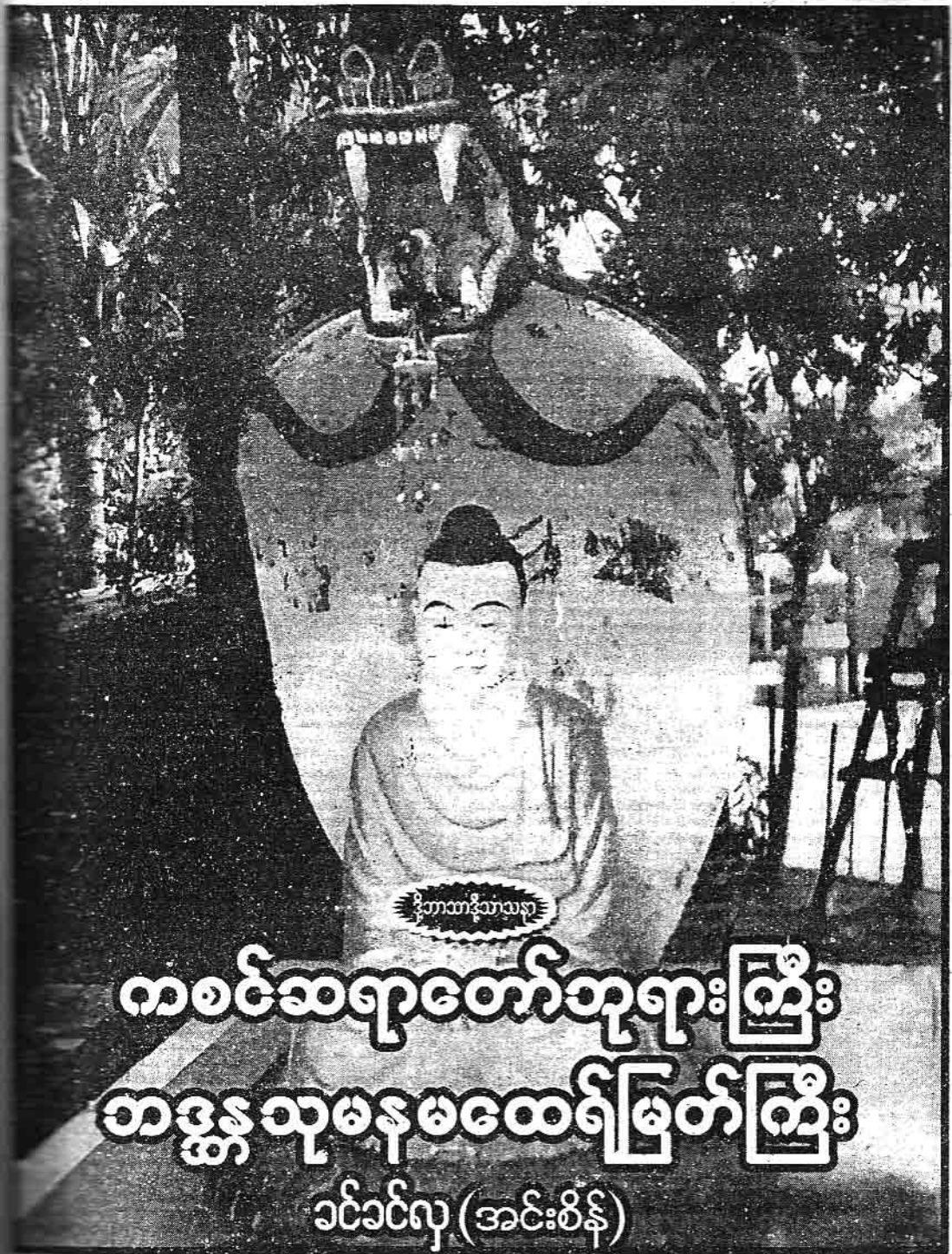
မှတ်ပုံတင်ပြီး

မေးတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉ / ၂၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တိုင်းရင်းစာရင်းသင်္ဘောယူဆောင်သူတစ်ဦး - 0610Y008484

ကစင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဘဒ္ဒန္တသုမနအရှင်မထေရ်မြတ်ကြီး
သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သော ရန်ကုန်တိုင်း
ဒေသကြီး၊ ခြောက်ပိုင်းခရိုင်၊ လှိုင်သာယာ
မြို့နယ်၊ ကစင်ကျေးရွာ၊ ကစင်ကျောင်း
တိုက်ကြီးတွင် နေထိုင်တော်မူခဲ့သည်
လှိုင်မြစ်ကမ်းနဖူးတွင်တည်ရှိပြီး အောင်
ဇေယျတံတားကြီးပေါ်ကြည့်လျှင် စေတီ
ပုထိုးများနှင့် ဆရာတော်ကြီးကျောင်းတိုက်
အားဖူးတွေ့နိုင်သည်။ ဆရာတော်ကြီး
သည် သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာ
ဂုဏ်၊ ခမာဂုဏ်၊ ဇာဂရိဂုဏ်၊ အပစ္စတာ
ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူခဲ့သည့် သက်
တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးလည်း
ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ငယ်
စဉ်ကပင် ဖူးမြော်ခဲ့ပြီး ကစင်ကျောင်း
ဝေယျာဝစ္စတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထို
အချိန်က ၁၉၈၉ ခုနှစ်ဖြစ်ပြီး ကစင်ကျေး
ရွာကလေးနှင့် ကစင်ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးအား လူသူအသိနည်းခဲ့သည်။
ကျောင်းအိုကြီးနှင့် မြစ်ကမ်းနဖူးတွင်
စေတီသုံးဆူသာရှိခဲ့သည်။ ကစင်ကျောင်း
တိုက်ကြီးမှာလည်း ဟောင်းနွမ်း၍ ဆရာ

တော်ကြီးတစ်ပါးတည်း ဓူတင်ကျင့်ကြံ
အားထုတ်၍ နေထိုင်တော်မူသည်။
ကိုရင်နှင့် ယခုကျောင်းထိုင်ဆရာတော်
ဘဒ္ဒန္တပညာလင်္ကာရသာရှိခဲ့ပြီး အေးချမ်း
သာယာမှုဖြင့် တရားတာဝန်ကျင့်ကြံအား
ထုတ်ရာ အေးချမ်းသောနေရာ ဖြစ်ခဲ့
သည်။

ကစင်ရွာလေးပါတ်ဝန်းကျင်
တွင် လယ်ကွင်းများယာခင်းများသာရှိပြီး
လှိုင်မြစ်မှလှေသမ္ဗန်များဖြင့် ကစင်ရွာသို့
ဘူးပြီး ဆရာတော်အား သွားရောက်
ဖူးမြော်ကြရသည်။ အောင်ဇေယျကြီး
တံတားကြီးမှာ မရှိသေးပေ။ ဆရာတော်
ကြီး၏ ရိုးသားမှု ထူးခြားမှု မေတ္တာတရား
ကြီးမားမှု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုနှင့် ဆရာ
တော်ကြီး၏တန်ခိုးတော် ကြီးမားမှုများကို
သိခဲ့ရပါသည်။ ဆွမ်းစားပင့်လျှင်လည်း
ကြွရောက်၍ ဆွမ်းဘုန်းတော်မူသည်။

လှိုင်မြစ်ကိုလှေဖြင့်ကူး၍ ဆရာ
တော်ကြီးအား မိမိအိမ်အပါအဝင် ဆွမ်း
ဒါယကာဒါယီကာမအိမ်များသို့လည်း
အကျိုးဆောင်၍ ကုသိုလ်ယူပင့်ဆောင်
ပေးခဲ့ရပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
အကြောင်းအရာများနှင့် ထူးခြားဖွယ်

ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို အနည်းငယ်
ရေးသားရပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးအား
မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ မိတ္ထီလာခရိုင်၊
မလှိုင်မြို့နယ်၊ သပြေပင်အုပ်စု၊ ညီနောင်
ကျေးရွာတွင် ခမည်းတော်ဦးစက်ပိုင်၊
မယ်တော် ဒေါ်မင်းယု (ခ) ဒေါ်ယုလေး
တို့မှ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၇၇ ခု၊ တန်
ဆောင်မုန်းလဆန်း (၆)ရက်၊ သောကြာ
နေ့(၁၂.၁၂.၁၉၅၃) ခုတွင် ဖွားမြင်တော်
မူခဲ့ပါသည်။ ဇွေးချင်း (၅)ယောက်ရှိသည်။
ဦးတင့် ဒေါ်စွာသင်း၊ ဒေါ်စွာရှင်၊ ဒေါ်သိုင်း
ဦးစံမင်းတို့ ဖြစ်ပြီး ပဉ္စမမြောက်သား
ရတနာဖြစ်ပြီး ငယ်နာမည်မှာ မောင်စံမင်း
ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်လောင်းလျာ မောင်
စံမင်းသည် ၁၂၈၆ ခုနှစ်၊ သက်တော်
၁၂နှစ်သားအရွယ်တွင် ညီတော်ကျောင်း
ဆရာတော်ဦးဇာနေကို ဥပဇ္ဈယ်ပြု၍ ဗိတ
နစ်ပါး၏ပစ္စယာနဂ္ဂဟဖြင့် ရှင်သုမန
ဟူသော ဘွဲ့တော်ကိုခံယူကာ သာသနာ့
ဘောင်အတွင်းသို့ရောက်ရှိတော်မူခဲ့သည်။
ဆရာတော်လောင်းလျာသည် ၁၂၉၇ ခု
ကဆုန်လဆန်း ၁၅ ရက် (၁၆.၂.
၁၉၃၅)ခုနှစ် နံနက် ၈ နာရီ ၉ ဖခင်းအချိန်

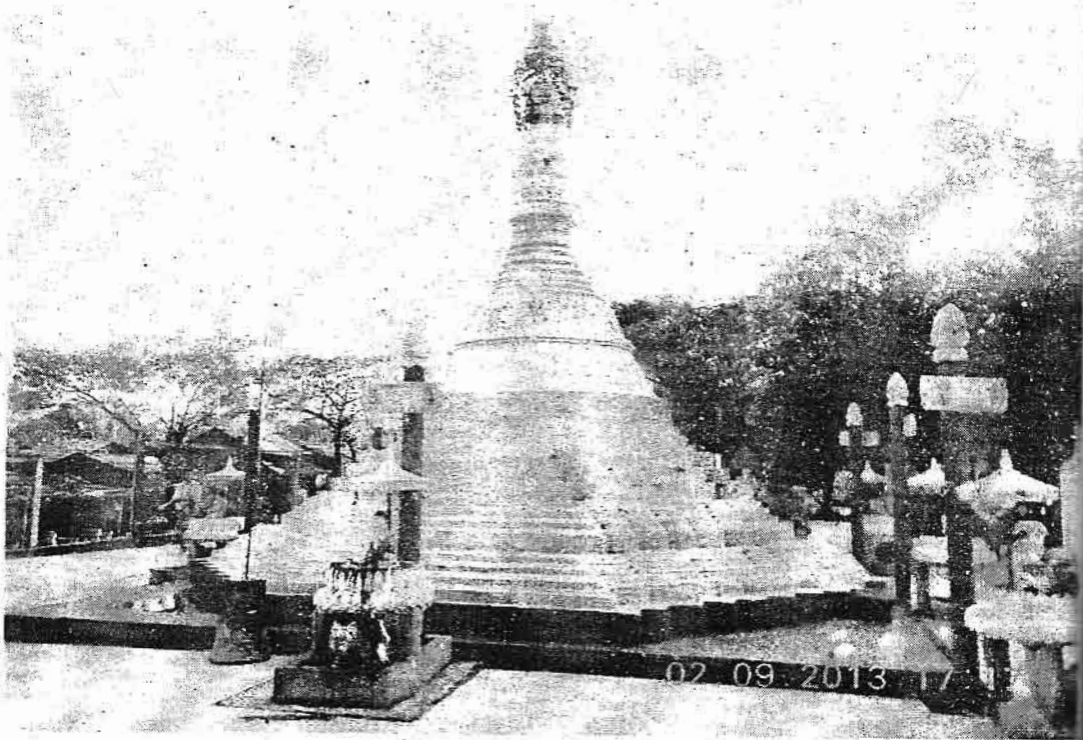
ရတနာအောင်စေတီ အောင်ပြည်စုံစေတီ

အောင် မကွေးတိုင်း၊ ပခုက္ကူမြို့နယ်၊
အောင်တော်ကျေးရွာ၊ အနောက်ကျောင်း
အနီးတွင်တည်ရှိ ရဟန်းအိယကာဦးမောင်
ဦးရဟန်းအိယကာမအိအိမောင်တို့
တို့က ဘုရားကို ဂုဏ်ထူးပြုကာ ရဟန်း
တို့ကို ဂုဏ်ထူးပြုကာ ရဟန်း
တို့ကို ဂုဏ်ထူးပြုကာ ရဟန်း

ဘုရားကြီးတိုက်နှင့် မကွေးတိုင်းဒေသကြီး
ပခုက္ကူမြို့ မဟာဝိယောရာမအရှေ့တိုက်
တွင် ဦးစန္ဒောဘာသာ၊ ဦးစန္ဒတို့ထံမှ
သုတ္တန်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ အဋ္ဌကထာ
ဦးကာ စသောကျမ်းကြီးများကို ဆည်းပူး
လေ့လာ၍ ကျမ်းကြီးပေါက်သင်ကြား
တတ်မြောက်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်
ဘဒ္ဒန္တသုဗ္ဗသိ (၁၃၂၉) ခု (၁၉၈၆) ခု
သက်တော် (၅၂) နှစ် သိက္ခာတော် ၃၂ ငါး
အရတွင် ဆရာတော်ဦးတော်ကနှင့်အတူ

ရန်ကုန်တိုင်း၊ လှိုင်သာယာမြို့နယ်၊ (၁၈) မိုင်
ကျောင်းတိုက်သို့ရောက်ရှိခဲ့ပြီး သီတင်းသုံး
နေထိုင်တော်မူခဲ့သည်။ ကျောင်းတိုက်
အတွင်း၌ တရားအားထုတ်တော်မူခြင်း၊
စင်္ကြံလျှောက်၍ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်း၊
ထိုအချိန်က တပည့်အိယကာ၊ အိယကာမ
များနှင့်တွေ့ချိန်မှစ၍ ကျောင်းတံခါးပိတ်၍
တစ်ပါးတည်းနေထိုင်တတ်သည်။ ဆွမ်းခံ
ခြင်းကို ကိုယ်တော်တိုင်ကြွ၍ ဆွမ်းခံသည်
တရားဟောခြင်းကို တိုက်နှင့်လှိုင်ရင်းကိုသာ

စာပေပရိယတ္တိများကိုလည်း
တိုင်းဒေသကြီး၊ မန္တလေးမြို့၊

ကစင်လိုဉ်မြန်မာပုဂ္ဂိုလ်တို့

ဟောပြောခြင်း အပိုစကားမပြော ငါးပါး
သီလမြတ်ကြပေ မြတ်တရားကို အမြဲအားထုတ်
ရန်နှင့် သြဝါဒစာတိုပေတို့များကို သွန်သင်
ဆုံးမခြင်း။ ကျောင်းနံရံများတွင် မြင်တ
သူတိုင်း သတိတရားအမြဲရှိစေရန် မမြ
တရားအမြဲပွားဟု စာတမ်းတိုလေးများ
အား ရေးသားထားသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား
စတင်ဖူးမြော်ခဲ့ရပုံကိုလည်း အမှတ်တရ
ရေးသားရပါသည်။ ၁၉၇၉ ခုနှစ်ဖြစ်ပြီး

ထိုအချိန်က သာမညဆရာတော်ဘုရား
ကြီးအား သွားရောက်ဖူးမြော်ကြသည့်
အချိန်ဖြစ်၍ ကျွန်မလည်း ဆရာတော်
ဘုရားကြီးအား ဘုရားများနှင့်အတူသွား
ရောက်ဖူးမြော်ခဲ့သည်။ ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးက ဘယ်ကလာကြတာလည်းဟု
ဆရာတော်မူမေးရာ၊ အရှင်ဘုရားတပည့်
တော်တို့ ရန်ကုန်-အင်းစိန်ကပါဟု
လျှောက်ထားရာ၊ ဒကာမလေး အင်းစိန်
တဖက်ကမ်းမှာ ငါလိုပုဂ္ဂိုလ်ရှိတယ်၊

ဒီလာဖူးရာတောင်မလိုဘူး သွားဖူးကြဟု
မိန့်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မလည်း ထိုအချိန်က
တန်ခိုးကြီးဆရာတော်ကြီးများအား
လိုက်၍သွားအချိန်ဖြစ်သည်။ သာမည
ဆရာတော်၊ ရေဆူဆရာတော် ဦးဥတ္တမ
သာရ၊ မင်းကွန်းဆရာတော်၊ ပင်းတယ
ရွှေဦးမင်ဆရာတော်၊ မြောက်ဥက္ကလာ
ရွှေဦးမင်ဆရာတော်၊ ပဲခူးခြံတက်ဆရာ
တော်၊ ပဲခူးသနပ်ပင်ဦးလက္ခဏာဆရာ
တော်၊ ဆိပ်ကြီးဆရာတော်တို့ဆရာတော်များ

ကဏ္ဍတော်ဘုရားကြီး ရုပ်ကလပ်တော်အားနတ်ဒေဝါများထီးဆောင်းပုံတော်

အား ဖူးမြော်ခဲ့သည်။

ကဏ္ဍတော်ဘုရားကြီး၏ အကြောင်းအရာများကို ဆိပ်ကြီးခနောင် တို့ဆရာတော်ကြီးအား သွားရောက် နေမြော်စဉ် သင်္ဘောပေါ်မှအမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့်တွေ့ဆုံကာ စကားပြော ကြရသိခဲ့ရသည်။ ညီမလေးက အင်းစိန် နာနောတိုက်တော့ ကဏ္ဍတော် ဘုရားကြီးကို သွားဖူးပါ။ ဆရာတော် ဦးက တန်ခိုးကြီးတယ်။ ဆရာတော်

အကြောင်းကို မန္တလေးသားတွေ တော် တော်များများသိကြတယ်။ ဆရာတော်ကြီး ကို တစ်နေ့ အစ်မတို့ မဟာမြတ်မုနိ ဘုရားကြီးကို အာရုဏ်ဆွမ်းသွားကပ် တော့ မျက်နှာသစ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကိုယ်တိုင် မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ရှင်တော် မြတ်ကြီးစံမြန်သော နေရာကို တံခါးဖြင့် ပိတ်၍ သော့ခတ်ထားသည့်အတွင်း တရားထိုင်နေသော ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးကို အံ့သြစွာတွေ့ကြရပြီး ဆရာ

တော်အားမေးမြန်းရာ အင်းစိန်တစ် ဖက်ကမ်း ကဏ္ဍတော်မုနိလွှာတာ ပါဟု ပြောသွားကြောင်းသိကြရ၍ ကျွန်မ တို့လည်း ကဏ္ဍတော်ဘုရားကြီးကို သွား ဖူးပြီး အခု ဆိပ်ကြီးခနောင်တို ဆရာတော် ကြီးကို သွားဖူးမလို့ လွန်ခဲ့သောနှစ်များ က ကြားသိခဲ့ရသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ဖူး မြော်ရသည့်နေ့က အထူးအဆန်းဖြစ်ခဲ့ သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်မတို့အိမ် အဖွဲ့

ယခုကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးပညာ

ပါမူ မဟာအတုလမုနိမြတ်စွာဘုရားကြီး အပူဇော်ခံသောနေ့ဖြစ်ပြီး ဘုရားကြီးအား လာရောက်ဖူးမြော်ကြသော ဘုရားဖူးများမှ ကစင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကြည်ညို ဖွယ်ကောင်းမှု တန်ခိုးကြီးနှင့် သူတို့အိမ် တွင် ဆွမ်းကပ်မည့် အကြောင်းပြောကြ၍ ဆွမ်းကပ်ခြင်းစိတ်၊ ဖူးမြော်လိုစိတ်ဖြင့် အင်းစိန်ကမ်းနားမှ သူလယ်ချင်းဆွေးအေး ကစင်သို့သွား၍ ဆရာတော်အာဆွမ်းကပ် ရက်ကို ဖိတ်ခိုင်းခဲ့သည်။

ပထမအေးသိဒ္ဓိလင်းမှ ဒေါ်ခင် စန်းဝင်းနေအိမ်သို့ ဆရာတော်ဆွမ်းစာကြ လာသဖြင့် သွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့ရာ ဆရာ တော်မှာ ထည်ထည်ဝိဝိ ဝတ်ကြွေးကြွေး မရှိ၊ ရိုးရိုးသားသား သင်္ကန်းအဟောင်း အနွမ်းဖြင့် ခါးပန်းကြိုးတွင်သောတွဲနှင့် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်များကို ခါးတွင်ချည် ထားသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ အသွင် သဏ္ဌာန်မှာ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလှ သည်။ ကိလေသာအပူတိုက်ကင်းငြိမ်းခြင်း။

ငါးပါးသီလကို အမြဲစောင့်ထိန်းရန်နှင့် မမြဲ စောင့်ထိန်းရန်နှင့် မမြဲတရားအမြဲပွားပါ၊ အားလုံးဟာ ဘယ်ဟာမှမမြဲဘူး အားလုံး ဟာအနိစ္စကြီးပဲမှတ်ကြနော်ဟုဟောပြီး တရားကိုတိုတိုနဲ့ လိုရင်းသာဟောတတ် ပြီး အပိုစကားမပြောတတ်ပေ။ သပိတ်နှင့် ဆွမ်းအနည်းငယ်ကိုသာ ဘုန်းပေးတော်မူ သည်။

ကျွန်မလည်း ဆရာတော်ကြီး အား ပထမအကြိမ်ဖူးတွေ့ရပြီး ဝမ်းသာ

02 09 2013 18:01

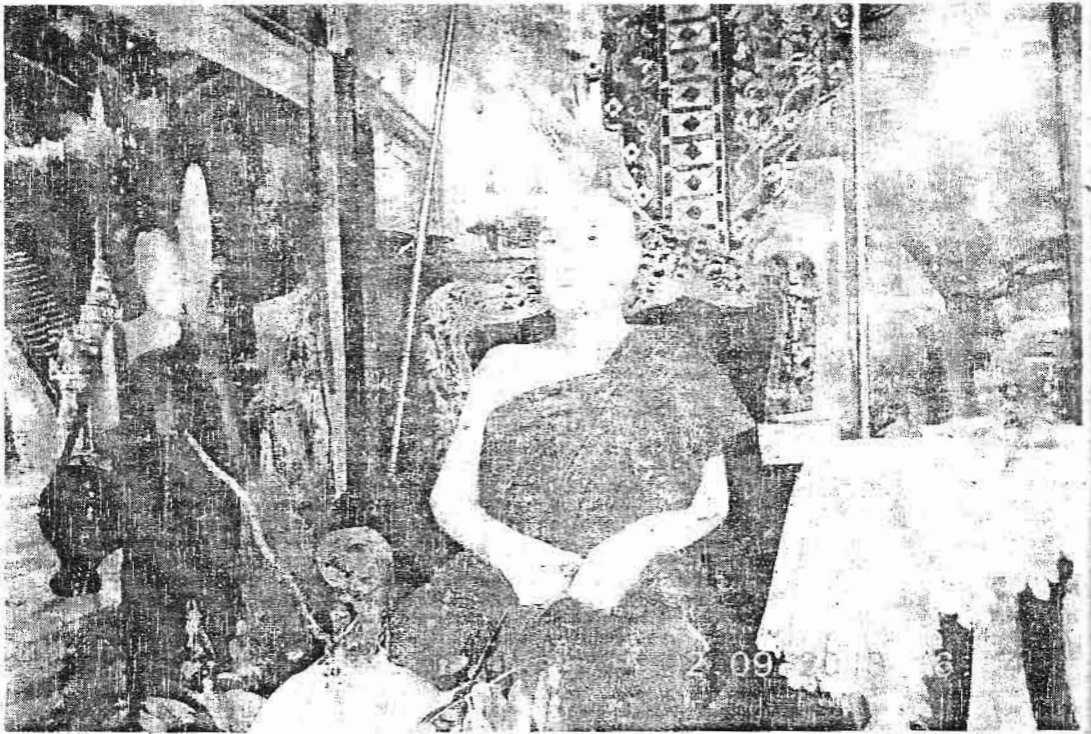
ကစင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဓါတ်တော်များထားရန်စေတီတည်နေပုံ

တည်နေမိခဲ့သည်။ မေတ္တာတရားကြီးမား
 နှင့် ဂုဏ်ပကာသနကင်းမဲ့ပြီး တောမှီ
 နေသဖြင့် ဖူးမြော်ရသည်။ ကျွန်ုပ်
 တို့ဘုရားသွားသွား ဆရာတော်တွေ
 လည်း ရေဗူးလေးတစ်ဘူး
 တွဲတတ်သည်။ ဘုရားသောက်တော်
 ခြင်း ဆရာတော်တို့၏ ပဌာန်းရေ
 မေတ္တာရေများတို့ယူဆောင်၍ လာ
 သူများကို အမြဲပေးဝေလေ့ရှိသည်။

ယခုကစင်ဆရာတော်ကြီးကို ရေဗူးလေး
 အားကပ်ရာ ဆရာတော်ကြီးက ကလေး
 ခံတာလုပ်တာလည်း ဘုန်းဘုန်းဆေးမက
 ဘူး ဘုရားလည်းဆေးကုတာ မကြိုက်ဘူး
 ပြော၍ ရေဗူးအား ဆေးစီမံခိုင်းသည်
 အထင်နှင့် ပြန်၍ပေးသည်။ အရှင်ဘုရား
 တပည့်တော်မ ဆေးဆောင်သည် မဟုတ်
 ပါ။ တပည့်တော်မ ရောက်ရာအရပ်၌
 ဘုရားကပ်သောရေတော်၊ ဆရာတော်တို့

၏မေတ္တာရေတို့အား တောင်းခံ၍ အများ
 သူငါတို့အားဝေငှ ကုသိုလ်ပြုပါသည်
 ဘုရား။ သို့ဖြစ်ပါ၍ တပည့်တော်မအား
 မေတ္တာရေပေးသနားတော်မူပါဟု တောင်းခံ
 မှ ဆရာတော်ကြီးမှ ဗူးလေးထဲသို့
 လက်ညှိုးလေးထည့်ပြီး မေတ္တာပို့၍ ပေး
 သည်။ မေတ္တာရေအား ပထမဦးဆုံးရရှိခဲ့
 သူဟု ဆရာတော်ဦးပညာမှ ပြောခြင်းကို
 လည်း သိခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကစင်

ကစင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကျောင်းဟောင်းအတွင်းရုပ်တုတော်

ရွာတွင် မေတ္တာရေများအား ဆရာတော်
ကြီးထံမှ တောင်းခံကြသည်။

ဆရာတော်ဘုရားအား ဆွမ်း
ကပ်ရက်ရရှိ၍ မိမိအိမ်တွင် ဆွမ်းကပ်ရ
တော့မည်ကို တွေး၍ဝမ်းသာမိခဲ့သည်။
ညနေအင်းစိန်ဈေးသို့ ဆွမ်းကပ်ရန်
ဈေးသွား၍ဈေးဝယ်ပြီး အိမ်မှလာကြိုမည်
ကို စောင့်နေစဉ်အချိန်က ညနေ ၆ နာရီ
မှီရာသီဖြစ်၍ မိုးမှောင်နေသည်။ အင်းစိန်
ရထားလမ်းဝှမ်းကျော်တံတားပေါ်မှာ လူ

အသွားအလာနည်းပြီး ရဟန်းတစ်ပါးမှာ
တောင်ရှေးနှင့် သင်္ကန်းအညိုရောင်ဝတ်
ဆင်ပြီး ဖိနပ်မှာ ကတ္တီပါဖိနပ်ကိုစီးပြီး
တံတားပေါ်မှာ ဆင်းလာပြီး ကျွန်မအရှေ့
ခြံကော်သွားကာ အကာတစ်ယောက်၊
ကျောင်းသားတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရဘဲ
ကစင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ဖူးတွေ့
လိုက်ရသည်။ ကျွန်မလည်း မနက်ဖြန်
ဆွမ်းကပ်ရမည်ကို ဝမ်းသာပြီး အိမ်မှ
မိသားစုများကို ဆရာတော်ကြီးနှင့်

အင်းစိန်မှာ ဖူးတွေ့ခဲ့ရသည်ကိုပြောပြ
ခဲ့သည်။

ဆွမ်းကပ်ရန်ဆရာတော်ကြီးနှင့်
သံဃာတော်များအား အင်းစိန်ကမ်းနားမှ
စက်လှေဖြင့်သွားရောက်ပင့်ဆောင်ရာ
ကစင်ရွာလေးနှင့် ဆရာတော်ကြီးသီတင်း
သုံးသောကျောင်း မြစ်ဆိပ်ကမ်းနားတွင်
စေတီ ၃ ဆူအားဖူးတွေ့ရသည်။ ဇရပ်
ဟောင်းများနှင့် ကျောင်းဆောင်များကို
တွေ့ရသည်။ ထိုအချိန် ဤကဲ့သို့ မမ္မာရုံ

02 09 2013 17 26

ဦးမရှိသေးပါ။ ဇရပ်ဟောင်းထဲသို့
 ဆရာတော်ကြီးအား ဆွမ်း
 ဆရာတော်ကြီး ဦးပညာအားလျှောက်
 ဆရာတော်ကြီး အသုဘအိမ်ကြွ
 ဘယ် ပြန်ကြွလာလိမ့်မည်ဟုမိန့်၍
 ဆရာတော်ကြီး ဦးပညာအားလျှောက်
 ဆရာတော်ကြီးကို တပည့်တော်မ
 ညနေ ၆ နာရီမှာ အင်းစိန်မှာ

ဖူးတွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီညနေ ၆ နာရီ
 ဆရာတော်ကြီးကြွပါသလားဟု မေးရာ
 ဆရာတော်ဦးပညာကပြန်၍ ဆရာတော်
 ကြီးမနေ့က ဘယ်မှမကြွပါဘူးဟုဖြေ၍
 ဆရာတော်ကို ဘယ်လိုဖူးတွေ့ရတာ
 လည်း ဆရာတော်ကလက်မှာ တောင်
 ငှေးနှင့် သင်္ကန်းကအနားမှာ ကြွက်ကိုက်
 ထားတယ် မိန့်ကာ ကတ္တီပါစီးထားတယ်
 ပြောတော့ ဦးပညာကဆရာတော်တောင်
 ငှေးမကိုင်ဘူး သရေပါတဲ့ကတ္တီပါမိန့်
 မစီးဘူးဟု ပြော၍ ကျွန်မအရုံးပေးလိုက်

ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့
 ဆရာတော်ကြီးအား အမှန်တကယ် ဖူး
 လိုက်ရခြင်းပါ။

ကစင်ဆရာတော်ကြီး မကြာမီ
 ပြန်လည်ကြွရောက်လာရာ ထီးတွင်ငှက်
 ပျောသီးတစ်ဖီးကို ချိတ်၍ ယူဆောင်လာ
 ပြီး ကလေးရောက်နေတာလားရော ငှက်
 ပျောသီးစားဟု ငှက်ပျောသီး အလှူခံပြီး
 ကျောင်းမှာ ကလေးရောက်နေတယ် သူ
 တို့ကိုကျွေးမလို့ဟု ပြောပြီး ဘယ်သူ့ကို
 ကျွေးမှာလည်းဟု သိရအောင် ကျွန်တော်

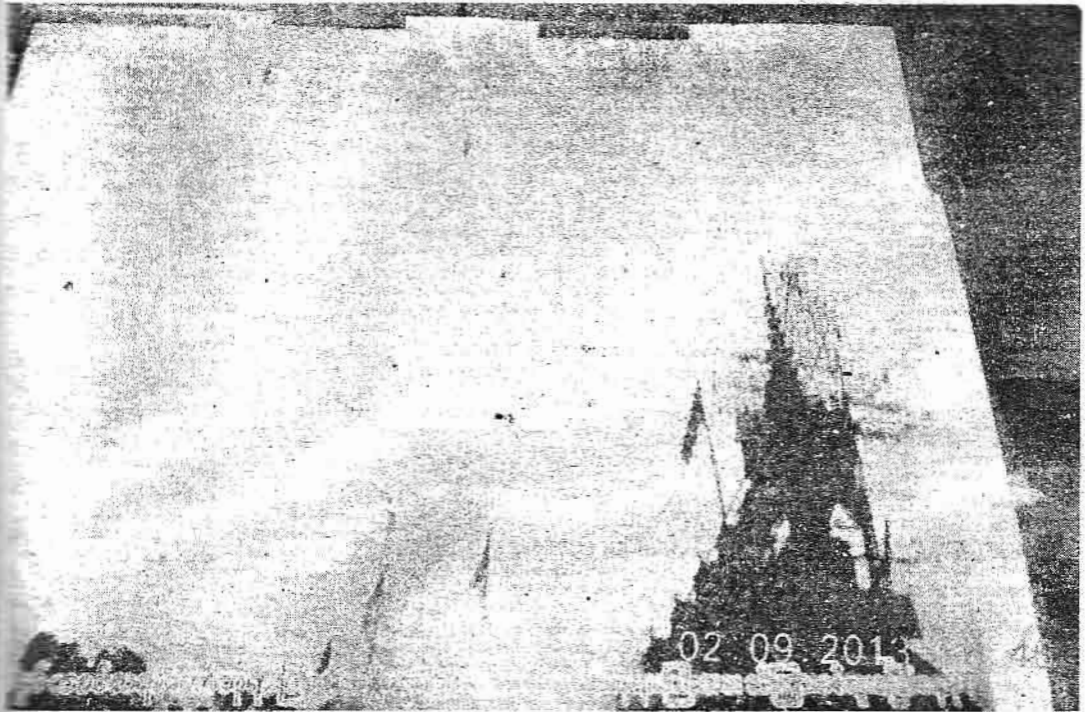
ကစင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး အားထူးခြားစွာဖူးခဲ့ပုံ

တို့လိုက်လာတာဟု ပြောကြသည်။ ဆရာတော်အား ဆွမ်းပင့်လာကြောင်း ဦးပညာလျှောက်ပေးသဖြင့် ကျောင်းပေါ် သို့သွားဖွင့်၍တက်သွားပြီး ဆရာတော်မှာ မနေ့ကတွေ့ဖူးရသည့် ပုံသဏ္ဌန်အတိုင်း တောင်ဓားနှင့် ကြွက်အနားကိုက်ထား သော သင်္ကန်း၊ ကတ္တီပိဖိနပ်ကို ဝတ် ဆင်ထားသည်။ ဖိနပ်မှာအောက်တွင် သားရေပိတ် ပါးပါးလေးဝတ်ထားသည်။

ကျွန်မလည်း အရှုသဖွယ်အော်ပြီး ကျွန်မ မနေ့ကဖူးတွေ့ရတာ ဒီအတိုင်းဖူးတွေ့ရ တာပါဟု ပြောပြီး အားလုံးဆရာတော်ကြီး အား ဝိုင်း၍ဖူးမြော်ကြသည်။

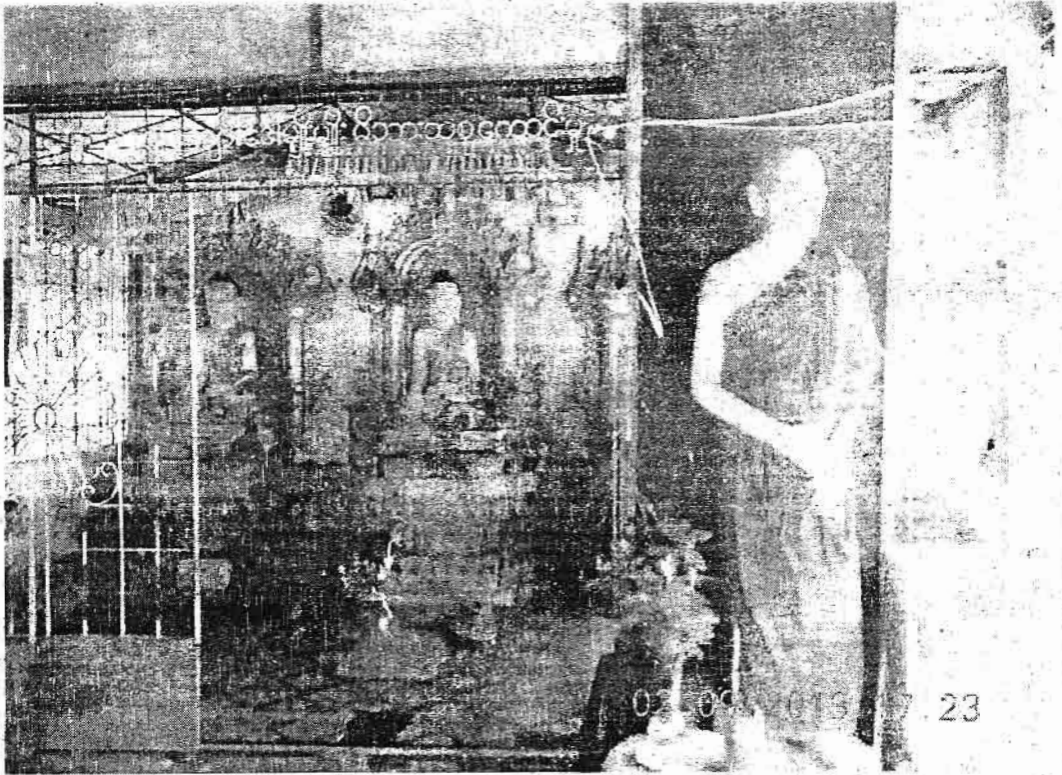
ဆရာတော်ကြီး၏ ထူးခြားမှုများ အား ကိုယ်တွေ့နေရလျှင် ကုန်မည်မဟုတ် ပါ။ ဆက်လက်ရေးသားရပါဦးမည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ အကြောင်းအရာများကို လူလိများလာပြီး ဆွမ်းပင့်ပေးခြင်း နာရေး သာရေးကိစ္စများကို ဂေါဟာလုကြီးများနှင့်

တိုင်ပင်၍ ပင့်ဆောင်ပေးသည် ဆရာ တော်ကြီးမှာ ကျွန်မဆွမ်းပင့်ပေးသော အိမ်တိုင်သို့ကြွရောက်ပေးသည်။ တစ်နေ့ ကျွန်မအိမ်နားမှ အဖွားသက်အိမ်သို့ဆွမ်း ပင့်ပေးရာ အဖွားအိမ်မှာတိုက်ကြီးဖြစ်၍ ကျွန်းကွက်များခင်းထား၍ အိမ်မှာသန့်ရှင်း သပ်ရပ်လှသည်။ ဆရာတော်ကြီး ကြွမည့် နေရာတွင် ကော်ဇောများခင်းထား၍ ဆွမ်းစာရန် ကြွလာစဉ် ဆရာတော်ကြီးမှ ခင်းထားသော ကော်ဇောအား လက်ဖြင့် လှန်ပြီးဒီလိုမလုပ်ကြပါနဲ့ဟု လက် ညှိုးထိုးပြရာ ဆရာတော်ကြီး ရောက် ရာနေရာ ကော်ဇော အောက် ၌ ပန်းများ ခင်းထား သည်ကို အိမ်သား များမှလွဲ၍ မည်သူမျှ မသိနိုင်ပါ။ ဒီလို မလုပ်ပါ။ ပန်းတွေကို ဘုရားကပ်ပါ ဘုန်းဘုန်း အတွက် ဒါတွေ မလိုပါဘူး ဟုပြော၍ ကော်ဇောကိုခွာ၍ ရိုးရိုးကျွန်း ကွင်း ပေါ်တွင် တရားဟော၍ ဆွမ်းဘုန်း တော်မျိုးမေတ္တာတရား၊ မမြဲ တရားဟော ကြားခဲ့သည် ဆရာတော် စာပေ ပုံများကိုရိုက်ကြသည့်အခါတိုင်း ဆရာ တော်ခွင့်ပြုမှသာ ပုံတော်ကိုရိုက် ခြေကြောင်းလည်းသိခဲ့ရသည်။

ကစင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး အန္တိမအဂ္ဂိဈာမနကလာပ်တော်အား သိကြားမင်းပူဇော်ပုံ

ထူးထူးခြားခြားတစ်ခုနှင့်လည်း ခြေတော့ခဲ့တူးသည်။ မြေနီကုန်းမှဆွမ်းစား နေ့ဖြင့် ဆရာတော်ကြီးနှင့် သံဃာနှစ်ပါး နှင့် ယဉ်ဆောင်ပေးခဲ့သည် နိုင်ငံခြားသား အခြားဘာသာဝင်တစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင် နှစ် နှစ် ဆရာတော်အားဆွမ်းကပ်၍ ယဉ်ပေး ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာတော်မှာ သင့်တော် နေရာ၌ထိုင်၍ တရားပေးခြင်း ဆွမ်း တရားဟောခြင်း မပြုတရားအမြဲပွားပြီး သနာတရားအားထုတ်ရန် ဟော	ကြားတော်မူပြီး ဆွမ်းဘုန်း တော်မူသည် အခြားဘာသာဝင် ခင်ပွန်းမှာလည်း ထိုင် ၍နေသည်။ ဆွမ်းစားပြီးကျွန်မလည်း ဆရာတော်အားပင့်၍ ကားပေါ်သို့တက်ရာ ဆွမ်း ဒါကာမနှင့် သူခင်ပွန်းမှာ သစ်ခွပန်း ခိုင်အားကိုင်ပြီး အရှင်ဘုရား၏ တန်ခိုး တော်ကြီးမားလှပါသည်။ အရှင်ဘုရားထိုင် တော်မူသောအောက်တွင် ဤသစ်ခွပန်း အားထားခဲ့ပါတယ်။ ယခု ဒီသစ်ခွပန်းမှာ မကျိုးမပဲ့ဘဲ ဒီအတိုင်းရှိနေပါတယ်။	သစ်ခွပန်းဟာ နနယ်၍ ကျိုးရ လွယ် ပါတယ် ယခုပန်းမှာ မကျိုးမပဲ့ ဒီအတိုင်းဖြစ်နေပါ သည်ဟု လျှောက် ထားပါသည်။ ဆရာတော် ၏ တန်ခိုးတော်အား အခြားဘာသာ ဝင်များ ပင် အံ့သြမှုနှင့်ကြုံတွေ့ရပါသည်။ ဗုဒ္ဓသာသနာ၏ တန်ခိုးသည် အနိုင်မဲ့ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် ကျောင်း တိုက်အတွင်း၌ တစ်ပါးတည်းနေထိုင်
---	--	--

01/04/2015 17:23

လှိုင်မြစ်ကမ်းနဖူးဘုရားနှင့်ဆရာတော်ကြီးရုပ်တုတော်

တော်မူသည် ကျောင်းတိုက်အတွင်းတံခါး
အား သော့အမြဲခတ်ထားသည် ဆွမ်းခံ၊
ဆွမ်းစာသည်အခါ၌သာထွက်လေ့ရှိသည်။
ရေချိုးခြင်းမရှိ၊ ခန္ဓာကိုယ်အား တရားဖြင့်
ဆင်ခြင်တော်မူပြီး ချွေးနံ့မထွက်ခြင်း၊
သင်္ကန်းတော်မှ မည်သည့်အနံ့မှ မထွက်
ခြင်းမှာလည်း ဆရာတော်၏ သီလဂုဏ်၊
သမာဓိဂုဏ်များကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဆရာ
တော်မကျန်းမာ၍ ပြုစုကြသော ကစင်

ရွာသူရွာသားများကလည်း မိဘသဖွယ်
ပြုစုကြသည်။ အချိုးသမီးများ အနားကပ်
ခွင့်မရှိပါ။ မြန်မာဆေးကိုသာသုံးဆောင်ခဲ့
သည်။ ကျန်းမာရေးမကောင်းလျှင်လည်း
တပည့်များအား မကြောင့်ကြန့် ဘုန်းဘုန်း
ဘာမှမဖြစ်ဘူးဟု ပြောလေ့ရှိသည် ဆရာ
တော်ကြီးခန္ဓာကိုယ်နှင့် ခြေမတော်တွင်
ကြွက်များကိုက်ထား၍ အနာများဖြစ်နေ
သော်လည်း ပူပင်သောကမရှိ၊ မေတ္တာ

ထား၍ သတ္တဝါတွေအပေါ် သည်းခံ၍
ကျင့်ကြံအားထုတ်တော်မူသည်။

ကစင်ရွာမှ ကိုပဲလော်၊ မခင်
တင့် မိသားစုနှင့် ခင်မင်ခဲ့သည်။ ဆရာ
တော်ကြီး၏ သင်္ကန်းတို့ကို လျော်ခြင်း
မိမိတို့ရေလမ်းရောင်းခြင်း၊ အဝတ်အစား
လျော်ခြင်းဖြင့် ရသောငွေလေးဖြင့် ဆရာ
တော်အားဆွမ်းကပ်ခြင်း၊ သိက္ခာထပ်ခြင်း
များပြုလုပ်သည်။ ထိုအချိန်က အင်းစိန်မှ

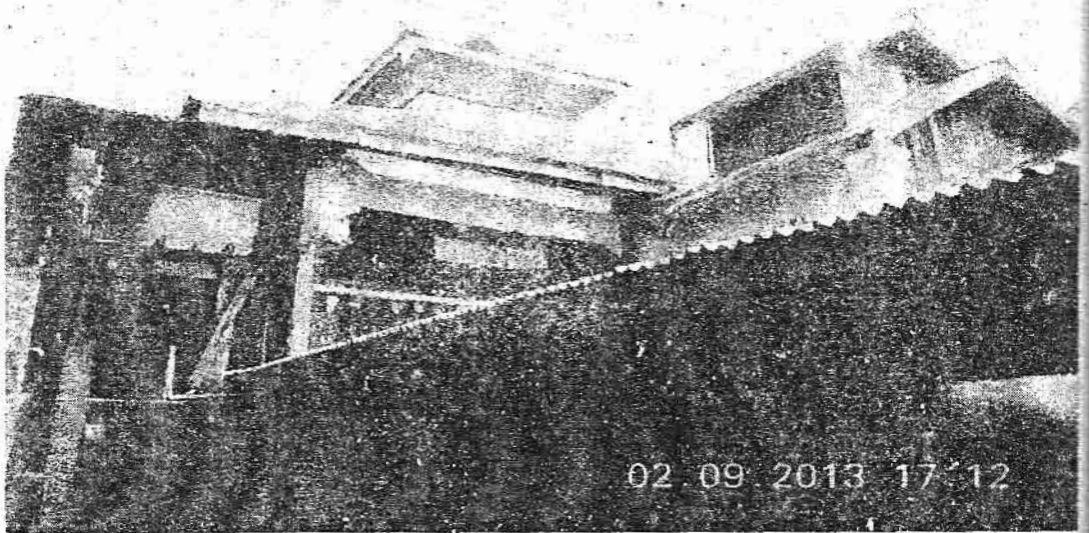
ကစင်တောင်ကျောင်းတိုက်သို့ အမှတ်တရ

သန်သန်းမှာလည်း ကျောင်းအတွက် သည်။ နံနက်အာရုံခွမ်း အမြဲကပ်သော
 သန်အမြဲလှူသည်ကို တွေ့ရသည်။ မိသားစုနှင့်လည်း ကြံ့ခဲမှုသည်။ အင်းစိန်
 ကျောင်းသို့ကျွန်မသွားတိုင်း ဆရာတော် ကကြီး ၆ လမ်းမှ ဦးအောင်သန်းမြင့်
 ဦးအား နွားနို့အမြဲလှူသည် လှူသော မိသားစုလေးယောက်မှာ နံနက် ၄ နာရီ
 နှစ်နှင့်ဆွမ်းကို သုန်းပေးသည် နွားနို့ ဆိုလျှင် မိသားစုလေးလော်ငါး ဆရာတော်
 သူ့ကို မကြာခဏပို့ဆောင်၍ ဆရာ ကြီးအား ဆွမ်းအမြဲလာကပ်သည်။
 ဆရာတော်ပေးတိုင်း ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ခဲ့ရ မိုးလေကြီးလျှင်လည်း ကမ်းတစ်ဖက်မှ

နေ၍ ဆရာတော်ကြီးအား မိသားစု
 ကန်တော့ကြပြီး မေတ္တာပို့လွှင့်မိုးလေ
 ဝသကင်းပြီး အာရုံဆွမ်းအမှီကပ်နိုင်ကြ
 သည်။ ထူးခြားမှုတစ်ခုမှာ ထိုမိသားစုအား
 မီးမောင်းထိုး လမ်းပြနေသလို နေ့စဉ်တွေ
 ကြရသည်။ ဆရာတော်ဆီရောက်လျှင်
 မီးအလင်းရောင်မှာ ပျောက်ကွယ်သွား
 ကြောင်းကိုလည်း သိခဲ့ရသည်။

ဆရာတော်ကြီးကျောင်းပြတင်း
 ပေ နှုတ်ကဉ် သူခိုးရာ ကစင်ရွာသား
 အေးယောက် ၂၀ ယောက်ရှိမည် သူခိုး
 လိုက်ကြရာ ဆရာတော်ကျောင်းကြီး
 တံခါးပိတ်ထားသဖြင့် ဆရာတော်ဘုရား
 သူခိုးဝင်သွားလို့ ကျောင်းတံခါးဖွင့်ပေး
 တော်မူပါဟု လျှောက်ထားကြသည်။
 ဆရာတော်မှာ သူခိုး ၄ ယောက်အားတွေ
 ၍ မင်းတို့ခုခံရောက်တော့မယ် ဘာဖြစ်
 လို့ လာခိုးတာလည်း တပည့်တော်တို့
 မှားပါတယ် ကယ်ပါအုန်းဘုရား နောက်
 မခိုးတော့ပါဘူး။ အေး ငါ့မှာလည်း
 သင်္ကန်းပဲရှိတယ်။ ယူသွားနောက်ဒီလို
 မလုပ်ကြနဲ့ဆိုပြီး ကျောင်းတံခါးအနောက်
 တွင် သူခိုးများဝင်ယူနေကြပြီး ရွာသားများ
 ဝင်လာရာ သူခိုး ၄ ယောက်ရပ်နေကြ

02 09 2013 17:12

ကစင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကျင်ကြီးအားထုတ်ခဲ့သောကျောင်းဟောင်း

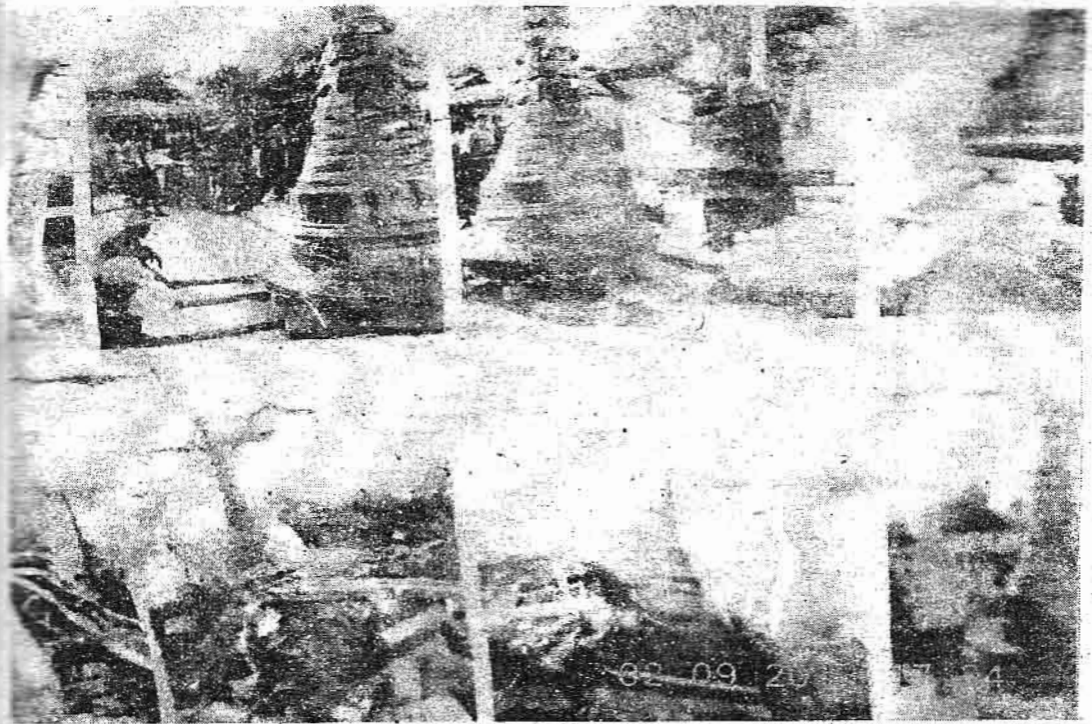
သော်လည်း ရွာသားများတစ်ယောက်မှ
မဟောသွားဘဲ ကျောင်းအောက်သို့ ဆင်း
သွားကြသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် အရာရာ
ကို ခွင့်လွှတ်ဆုံးမ သည်းခံတတ်သည်။
သူနီး ၄ ယောက်မှာလည်း ဆရာတော်
ကြီး၏ မေတ္တာ၊ စေတနာနှင့်ဆုံးမမှုတို့ကို
နာခံပြီး ဘယ်တော့မှ ဒီအလုပ်မလုပ်
တော့ပါဘူး ဆရာတော်သင်္ကန်းများလည်း
မယူတော့ပါဘူး ဆရာတော်ကြီး၏
မေတ္တာတန်ခိုးကြောင့် ကျောင်းတံခါးသေး

သေးလေးအနောက်တွင် ၄ ယောက်ပုန်း
နေသည်မှာ ရွာသားများတွေ့နိုင်သော်
လည်း လွှတ်မြှောက်ခဲ့ကြသည်မှာ ဆရာ
တော်ကြီး၏ စေတနာမေတ္တာကြောင့်ပင်
ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဆွမ်းစား
ဆောင်တွင် မကျန်းမာဖြစ်နေ၍ ကျွန်ုပ်တို့
ဆရာတော်အား ဂိုးရိမ်ကြောင့်ကြသည်။
ပမ်းသွားသဖြင့် ဆရာတော်၏ အခြေ
အနေမကောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆရာတော်
မှာ အင်အားကုန်ခမ်းနေသော်လည်း

ဘုန်းဘုန်းဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မကြောင့်ကြနဲ
ဆိုသည့်စကားသာ အမြဲပြောခဲ့သည်။
ကျွန်ုပ်မလည်း ကလေးတစ်ယောက်လို
ဆုတောင်း၍ ဆရာတော်သက်တော်
ရာကျော်ရှည်ပါစေဟု အကြိမ်ကြိမ်ဆု
တောင်း၍ အရှင်ဘုရားတပည့်တော်မ
ဆရာတော်၏ အသက်ရာကျော်လှူပါဟု
အလှူခံခဲ့ဘူးသည်။ ဆရာတော်က
ကလေးဘုန်းဘုန်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟုသာ
ပြောဆိုသည်။ သူတစ်ပါးစိတ်ဆင်းရဲမှု
ကြောင့်ကြမှုကို ဘယ်သောအခါမှ မပေး

လိုဏ်ခြင်အတွင်းမျောပါတော့မည်စေတီများအားဆယ်ယူပုံ

၁၆

ဆွမ်းပင့်ပေးပြီး ဆရာတော်ကြီး
အား ကစင်ကျောင်းတိုက်သို့ ပြန်လည်
ဦးဆောင်ရာ ဆရာတော်ဦးပညာနှင့် ဦးဝင်း
ဥတ္တ ကပွဲတိုင်မြို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့
၃ ယောက်တို့ပါရှိသည် ဆရာတော်ကြီး
မှာ ထူးထူးခြားခြား ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ
လေးဇီကစပြီး ကျောင်းကြီးကိုဖွင့်လိုက်
သော ဘုန်းဘုန်းကိစ္စတွေလည်း ပြီးပြီဟု
ဆိုပြီး ခါးဖန်ကြီးမှသော့ကိုပေးပြီး ကမ်း

နားဘက်သို့ စင်္ကြံလျှောက်သွားခဲ့သည်။
ကျွန်ုပ်မလည်း ဦးပညာ၊ ဦးတင်မြနှင့်အတူ
ကျောင်းကြီးကို ဖွင့်ခဲ့သည်။ အတွင်း၌
ဖုန်များ၊ အမှိုက်များ၊ ကျောက်ခဲများ၊
အုတ်ခဲများ၊ ခွက်စုတ်၊ ထီးစုတ်များ၊ ဖိနပ်
စုတ်များ၊ သင်္ကန်းများမှာလည်း ကြွက်
ကိုက်ထားသည့်ပိုက်ဆံများ၊ စာအုပ်အချို့
များမှာလည်း ခြေများကိုက်ထား၍ ဤ
ကျောင်းတိုက်ကြီးအတွင်း၌ ဆရာတော်
ကြီးသည် နှစ်များစွာတရားကျင့်ကြံအား

ထုတ်ခဲ့သည် ကျောင်းအတွင်းခြံ ပုရွတ်
ဆိတ်နှင့် ကြွက်များ မည်သည့် သတ္တဝါ
တစ်ကောင်မှ မတွေ့ရသည်မှာ ထူးခြားမှု
တစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။
ဆရာတော်ကြီးကျိန်းစက်တော်မူ
သောနေရာမှာ အံ့ဩစရာဖြစ်ခဲ့သည်
ကုတင်ဟောင်းတွင်ဆွေးနေသော သံဆေး
တက်နေသည့် သံပြတ်ပြားအကွက်ခင်း၍
ဝါးပိုးဝါးလုံးခေါင်းအုံတစ်ခု၊ ခါးအောက်
တွင်ခုသော ကျွန်းသာဘုလေးတစ်ခုနှင့်

02.09.2013 17:17

ကစင်ကျောင်းဝင်း ဘုရားများ

လှိုင်မြစ်မှ ဆယ်ထားသော ထီးစုတ်ကြီး တစ်လက်ရှိပြီး စောင်း ခြင်ထောင်း ခေါင်း အုံးမရှိ စကြလျှောက်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်းဖြင့် တရားကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့ပုံထင်ရသည်။ ကျိန်းစက်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ကျောင်းတံခါးကြီး ဖွင့်သည့်အချိန်မှာ ရွာသားများရောက်ရှိ လာပြီး ပျော်ရွှင်မှု အံ့ဩမှုများဖြစ်ခဲ့ကြ သည်။ အောင်ဇေယျကြီးတံတားကြီး စတင်ဆောက်လုပ်ချိန် ဖြစ်သည်။ ဆရာ တော်ကြီးမှာ တံတားဘက်သို့မျက်နှာမူ၍ အမြဲမေတ္တာပို့သည် ဒီနေရာဟာ တစ်ချိန်

မှာစည်ကားလာလိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူ ခဲ့သည်။ ပထမဦးဆုံး အောင်ဇေယျကြီး တံတားမှ အင်ဂျင်နီယာများက ဆရာ တော်ကြီးကျောင်း မျက်နှာကြက်ကို စတင်လှူဒါန်းခဲ့ကြသည်။ ဆရာတော်ကြီး မှာ ကျောင်းအတွင်း အမှိုက်များ အိုးခွက်၊ ဖိနပ်၊ ထီးအစုတ်များကို ကျောင်းအတွင်း ဘေးအခန်းတွင် ထားရှိတော်မူသည်။

ကျောင်းတိုက်အတွင်း နံရံများ ဆွမ်းစားကျောင်းဆောင်၊ စကြိုလမ်းများ ကျောင်းတိုင်များတွင် ဆရာတော်ကြီး၏

ဩဝါဒများကို ရေးသားထားသည်။

- စပြုစုရေး ဆရာတော်
- အများအစုချီးမြှင့်သည့်စိုဆ
- ဆိုသနဲ့ ချီဖ်ရဲ့ဇာတ်
- ခဲပုစောင်း ထိုက်ထမ်းပြောင်း ထို
- စိတ်စောင်းနှင့် ပုန် ရေခူနှင့်
- ဟော့ ၊
- ထိုက်မြူသောစံ ခဲပုစံ
- ထိုက်စံမြူစာစုတ် ၊
- ထိုက်သုန်းစာစိစံဖွေးခြင်းမြူ

ကစင်ကျောင်းတိုက်သစ်

ငါးပါးဆီထုတ် ခါးဝတ်ရသို့
 ထံသို့ပြုရမည် ။
 အထိရှိမှ နိဗ္ဗာန်ရ ။
 အရန်သိမှ ဆေး ။
 အဒွါနှင့် ထဏှာခွဲခြားပါ ။
 အထုပေါ်လျှင် အခပ်ပျောက်
 ထင်သည် ။
 ငါးပျောက်စ နိဗ္ဗာန်ပျောက် ။
 ငါးပျောက်စ ချမ်းသာစေ၏ ။
 အာဟာရဦးစီးရမည် ။

ဆရာတော်ကြီး၏ ဩဝါဒများမှာ
 ရှေး၌ မကျန်နိုင်ပါ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
 သည် ကျောင်းဝင်းအတွင်းနေရာတိုင်း၌
 အစုအယုတ်ပစ္စည်းများကို လှူမြင်မည်
 နေရာများတွင် ချိတ်ဆွဲထားတတ်သည်။
 ကျွန်ုပ်မလည်း ဆရာတော်ကြီးအား
 လျှောက်ခဲ့ဖူးသည်။ အရှင်ဘုရား ဒီပစ္စည်း
 တွေဟာ အရှင်ကတော့အသစ်တွေ အခု
 တော့ မမြဲတရားကြောင့် ဟောင်းနွမ်းစုတ်
 ပြကုန်တာပေါ့နော်ဘုရား၊ အေး . . .

ကလေးပြောတာမှန်တယ်၊ ကလေးက
 ထူးတယ် ထူးတယ်ဟု ပြောကြားသည်
 ကို ယနေ့အထိ စိတ်တွင်စွဲခဲ့သည်။
 အရာရာကို ဉာဏ်ဖြင့်ဆင်ခြင်၍ မမြဲ
 တရားကိုတွေ့ရန် ပြောခြင်းကို သိခဲ့ရ
 သည်။
 ဆရာတော်ကြီးဆွမ်းစားသွား
 ရင် ဦးပညာခိန်ပေးသည့် စကားလေးကို
 ကြားယောင်မိတယ် အရှင်ဘုရားကလေး
 က ဆရာတော်ဆွမ်းစားသွားရင် သင်္ကန်း

ကစင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကျောင်းဟောင်းအတွင်းရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော်များ

အကောင်းနဲ့ ကြွပါလို့ပြောပါတယ်ဟု ဦးပညာလျှောက်ပေးတိုင်း သင်္ကန်းအသစ်ကို ဝတ်ဆင်သည် ကျောင်းတွင်းဟောင်း နှမ်းနေသော သင်္ကန်းအစုတ်အဝါရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဆရာတော် သင်္ကန်းလည်း၍ တန်းကြီးပေါ်တင်ထားလျှင် သင်္ကန်းအားလျှော်လျှင်လည်း သင်္ကန်းမှပည်သည့်အနံ့မှ မရရှိခဲ့ပါ။ ရေမချိုးဘဲနေခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဆရာတော်၏ ဂုဏ်သတင်းမှာ ပြန့်ပွားပြည်တစ်လွှား အမြဲမြဲအနယ်နယ် အရပ်မှ၎င်း၊ နိုင်ငံခြားမှ မိတ်ဆွေအချို့ ပင်ကြားသိ၍ ဆရာတော်ကြီးကို လာရောက်ဖူးမြော်ကြသူ ပေါများခဲ့သည်။ အောင်ဇေယျတံတားကြီး ပြီးဆုံးသွားသောအခါ သွားရေးလာရေး လွယ်ကူခဲ့သည်။ ဘုရင့်နောင်တံတားကြီးနှင့် အောင်ဇေယျတံတားကြီးကြောင့် လှိုင်သာယာ ဗြိသစ်များ စက်မှုငွေများ ကိုယ်ပိုင်လုပ်

ငန်းများ စက်ရုံအလုပ်ရုံများ ရွေးကြီးများ ချောင်းကူးကွန်ကရစ်လမ်းများ တိုက်တာ အဆောက်အဦများဖြင့် စည်ကားခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် စေတီများ အဆောက်အဦး၊ ဓမ္မာရုံများ၊ ကျောင်းဆောင်သစ်များကို အများကောင်းမှုဖြင့် တည်ဆောက်ပြုပြင်ခဲ့သည်။ ယခင်ဦးကျော်ထွန်း ယောဂီတစ်ယောက်သည် မိမိတတ်သောပညာဖြင့် ဆင်းတုတော်များ စေတီများကို ထုလုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။

ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ မြစ်ကမ်းနဖူး
မှ စေတီတော်များမှာ ရေတိုက်စား၍
မျောပါမည့် အခြေအနေတွင် ရွာသူရွာ
သားအများပြည်သူများနှင့် မီးရထား
ခန့်ထားများ ဆယ်ယူကြရသည် ယခု
အခါ မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် စေတီများ ဇရပ်
များ မွှေးရုံ၊ အာရုဏ်ခံတန်ဆောင်၊
ဇရပ် (၈) မျက်နှာပြိုင်ခွင်ဘုရား နဂါးရုံ
ဘုရား၊ လျောင်းတော်မူ၊ ဘိုးဘိုးကြီး
ဆင်နန်း၊ ဝိဇ္ဇာဓာတ်ခန်း၊ ဗြူတော်ရှင်ရွာ
ဆရာရှင်နတ်နန်းများ မြစ်ထဲမှဆယ်ယူကြ
သော ရတနာအောင်စေတီ၊ စူဠာမုနိ
ဆီနှင့် ကိုးနဝင်း အောင်ပြည့်စုံစေတီ
များကို ဆရာတော်နှင့် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာ
များကောင်းမှုဖြင့် ပြန်လည်ပြုပြင်
ခဲ့သည်။ ယခင်က ကစင်ကျောင်း
ဆရာတော်ဘဲ ပြောင်းလဲခဲ့သည်မှာ
ဆရာတော်ကြီး၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့်
ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ကြီးမှာ ဆင်းရဲ
နွမ်းပါးမှု မခံရဘဲ တတ်ပါ လာသော
ဆရာတော်များကို ရေးအေးနှင့် ထန်းလျက်
တို့က လေ့ရှိသည်။ စာဖတ်ခြင်းဝိသနာ
တို့သည် အသက် (၉၀) ကျော်သည်

အထိ မျက်မှန်မတတ် စာဖတ်သည်။
ဆရာတော်ကြီး ကျန်းမာရေး
အခြေအနေမှာ မကောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။
တပည့်ဒါယကာများက ဆရာတော်အား
ပြုစုရန် ဆေးများနှင့် ထားရှိကြသည်။
ကျွန်မလည်း ဆရာတော်ကြီးအား သွား
ရောက်နှုတ်ဆက်၍ ဝန်ထမ်းဖြစ်၍ နယ်
သို့ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီး
ပုံတော်လေးကို အမြဲကန်တော့ပြီး ဆရာ
တော်ကြီးကျန်းမာပါစေဟု ဆုတောင်းခဲ့
သည်။ ဆရာတော်ကြီးမှာ ကျန်းမာရေး
အခြေအနေဆိုးဝါးလာ၍ ပန်းလှိုင်ဆေးရုံ
ကြီး၌ ၂ နှစ်ကျော်ကျော် ဆေးကုသခံနေ
သည်ကိုလည်း ကြားသိခဲ့ရသည်။ ဆရာ
တော်ကြီးနှင့် မတွေ့ရသော်လည်း ဆရာ
တော်ကြီး၏ သတင်းကို အထေးမှ အမြဲ
နားထောင်လျက်ရှိသည်။

ရန်ကုန်ရောက်လျှင်ရောက်
ချင်း ဆရာတော်ကြီးရှိရာ ပန်းလှိုင်ဆေးရုံ
သို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။ တပည့် ဒါယကာ၊
ဒါယိကာမတွေ့ရဘဲ ပြန်ပြီး ဆရာတော်အား
ကောင်းစွာ ဆေးကုသနေကြ၍ ဝမ်းသာမိ
ခဲ့သည်။ မိမိတတ်နိုင်သော အရာများကို
တပည့်အများ ဒကာများကဆောင်ရွက်

နိုင်ကြ၍ မျက်ရည်ကွသည်အထိ ကျန်းမာ
တင်မိသည်။ ဆရာတော်အား ဖူးမြော်ရန်
တောင်းပန်၍ မိနစ်အနည်းငယ် တွေ့ခွင့်
ဖူးမြော်ခွင့် ရခဲ့သည်။ ဆရာတော်အား
နောက်ဆုံးဖူးမြော်ခြင်း ဖြစ်မည်ဟုထင်သည်။
ဆရာတော်ကြီးအား တွေ့လျှင်မျက်ရည်
ကျမိသည် အရှင်ဘုရားနေကောင်းပါ
သလားဟု လျှောက်ရာ ဆရာတော်က
ခေါင်းငြိမ့်ခေါင်းခါလုပ်ပြခဲ့သည်။
နေကောင်းပါတယ် မျက်ရည်မကျခဲ့ဘဲ
သဘော ဆရာတော်၏ အပြုအမူကို
သိခဲ့ပြီးပြန်ခဲ့ရသည်။ ဆရာတော်မှာ စား
ရသောဝေဒနာကို သည်းခံတော်မူသည်။

ပန်းလှိုင်ဆေးရုံကြီး၌ ဆေးကုသ
မှုဆုံးမနေတော်မူစဉ်ပင် (၁၀-၄-၂၀၁၂)
အင်္ဂါနေ့ (၁၃၇၃) ခု တန်ခူးလပြည့်ကျော်
၄ ရက်နေ့သည် ၁၂ နာရီ ၃၆ မိနစ်တွင်
ကစင်ကျောင်းတိုက်၏ ဦးစီးပဓာ
နနာယကလက္ခပေသလ သိက္ခာ ကာ
မဝိနယဂရုက ဖြစ်တော် မူသော ကျေး
ဇူးရှင် ဘဒ္ဒန္တသုမန မဟာထေရ် သက်
တော် (၉၇) နှစ်၊ သိက္ခာ တော် (၇၇)
ဝါ ဘဝနတ်ထံပျံလွန်တော်မူခဲ့သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အန္တိမအင်္ဂါစာပေပရိသတ်ကလပ်တော်
ပူဇော်သဘင်ကို (၃၀- ၄- ၂၀၁၂) ရက်
(၁၅:၀၀) နာရီတွင် ထိန်ပင်သာယာသန်ဝင်း
အတွင်း ကျင်းပသည့်အချိန်တွင် ဆရာ
တော်ဘုရားကြီး၏ လောင်တိုက်တော်အား
နတ်ဒေဝါတွေက ထီးဆောင်းနေပုံကို
တွေ့ကြရ၍ ဓာတ်ပုံများရိုက်ကြသည်။
တိမ်များကြားမှ ဆရာတော်ကြီး၏ အန္တိမ
ပူဇော်ပွဲ၌ သိကြားမင်းမြေပြေနေသော ပုံ
တော်များအားတွေ့ကြရ၍ ဓာတ်ပုံများရိုက်
မှတ်တမ်းတင်ကြသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏

ရုပ်ကလပ်တော်မှ ဓာတ်တော်၊ အရိုး
တော်များကျသည်ကို ဖူးတွေ့ရသည်။ ခြေ
ထောက်ရိုး၊ အံပုံ၊ သွားဖုံး၊ ဦးခေါင်းခွံရိုး၊
ဂုံညှင်းရိုး၊ ဘယ်ဘက်ညှပ်ရိုးတော်၊
လက်ဖျံရိုး၊ ကျောရိုး၊ အဆစ်ရိုး စသော
ကြွင်းကျန်အရိုးများကို စေတီတော်တွင်
ထားရှိရန် စေတီတော် တည်ဆောက်
လျက်ရှိသည်။ ဓာတ်တော်အချို့အား
ဆရာတော်ကြီး၏ ဇာတိချက်ကြွေမွေးရပ်
မြေတွင် စေတီတည်ရန် ပင့်ဆောင်သွား
ကြသည်။

ယခုအခါ ဆရာတော်ကြီး မရှိ
တော့သော်လည်း ဆရာတော်ကြီး၏
ဆုံးမဩဝါဒကထာများနှင့် မမြဲတရားအပြစ်
ပွားဟူသော စာပိုဒ်လေးသည် အသိ
တရားဉာဏ်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်
ကြလျှင် ဆရာတော်ကဲ့သို့ နိဗ္ဗာန်မြတ်ကို
ရနိုင်သည်ဟု ဆရာတော်ဘုရားကြီး
လမ်းညွှန်တရားလေးကို ကျင့်ကြံအား
ထုတ်ကြပြီး မမြဲတရားအပြစ်ပွားနိုင်ကြ
ပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်ရပါသည်။
ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်)

ဦး အရဟံ မေတ္တာ လာဘ် နတ်မျက်စိ ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊
အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော
ပြဿနာများကို ပိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန်သော
ဟောချက်များ၊ ထိရောက်သောယတြာများဖြင့် (၂၅)နှစ်တိုင်တိုင် ကူညီ
ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆုံကြရာ

ဟောခန်းတည်နေရာ	➡	အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိဝုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
လမ်းညွှန်	➡	အဓိပတိ(အပြာ)၊ တိုက်ကြီး-ဆူးလေး (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားစီး၍
ဆယ်မိုင်ကုန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
ဟောပြောချိန်	➡	နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ ။
ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း	➡	ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆၊ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၈၉၇ ။
မှတ်ချက်	➡	ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုင်ကြားပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဖုန်းဝေဒပညာရှင်

“လူကြီးမင်းရဲ့ဖုန်းနံပါတ် နှင့်
လူကြီးမင်းရဲ့တံကြွမ္မာ”

နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး

လူကြီးမင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်
HAND ဖုန်းတစ်လုံးရှိပြီး ဘယ်အမျိုး
အစားတစ်ခုခုကိုဖြစ်ဖြစ် ကိုင်ဆောင်
သုံးစွဲနေပြီဆိုရင် တချို့များ ဖုန်းနံပါတ်
ကောင်းကောင်းရရှိရန် လေလံဆွဲ၍
ရယူကြောင်း သိရှိရပါတယ်။ ဘယ်လို
ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ။ လူကြီးမင်း
ကိုင်ဆောင်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဖုန်းနံပါတ်များ
ဟာဖြင့် လူကြီးမင်းရဲ့ ကံကြမ္မာအဆိုး
အကောင်းကိုဖြစ်စေကြောင်း သိရှိစေလို
ပါတယ်။

ခြင်းချက်အနေဖြင့် အိမ် ဖုန်း၊
ရုံးဖုန်း၊ အကားသုံးစွဲနေသော ဖုန်းများနှင့်
မသက်ဆိုင်ကြောင်း သိရှိစေချင်ပါတယ်။

လူကြီးမင်း၏ကိုယ်ပိုင် လူကြီး
မင်းသုံးစွဲနေသော ဖုန်းနံပါတ်ရဲ့
နောက်ဆုံးဂဏန်း နံပါတ်နှစ်လုံးသာ
အဓိက ကျပါတယ်။

လူကြီးမင်းဖုန်းရဲ့ နောက်ဆုံး
နံပါတ်ဂဏန်း (၂)လုံးကိုကြည့်ပြီး။
လူကြီးမင်းဖုန်းနံပါတ်နှင့် တိုက်ဆိုင်သော
ဟောကွက်ကိုကြည့်ကာ။ ရှောင်ရန်၊
ဆောင်ရန်များ ပြုလုပ်သွားရင်ဖြင့်
အကျိုးထူးခံစားရမှာ လက်တွေ့ကောက်

မလွဲပါ။
သဘောအားဖြင့် လူကြီးမင်း
ဖုန်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်သည် 09 731
09556 ဆိုပါစို့။ လူကြီးမင်း ဖုန်းရဲ့
ဖုန်းနံပါတ်ဂဏန်း နောက်ဆုံးနှစ်လုံး
ဖြစ်တဲ့ 56 သည်သာ လူကြီးမင်းရဲ့
ကံကြမ္မာကို အဆုံးအဖြတ် ပေးပါ
လိမ့်မည်။

00 မိတ်ဆွေ လူကြီးမင်းဖုန်းရဲ့
နောက်ဆုံးဂဏန်း နံပါတ်သည် 00 ဖြင့်
အဆုံးသတ်ပါက ခရီးသွားရတတ် တယ်။
လမ်းခရီးမှာ စန်းပွင့်တတ် ပါတယ်။
ငွေမရား နေရပါမယ်။ အတွေး အခေါ်
မှန်ကန် နေမယ်။ ကားနှင့် စက်
ပစ္စည်းတို့ကြောင့် ငွေကုန်များနေ

ရပါမယ်။ စက်ပစ္စည်းများ ခဏခဏ
ပျက်တာကြုံရပါတယ်။ အိမ်ထောင်ရေး
သာယာပါမယ်။ တပည့် ကောင်း
တွေ့ရပါတယ်။ မိသားစုကို တွယ်တာ
သူများ ဖြစ်မယ်။ ဒေါသဖြစ်စရာ
သတင်းစကားများနှင့် နစ်နာစရာ
သတင်းစကားများ ကြားရသော်ညား
လက်ညှိုးဖြင့် နဖူးအလယ်ကို
ထောက်ပြီး "ဗုဒ္ဓေါအောင်ပြီး" ဟူ၍ စိတ်မှ
ရွတ်ပွား အာရုံပြုရင်း တစ်ဖက်နှင့်
ရှင်းလင်းပြောဆိုပါ။ ဤနံပါတ်ဂဏန်း
အတွဲကိုဖြင့် အမျိုးသမီးထက် အမျိုး
သားများ ကိုင်ဆောင်သင့်ပါကြောင်းနှင့်
လူကြီးမင်းရဲ့ဖုန်းကို အိမ်တွင် အမြင့်
တစ်နေရာမှာ ထားရှိပါ။ သတင်း
ကောင်းများ ရရှိတတ်ပါသည်။

လူကြီးမင်းဖုန်းရဲ့ နောက်ဆုံး
ဖုန်းနံပါတ်သည် **01** ဖြင့် အဆုံးသတ်
ပါက... လူမျိုးခြား အကျိုးပေးပါမည်။
ဖုန်းထည့်တဲ့ ဖုန်းအိတ်ကို ရေမွှေးဖြင့်
မကြာမကြာ ဆွတ်ဖြန်းပေးပါ။ စီးပွား
ရေးကိစ္စ ဖြန့်စကား ပြောဆိုရသော် အရှေ့
အရပ်ကို မျက်နှာမူ၍ လိုရာပြောဆို
ဆောင်ရွက်ပါ။ အချစ်ရေးနှင့် အိမ်

ထောင်ရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သော
 ကောင်းပြောရမူ ကောင်းကင်ကို
 ဆက်ကြည့်ပြီး ပြောဆိုပါ။ ဤ ဖုန်းနံပါတ်
 ပိုင်ရှင်သည် အလိုလို နေရင်း
 လူချစ်လူခင် များ ကတ်လို့။ မိမိ၏
 သားစုနှင့် အိမ်ထောင် ဖက် အပေါ်မှာ
 သစ္စာရှိဖို့လိုပါမယ်။ အခြေအတင်
 ကောင်းများ ပြောဆို တင်ပြရသည့်အခါ
 ဘင်ပြ၊ ရှင်းလင်း၊ တောင်းဆို၊
 ဖြေရှင်းတဲ့ အခါ လူကြီးမင်းရဲ့
 ညာလက်ညှိုးနှင့် ညာ နားရွက်ကိုကိုင်ပြီး
 “အော်ဗုဒ္ဓေါ” ဟူ၍ အာရုံပြု၍ ပြောဆိုပါ။
 ကောင်းသတင်း များ ပြောဆိုပြီးတိုင်း
 လူကြီးမင်းရဲ့ ဘယ်ရင်ဘတ်ရို
 နေရာကို အသာ အယာတစ်ချက်မျှ
 ချစ်ချပါ။ အဆိုး သတင်းဖြစ်ပါက
 နှုတ်ဖောက်ပြီး ညာလက်ညှိုးဖြင့်
 “အောက်စေ” ဟု ရွတ်ပါ။

02 သည် နောက်ဆုံးကဏန်း
 ထုံးဖြစ်ပါက . . . လောကကို
 ကောင်းမြင်တတ်ဖို့ လိုပါမည်။ အိမ်မှာ
 ကျည် ရောဂါသည် ရှိတတ်သည်။
 လူကြီးမင်း လည်း နာစေ၊ ချောင်းဆို။
 ရောဂါ အသေးများ

ဖိစီးတတ်ပါသည်။ အချစ်ရေး၊
 မိသားစု ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး
 ပြောဆိုရမည့်ကိစ္စရှိပါက အဆောက်
 အဦအပြင်ဘက်ထွက်၍ ပြောဆို
 ဆောင်ရွက်ပါ။ ငွေမရှား၊ အပေါင်း
 အသင်းမရှားပါ။ ဒါပေမဲ့ သူများစကား
 ကိုယ့်စကား ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။
 မတိကျသော မသေချာမရေရာသော
 ကောလဟာလများကို သတင်းပို့
 အသိပေးခြင်းများ လုံးဝ(လုံးဝ)မပြုလုပ်
 ပါနဲ့။ စာတော်သူများရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်များ
 ဖြစ်ပါတယ်။ လူကြီးမင်းရဲ့ဖုန်းကို ခါးမှာ
 မချိတ်ပဲ ပိုက်ဆံအိတ်၊ အင်္ကျီအိတ်
 ထဲတွင် ထားသင့်ကြောင်း အကြံပြုလို
 ပါတယ်။ နံနက်စောစောတွင် ဖုန်း

မျက်နှာပြင်ကို ရေးဖလားမှ ရေနှင့် အနီး
 ကပ်ဆုံးနေရာမှာထားပြီး “ယနေ့တွေ့ဆုံ
 ဆက်ဆံပြောဆိုရမည့်လူတွေ ချမ်းသာ
 ကြပါစေ” ဟူ၍ (၇) ခေါက် ရွတ်ဆို
 ပေးပါ။

03 ဖြစ်ပါက... လူကြီးမင်း
 သည် နေရင်းထိုင်ရင်း စတိုင်ကျသော၊
 စမတ်ကျသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်မုန်းမသိ
 ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ သို့သော် လူကြီးမင်း
 သည် အပြောင်အပျက် အစ အနောက်
 စာအုပ်ကို တော့ လျော့ရမည်။
 ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်တို့၏ ဆွဲဆောင်
 နိုင်သူ ဖြစ်သလို၊ စိတ်ဝင်စားခြင်းလည်း
 ခံရတတ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့်
 အနုပညာရှင်များ ကိုင်တွယ်သုံးစွဲသင့်
 ပါတယ်။ တစ်ခုတော့ သတိပေးပါရစေ။
 ကားမောင်းရင်း၊ ဆိုင်ကယ်စီးရင်း၊
 လမ်းဖြတ်ကူးရင်း ဖုန်းစကား လုံးဝလုံးဝ
 မပြောပါနဲ့။ စားရင်းသောက်ရင်း
 ဖုန်းစကားမပြောပါနဲ့။ မိမိ၏ လုပ်ငန်း
 အကြံအစည် ပျက်ပြားတတ်ပါတယ်။
 လူကြီးမင်းရဲ့ဖုန်းမှ သတင်းကောင်းများ
 ကြားစေရန် သားငယ်၊ သမီးငယ်၊
 တူ၊ တူမငယ်၊ မြေး ငယ်လေးများကို

လူကြီးမင်း၏ဖုန်းအား ကိုင်ထားစေပြီး
“မင်္ဂလာအောင်ပါစေ” ဟူ၍ သုံးခါ
ရွတ်ဆိုခိုင်းပါ။ လာဘ်ပွင့် ကံပွင့်ပါမည်။

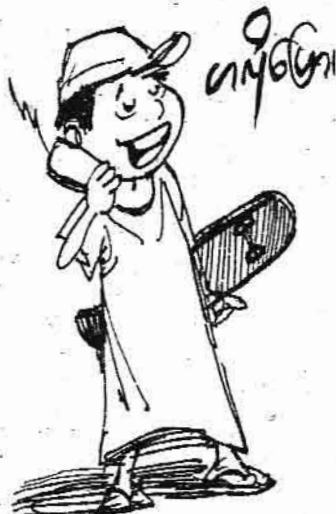
04 ဖြစ်သော် . . . အပြင်

ထွက်နေရခြင်း၊ ခရီးထွက်နေခြင်း
ကြုံမယ်။ နိုင်ငံခြားသွားလိုသူ လူကြီးမင်း
အနေဖြင့် ဤဖုန်းနံပါတ်မျိုးကို
အသုံးပြုသင့်ကြောင်း အကြံပြုလို
ပါတယ်။ သို့သော် အလှူရှင်တစ်ဦး
ဖြစ်နေမယ်။ လူမှုရေးဝန်ဆောင်မှုအဖွဲ့
အစည်းနှင့် အကျိုးပေးပါတယ်။ အပြင်
အဆိုင်တွေ အပြန်အလှန်ငြင်းဆို ရမည့်
ကိစ္စဖြစ်ပါက ဖုန်းကို ညှာလက် နှင့်
ကိုင်ပြီး “၉၉ (ကိုယ်ဆယ်ကိုး)” ဟု
စိတ်ထဲမှာရွတ်ဆိုနေရင်း ရင်ဆိုင်
ပြောဆိုပါ။ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု
အပြည့်ရှိသောဟန် ဝင်အောင်
နေပါ။ ပုံမှန်ဆက်ဆံ နေထိုင်သွားလာ
ပါ။ လူကြီးမင်းဖုန်းရဲ့ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင်
ဝလုံး “ဝ” စာလုံးကို ညှာလက်ညှိုးနှင့်
မကြာခဏ (အချိန် ရှိလျှင် ရှိသလို)
ရေးပေးပါ။ ဖုန်းကို နိမ့်ကျသောနေရာ၊
အဖျိုးသမီးဆေးရုံ၊ နာရေးသို့ ယူဆောင်
မသွားလျှင် အကောင်းဆုံးပါ။ အကယ်၍

မဖြစ်မနေ သွားရောက်မိပါက ဖုန်းကို
ပုတီးကဲ့ရဲ့ အလယ်မှာထား၍ ဂုဏ်တော်
(၉) ပါးကို ကိုးခေါက်ရွတ်ဆို၍ သိဒ္ဓိတင်
ပါလေ။

05 ဂဏန်းဖြစ်က . . .

ပင်ပန်းပြီးမှ အောင်မြင်ပါမယ်။ ရေလင်း
ခရီး၊ ရေလုပ်ငန်း၊ ခရီးသွားလုပ်ငန်း၊
ပွဲစားလုပ်ငန်း လူကြီးမင်းများအတွက်
အသုံးတည့်ပါတယ်။ အချစ်ရေး
ကံခေတ်တတ်ပါတယ်။ မိသားစုနှင့်
ကွဲကွာနေလွန်းသော် မကောင်းပါ။
ရပ်ဝေးရောက်သောအခါ မိမိ၏ချစ်သူ
မိမိ၏အိမ်သားအပေါ် တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်
အဆက်အသွယ်ပြုကာ မေတ္တာစကား
ဆိုပါ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်ပါက

ဖုန်း၏နောက်ကျောဘက်တွင် သော့ပုံ
တစ်ခုကပ်ထားပါလေ။ ဤဖုန်းပိုင်ရှင်
အမျိုးသမီးငယ်များမှာ မျက်နှာပွင့်
စန်းပွင့်တတ်ပါတယ်။ လူကြီးမင်း
ကိုယ်တိုင် အလုပ်နှစ်မျိုးဝင်ငွေနှစ်ခု
ရရှိတတ်ပါတယ်။ နံနက်စောစောတွင်
လူကြီးမင်းရဲ့ဖုန်းကို ဦးခေါင်းပေါ်တွင်
တင်ပြီး “ဗုဒ္ဓစက္ကံ တစ်ကိုယ်လုံးခြံပါစေ”
ဟူ၍ (၃) ကြိမ် ရွတ်ဆိုပေးပါလေ။

06 ကိုင်ဆောင်သူတွေ

အနေဖြင့် လူချစ်လူခင် များမယ်စိတ်
ကူးနှင့် လက်တွေ့တစ် ထပ်တည်း
ကျတတ်ပါသည်။ လူကြီးမင်းသည်
အိမ်တွင် တည်ကြည်သလောက်
အပြင်ပန်းတွင် အပြုံးပန်းဝေနေသူ
ဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေ
ပေါများမယ်။ လှုပ်ရှားရတဲ့ အလုပ်နှင့်
အကျိုးပေးမယ်။ နေအိမ်၊ အလုပ်တွေ
ခဏခဏပြောင်းရွှေ့ ရတတ်တယ်။
တစ်နေရာမှာ အကြာကြီး မနေ
ရဖြစ်မယ်။ လူကြီးမင်းသာ ဝန်ထမ်း
ဖြစ်လျှင် ဒီဖုန်းနံပါတ် နောက်ဆုံး နှစ်ထပ်
ကိုရှာဖွေ၍ အသုံးပြုပါ။
အကယ်၍ ဖုန်းမှားဝင်လာလျှင် ဖုန်း

နေပါတယ်"လို့ မတုံ့ပြန်ပါနှင့်။
 ကြီးမင်း နေထိုင်ရာဒေသကိုသာ
 ညွှန်ပြောပါ။ (ဥပမာအား ဖြင့်
 သည် အင်းစိန်၊ ဆယ်မိုင်းကုန်း
 နေထိုင်ပါက လူကြီးမင်းအနေဖြင့်
 "ဆယ်မိုင်းကုန်းကို ဖုန်းရောက်နေသည်"
 ပြောဆိုရန် ဖြစ်သည်။) ချောက်
 နှုန်းခြင်း၊ မြူဆွယ်ခြင်း၊ ဖုန်းမှား
 သောင်ယောင် မိတ်ဖွဲ့၊ မိတ်ဆက်ခြင်း
 တတ်သည်မို့ ခေတ်သမီးငယ်များ
 ထားကိုင်ဆောင်ရမည့် ဖုန်းနံပါတ်
 ဖြစ်တော့သည်။ လာဘ်လာဘနှင့်
 ရေးကောင်းစေရန် "မြတ်စွာဘုရား
 နှုန်းတော် ၆ ပါး ရောင်ခြည်တော်
 သွယ်"ဟူ၍ ဖုန်းကို ဘယ်ဘက်
 တွင်ကပ်၍ ၆ ကြိမ် ရွတ်ဆိုပြီး
 နှိပ်နှိပ်များ စတင်ရန် ဖြစ်သည်။

07

ရိုသူတွေကတော့
 အကဲ ရာထူးကောင်းများ ရမည်။
 ရာထူးရာဒေသ၊ အလုပ်ပတ်ဝန်းကျင်
 သူများထက် ခေါင်းတစ်လုံး
 နေသည်။ စာရိတ္တအားနည်းသော
 နှစ်နှင့် ရင်းနှီးရတတ်သည်။
 ဆောင်ရေးကို တန်ဖိုးထားပါ။

မိသားစုနှင့် အားလပ်ချိန်တွင် နွေးထွေး
 မှုများ ဖန်တီးပါ။ သူငယ်ချင်းဟောင်း
 မိတ်ဆွေဟောင်းများက မထင်မှတ်ပဲ
 ဖုန်းဆက်သွယ်ရင် မိမိမှာ ငွေကုန်
 အချိန်ကုန်ဖို့သာ ပြင်ပေတော့။
 ဘာသာရေးအားကောင်းသော်လည်း
 တစ်ဖက်သားအပေါ် အားနာတတ်မှု
 ကြောင့် လိုရာပန်းတိုင်ရောက်ဖို့
 ယိမ်းယိုင်တတ်ပါသည်။ လူကြီးမင်း
 အနေဖြင့် ရုံး၊ အချုပ်ခန်းနှင့် နာရေး
 သတင်း၊ အနိစ္စရံသတင်းများကို မိမိက
 စတင် သတင်းမပေးရန် လိုအပ်ပါသည်။
 သို့သော် (တာဝန်ရှိ ဝန်ထမ်းများအနေ
 နှင့် မသက်ဆိုင်ပါ။) အိမ်မှမထွက်မီ
 မိမိဖုန်းဖြင့် အိမ်ရှိဘုရားခန်းကို ဓာတ်ပုံ

ရိုက်ယူပါ။ တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ၊
 သောကြာနေ့များတွင် အလုပ်သစ်
 အတွက် ဤဖုန်းဖြင့် စတင်မိတ်ဆက်
 ပြောဆိုပါ။

08

ကိုင်ဆောင်
 နေသူဖြစ်ပါက အပြိုင်အဆိုင်
 ပေါ်တတ်တယ်။ ကြိုးစား ခြင်းရဲ့
 အသီးအပွင့်များ ခံစားရမည်။
 သည်းခံတတ်လာမည်။ ဌာနဆိုင်ရာ
 ရုံးအသီးသီးသို့ ဝင်ထွက်သွားလာရာ တွင်
 အဆင်ပြေစေသည်။ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းဖြင့်
 စကားပြောသောအခါ အသံမပီ
 မပြင်ဖြစ်နေပါက "ဘာမှမကြားရဘူး"
 ပြောတာထက် "ဒီထက်ကောင်း
 ကောင်းလေးကြားရအောင် ပြောပါ"
 ဟူ၍ တောင်းဆိုပါ။ အဖျို့ကြီး၊ လူဖျို့
 ကြီးများ ဤဖုန်းနံပါတ်ကို ကိုင်ဆောင်
 လျှင် ဘဝခရီးဖော် တွေ့ရတတ်သည်။
 မိတ်ဆွေကောင်းများ တွေ့ရတတ်သည်။
 လူအထင်ကြီးတာ ခံရတတ်သည်။
 တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ၊ စနေ၊ သောကြာနေ့
 သားများ ကိုင်တွယ်လျှင် စီးပွားရေး၊
 လူမှုရေး၊ ပညာရေး အောင်မြင်
 တတ်သည်။ မိမိဖုန်းကို အိမ်ရဲ့ခြေရင်း

ဦး အရဟံ မေတ္တာ လာဘ်
နတ်မျက်စိ ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

ဓနုစံရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ သူမှုရေး၊ ပညာရေး၊
အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော
ပြဿနာများကို ဗိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန်သော
ဘောချက်များ၊ ထိရောက်သောယတြာများဖြင့် (၂၅)နှစ်တိုင်တိုင် ကူညီ
ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိသည်။

နောင်မြင်သူတို့ ဆုံကြရာ

ဟောခန်းတည်နေရာ	➤	တမုတ်-၁၃၁၊ ကောင်တံခွန် သ/မ ပရိသတ်၊ ၁၈-မိုင်၊ မြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
လမ်းညွှန်	➤	တမိပတိ(ဟပြာ)၊ တိုက်ကြီး-အလေး (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားစီး၍
ဆယ်မိုင်ကုန်းလေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
ဟောပြောချိန်	➤	နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ ။
ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း	➤	ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆၊ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၁၉၇ ။
မှတ်ချက်	➤	ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုင်တင်ယူပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ပိုင်းကျသောနေရာများတွင် ဘက်ထရီ
အားမသွင်းမီစေရန် အရေးကြီးပါသည်။
ဖုန်းကို လူကြီးမင်း၏ ခေါင်းရင်း
တစ်နေရာတွင်ထားပြီး အိပ်ရာထ
နီးနီးချင်း ဖုန်းကိုကိုင်ပြီး ဥုံအောင်ခြင်း
ရှစ်ပါး“ဟူ၍ ၈ ကြိမ်ရွတ်ဆိုပြီးပါက
တစ်နေ့တာလုံး ကောင်းသတင်း ဖုန်း
နေသာ ဖြစ်တော့မည်။

၀၉ နှစ်လုံးတွဲ ဖြစ်ပါက

ထွက်ရပ်ပေါက် အရှင်မြတ်ကြီးများ

မယ်တော်ကြီးများ၏မေတ္တာကို ခံယူရ
တတ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များအား
ယုံကြည်ပါက ပိုမိုအောင်မြင်မည်။
မည်သည့်စာမေးပွဲဖြစ်စေ လူကြီးမင်းရဲ့
ဖုန်းကို စာဖတ်စားပွဲပေါ်တင်၍ လေ့လာ
လေ့ကျင့် ကျက်မှတ်အားထုတ်ပါ။
သက်သတ်လွတ်စားနိုင်ပါက အကျိုးပို
ရှိပါမည်။ လူမျိုးခြားနှင့် စီးပွားရေး
အောင်မြင်တတ်ပါသည်။ လူကြီးမင်း
သည် အထီးကျန်နေတတ်ပေမဲ့

အကျည်းမတန်ပါ။ လူကြီးမင်းကို ဖုန်း
စခေါ်သူအား “မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ(သို့)
မင်္ဂလာပါရင်ဆိုပြီး မိမိ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို
ထည့်သွင်းပြောဆိုပြီး” မိတ်ဆက်ပါ။
စကားပြောပါ။ အိမ်ထောင်ရေး
ကံကောင်းမည်။ ဖုန်းကို ရေမွှေးဖြင့်
ဆွတ်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်တွင် ထည့်ထား
အသုံးပြုပါ။ ဖုန်းကို ညာလက်ဖြင့်သာ
ကိုင်တွယ်မိအောင် သတိပြုပါ။

နတ်မျက်စိ ဆရာအောင်စိုး

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၏
စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးအား ယခုလမှစ၍
သင်သိလိုသောမေးခွန်း ၃ ခု၊ အမည်
မွေးသက္ကရာဇ်၊ နေရပ်လိပ်စာတို့အား
ပြည့်စုံစွာရေးသား၍ ကျွန်ုပ်ထံသို့ မဂ္ဂဇင်း
တိုက်မှတစ်ဆင့် စာရေးသားမေးမြန်းနိုင်
ပါသည်။ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော် ဗေဒင်
လက္ခဏာဟောပြောခဲ့သော ကျွန်ုပ်
သည် ၇ ရက်သားသမီးတို့၏ ရှေ့ ဖြစ်
ကံကြမ္မာအား မေတ္တာဖြင့် အခမဲ့
ဟောကြားပေးပါမည်။ ကျွန်ုပ်၏ ပညာ
၏အလှူ ဖြစ်ပါသည်။ လျှို့ဝှက်ဆန်း
ကြယ် မဂ္ဂဇင်းပရိသတ်အား ကျေးဇူး
ဆပ်ခြင်း မည်ပါသည်။ သင်တို့၏
မေးမြန်းချက်များအား မဂ္ဂဇင်းမှတစ်ဆင့်
အမြန်ဆုံးအမှန်ဆုံး ဟောကြားပေး
ပါမည်။

စည်းကမ်းနှင့် လိုက်နာရန်

၁။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်လိပ်စာမှ (အယ်ဒီတာ
မှ) တစ်ဆင့်မေးမြန်းရမည်။

၂။ စာဖြင့် ရေးသားမေးမြန်းရမည်။
(အခက်အခဲများ တိုင်ပင်နိုင်ပါသည်။
လျှို့ဝှက်ထားပါမည်။)

၃။ အမည်၊ မွေးသက္ကရာဇ်၊ နေရပ်

လိပ်စာအပြည့်အစုံ (သိထားသမျှ)
အမှန် ဖော်ပြရမည်။

၄။ မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာ အခက်အခဲ
ကြောင့် အနည်းငယ်နောက်ကျမှ
ပြန်ကြားချက်ကို ဖတ်ရသော်
ခွင့်လွှတ်ရမည်။

၅။ မေးခွန်း ၃ ခုကို တိတိကျကျ ဖော်ပြ
မေးမြန်းရမည်။

၆။ မေးမြန်းသူထံ တိုက်ရိုက်ပြန်ကြား
မည် မဟုတ်ပါ။

၇။ မဂ္ဂဇင်းမှသာအဖြေကို ဖတ်ရှုနိုင်
ပါမည်။

စာထည့်ရန် မေးမြန်းရန်လိပ်စာ
အယ်ဒီတာအဖွဲ့

စာ/ဆင့် ဆုတောင်းသူအဖွဲ့

မှတ်ချက်

ဤပုံစံဖြင့် မေးမြန်းနိုင်ပါသည်။ စာ
ပုံစံတွဲ၍ ပို့ပေးပါ။

မေးသမျှပြန်ဖြေကြားချက်များ

ဆရာခင်ဗျား

- ၁။ ကျွန်တော် အရောင်းအဝယ်လုပ်ရန်
စားသောက်ဆိုင် ဖွင့်ချင်ပါသည်။
ကျွန်တော်နှင့် အကျိုးပေး၊ မပေး
သိချင်ပါသည်။
- ၂။ လက်ရှိ ကားမောင်းသောအလုပ်မှ
နားသင့်၊ မနားသင့်၊ ကောင်း
မကောင်း။
- ၃။ ကျန်းမာရေး သိချင်ပါသည်။

ဦးအေးကို၊ ငါးဆူတောင်
လှည်းကူးမြို့နယ်

ဦးအေးကိုရေ

- ၁။ အရောင်းအဝယ် အလုပ်နဲ့
စားသောက်ဆိုင် စက်သုံးစီး ကုန်ရန်
အားလုံး အကျိုးပေးပါ သည်။
ဖွင့်သင့်သည်။
- ၂။ ယာဉ်စက်လုပ်ငန်းများလည်း အကျိုး
ပေးပါသည်။ အသက်အရွယ်ကြောင့်
နားနားနေနေ လုပ်ဆောင်သင့်

ပါသည်။

➤ ခင်ဗျားရဲဇာတာက သွေးတိုးရောဂါ၊
အစာအဆိပ်ရောဂါ၊ အရိုးကျိုးပေါင်း
တတ်ခြင်း၊ နှလုံးသွေးကြော
ကျဉ်းခြင်းတို့ ဖြစ်တတ်ပါသည်။
အသက် ၄၈၊ ၄၉၊ ၅၅၊ ၆၂၊ ၆၈
နှစ်တို့၌ ကျန်းမာရေး ဂရုပြုပါ။

ဆရာခင်ဗျား

➤ ကျွန်တော်က ကျောင်းဆရာပါ။
ကျောင်းဆရာဘဝနဲ့ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်
မရှိသေးပါ။ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင် ဘယ်
တော့ ရနိုင်ပါသလဲ။

➤ မီးသားစုအားလုံး ၆ ယောက်
ရှိပါတယ်။ သားသမီး ၄ ယောက်လုံး
ကျောင်းသူကျောင်းသားချည်းပါပဲ။
မီးပွားရေး မပြေလည်ပါ။ ဘာလုပ်
သင့်ပါသလဲ။

➤ ဇနီးက ကျောင်းရေး ရောင်းပါတယ်။
အိမ်မဲ့ ရောင်းမကောင်းလို့ ဘာလုပ်
ရပါသလဲ။

ဦးမြင့်စိုး

ယနေ့ဥယျာဉ်မြို့တော်
အုပ်ဆိပ်ကမ်းမြို့နယ်။

ဦးမြင့်စိုးရေ

၁။ ခင်ဗျားဇာတာမှာက အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်
မရှိသော်လည်း အိုးအိမ်ကောင်း
ကောင်းနှင့် နေရတတ်ပါသည်။ ၅၁
နှစ်မှ ၅၄ နှစ်တွင် အိုးအိမ်အပိုင်ရပါ
လိမ့်မည်။

၂။ ဇာတာအရတော့ စာအုပ်ဆိုင်၊ စာရေး
ကိရိယာဆိုင်၊ ဆေးပစ္စည်းဆိုင်များ
ဖွင့်သင့်ပါသည်။

၃။ ဇနီးသည်၏ နေ့နံမသိရ၍ တိတိ
ကျကျပြောရန် ခက်ပါသည်။ ဇနီး၏
အမည် နေ့နံပေးပါက ရောင်း
ကောင်းသော အစီအမံ (ယတြာ-
အဆောင်) ဖော်ပြပေးပါမည်။

ဆရာကြီးရှင်

၁။ ကျွန်မက အထည်ဆိုင် ရောင်းပါ
သည်။ ရောင်းကောင်းရန် အဆောင်
နှင့် ရွတ်ဖတ်ရန် ဂါထာ(ပရိတ်)
ဖော်ပြပေးပါ။

၂။ ခင်ပွန်း သောကြာသားနှင့် အိမ်
ထောင်သက် ၈ နှစ်ရှိပြီ။ သားသမီး
မရသေးပါ။ သားသမီး လိုချင်ပါ

သည်။ ဘယ်တော့ရနိုင်မလဲ။

၃။ ကားတစ်စီး (တက္ကစီ) ဝယ်၍
မီးပွားရေး တိုးချဲ့လုပ်ချင်ပါသည်။
အကျိုးပေး မပေး သိချင်ပါသည်။

ဒေါ်ခင်မျိုးဦး ဆားတလင်း

လေးထောင့်ကန်၊ လှည်းကူး။

ဒေါ်ခင်မျိုးဦးခင်ဗျား

၁။ အထည်လုပ်ငန်း ကောင်းပါသည်။

၂။ ရောင်းအဝယ်ကောင်းစေရန်
အောင်သပြေသားနှင့် မီးကွက်ရှုပ်
အဖိုအမတစ်စုံထုလုပ်၍ ဆိုင်၌
ဆောင်ထားပါ။ ကြွေပန်းကန်ပြား
လေးပေါ် ပိုက်ဆံ(ငွေစက္ကူ)တစ်ရွက်
ဖြန့်ခင်း၍ ၎င်းငွေစက္ကူပေါ်၌ မီးကွက်

မောင်နံကို တင်ထားပါ။ ရွတ်ဖတ်
ရန် အကောင်းဆုံးဂါထာမှာ
တောင်တွင်းဆရာတော် ခင်ကြီးဖျော်
ဂါထာအား ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

လာဘ် လာဘ် ဝိလာ သက္ကာ
လာဘ် စိန္တေယျ သံယုတ္တံ
ဝန္ဓေသာရ ဂုထော ပေတံ
တေနမှာ တုလ လာဘ် ဝါ။

၂။ ခေါ်ခေါ်မျိုးဦးရဲတတာက သားသမီး
ရနိုင်ပါသည်။ ခင်ပွန်းသောကြာသား
ဆိုရုံဖြင့် အတိအကျ မပြောနိုင်ပါ။
ခင်ပွန်းတတာတွက်ပြီး ၂ ဖက်ညီမ
(သားသမီးရနိုင်မှ) ရမည်ဟု ဟော
ပြောရပါမည်။ ဇနီးသည်ဘက်မှ
ချို့ယွင်းချက်မရှိပါ။ ခင်ပွန်းတတာ
(မွေးသက္ကရာဇ်)ပိုပေးပါ။ သို့မဟုတ်

ခင်ပွန်းအား ဆရာဝန်(ဆေးပညာ)
ဖြင့် စစ်ဆေးပါ။
၃။ ကား(တက္ကစီ)ထောင်၍ စီးပွားရေး
လုပ်သင့်ပါသည်။ အကျိုးပေးပါ
သည်။ သို့သော် ကားနံပါတ်
ရှစ်ကဏန်း ၂ ကို မပါအောင် ဂရု
စိုက်ပါ။

(၇) ရက်သားသမီး မေတ္တာကို
ခံယူလျက်။
ချမ်းသာခြင်းသုခနှင့် ပြည့်စုံပါစေ။
သုခဇော်

စာထည့်ရန် မေးမြန်းရန်လိပ်စာ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ စာ/ဆင့် ဆရာဦးသုခဇော်

Kyaw Kyaw Swe 1965 @ G MAIL.COM

ချစ်သူအတွက်

မလ္လာင်းတိုက်

တိုက် (၉) ၂၀၀၁-ဝိတောက်လမ်းယူဇနပလာက၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း-၀၉၄၃၂၀၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၁၅၀၊ ၀၉၅၁၇၆၂၃၀၊ ၀၉၅၁၇၆၆၀၂

ပီဟုသုတရစေတီ

လက်ဖက်ရည် ဆောက်ခြင်း၏

အေးမြစေပါသည်။ စိတ်ချမ်းသာစေပါသည်။
အေးရိန်လတ် (မုန့်လေး)

မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် လူ
အများသည် ဝမ်းကိုဖြည့်တင်းကြသည်။
အစာအာဟာရ အမျိုးစုံရှိသော်လည်း
အချို့သော လူအများစုသည် လက်ဖက်
ရည်နှင့် မုန့်တစ်မျိုးမျိုးကို တွဲဖက်၍
မနက်စာအဖြစ် စားသုံးကြသည်။ အချို့
တည်းပြီးသည့် နောက်တွင်လည်း
လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို သောက်ကြပါ
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နေ့လယ် နေ့ခင်းတွင်
လည်း လက်ဖက်သုပ်နှင့် ရေနွေးကြမ်း
အရသာကို ဖိမ်ခံရင်း စားသောက်ကြ
သည်။ လက်ဖက်ကို တောနေသူများ
အပြင် မြို့နေသူများကလည်း ကြိုက်နှစ်
သက်ကြပါသည်။ တောတွင် လက်ဖက်
ကို အမြဲတည်ခင်းထားကြသည်။ အချို့
လူများသည် လက်ဖက်ကို နှစ်ပြန်ကြော်
ကြက်သွန်ဖြူ နှိုင်းချင်းဖြင့် စားသုံးကြ
သည်။ လက်ဖက်၏ အဆိပ်အတောက်
ကင်းစေလိုခြင်းဖြင့် ကြက်သွန်ဖြူကြော်
နှင့် ပါးပါးလှီးထားသော ကြက်သွန်ဖြူ
အစိမ်းများကို ရောယှက်စားသုံးကြသည်။
မြန်မာတို့သည် လက်ဖက်ကို နတ်သစ်၊
ရွက်ဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။

လက်ဖက်သည် အလှူမင်္ဂလာ

လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲများတွင် မပါမဖြစ်
သော အစာအာဟာရဖြစ်သည်။ လက်ဖက်
စစ်စစ်ကို နားရေးအိမ်၌ သုံးစွဲပါက
မည်းနက်ညစ်ထေး သွားတတ်သည်။
လက်ဖက်ကို အလှူမင်္ဂလာဆောင်
ဆွမ်းကျွေးများသာမက ရိုးရာနတ်တင်ခြင်း
အိမ်တက်၊ တိုက်တက် မင်္ဂလာပြုခြင်း
အဆောက်အဦး စတင်ဆောက်သည့်
အခါဖြစ်စေ လက်ဖက်ကို အထူးအမြတ်
ထား၍ ပူဇော်ပသကြသည်။ လက်ဖက်ကို
မပါမပြီးသော အသုံးအဆောင် အာဟာရ
အဖြစ် သုံးစွဲကြသည်။ ထိုမျှမက
လက်ဖက်ကို အခြောက်လှမ်း၍ ရေနွေး
ကြမ်းအဖြစ် သောက်သုံးကြသည်။ လက်
ဖက်သည် ဆေးဖက်ဝင်သကဲ့သို့ ကောင်း
ကျိုး ဆိုးကျိုး ခွန်တွဲနေသည်။ လက်ဖက်
ရည်ကို သောက်သုံးသင့်ကြောင်း
ရှေးအခါက စပ်ဆိုထားသော ကဗျာများ
ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ စာဆိုကြီး
ဦးထွန်းခင်၏ တေးထပ်တစ်ပုဒ်တွင် -

လက်ဖက်ရည် သောက်ရမှ
နောက်သမျှ အေးတယ်
ခြောက်နပ် ဘေးမတွယ်အောင်
ဆေးသဖွယ် မှတ်သုံး

ဟုအစချီ ရေးစပ်ထားသည်ကို
တဖန် စာဆိုဆရာကြီး ဦးရှက်လိကလည်း
လက်ဖက်ရည် မသောက်သင့်ကြောင်း
ခန့်ထားသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ကိုလည်း
တွေ့ရသည်။ ၎င်းကဗျာ အစချီမှာ -
လက်ဖက်ရည် သောက်လှလို့

ယောက္ခမက ဆဲဆို
ခြောက်နပ် ထဲပိုတယ်
(သည်း) သဲဖိုလို့ ပိန်ချုံး

ဟူသောတေးထပ်ဖြင့် စပ်ဆို
ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

လက်ဖက်ရည်ထဲတွင် တန်နစ်
အက်ဆစ် (Tannic Acid) ပါဝင်၍
လက်ဖက်ရည်ခါးခါးကို အလွန်အကျွံ
သောက်လျှင် အစာချေ အရည်ထုတ်လုပ်
မှုကို ထိခိုက်နိုင်ခြင်း၊ အစာအိမ်၏ အမြှေး
ပါးများကို ထိခိုက်နိုင်ခြင်း၊ အစာမကြေ
ဝမ်းချုပ် ဖြစ်နိုင်ခြင်း၊ လေထိုး၊ လေနာ၊
လေပွ ဖြစ်နိုင်ခြင်း၊ အစာချက်သော
ပါစကတ်တောတ ညှစ်နိုင်ခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်း
များဖြစ်တတ်သည်။ ဤသည်မှာ
လက်ဖက်စားသုံးခြင်းနှင့် လက်ဖက်ရည်
သောက်ခြင်း၏ ဆိုးကျိုးများသာ ဖြစ်ပေ
သည်။ လက်ဖက်ရည်တွင် ဗီတာမင်ဓာတ်

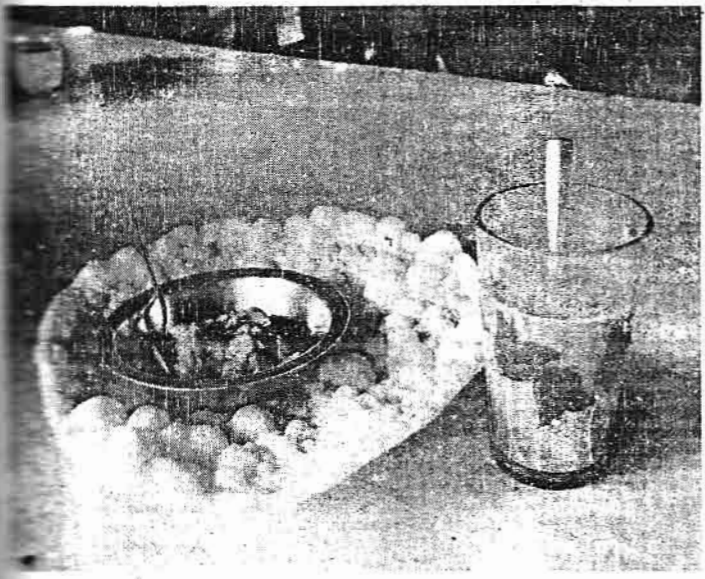
ကြွယ်ဝသည့်အပြင် ဇီးကရက်နှင့် ဆေး
ဆီထိပ် သောက်သူများအတွက် နှစ်ကို
ဆင်းစာတ်ကို ချေဖျက်ပေးနိုင်ခြင်း
အရက်နာကျသူများကို လန်းလန်းဆန်း
ဆန်းဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်း၊
အသားစားကျသူများအတွက် အသားနှင့်
အဆီစာတ်ကို ကြေညက်အောင် စွမ်း
ဆောင်ပေးနိုင်ခြင်း အဆီစာတ်လွန်ကဲ၍
နေသူများအတွက် ဆေးဝါးအဖြစ်
အသုံးပြုရန်ဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်
အတွင်း အားဖြစ်စေသည့် အညိုရောင်
အဆီများ အပိုင်နီအက်ဆစ်နှင့် ဖလူ
ဆီများ ပါဝင်သည့်အပြင် လူကိုလန်း
ဆန်းစာက်ကြစေသည့် ကဖင်းဓာတ်များ

လည်း ပါဝင်သည်။ အချို့သော ဆေးသမား
များနှင့် ဆရာဝန်များသည် ယောက်ျားတို့
၏ ဗီဇဓာတ်ကို ပွားစေရန် အားဆေးဖြစ်
သည်ဟု ဆိုကြသည်။ လက်ဖက်ရည်နှင့်
လက်ဖက်ရည်တို့သည် ကင်ဆာနှင့်
အင်ဇိုင်းများကို ဟန့်တားနိုင်ပြီး အဆီ
ဓာတ်နှင့် သွေးပေါင်များကိုလည်း
ထိန်းထားနိုင်သည်။ မုတ်ဉာဏ်နှင့်
အတွေးအခေါ်ကိုလည်း ရင့်သန်စေပါ
သည်။ လက်ဖက်နှင့် လက်ဖက်ရည်
အဖန်ခြောက်တို့သည် ဆီးချိုရောဂါကို
အလိုအလျောက် သက်သာစေသည်ဟု
လည်း မြန်မာ့ဆေးပညာရှင်များနှင့်
အနောက်တိုင်းဆေးသိပ္ပံ ပညာရှင်များ

က ပြောဆိုကြသည်။
မြန်မာရာဇဝင်တွင် သရေခေတ္တ
ရာပြည်ကို အစိုးရသည့် ဒွတ္တပေါင်
ဘုရင်ကြီးကို စီနရဋ္ဌကနုတ်သား
ခုနစ်ယောက်မှ ရသဝတီအမည်ရှိသည့်
နတ်သစ်စေ့များကို မြောက်ကျွန်းမှယူပြီး
တစ်လက်ဆွမ်း တစ်လက်ဖက်စီ
ဆက်သရမဲ့ မြန်မာပြည်ကို လက်ဖက်စ
၍ ရောက်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

အခြားသော ရာဇဝင်တစ်စောင်
တွင် အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည်
ဖောင်စင်္ကြံဖြင့် တိုင်းခန်းလှည့်လည်ရာ၌
မာလာယုကျွန်းအရောက်တွင် နတ်တို့လူး
လေးယောက်တို့သည် မြောက်ကျွန်းမှ
နတ်သစ်စေ့ကို တစ်လက်ဆွမ်း ၁ စုံလက်
ဖက်စီ ယူဆောင်ဆက်သသည့်အတွက်
မြန်မာပြည်သို့ လက်ဖက်စတင်ရောက်
သည်ဟုဆို၏။

တဖန် အချို့ရာဇဝင်တွင်
အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် တိုင်းခန်း
လှည့်လည်ရာ၌ မာလာယုကျွန်းအရောက်
ကျွန်းပေါ်သို့တက်၍ လေ့လာအနားယူရာ
တွင် လူလေးယောက် အိပ်ပျော်နေသည်
ကို တွေ့သောအခါ ၎င်းလူလေးယောက်

အားနီးပြီးခေါ်ရာ မနီးမထ အိပ်ပြန်အပ်နေကြသည်အတွက် မင်းကြီးစိတ်မရှည်သဖြင့် အနားတွင်ရှိသော မီးပုံမှစီးစက်ယူ၍ ၎င်းတို့ပေါင်ပေါ်သို့တင်၍ မီးရှို့သောအခါ လန့်၍နိုးကြကုန်၏။ မင်းကြီးမှ သင်တို့မည်သူနည်းဟု မေးသောအခါ ပြုံးတူပြတဲ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်ကြည့်၍ မင်းကြီးနှင့် မင်းမူထမ်းများအား ဂူးဝါးဝါးနှင့်သာ ပြောကြသည်။ ထိုလူလေးယောက်စကား မင်းကြီးနားမလည် မင်းကြီးစကား ၎င်းလူတို့နားမလည် ဖြစ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးသည် လက်ဟန်ခြေဟန် အမူအရာဖြင့် သင်တို့ဘာလုပ်နေသနည်းဟု မေးမြန်းတော်မူသောအခါ ကိုယ်အမူအရာဖြင့် ပြန်လည်ဖြေကြားလေ၏။ ထို့နောက် မင်းကြီးအား ဆီဆင်းထားသောသစ်ရွက်ကိုကျွေး၍ ရေကိုချက်ထား၍ သစ်ရွက်ခပ်ထားသောအရည်ကို ဆက်သလေ၏။ မင်းကြီးသည် အမူအရာဖြင့် ထိုလူလေးဦးအား ပြန်၍စားခိုင်းသောကံခိုင်း၏။ ပြီးသော်မင်းကြီး၏ နေပြည်တော်မှပါလာသော စာဖိုမှူးအား ထပ်၍စားခိုင်းသောကံခိုင်းပြန်၏။ ၎င်းအာဟာရသည်

အဆိပ်အတောက် ကင်းသည်ဖြစ်၍ မင်းကြီးသုံးဆောင်တော်မူရာ ၎င်းသစ်ရွက်များထည့်ထားသော ပွဲတော်အုပ်ကြီးကို လက်ဖြင့်ဖက်၍ အကြောပေါင်းတစ်ထောင်ဆီမဲ့သွားသော အရသာကို ခံစားလိုက်ရသည်ဟုဆိုကာ ၎င်းတို့လေးဦးအား ဤအရွက်သည် အဘယ်သို့သော သစ်ရွက်ဖြစ်သနည်း။ သင်တို့သည်လည်း မည်သည့်လူမျိုးဖြစ်သနည်းဟု ကိုယ်အမူအရာဖြင့် မေးမြန်းတော်မူသောအခါ မင်းကြီးအား ပြုံးကြောင်ကြောင်ဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။ မင်းကြီးသည်လည်း စိတ်မရှည်၍ နေပြည်တော်မှ ပါလာသော မင်းမူထမ်းများအား မိန့်တော်မူလေသည်။ “ဤ

အရွက်ကိုစား၍ ဤပွဲတော်အုပ်ကို ငါ့ကိုယ်တော်သည် လက်ဖြင့်ဖက်မိသဖြင့် ဤအရွက်ကို လက်ဖက်ဟု ခေါ်တွင်စေသတည်း။ ဤလူလေးယောက်ကိုလည်း ပေါင်ကိုမီးလောင်စေ၍ နှိုးရသဖြင့် ပေါင်လောင် (ပလောင်) လူမျိုးဟုခေါ်တွင်စေသတည်း။” ထို့နောက်မင်းကြီးသည် ၎င်းမျိုးစေ့များကိုယူ၍ ဥယျာဉ်မျိုးကိုပေးကာ မိမိ၏တိုင်းပြည်တွင် မျိုးပွားစိုက်ပျိုးစေပြီး ပလောင်လူမျိုးများ အားလည်း မာလာယုကျွန်းတွင် နေစေကာ လက်ဖက်ပင်များကို မျိုးပွားစိုက်ပျိုးပြီး မိမိအား ဆက်သရမည်ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် လက်ဖက်ဟု အမည်တွင်ကာ

လက်ဖက်ရည်သောက်ခြင်းခလေ့ မြန်မာ
နိုင်ငံသို့ရောက်ရှိခဲ့သည်။

တရုတ်ပြည်တွင်လည်း လွန်ခဲ့
သည့် ဘီစီနှစ်ထောင်ကျော်ကျော် အချိန်
တွင် တရုတ်ပြည်ကို ဦးစံခဲ့သည့် ရှင်နွန်း
အရောင်သည် ရေကိုကျိုချက်၍ အမြဲ
ဆောင်တတ်သော အကျင့်ရှိသည်။
အရောင်သော ဘုရင်ကြီး တောလည်သွား
သောအခါ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌
သစ်ခက်သစ်နန်းတိုး၍ အနားယူမိန်း
ဆက်နေ၏။ ဘုရင်ကြီး တစ်ရေးနီးသော
အခါ ဘုရင်ကြီး၏ စားတော်ကဲ့သို့ ရေခွေး
တို့ ဆက်သလေ၏။ ဘုရင်ကြီးသည်
ရေခွေးအား သောက်လိုက်စဉ် ထူးခြား
သော အနံ့အရသာကို ခံစားလိုက်ရ၍
ရေခွေးအား အသေအချာ စူးစိုက်
ဖြည့်လိုက်သောအခါ အရောင်အဆင်း
ခြင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ဘုရင်ကြီးသည် စားတော်ကဲ့အား “မောင်
အိန္ဒြေ ကိုယ်တော်ရှင်မြတ် သောက်
ရသော ရေခွေးသည် မကြာခဏ
အသေအချာ ရှိပါလား။ ကိုယ်တော်ရှင်
မြတ် နှစ်နှစ်ပင်ပန်းနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို
အနံ့အနားတက်ကြွတဲ့ အာနိသင်ကို

ခံစားလိုက်ရတဲ့အတွက် မည်ကဲ့သို့ ကျို
ချက်ထားသနည်း” ဟု မေးတော်မူလေ
သောအခါ စားတော်ကဲ့သည် “မှန်လှပါ
ဘုရား ဟိုအနားမှ သစ်ပင်အောက်တွင်
ရေခွေးတည်ထားသောအချိန် မေ့လျော့၍
အနံ့ ဖြစ်ထားမိခြင်းကြောင့် ၎င်းသစ်ပင်မှ
အရွက်များသည် လေတိုက်သောအခါ
ရေခွေးအိုးထဲသို့ ကျခဲ့ခြင်းကြောင့်သာ
ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား
လေ၏။ ထိုအခါ ရှင်နွန်းကေရာပ်သည်
ကိုယ်တော်ရှင်မြတ်အား နေ့စဉ် ဆက်သ
စေ ဤအပင်ကိုလည်း မျိုးပျံ့၍ ဥယျာဉ်
မှူးအားပေးကာ မျိုးပွားစိုက်ပျိုးစေ” ထို
အချိန်မှစ၍ တရုတ်ပြည်တွင် လက်ဖက်
ရည်သောက်ခြင်းခလေ့ စတင်ခဲ့သည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင်လည်း အနံ့
ဘုရင်မကြီးလက်ထက် (ခရစ်သက္ကရာဇ်
၁၆၆၀ ခု) ၌ လက်ဖက်ရည်သောက်ခြင်း
ခလေ့ စတင်ရောက်ရှိခဲ့သည်။ (ခရစ်
သက္ကရာဇ် ၁၇၀၂-၁၇၁၄) လက်ထက်
တွင် နံနက်စာတွဲဖက် ယမကာအစား
လက်ဖက်ရည်ကို အစားထိုးပြီး ဘုရင်မ
ကြီးကိုယ်တိုင် သုံးဆောင်ခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်
များသည် ၎င်းလက်ဖက်ရည်ကို “တီး”

ဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ ကွမ်းတုံ တရုတ်
စကားအရ “တေး” မှ ဆင်းသက်လာ
သည်။

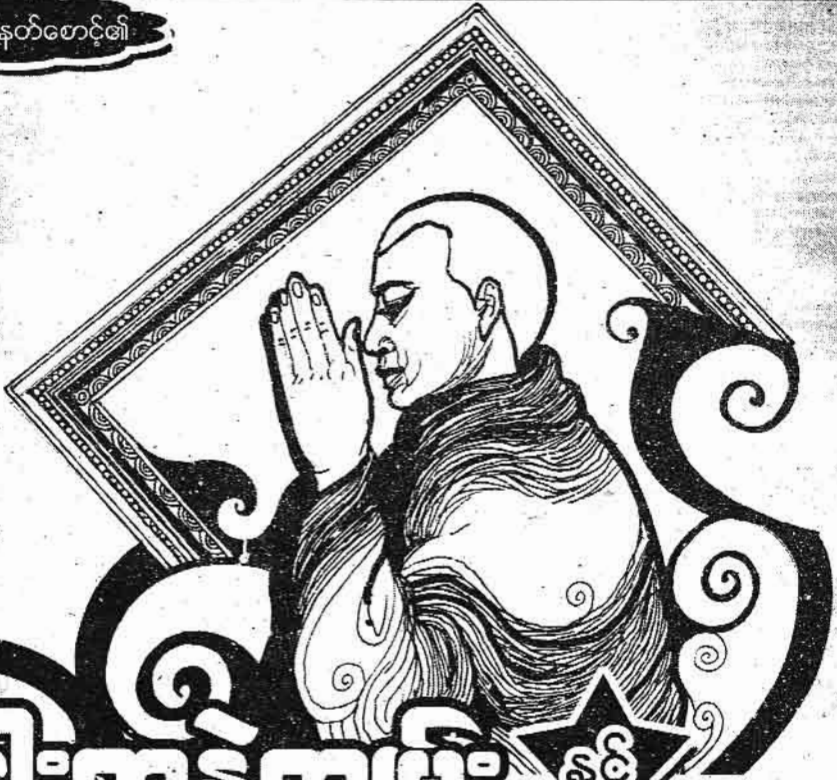
မန္တလေးတွင် လက်ဖက်
ခြောက် လားဝန်တင် တရုတ်စခန်းချရာ
အရပ်ကို “တေးဝန်း” ဟု ခေါ်ဆိုရာမှ
ကာလကြာလာသောအခါ “ဒေဝန်း”
အရပ်ဟု ခေါ်ဆိုလာသည်။

ယနေ့ကမ္ဘာတွင် ကမ္ဘာအနှံ့
လက်ဖက်ရည်သောက်ခြင်းခလေ့ ပျံ့နှံ့
လျက်ရှိတော့သည်။ ဤသို့သာမက
အဆင်သင့် သောက်သုံးနိုင်သော
လက်ဖက်ရည်ထုပ်၊ ကော်ဖီထုပ်များ
ခေတ်စားလျက် ရှိသည့်အပြင် အချို့သည်
လည်း ကော်ဖီအတု၊ လက်ဖက်၊ ညှပ်ထုပ်
အတုများ ဈေးကွက်စီးပွားရေးဆန်ဆန်
ကျွန်းမာရေးကို ပဓာနမထား ထုတ်လုပ်
လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် စားသောက်
ကုန် ခွင့်ပြုချက် ပေးထားသော အစား
အသောက်များကို ဝယ်ယူသတိပြု
စားသောက်သင့်ဖို့သာ လိုအပ်တော့
သည်။

သဗ္ဗေသတ္တာ ဝေနေယျာ
ချမ်းသာကိုယ်စိတ်ပြုကြပါစေ။

တရားကိုနတ်စောင့်၏

ငါးရာနိဗ္ဗာန်

နိဗ္ဗာန်

နတ်စောင့်ရောင်ဆရာတော်ကြီး

ဆရာဝင်း(ဆရာတော်)

တရားရုံးတွေမှာ တရားခံ၊

တရားလို သက်သေများကို အမှုစစ်တဲ့

အနီရောင်အဝတ်စနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့

ကျွန်းကိုကိုင်ပြီး မှန်ကန်စွာ ထွက်ဆိုပါ

ဤဟု လိုက်ဆိုရတာ ရှိပါကယ်။ ကျွန်း

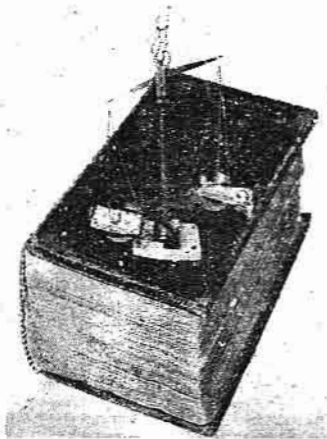
ထဲမှာ မမှန်မကန်ထွက်ဆိုလျှင် ရောဂါ

အချိုးမျိုးဖြစ်ပါစေ၊ စီးပွားပျက်ပါစေ

အကယ်ထိခိုက်မှုတွေ ဖြစ်ပါစေစတဲ့

အန္တရာယ်ပါတဲ့ စာချိုးတွေ ကျွန်းကိုင်သူ

ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်အောင် ရေးထားတာ

လူတွေ အုပ်ချုပ်ခဲ့သလား မသိပါဘူး။

ငါးရာနဲ့ရွာကလည်း အင်းဝခေတ်က မြို့

စား အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့မြို့ပါ။ ကန်ဘာလူမြို့နယ်

မှာ ရှေးမြို့တွေ တော်တော်များများ ရှိပါ

တယ်။ မြေးမြို့ (ခေါ်) သမ္ဘီမြို့ ငါးရာနဲ့မြို့

ထန်းတပင်မြို့၊ ပဉ္စာလငါးမြို့ဆိုတဲ့

မြို့ဟောင်းတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ မြန်မာဘုရင်

များလက်ထက်က မြင်းရည်တက်တွေ

ထွက်တဲ့ ရှေ့တန်းခံတပ်မြို့နယ်တွေလို့

သိရပါတယ်။

ငါးရာနဲ့ကျွန်းကတော့ ကျွန်တော်

ကြားဖူးသမျှ ကျွမ်းထဲမှာ ထူးခြားတဲ့ကျွန်း

ပါ။ ဒီကျွန်းကို ထိန်းသိမ်းတဲ့သူကို

ကျွမ်းထိန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီကျွန်းကို

တစ်ရွာရွာမှာ ပြဿနာပေါ်လို့ ကျွမ်းကိုင်

ကြမည်ဆိုလျှင် ဒီကျွန်းကို အဆိုပါရွာသို့

ယူသွားရတဲ့အခါ ကျွမ်းကိုပင့်တယ်လို့

တရိတသေ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲကြပါတယ်။

ပြဿနာဖြစ်တဲ့သူ ကျွမ်းကိုင်ကြတော့

မည်ဆိုလျှင် ကျွမ်းကို မကိုင်မီ ကျွမ်းထိန်း

သူက ဒီကျွန်းကို လိမ်ပြီးကိုင်လျှင် ဘယ်

တုန်းက ဘယ်သူ့ဘယ်လို ဒုက္ခရောက်ခဲ့

တယ်ဆိုတာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ ပျက်ခဲ့တာ

တွေကို ပြောပြရပါတယ်။ အဲဒီလိုပြော

တာကို ကျွမ်းထိန်းတယ် လို့ခေါ်ပါတယ်။

ကျွန်းကိုပင့်တဲ့အခါ ကျွမ်းထုပ်သယ်သွား

ရာ နှစ်တစ်လျှောက်က မြက်ပင်များ

ပင် ညှိုးသွားတယ်လို့လည်း အဆိုရှိပါ

တယ်။ ဒီလိုထင်ရှားတဲ့ ကျွမ်းတစ်ခုလည်း

ရွှေဘိုခရိုင် ခင်ဦးမြို့နယ် စည်ပတ္တရာကျွန်း

လည်း ငါးရာနဲ့ကျွန်းလို နာမည်ကြီးကျွန်း

တစ်ခုပါပဲ။ အခြားနေရာတွေမှာတော့

ကျွန်တော် ဒီလို အစွမ်းထက်တဲ့

ကျွမ်းတွေ မကြားမိပါဘူး။ ဒီလို ပြစ်မှုကျူး

လွန်ပြီး ကျွမ်းကိုင်မိ၍ ရောဂါဝေဒနာ

သို့မဟုတ် ကြီးစွာသောဒုက္ခရောက်လျှင်

ဒီလူကျွမ်းစူးခံရတယ်လို့ ယုံကြည်ကြပါ

တယ်။ ဒါကြောင့် ရှေးကတည်းက ကျွမ်း

ကျိန်တယ်ဆိုတာ ရှိခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော် တစ်ရက်မှာ ငါးရာနဲ့

ငါးရာနဲ့ကျွမ်းဆိုတာလည်း ဒီ

ဘာပါပဲ။ ဒီကျွမ်းက ရှေးကတည်းက

ပေါ်ပေါက်တယ်။ ပေရွက်ပေါ်မှာ ရေးထား

ရွှေဘိုခရိုင် ကန်ဘာလူမြို့နယ်

ထင်ပိုင်းက ငါးရာနဲ့ရွာမှာ အစဉ်

ထက် ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ကျွမ်းပါ။ ဒီကျွမ်း

တရားရုံးက ကျွမ်းနဲ့သဘောအဓိပ္ပာယ်

တူတူပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကျွမ်းက လူတွေ

တော် တုန်လှုပ်ရတဲ့ကျွမ်းပါ။ ပစ္စည်း

အရာယူထားသူက မယူပါဘူးလို့ လိမ်

ပြောလျှင် “မင်း ငါးရာနဲ့ ကျွမ်းကိုင်

မလွှဲလို့ မကိုင်ရတာ အမှန်ပါပဲ။

ငါးရာနဲ့မြို့ဝန်က ဒီကျွမ်းနဲ့များ

ကျွန်တော် တစ်ရက်မှာ ငါးရာနဲ့

ကျမ်းအကြောင်း တွေးမိရင်း ဒီကျမ်းမှာ
အခုလို ထင်ရှားကျော်ကြားတာ ကျမ်းက
အစွမ်းထက်တယ်ဆိုရာမှာ တစ်စုံတစ်ရာ
ကျမ်းစောင့်ပုဂ္ဂိုလ်ရှိ၊ မရှိ သိလို၍
ကျွန်တော်ကို ဗေဒင်ကူဟောပေးနေတဲ့
တန်ခိုးရှင်ကြီးကို မေးကြည့်တော့
ကျမ်းစောင့်နတ်ရှိကြောင်း သိရပါတယ်။
ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ရွှေတိဂုံရိပ် ကန်ဘလူ
ဦးနယ် ငါးရာနဲ့မြောက်ရွာက ငါးရာနဲ့ကျမ်း
ကို စောင့်တဲ့နတ်... ဒီ ပင့်လိုက်တော့
အရပ်ငါးပေကျော် အသားအရေက
မဲနယ်ပြာရောင် ခပ်ပိုင်းပိုင်းနဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ကြွ
ရောက်လာတာ တွေ့ရပါတယ်။

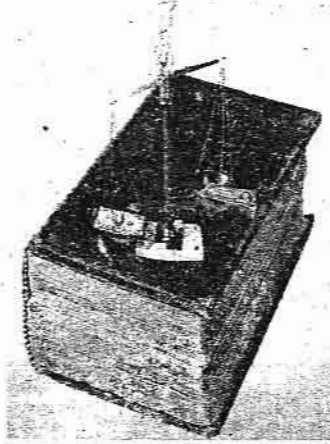
ကျွန်ုပ် ။ ။ ယခုကြွလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က
ငါးရာနဲ့ကျမ်းကို စောင့်ရှောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ
လား။

နတ် ။ ။ ငါးရာနဲ့ကျမ်းကို စောင့်
ရှောက်တဲ့နတ်ပါ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အသင်က ဒီကျမ်းကို
စောင့်တာ နှစ်ဘယ်လောက်ကြာပါပြီလဲ။

နတ် ။ ။ နှစ်ပေါင်း (၃၁၈)နှစ်ရှိပါပြီ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ပြစ်မှုတစ်ခုခု ကျူးလွန်ပြီး
မကျူးလွန်ပါဘူးဆိုပြီး ကျမ်းကိုရှင်လျှင်
ကျမ်းစောင့်သူမှာဘယ်သူလို ဒုက္ခရောက်ရပါ

သလဲ။

နတ် ။ ။ မျက်စိကွယ်သွားတာ
အနာကြီးရောဂါ ဝေဒနာခံစားရတာ၊ ရူး
သွားတာ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာဆင်းရဲ မွဲတေသွား
တာ၊ ယခုဘဝတွင်မက နောက်ဘဝပါ
ခံစားရတတ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဒီကျမ်းကို ပြုလုပ်စီမံတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကို သိပါသလား။

နတ် ။ ။ ဒီကျမ်းကို စီမံပြုလုပ်ခဲ့တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်က နတ်စက်ရောင် ဆရာတော်ကြီး
ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ သိုက်စာတွေ ရေးခဲ့တဲ့
ဓာတ်၊ ယတြာ၊ ဗေဒင်၊ လက္ခဏာကိုပါ
တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်တယ်ဆိုတဲ့
ဆရာတော်ကြီးလား။

နတ် ။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ကျမ်းကို ရေးသားပြီးတဲ့အခါ
ကျမ်းကို သိဒ္ဓိတင်တဲ့ သဘောနဲ့ တစ်စုံ
တစ်ရာရွတ်ဖတ်သေးသလား။

နတ် ။ ။ ရွတ်ဖတ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဘာတွေ ရွတ်ဖတ်ပါလဲ။

ဘယ်လိုစားဖွယ်တွေနဲ့ ပူဇော်ဆက်ကပ်
ပါသလဲ။

နတ် ။ ။ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်အစုံ
ဒေါင်းတန်းကြီးနှစ်ချပ်နဲ့ ဘုရားလှူတာ
လား။ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် လှူတာလဲ မသိပါဘူး။
ကပ်လှူပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ရွတ်ဖတ်ပါ
တယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အသင် ကျမ်းစောင့်နတ်က
ဒီလိုဆောင်ရွက်တာတွေ ဘယ်လို
ကြောင့် သိပါသလဲ။

နတ် ။ ။ စာတွေ ရွတ်ဖတ်ပြီးပြီးချင်း
ကျွန်ုပ်ကြံကျမ်းကို စောင့်ရန်ရောက်လာ
လို့ သိရတာပါ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အဲဒီတုန်းက ကျမ်းထုပ်က
ဘယ်မှာထားသလဲ။

နတ် ။ ။ ကျမ်းထုပ်က ပိတ်စနဲ့ပတ်
ပြီး ကလပ်ပေါ်မှာ တင်ထားတာ တွေ့ရ
ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အသင့်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့နတ်

စေလွှတ်တာဝန်ပေးတာလား။

ဆတ် ။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အသင်တို့ အကြီးအကဲ

တို့ကြီးကဘယ်မှာ သီတင်းသုံးပါသလဲ။

ဆတ် ။ ။ အင်းဝမြို့က ရေကန်

တစ်ကန်မှာ နေပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ နှစ်ပေါင်း (၃၁၈) နှစ်

အတွင်း ပြဿနာဖြစ်လို့ ဒီကျွန်းကိုင်တာ

ဘယ်နှဦးရှိပါသလဲ။

ဆတ် ။ ။ ကိုးဦးရှိပါတယ်။ အင်းဝ

ဆတ် ကုန်းဘောင်ခေတ်က လူတွေပါ

ပါသေး။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဒီလူတွေက ပြစ်မှုကျူးလွန်

သူတွေလား။

ဆတ် ။ ။ ခြောက်ဦးက ပြစ်မှုကျူး

လွန်တဲ့သူတွေပါ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အဲဒီတော့ သူတို့ကို ကျွမ်း

သလား။

ဆတ် ။ ။ ကျမ်းစူးပါတယ်။ ဒီဘဝ

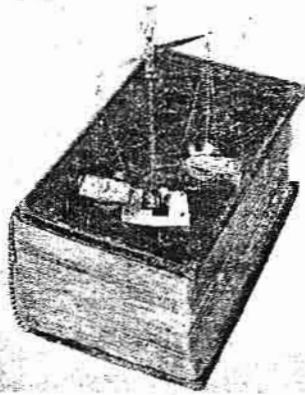
ကျွန်ုပ် မှတ်မိနှစ်ဖက်လုံးကွယ်သွားတဲ့လူ

တွေဟာ ကုဋ္ဌနာရောဂါကြီး ခံစားရပြီး

သေဆုံးနေရပြီး ကွယ်လွန်သွားရတဲ့

လူတွေပါ။ စီးပွားပျက်ပြီး ရွာ

အပြင်တဲစုတ်နဲ့ ထွက်နေရတဲ့ဘဝ

ရောက်သွားတာလည်းရှိပါတယ်။ ရှေးသွား
လို့ ခြံခတ်ပြီးထားရတဲ့သူလည်း ရှိပါ
တယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ တော်တော်ကြောက်စရာ
ကောင်းပါလား။ ကျမ်းစူးတယ်ဆိုတာ
ဒီဘစ်ခါပဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရပါ
တယ်။ ဒါနဲ့ ဒီလို ရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်
အောင်၊ စီးပွားပျက်အောင် အသက်ကပြ
လုပ်တာပါလား။

နတ် ။ ။ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်က
ကျမ်းကိုမပျက်စီးအောင် ကာကွယ်
စောင့်ရှောက်ရုံ တာဝန်ပဲရှိပါတယ်။ ကျွမ်း
ရဲ့အစွမ်းကြောင့် ပျက်စီးဒုက္ခရောက်ကြ
တာပါ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဒီကျွမ်းကို ပင့်သွားတဲ့အခါ
ကျွမ်းမြတ်သွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ
မြက်ပင်တွေ စပါးပင်တွေ ညှိုးနွမ်းကုန်

တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား။

နတ် ။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ကျွမ်းကို ပင့်သွားတဲ့အခါ
လမ်းကရွာတွေက ရွာထဲကို အမြတ်မခံ
လို့ ရွာပြင်က သွားရတယ်ဆိုတာ ဟုတ်
ပါသလား။

နတ် ။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။ လူတွေက
အလွန်ကြောက်ကြပါတယ်။ လူတွေက
ဒီကျွမ်းထုပ်ကို ရိုးရိုးပင် ကိုင်မကြည့်ရဲ
ကြဘူး။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ကျမ်းဟိန်းတယ်ဆိုတာ
ဘယ်လိုပါလဲ။

နတ် ။ ။ ကျမ်းဟိန်းတယ်ဆိုတာ
ကျွမ်းထုပ်ကို မကိုင်မီ ကျမ်းထိန်းသူက
တရားခံကို ကြောက်လန့်ပြီး ကျွမ်းကို
မကိုင်ဘဲ ဝန်ခံလာအောင် အပြစ်ရှိလျက်
ဒီကျွမ်းကိုကိုင်မိတဲ့အတွက် ဘယ်လို
ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရပ်တွေ၊ ရူးသွားတာ၊
နူနာရောဂါစွဲကပ်တာစတဲ့ ကျမ်းနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတဲ့
အကြောင်းတွေ ပြန်ပြောင်းပြောပြတာကို
ကျမ်းဟိန်းတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။
တချို့လည်း ဒီလို ကျမ်းဟိန်းအပြီးမှာပဲ
ကြောက်လန့်ပြီး အပြစ်ကို ဝန်ခံသွားတဲ့

သူလည်း ရှိပါတယ်။

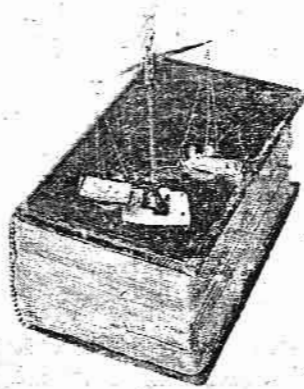
ကျွန်ုပ် ။ ။ ဒီကျမ်းက ယခုဘယ်မှာရှိ ပါသလဲ။

နတ် ။ ။ ငါးရာနဲ့ခြောက်ရွာစံကျောင်း မှာ ရှိပါတယ်။

၁၇-၇-၂၀၁၃ ရက် ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် နတ်စက်ရောင်ဆရာတော် ကြီး ဘယ်မှာရှိတယ်၊ ဘယ်ဘဝရောက် နေတယ်ဆိုတာ သိလို၍ ကျွန်ုပ်အား ဗေဒင်ကူဟောပေးတဲ့ တန်ခိုးရှင်ကြီးအား မေးလျှောက်ရာ အင်းဝမြို့တွင် ဘုန်းကြီး ဝိဇ္ဇာကြီးဖြစ်နေကြောင်း သိရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် အင်းဝမြို့မှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့ ငါးရာနဲ့ မြို့ဟောင်းက နတ်စက်ရောင် ဆရာတော်ကြီး ကျွန်တော့် ဘုရားခန်းသို့ ကြွရောက်လာပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီး က အသက် ၇၀ အရွယ်ပါ။ အသားလတ် ပါတယ်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လည်း အနည်းငယ်ကြီးပါတယ်။ ကြေးပုတီးကိုး လုံးပါ ပုတီးလေးကိုလျက် ကြွလာပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ယခုကြွလာတဲ့ ဆရာတော် ကြီးက နတ်စက်ရောင်ဆရာတော်ကြီး ပါလား ဘုရား။

ဆရာတော်ကြီး။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ငါးရာနဲ့ကျမ်းကို အရှင် ဘုရား စီမံပြုလုပ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ သလားဘုရား။

ဆရာတော်ကြီး။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီ ကျမ်းထဲမှာ ကျိန်စာများကို ရေးထားပါ တယ်။ ဒီကျမ်းဟာ မုန့်မကန်ပြဿာတွေ အတွက် မကောင်းကျိုး အမျိုးမျိုးပေးပါ စေဆိုပြီး ရေးထားတာဖြစ်တယ်။ ဂြိုဟ် စောင့်နတ်မင်းကြီးတွေကို စားသောက် ဖွယ်ရာများနဲ့ ကပ်လှူပြီး ဒီကျမ်းထဲက အဓိပ္ပာယ်အတိုင်း အပြစ်ပေးဖို့ ပြောရ တာပါ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီကျမ်းကို မုန့် ကန်ဘဲကိုင်လျှင် ကျမ်းစူးစေတာက ဂြိုဟ်စောင့်နတ်မင်းကြီးတွေက ဆောင် ရွက်တာပါလား ဘုရား။

ဆရာတော်ကြီး။ ။ အဲဒီ ဂြိုဟ်စောင့်နတ်

ကြီးတွေက ဆောင်ရွက်တာနေမှာပါ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဒီကျမ်းပြုလုပ်နည်းက အရှင်ဘုရားရဲ့ ဆရာတော်နည်းနဲ့ ဆောင် ရွက်တာပါလားဘုရား။

ဆရာတော်ကြီး။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာ တော်ကြီးကိုယ်တိုင်လည်း အလားတူ ကျမ်းတစ်စောင် ပြုလုပ်စီမံခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီကျမ်းက မရှိတော့ပါဘူး။ မြစ်ငယ် မြစ်ကမ်း ရွာတစ်ရွာက ဘုန်းကြီးကျောင်း မှာ ထိန်သိမ်းထားစဉ် မြစ်ရေတိုက်စားလို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းပါ ရေထဲပျော်ပါသွားတဲ့ အတွက် ပျက်စီးသွားပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အရှင်ဘုရားက ဝိဇ္ဇာအဆင့် ဘယ်မျှရှိပါသလဲ ဘုရား။

ဆရာတော်ကြီး။ ။ ဝိဇ္ဇာအဆင့် ၉+၃၀၀၀ ရှိပါတယ်။ အင်းဝမြို့ လောကသရဏတရား မှာ သီတင်းသုံးပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဆရာတော်ကြီးက ဝိဇ္ဇာ အဆင့် ၉+၃၀၀၀ ရှိလျှင် ဝိဇ္ဇာနာယက ဆရာတော်ကြီးတွေထဲမှာ မပါဘူးလား ဘုရား။

ဆရာတော်ကြီး။ ။ ဝိဇ္ဇာဆရာတော်ကြီး တွေထဲမပါပါဘူး။ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်လို့ပါ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကိုယ်ရေး
အကြောင်းအနည်းငယ် အမိန့်ရှိပါဦး

ဘုရား

ဆရာတော်ကြီး။ ။ ငါးရာနဲ့မြို့ ဇာတိပါ။
အင်ဝရွှေမြို့တော်မှာ ဗေဒင်၊ ယတြာ၊

ဇာတာ၊ ဓာတ်ဆင်ဓာတ်ရိုက်ပညာများ
ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးထံ သင်

တယ်။ အသက် ၂၇ နှစ် ရဟန်းဝါ
ဒါရမှာ ငါးရာနဲ့ကျောင်းကို ပြန်လာ

တယ်။ ငါးရာနဲ့ကျောင်းမှာ သီတင်သုံး
ရာက အသက် ၄၅ နှစ် ရဟန်း ၂၅

နှစ် အင်းဝဘုရင် ဝမ်းဘဲအင်းစံမင်းက
ဆင့်သို့ မင်းဆရာအဖြစ် ကြွရောက်

တင်သုံးပါတယ်။ ငါးရာနဲ့မြို့မှာက
ဘုန်းကြီးရဲ့ကျောင်းက မိုးထိကျောင်းလို့

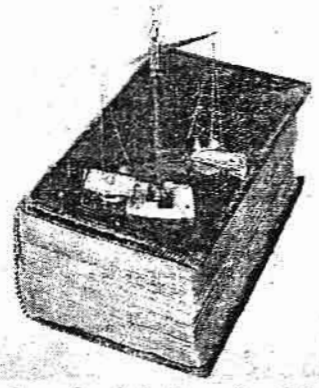
ခေါ်တယ်။ ကျောင်းက ပြဿဒိဘုံ ၉
ဆင့်တယ်။ ပြဿဒိ သုံးဆောင်ပါတယ်။

ဘုန်းက ငါးရာနဲ့မြို့ဝန်းကျင်မှာ ဒီ
ကျောင်းကအကောင်ဆုံး နာမည်အကြီး

နာမည် (ယခု ငါးရာနဲ့ရွာမြောက်ကျောင်း
စံကျောင်းလို့ လူတွေသိကြပါ

သလဲ - စာရေးသူ)
ကျွန်ုပ် ။ ။ ဆရာတော်ကြီးက ငါးရာနဲ့

အောင်ရွာနဲ့ မြောက်ရွာကြားက ချောင်း

ကို ချောင်းကမ်းပါးမပြီအောင် အင်းစံမံ
ပြီး မြှုပ်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ

သလား ဘုရား။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်
နှစ်လောက်က အဲဒီချောင်းရေကြီးလို့ မြှုပ်

ကြီးနား ရထားကြီးတစ်စောင်ပြီး လူတွေ
လေးငါးရာ သေသွားပါတယ်။ အဲဒီချောင်း

က ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဘုရား။
ဆရာတော်ကြီး။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။

ဘုန်းကြီး ကမ်းမပြီစေတဲ့အင်းကို မြှုပ်
ထားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဆရာတော်က ဒုတိယ
အင်းဝမြို့တည်တဲ့အခါ မြို့ကို ကာကွယ်

စောင့်ရှောက်တဲ့ ဓာတ်ယတြာ အစီအရင်
တွေ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တယ်လို့ တပည့်

တော် မှတ်သားရပါတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လို
အစီအမံတွေ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသလဲ

ဘုရား။

ဆရာတော်ကြီး။ ။ ဘုရင်က လျှောက်
ထားလို့မြို့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်တဲ့

အစီအမံတွေ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရပါတယ်။
ရှေးထုံးစံအတိုင်း ကန်ကိုးကန်၊ နတ်စင်

ကိုးစင်၊ ဘုရားကိုးဆူနှင့် ဆီအိုးကြီး
ကိုးလုံးကိုတော့ အရပ်ရပ်မျက်နှာအပြင်

နန်းတော်ရှေ့မှာ တစ်အိုးမြှုပ်ပါတယ်။ မြို့
ထောင့်လေးထောင့်မှာ ဇော်ဂျီရုပ်

လေးရုပ်၊ နောက် လေးမြားကိုင်တဲ့
စစ်သ ှရုပ် လေးရုပ်ကို မြို့ရဲ့အရှေ့

အေ ဘက် တောင် မြောက် အရပ်တွေမှာ
မန္တန်နဲ့ အသက်သွင်းပြီး မြှုပ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ မြို့ကာ
ကွယ်ရေး အစီအမံတွေက မဟာဓမ္မ

ရာဇာမင်းလက်ထက် မွန်တပ်တွေ
လာရောက်တိုက်ခိုက်တဲ့အခါ ဘာ

ကြောင့် အင်းဝမြို့တော် ကျဆုံးရပါသလဲ
ဘုရား။

ဆရာတော်ကြီး။ ။ မွန်စစ်သည်တွေက
အင်းဝမြို့ အပြင်မှာရှိတဲ့ ဘုရားကြီးတွေ

ရှေ့က ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးတွေ ပေါ်တက်ပြီး
အပေါ်စွန့်တယ်။ အင်းဝမြို့အဝင်ပေါက်

တွေမှာ နွားချွေးနဲ့ အင်းဝမြို့ခံရေးပြီး အဲဒီ
စာလုံးတွေပေါ်မှာ အပေါ်စွန့်ပြီး နာမိနိမ်

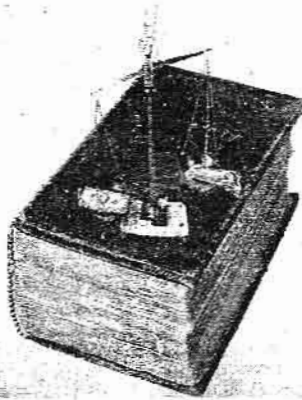
တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဓာတ်ယတြာတွေ
ရဲအာနိသင်တွေ ပျက်ပြီး ပြီးတော်ကုသုံး
ရခြင်း ဖြစ်တယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဒီလိုဆိုရင် မွန်တပ်မတော်
မှာလည်း အင်း၊ အိုင်၊ ယန္တရား၊ ကျွမ်း
ကျင်သူတွေ ပါလာသလား ဘုရား။
ဆရာတော်ကြီး။ ။ ပါလာမှာပေါ့။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အင်းဝမြို့
ကာကွယ်ရေး အစီအမံတွေမှာ ဘာတွေ
စောင့်ကြပ်စေတာပါလဲ ဘုရား။

ဆရာတော်ကြီး။ ။ နတ်တွေရော၊ ဘီလူး
တွေရော ပါဝင်စောင့်ရှောက် ကာကွယ်
စေတဲ့ အစီအမံတွေပါ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဆရာတော်ကြီးနဲ့ အင်းဝ
မြို့က ဇာဂရု ပုဏ္ဏားနဲ့ ပညာပြင်သလိုမိုး
ပုံပြင်လေး တပည့်တော် ကြားဖူးပါတယ်
ဘုရား။ အရှင်ဘုရားက ဗေဒင်ပညာရော၊
လက္ခဏာပညာ၊ ဓာတ်ယတြာ အစီ
အရံတွေမှာ နာမည်ကြီးလို့ ဇာဂရုပုဏ္ဏား
က ငါးရာနဲ့မြို့ အရှင်ဘုရား ကျောင်း
ရောက်လာတယ်လို့ သိရပါတယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာ ဆရာတော်က ကျိန်းနေလို့
ကိုရင်တစ်ပါးကို နှိုးပေးခဲ့ပြောတော့ ကိုရင်
က ဆရာတော်ကို မနိုးဝံ့ကြောင်း ပြန်

ပြောတော့ ပုဏ္ဏားက ဆရာတော် ကျိန်း
နေရာမှာ ဦးချပြီး ဆရာတော်ရဲ့ ခြေဖဝါး
ကိုကြည့်ပြီး ဇာတာဖွဲ့တယ် သိရပါတယ်။
ပုဏ္ဏားက ဆရာတော်နီးရင် ဒီဇာတာကပ်
လိုက်ပါပြောပြီး ကျောင်းကပြန်ထွက်သွား
ပါတယ်။ ဆရာတော်နီးတော့ ကိုရင်က
ပုဏ္ဏားတစ်ယောက် လာသွားကြောင်း၊
ဆရာတော်ရဲ့ ခြေဖဝါးကိုကြည့်ပြီး ဒီ
ဇာတာဖွဲ့ပေးသွားကြောင်း လျှောက်တော့
ဒီပုဏ္ဏားဘယ်ဘက် ထွက်သွားသလဲ
မေးပြီး ပုဏ္ဏားရဲ့ခြေရာကြည့်ပြီး ဇာတာ
ဖွဲ့ခါ ပုဏ္ဏားကို အမှီလိုက်ပြီးပေးချေလို့
ကြားဖူးပါတယ်ဘုရား။ အဲဒါ တကယ့်
အဖြစ်အပျက်ပါလား ဘုရား။
ဆရာတော်ကြီး။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။
ကျွန်ုပ် ။ ။ ဆရာတော်ကို အင်းဝဘုရင်
က ဟိုပြီး ဘုရင့်အကြံပေးအဖြစ် သိတင်

သုံးရတော့ အဲဒီ ဇာဂရုပုဏ္ဏားနဲ့အတူ
တိုင်ပင်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အကြံပေး
ရတာပါလား ဘုရား။

ဆရာတော်ကြီး။ ။ မဟုတ်ပါဘူး။ သီးခြား
စီ အကြံပေးကြတာပါ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဒီဇာဂရုပုဏ္ဏားက ဗေဒင်
ပညာအရာမှာ ထူးချွန်တာပါလား ဘုရား။
ဆရာတော်ကြီး။ ။ ဗေဒင်ပညာတင်မက
ဘူး။ ဒီကောင် အကုန်တတ်တယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဆရာတော်က မြန်မာနိုင်ငံ
မှာ ပဋ္ဌာန်းရွတ် ဖတ်ပူဇော်ဖို့ ပထမဆုံး
မိန့်ကြားခဲ့တယ်လို့ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး
က ပြောဖူးပါတယ်။ အဲဒါ မှန်ပါသလား
ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ
လဲ ပဋ္ဌာန်းပွဲတွေ နေရာအနှံ့ ကျင်းပနေ
ကြပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီး။ ။ အင်းဝခေတ် ဝမ်းသာ
အင်းစံမင်း လက်ထက် သရောကြီးခိုင်
လို့ မိုးခေါင်ပြီး အစာရေစာ ရှာပါးလို့
ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်စေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်း
က ပခုက္ကူနယ်နဲ့ မင်းဘူးနယ်တွေမှာ
သရောကြီးခိုင်ခဲ့တာပါ။ ဘုန်းကြီးရဲ့ ဆရာ
တော်ရဲ့ အစီအမံပါ။ ဘုန်းကြီးက လက်
တွေ့အကောင်အထည် ဖော်ရသူပါ။ အဲဒီ

ဘုန်းက ပုခက်ကဲ့နဲ့ မင်းဘူးတစ်ဝိုက်က
 ဆံ့ယတော်များကို ပဋ္ဌာန်းတရားများ
 ချော်ဖတ်စေခဲ့တာပါ။ နောက်တော့ ရာသီ
 ဥတုတွေလည်း ပဋ္ဌာန်းရဲ့ တန်ခိုးတော်
 ကြောင့် ပုံရိပ်ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒကာကြီး
 ခံရာနဲ့ တောင်ရွာက ဗောဓိညောင်ပင်
 ဦးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မှာချင်ပါတယ်။
 ဗောဓိညောင်ပင်ကြီးကိုလည်း မပျက်စီး
 အောင် နှစ်လက်မအရွယ် အကွီလာ
 ဆင် ဘုရားရုပ်ပွားတော်လေးတွေ ထုပြီး
 အမှတ်ပြည့်သူကိုကွယ်နိုင်အောင် ဆောင်
 ချက်စေချင်ပါတယ်။ ငါးရာနဲ့တောင်ရွာ
 ဆောင်းက ဘုန်းကြီးကို ပြောပေးပါ။ ဒီ
 ဘုရားရုပ်ပွားတော်ကို ကိုးကွယ်ခြင်းအား
 ခြံ ဖိဘေးကင်းတာ လာဘ်လာဘပေါ့
 နဲ့တာ အန္တရာယ်ကင်းတဲ့ အကျိုးများ
 ချနိုင်ပါတယ်။ နောက်မြန်မာပြည်နဲ့
 ဆံ့သက်လိုလည်း ပြောချင်ပါတယ်။
 ကျွန်ုပ် ။ ။ အမိန့်ရှိပါဘုရား။
 ဆရာတော်ကြီး။ ။ နောက် နှစ်နှစ်နေလျှင်
 မြန်မာပြည်ကြီး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လိမ့်မယ်။
 နောက်သုံးနှစ်နေလျှင် နိုင်ငံခြားတိုင်း
 ခြံတွေနဲ့ ကူးလူးဆက်ဆံမှုများမယ်။
 နောက် နှစ်နှစ်နေလျှင် အစိုးရအပြောင်း

အလဲရှိမယ်။ လူထုက ရွေးကောက်တင်
 မြှောက်တဲ့ အစိုးရဖြစ်မယ်။
 - နောက် ငါးနှစ်နေလျှင် မြန်မာပြည်ကြီး
 အထူးစည်ပင်သာယာဝပြောလိမ့်မယ်။
 - အစိုးရနဲ့ သူပုန်တွေ နှစ်နှစ်အတွင်း
 ငြိမ်းချမ်းရေးရမယ်။
 - မြန်မာပြည်ကို နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်တွေက
 စက်နဲ့ အလုပ်ရုံ အမျိုးမျိုး လာရောက်
 တည်ဆောက်ကြလိမ့်မယ်။
 - နောက် နှစ်နှစ်နေလျှင် မြန်မာပြည်သို့
 နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များမှ ဥဒဟို ဝင်ထွက်
 သွားလာနေကြမည်။
 ကျွန်ုပ် ။ ။ ဒီလိုဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံကြီး
 နောက်နှစ်နှစ်လျှင် ရေရှည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
 မည်သဘောပါလား ဘုရား။
 ဆရာတော်ကြီး။ ။ မြန်မာပြည် ဆိုးတဲ့
 ခေတ်ကာလတွေ ကုန်ပါပြီ။ နောင်နှစ်
 ပေါင်း ၄၀ လောက်ဆက်တိုက်အကင်းစား
 တောမှာပါ။ ဂျပန်နိုင်ငံလို ငယ်ပေမယ့်
 နိုင်ငံတကာက လေးစားရတဲ့ နိုင်ငံဖြစ်
 လာမှာပါ။ သာသနာတော်လည်း အလွန်
 စည်ပင်ပြန့်ပွားထွန်းကားလာလိမ့်မယ်။
 ကျွန်ုပ် ။ ။ အရှင်ဘုရားက ဗေဒင် ဓာတ်
 ယတြာမှာ သမိုင်းမှာ အလွန်ထင်ရှားတဲ့

ဆရာတော်ကြီးမို့ မေးလျှောက်ပါရစေ
 ဘုရား။ ကပည့်တော်တို့ နိုင်ငံကို အရှင်
 ဘုရားက ဆိုတဲ့ကာလတွေ လွန်မြောက်
 ပြီဆိုရာမှာ ဘယ်ခေတ်လောက်စပြီး ဆိုး
 တယ် သတ်မှတ်ပါသလဲ ဘုရား။
 ဆရာတော်ကြီး။ ။ ကုန်းဘောင်ခေတ်
 ဘကြီးတော်ဘုရားလက်ထက် အင်္ဂလိပ်-
 မြန်မာ ပထမစစ်ရှုံးကတည်းက ဆိုးတဲ့
 ကာလ စတင်တယ်လို့ သတ်မှတ်တယ်။
 အဲဒါဆိုက ဂျပန်ခေတ်နဲ့ လွတ်လပ်ရေး
 ရပြီး သုံးနှစ်တာကာလဟာ အဆိုးဆုံး
 ကာလတွေပါ။
 ကျွန်ုပ် ။ ။ ဘယ်တုန်းက အဆိုးကာလ
 တွေလွတ်မြောက်တာပါလဲ ဘုရား။
 ဆရာတော်ကြီး။ ။ မြန်မာသက္ကရာဇ်
 ၁၃၇၅ ခုနှစ်ကစပြီး ကောင်းလာမှာပါ။
 ကျွန်ုပ် ။ ။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ဇာတာကို
 ကြည့်ပြီး ဟောတာပါလား ဘုရား။
 ဆရာတော်ကြီး။ ။ မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာ
 ပြည်ဇာတာက လွတ်လပ်ရေးရပြီးမှ
 ပေါ်တာပါ။
 ကျွန်ုပ် ။ ။ ဘယ်အပေါ်ကြည့်ပြီး
 တိုင်းပြည်ရဲ့ ကံကြမ္မာ ဟောတာပါလဲ
 ဘုရား။

ဆရာတော်ကြီး။ ။ မိတ္ထီလာကန်၊
အင်းလေးကန်၊ ရန်ကုန် အင်းလျားကန်၊
ရွှေတိုနယ် ဆင်းကွတ်ရွာက ဆင်းကွတ်
ကန်တော်ကြီး၊ ဒီကန်ကြီး လေးကန်
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သာသာယာယာ
ရှိနေလျှင် တိုင်းပြည် ကံကောင်းတဲ့
သဘော ကောက်ယူလို့ ရပါတယ်။ မြန်
မာပြည် ကံကောင်းချင်လျှင် ဒီကန်ကြီး
လေးကန်ကို ကောင်းမွန်စွာ ထိန်းသိမ်းပါ။
ကျွန်ုပ် ။ ။ ဒီကန်ကြီး လေးကန် တိုး
တက်ကောင်းမွန်လာလို့ မြန်မာနိုင်ငံကြီး
ကံကောင်းတော့မည်လို့ ဆိုလိုတာပါလား
ဘုရား။

ဆရာတော်ကြီး။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီကန်
ကြီးတွေအတွင်း ရေတွေပြည့်နေအောင်၊
ရေတွေသန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ ကြာတွေနဲ့
လှပနေအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်လျှင်
ပိုကောင်းပါတယ်။ ဒီကန်ကြီးတွေကို
တိုင်းပြည်ရဲ့ပုံရိပ်လို သတ်မှတ်ပြီး ပြုစု
ထိန်းသိမ်းစေချင်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက
ရွှေတိဂုံစေတီ၊ မဟာမြတ်မုနိဘုရား၊
ကျိက်ထီးရိုးစေတီ၊ ပဲခူးရွှေမော်စော
စေတီကြီး လေးဆူလည်း တိုင်းပြည်ရဲ့
ပုံရိပ်တွေပါ။ ဒီဘုရားကြီးတွေ သာယာ

ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်အောင် အမြဲထိန်းသိမ်း
စောင့်ရှောက်စေချင်ပါတယ်။
ကျွန်ုပ် ။ ။ တိုင်းပြည် မြန်မြန် ကောင်းစား
အောင် ဘယ်ကဲ့သို့သော ဓာတ်ယတြာ
အစီအရင်များ ပြုလုပ်လျှင် ကောင်းပါ
မည်လဲ ဘုရား။
ဆရာတော်ကြီး။ ။ နေပြည်တော်မှာ ပေ
၉၀ မြင့်တဲ့ ကျောက်တိုင်ကြီးတစ်ခု
တည်ဆောက်ရမယ်။ အနက် ငါးပေ
အချင်းပေ ၅၀ ရှိတဲ့ ရေကန်က
ကျောက်တိုင်ကို ပတ်ဝိုင်းပြီး တည်
ဆောက်ရမယ်။ တိုင်းရင်းသားလူမျိုး
ရှစ်မျိုး ရပ်တုတွေက သူ့လူမျိုး ရိုးရာ
အလိုက် ဝတ်ဆင်ပြီး ကျောက်တိုင်ကြီး
ကို လက်တွဲဝန်းရံပြီး တည်ဆောက်ရ
မယ်။ ကျောက်တိုင်ရဲ့ အောက်ခြေအချင်း
က ကိုးပေရှိရမယ်။ အပေါ်ပိုင်း တဖြည်း
ဖြည်း ရှူသွားပြီး ကြည့်ကောင်းအောင်
တည်ဆောက်ရမယ်။ ကျောက်တိုင်
အောက်ပိုင်းမှာ ပြည်ထောင်စုပြန့်မာနိုင်ငံ
လို့ စာရေးရမယ်။ ကျောက်တိုင်စတင်
ပန္နက်ရှိကတဲအခါ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲ
က စတင်ပန္နက် ရိုက်ရမယ်။ ကျောက်
တိုင်တည်ပြီး ကျောက်တိုင်ဖွင့်ပွဲတွင်

သံယာတော် ကိုးပါးက ပဋ္ဌာန်း
ပဉ္စယနိဒ္ဒေသ သုံးရက်ရွတ်ပါ။ ကျောက်
တိုင်တည်ပြီး ငါးလခန့်နေလျှင် မြန်
မာပြည်ကြီးစတင် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လိမ့်မည်။
ကျောက်တိုင်ကို တိုင်းပြည်ရဲ့ စည်ထောင်
ညီညွတ်မှု၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု သင်္ကေတ
အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် စောင့်ရှောက်
မည်။

ဆရာတော်ကြီးလည်း ပြန်ပြော
သွားပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်ကြီး
မကြာမီနှစ်များအတွင်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ပြီး
ကမ္ဘာကပါ မလေးစားရတဲ့ နိုင်ငံဖြစ်လာ
မည်ကို သမိုင်းမှာ ဗေဒင်ကိန်းခန်း ဓာတ်
ယတြာမှာ အလွန်ထင်ရှားတဲ့ နတ်စင်
ရောင် ဆရာတော်ကြီးက မိန့်ကြားသွား
တဲ့အတွက် အားရကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်ရ
တယ်။ ဆရာတော်ကြီး ဟောကြားချက်
တွေ တကယ်ဖြစ်လာမည်ဆိုတာကိုလည်း
ကျွန်တော်အလေးအနက် ယုံကြည်မှု
လင့်လျက် ရှိနေကြောင်းပါ။

သတ္တဝါများ

ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ
ဆရာဝင်း (သာကီနွယ်

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံ
လွန်သောအခါ သေတဗျူဟာတွင် နေထိုင်
သော ပါယာသိမင်းကြီးသည် ဖောက်ပြန်
သော ဗိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူ ရှိလေသည်။
တစ်ခါသော် အရှင်ကုမာရကဿပ
မထေရ်သည် ရဟန်းတော်ငါးရာနှင့်
တကွ သေတဗျူဟာမှ မိယသိမင်းကြီး
သည် ဆည်းကပ်ကြည်ညိုလေသည်။
အရှင်ကုမာရကဿပသည်လည်း
ပါယာသိမင်းကို ဗိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူမှ ကင်းလွတ်
စေပြီး မှန်ကန်သော “သမ္မာဒိဋ္ဌိ” အယူ၌
တည်စေတော်မူ၏။

ပါယာသိမင်းမှာ ထိုနေ့မှစ၍
ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ပြုလေ့ရှိလေ
သည်။ သံဃာတော် အရှင်မြတ်များကို
ပေးလှူသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို
ပြုလုပ်သော်လည်း ပါယာသိမင်းမှာ
ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ရည်စူး
ပူဇော်သောကောင်းမှုကို လေ့လာ
ကျွမ်းကျင်မှု မရှိရှာပေ။ သူ၏ ဘဝ
တစ်လျှောက်တွင် ရဟန်းပုဏ္ဏား
အလှူများကို အလှူပြုသော်လည်း
မရိမသေသာလျှင် ပြုလုပ်အလှူ
ပေးလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတော်ကောင်းနှင့်
တွေ့၍ သမ္မာဒိဋ္ဌိအယူပင် ရှိပါသော်
လည်း ပါယာသိမင်းကြီးသည် မရှိသော
ပေးလှူမှုကြောင့် သေလွန်သောအခါ
စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံသို့ ရောက်ရှိ၏။
သို့သော် စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံ၌ လူသူ
နေထိုင်ခြင်းမရှိသော ကုဏ္ဍိတော
ဘုံဟောင်းကြီးမှာသာ နတ်ဖြစ်ရလေ
သည်။

ထိုကုဏ္ဍိတောဘုံဟောင်း
ကြီးမှာ ကဿပမြတ်စွာဘုရားသခင်
လက်ထက်က ရဟန္တာတစ်ပါးသည်
ရွာတွင်လှည့်၍ ဆွမ်းခံ၏။ ထိုအခါ
ရွာစဉ်ကိုလှည့်၍ ရွာပြင်တစ်နေရာ၌
ဆွမ်းခံပြီးဘုန်းပေးနေသော ရဟန္တာကို
နွားကျောင်းသားသည် တွေ့ မြင်လေ
သည်။

“ဟောဒီရဟန်းတော်ဟာ
အမိုးမရှိ အကာမရှိ နေပူပါလား အရိပ်
ရအောင် လုပ်ပေးဦးမှပဲ”

နွားကျောင်းသားသည်
ကုဏ္ဍိသား တိုင်လေးတိုင်ကို ဖြစ်သလို
ထူကာ ရဟန်းတော်ကို အရိပ်ရအောင်
သစ်ခက်မိုးကျောင်းကလေးတစ်ခုကို

ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းလေသည်။
ထိုနွားကျောင်းသားအကာ သည်
သေလွန်သောအခါ ကုဏ္ဍိလ်သား
သစ်ခက်မိုးကျောင်းလေးကို ရဟန္တာအား
လှူဒါန်းမီသော ကုသိုလ်ကြောင့်
သေလွန်သောအခါ စတုမဟာရာဇ်
နတ်ပြည်တွင် နတ်သားဖြစ်လေသည်။
ထိုအခါ ရှေးကပြုဖူးသော ကုဏ္ဍိလ်
မဏ္ဍပ်လှူဖူးသည့်အစွမ်းကြောင့် အဆင်း
အရောင်နှင့်ပြည့်စုံသော အမွှေးနံ့သာ
ရှိသည့် ကုဏ္ဍိလ်တောကြီးသည် ထို
နတ်သားနေရာအရပ်၌ ဖြစ်ထွန်းလာလေ
သည်။

ထိုဗိမာန်ကို သေရီသက
“ကုဏ္ဍိလ်တောဥယျာဉ်” ဗိမာန်ဟု
ထင်ရှား၏။ ထိုဥယျာဉ်တွင်ဖြစ်သော
ဒကာနတ်သားမှာ ဘုရားနှစ်ဆူတို့
ကြားတွင် လူ့ပြည် နတ်ပြည်တွင်
အထပ်ထပ်ဖြစ်၍ ဂေါတမဘုရား
ပွင့်တော်မူသောအခါ သူဌေးသား ဖြစ်၏။

ထို သူဌေးသားသည်
“ဂဝမတီ”ဟု အမည်တွင်၍ ရှင်ယသ
မထေရ်၏ လူဖြစ်စဉ်က သူငယ်ချင်း
လေးဦးတွင် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့လေ

သည်။ ယသမထေရ်ကဲ့သို့ပင် မြတ်စွာ
ဘုရား၏ တရားကို နာရသောကြောင့်
“အရဟတ္တဖိုလ်”သို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ
ရှေ့က နတ်သားဖြစ်ဖူးသောဘဝက
နေထိုင်ခဲ့သည့် နေထိုင်သူမရှိသော
ကုက္ကိုလ်တောဗိမာန်ကြီးကိုတွေ့ကာ
သွားရောက်နေလေ့ရှိ၏။

ထို အခါ ကုက္ကိုလ်တော
ဗိမာန်၌ ပါယာသိမင်းဘဝမှ ရောက်ရှိ
လာသော နတ်သားကို တွေ့ရှိရလေ
သည်။

“သင်က ဘယ်လာပြီး ဤ
ဗိမာန်မှာနေထိုင်သူ ဖြစ်သနည်း”

ရဟန္တာက ထိုသို့မေးသော
အခါ ပါယာသိမင်းက ဖြစ်လာသော
နတ်သားက

“အရှင်းဘုရား တပည့်တော်
သည် ပါယာသိမင်းဘဝက ဖြစ်လာ
သော နတ်သားဖြစ်ပါသည်။ ဤဗိမာန်
တွင် နေရပါသည်”

ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ ရဟန္တာမြတ်က...

“သင် သည် လူ့ဘဝက
ဖောက်လွှဲသောအယူရှိသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ

တစ်ဦး မဟုတ်ပါလား။ အဘယ်ကြောင့် ဤနတ်ဘုံမှာ လူ ဖြစ်နေရပါသနည်း” ဟု မေးပြန်းလေ၏။
ပါယာသိနတ်သားသည်လည်း...

“အရှင်ဘုရား အရှင်ကုမာရ ကဿပမထေရ်သည် တပည့်တော်ကို ဗိစ္ဆာအယူမှ သမ္မာဒိဋ္ဌိအယူသို့ ဦးဆောင် ပေးခဲ့ပါသည်။ သို့သော် တပည့်တော် သည် ကောင်းမှုပြုသောအခါ၌ ရိုသေ လေးစားမှုရှိစွာ မပြုမိခဲ့တာကြောင့် ပိုင်ရှင်မသိသော ဤဘုံဟောင်းဘုံပျက် ကြီးမှာလာ၍ နတ်သားဖြစ်ရပါသည် ဘုရား။

ဟု လျှောက်ထားလေသည်။
ပါယာသိနတ်သားသည် ရဟန်းတော်တို့ အား မရှိမသေ လှူဒါန်းမိသည့်အမှုကို အမှတ်ရ၍ နောင်တဖြစ်မိတာ ကြောင့်...

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ အရှင် ဘုရားသည် လူတို့ရှိရာအရပ်သို့ ကြွတော်မူသောအခါ တပည့်တော်၏ အခြွေအရံဖြစ်သော လူအပေါင်း တို့ကို ...

“သင်တို့ရဲ့ အရှင်ပါယာသိမင်း

သည် ရဟန်းတော်တို့ကို အလှူပေးခဲ့ မိသောကြောင့် ကုက္ကိုတောဘုံဗိမာန် ဟောင်း၌ ရောက်နေရပေပြီ။ သင်တို့ သည် ရဟန်းတော်တို့အား ရိုသေ လေးစားစွာ ကောင်းမှုပြုကြ၍ ထို ကောင်းမှု၏အဖို့ကို “ပါယာသိဉ္ဇေ” မင်းထံ ရည်မှန်း၍ တောင်းတကြပါဟု ပြောကြားလျှောက်ထားလေသည်။

ရှင်ကဗ္ဗတိမထေရ်သည် လည်း ပါယာသိ နတ်သားအား သနား သောစိတ်ရှိ၍ လူရပ်ရွာသို့ရောက်သော အခါ မှာကြားသောစကားကို ပြောပြခဲ့ လေသည်။ ပါယာသိကနတ်သား၏ အဆွေအမျိုးတို့လည်း အလှူပြု၍ ပါယာသိကနတ်သားထံ ရည်မှန်းကြရာ ကုက္ကိုလ်တောဗိမာန်၌ ဖြစ်လာကြရ လေတော့သည်။

ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီး သည် “သေဇီဉာဏ”(ပါယာသိက) နတ်သားကို ကန္တာရအတွင်း၌ အရိပ်မရှိ ရေမရှိ သွားလာကြသောသူ များအား ဘီလူးသားရဲဘေးမှ လွတ်မြောက်စေရန် လမ်းစောင့် လမ်းညွှန် တာဝန် ကို အပ်နှံထားလေသည်။

တစ်ခါသော် ဘင်္ဂမဂဇ တိုင်းသားတို့သည် ကုန်သည်များအဖြစ် ဖြင့် လှည်းတစ်စီးတင်ဆောင်၍ ဘလ္လှာ အပြည်တင်၍ သဲကန္တာရခရီးသို့ လာကြရာ နေအခါ နေပူလေ၏။

နေပူဘေးမှ ကြောက်သော ကြောင့် ခရီးမသွားဘဲ ညအခါတွင် နက္ခတ်တို့ကိုကြည့်ကာ အမှတ်အသား ဖြင့် ခရီးထွက်လာခဲ့ကြရာ လမ်းမှား၍ မိမိမလို လားအပ်သောအရပ်သို့ ထွက်လာခဲ့မိကြလေတော့၏။ ထိုအခါ တွင် လှည်းသားတစ်ထောင်တို့၌ သဒ္ဓါ ကြည်ညိုမှုဖြင့် ပြည့်စုံသော ဥပသကာ တစ်ဦးပါ ပါလာခဲ့၏။

ထို ဥပသကာကို ချီးမြှောက် လိုသောကြောင့် ကိုယ်ထင်ပြုလျက် သေရီသကနတ်သားက...

“သင်တို့ အဘယ်ကြောင့် အရိပ် ရေ မရှိတဲ့ သဲကန္တာရကို သွားကြ ရပါသနည်း”

ဟု မေး၏။
လှည်းကုန်သည်များကလည်း မိမိတို့လမ်းမှား၍ ရောက်ရှိလာကြောင်း ဖြေကြားကြလေသည်။

ထိုအခါ နတ်သားက...
 “ကုန်သည်တို့ သင်တို့သည်
 နတ်သားတို့အကြောင်းကြောင့်
 တစ်ဘက်ကမ်းသို့ဖြစ်စေ၊
 ကမ္ဘာရကို ဖြစ်စေ၊ ဆူးငုတ်
 ကုန်း မညီညာသောအရပ်သို့ပင်
 သင်တို့ သွားကြလေသည်။
 သင်တို့ကြံ့ခိုင်သော ထူးဆန်း
 အကြောင်းအရာတို့ကို ငဲ့အား ပြော
 ပါလော့”
 ဟု မေးလေသည်။
 ထိုအခါ နတ်သား၏ဗိမာန်ကို
 ကုန်သည်တို့က ချီးမွမ်း၍ လှူရပ်ရွာ၌

ဤသို့သော ဆန်းကြယ်သည့် ဗိမာန်များ
 မမြင်ဖူးပါ ဟူ၍ ပြောပြ၏။
 နတ် သား သည် လည်း
 ကောင်းမွန်အကျိုးကို ကုန်သည်များ
 အား ဟောပြော၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို
 ပြသသည် စာမလွန်၌ ကောင်းကျိုးသာ
 ခံစားရကြောင်း ဤမျှသာယာ၍ ရှုဖွယ်
 ဆန်းပြားသော ဗိမာန်မှာ လူ့ဘဝက
 ကောင်းမှုကြောင့် ရကြောင်း ပြောကြား
 ခဲ့လေသည်။
 ဗိမာန်ဘုံ ရှင် နတ်သား၏
 စကားကို နာကြားရသော ကုန်သည်တို့
 သည်လည်း နတ်သားညွှန်ပြသောအခါ

ချမ်းသာသောလမ်းမှ ပြန်ခဲ့ရ၏။ ကုသိုလ်
 အမှုကိုသာ ပြုကြ၍ ဇနီးသားမယားများ
 နှင့် ဆုံမိသောအခါ မိမိတို့ တွေ့ဖူးသော
 “သေရီသက” နတ်ကွန်းကိုဆောက်၍
 နတ်ပူဇော်ပွဲ ပြုကြ၏။
 ဥပသကာလုလင်သည်ကား
 ရဟန်းတော်တို့ထံသွား၍ ကုသိုလ်၏
 အကျိုးကို ရည်စူး၍ ရဟန်းပြုရာ
 အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ရှိ၍ ရဟန္တာ
 အဖြစ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင် ရလေတော့
 သည်

ဆရာဒေဝစက္က

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်နုယု

တံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့၊

တိုင်းရင်းဆေးဝါးယာဇာတိမှတ်တိုင်အမှတ် - 0610Y008484

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လက မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ နေပြည်တော်မြို့နယ်၊ ကျောင်းများပိတ်ထားရ၍ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းမတက်ရတော့ပါ။

ဗိုလ်တေဝ (ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း)၊ ယိုးဒယားမှ စစ်ချီမိန့်ခွန်း ပြောနေသည်။

ရန်ကုန်နှင့်မြို့ကြီးများကို ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများမှ ဝံ့ကြဲနေသည်။

စစ်ဘေးကြောင့် မြို့ကိုခွာရဦးမည်။

ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုတွေ အိမ်ရှေ့မှာ ကစားနေကြစဉ် ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို လာနေကြသော လူကြီးများကိုကြည့်ရာ ညောင်ရိုင်းကြီးရွာမှ ဦးလေးဦးမောင်သွယ်နှင့် ဖေဖေ အစ်ကိုကြီး ဘကြီးဦးထွန်းကျော်တို့ ဖြစ်နေ၍

“ဟာ... ဦးလေးတို့ ဘကြီးတို့ လာနေကြပါလား။

ဖေဖေရေ... ဦးလေးဦးမောင် သွယ်နှင့် ဘကြီးဦးထွန်းကျော်တို့ လာနေကြတယ်”

ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို

တစ်စု ဦးလေးနှင့် ဘကြီးတို့ထံသို့ ပြေး၍ ကြိုဆိုကြပါသည်။ ဘကြီးတို့ နောက်က လူနှစ်ယောက် ဒန်အိုးကြီး များရွက်၍ လာနေကြပါသည်။

“ဟာ... မောင်သွယ်တို့ပါလား၊ အစ်ကိုကြီးလည်းပါလာတယ်”

“အေး... ငါလည်း လိုက်လာတယ်။ အစ်ကိုကြီးကတော့ ရွာမှာ မရှိဘူး။ ထုံးဘိုကိုရောက်နေတယ်”

(ထုံးဘိုကိုရောက်နေသူမှာ ဖေဖေတို့ ညီအစ်ကိုတွင် အစ်ကိုအကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ ဦးဘိုးနှစ် ဖြစ်သည်။ ဦးဘိုးနှစ် သည် အသားလတ်လတ်၊ ပျံ့

သွောင်ထုံးနှင့် ခေါင်းပေါင်း အမြဲပေါင်းသည်။ လူပုသလောက် စိတ်မြန်သည်။ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိသည်။ လက်မြန်ခြေမြန်သည်။ တစ်ချိန်က စားဘိုးနှစ်ဟု နာမည်ကြီးသည်။)

“ပုသိမ်ကို ဗုံးကြဲတာ တို့ရွာကနေ မြင်နေရတယ်ကွ။ ပုသိမ်ဘက် ဦးကောင်းကင်မှာ မီးရောင်တွေထိန်လင်းပြီး၊ မီးခိုးလုံးကြီးတွေ တက်တက်သွားတာ မြင်ရတယ်။ ဒီတော့ မင်းတို့ မိန်းမတွေကို သွားခေါ်မယ်ဆိုပြီး သမ္မာန်ကြီးနှစ်စင်းနဲ့ တို့လာခေါ်တာ။ အားလုံး ပစ္စည်းတွေတင်ပြီး ရွာကို လိုက်ခဲ့ကြပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေ့ စထွက်ရမလဲ”

“ဟေ့... ရက်တွေ ဘာတွေ ရွေးမနေနဲ့။ နက်ဖြန်ခါ ငါးခြောက်ဖုတ် ဆီဆင်းဝါးရအောင်”

ဘကြီးဦးဘိုးအုံးလည်း ဖေဖေ နားဝင်ထိုင်၍ ငါးခြောက်ဖုတ်တစ်ခုယူစားရင်း ရေခွေးချမ်းခွက်ယူ၍ သောက်နေသည်။ (ဖေဖေနှင့် ဦးဘိုးအုံးမှာ တစ်ရွာတည်းသား သူငယ်ချင်းများ

ဖြစ်သည်။)

“ပြောလေကွာ...ဘာကိစ္စလဲ”

“မင်းကလည်း ပြောမှာပေါ့ကွာ။ ငါးခြောက်ကလေး ဝါးနေတုန်းကဟား...ဟား...မနေက ဘိုးထင်ဖို့ကြီးက ပြန်လာတယ်။ ဖို့ကြီးရွာကို စားပြငါးယောက် စားပြတိုက်သွားတယ်။ တရုတ်ဆိုင်က ငွေ ၁၀၀၀၀/- (တစ်သောင်း)နဲ့ ဆီတစ်ပုံး မယူသွားတယ်။ ရွာမှာလည်း တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့် ဖြစ်နေတယ်။ တို့ရွာရဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းက သူကြီးဦးဘိုးလှိုင်လည်း သူ့မှာ အစိုးရပေးထားတဲ့ နှစ်လုံးပြုးသေနတ်တစ်လက်ကို တစ်နေ့မှာ စားပြတွေ လာယူမှာစိုးလို့ သေနတ်ယူပြီး ပုသိမ်မှာ သွားရှောင်နေတယ်။ ပုသိမ်မှာလည်း အစိုးရပြေးလို့ သခင်အစိုးရ အုပ်ချုပ်နေတယ်တဲ့။ မြောင်းမြမှာလည်း အစိုးရပြေးလို့ သခင်အစိုးရ အုပ်ချုပ်နေတယ်လို့ ကြားတယ်”

“ကြားရတဲ့သတင်းတွေက မကောင်းဘူးကွ တို့ရွာတွေလည်း မလွယ်ဘူးလေ ငြိမ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲလို့ မင်းနဲ့

တိုင်ပင်ရအောင် လာတာကွ”

“မင်းသတင်းတွေက ခုံလှချည်လား တို့တွေဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ သူကြီးနဲ့တိုင်ပင်ရရင် ကောင်းမယ်။ သူကြီးဆိုတော့ ဩဇာရှိတယ်လေ သူနဲ့တိုင်ပင်ရင် ကောင်းမယ်”

“ပြောနေတာ ကြာတယ်ကွာ အခုဘဲ သွားတွေ ကြရအောင်။

သူကြီးမှ...“မင်းတို့လာတာ အကြောင်းတော့ရှိမယ်။ တို့သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင်ပေါ့ကွာ”

ဦးဘိုးအုံးမှ...

“ဒီလိုသူကြီးရေ မြို့တွေ၊ ရွာတွေမှာ သူခိုးစားပြတွေ သောင်းကျန်းလို့ မငြိမ်မသက်ဖြစ်ကုန်ပြီ။ တို့ရွာလည်း တစ်နေ့ ဒုက္ခမရောက်အောင် သူကြီးနဲ့တိုင်ပင်ရအောင် လာတာပဲ”

သူကြီးမှ...

“ကိုထွန်းပေါ်တို့က ဘယ်လိုစီမံရင်ကောင်းမလဲ စုပေါင်းတိုင်ပင်ကြတာပေါ့”

ကိုထွန်းပေါ်...

“ရွာမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး လုံခြုံရေးလုပ်ရင် ကောင်းမလားလို့”

သူကြီး...

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် နက်ဖြန် ဆရာတော်ကျောင်းမှာ တစ်ရွာလုံး အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး ဖွဲ့စည်းမယ်ကွာ”

နောက်နေ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ရွာလုံးကျွတ် အစည်းအဝေးပွဲ ပြုလုပ်သည်။ ၎င်းအစည်းအဝေးမှ ရွာသူရွာသားအားလုံး၏ဆန္ဒအရ ငြိမ်းချမ်းရေးအမှုဆောင်အဖွဲ့နှင့် ရွာလုံခြုံရေးကင်းအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းလိုက်သည်။

ငြိမ်းချမ်းရေးအမှုဆောင်အဖွဲ့

နာယကဆရာတော် ဦးပညာဝံသ၊ နာ
ယက သူကြီးဦးမောင်တင်၊ ဥက္ကဋ္ဌ
ထိုထွန်းပေါ်၊ အတွင်းရေးမှူး
ဦးမောင်သွယ်၊ အမှုဆောင်သူကြီးများ
ဦးဘိုးဘော၊ ဦးဘိုးအုံး၊ ဦးသောင်းဟန်။

လုံခြုံရေးကင်းအဖွဲ့
အဖိုးကျောနှင့် လူငယ် ၅ ယောက်
ဦးသော ရွာလူငယ်များ။

အဖွဲ့များဖွဲ့စည်းပြီး နောက်
တစ်နေ့တွင် ထင်းတစ်တင်းတစ်စင်း
ထား ၃ ယောက်နှင့် မျောလာ၍
အရှေ့ရောက်နေသော ကုလား ၃ယောက်
ကို ကယ်ဆယ်လိုက်သည်။ ထင်းများ
ကို ဆိပ်ကမ်းတွင် တင်ထားလိုက်
သည်။

နောက် တစ် ပတ်ကြာပြီး
နောက် ကံကြီးရွာမှ ဟိန္ဒူကုလား ၂၀၀
ခန့် သူခိုးစားပြုများရန်ကြောင့် ရွာမှာ
အသင့်၍ အုပ်စုလိုက် ပြေးလာကြ၍
ညောင်ဝိုင်းကြီး ရွာလူကြီးများထံ
ထောက် အကူညီတောင်းခံ၍ ညောင်
ကြီးရွာ ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့မှ ၎င်းကုလား
များကို ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းတွင်
အတုတော်၏ ခွင့်ပြုချက် ဖြင့်

နေထိုင်ရေး ပြုလုပ်ကူညီပေးပြီး၊
စားသောက်ရေး ရိက္ခာအတွက် ရွာတွင်း
ရှိတရုတ်ကိုပြန်၏ ထောက်ပံ့ကူညီမှုဖြင့်
စားသောက်ရေး အဆင်ပြေသွားသည်။

ညောင်ဝိုင်းရွာ ရိက္ခာဖူလုံရေး
အတွက် ငြိမ်းချမ်းရေးဥက္ကဋ္ဌ ခန့်ထွက်
ပြီး

အမှုဆောင်အစည်းအဝေး
ဥက္ကဋ္ဌမှ...

“ကျွန်တော် ဒီနေ့အမှုဆောင်
အစည်း အဝေးခေါ်ရတာက ယခုအခြေ
အနေငြိမ်နေတုန်း ကျွန်တော် ညောင်ဝိုင်း
ကြီးရွာအတွက် ရိက္ခာရှာခွင့်လို့ပါ၊ ထင်း
ကတော့ လုံလောက်ပါပြီ”

သူကြီး...
“ဥက္ကဋ္ဌ ကိုထွန်းပေါ်က ရိက္ခာ
အတွက် ဘယ်လိုစီမံချင်ပါသလဲ”

ဥက္ကဋ္ဌ...
“မြင်းကဆိပ်ဘက်က ချစ်တီး
စပါးကျည်တွေမှာ စပါးတွေအပြည့်
ရှိတယ်။ ချစ်တီးတွေပြေးကုန်ကြပြီ အဲဒါ
သူများတွေ လက်မဦးမီ သွားယူရင်
ကောင်းမယ်”

အမှုဆောင်အဖွဲ့ သဘော

တူညီချက်အရ သွားရောက်ရန်
ဦးထွန်းပေါ်၊ ဦးမောင်တင်၊ ဦးမောင်ဟန်
၃ ဦးမှ သွားရောက်ယူမည်။ ကမ်းတွင်
ဆိုက်ကပ်ထားသော တံတင်းနှင့် ကုလား
၂၀ ယောက် အကူအညီ
တောင်း၍သွားမည်။ နက်ဖြန် နံနက် ၄
နာရီ စထွက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

နောက်နေ့မနက် ၄ နာရီတွက်
သူကြီးဦးမောင်တင်၊ ဦးမောင်ဟန် နှစ်ဦး
စလုံးမလာ၍ ဦးထွန်းပေါ် လုံခြုံရေး
ကင်းက မောင်ချစ်ငွေကိုခေါ်၍ ကုလား
၂၀ နှင့်အတူ မြင်းကဆိပ်ရှိ ချစ်တီးစပါး
ကိုခေါ်များသွားသည်။

ဥက္ကဋ္ဌ ဦးထွန်းပေါ် ညောင်ဝိုင်း
ကြီးရွာသို့ရွာသားများအတွက် ကျရောက်
လာမည့် အန္တရာယ်များကို ဂရုမစိုက်ဘဲ
စွန့်စားတော့သည်။

၃ ရက်ကြာပြီး ညနေခိုးချုပ်
ခါနီး ဦးထွန်းပေါ်နှင့် ကုလားများ စပါး
အပြည့်ပါသော တံကင်းနှင့်အတူ ပြန်
ရောက်လာပါသည်။

စပါးများရောက်လာတော့ စပါး
များကို ကုလားများမှ ကမ်းပေါ်တင်သည့်
စပါးများ ကမ်းပေါ်ရောက်လာတော့ ငြိမ်း

ချမ်းရေးအမှုဆောင်လူကြီးများ စုံစုံညီညီ
ရောက်လာကြသည်။

ဦးထွန်းပေါ်မှ ကမ်းပေါ်ရောက်
စပါးများကို ရွာသူရွာသားများအား ခွဲဝေ
ပေးပါရန် လူကြီးများအား အပ်နှံပြီး
ဦးထွန်းပေါ် အိမ်သို့ ပြန်လာသည်။
ထမင်းစားပြီး ဖေဖေပင်ပန်းလာပြီ ဖြစ်လို့
စောစောအိပ်တော့သည်။

နောက်နေ့နံနက် ၁၂ နာရီ
ကစပြီး ရွာသူရွာသားများအား စပါးများ
အိမ်ထောင်စုအလိုက် ခွဲတမ်းချ ဝေပေး
နေသည်။

နေ့လည် ၂ နာရီတွင် ဖေဖေ
အိမ်ပြန်လာသည်။

B.I.A ဗိုလ်သိန်းဆွေတို့
ရောက်လာခြင်း...

“ဖေဖေရေ စပါးပုံဆိပ်ကမ်းကို
သေနတ်တွေနဲ့လူတွေ မော်တော်နဲ့
ဆိုက်လာပါတယ်”

ဖေဖေ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ
လှမ်းကြည့်ရာ ၃ ရောင်ချယ်အလံကို
မော်တော်ဦးမှာ တလွင့်လွင့် စိုက်ထူ
လာသည်ကိုတွေ့ရ၍ ဖေဖေ စိတ်ချမ်း
သာသွားသည်။

လူငယ်တစ်ယောက် ရောက်
လာပြီး ဦးကြီး စပါးပုံနားရောက်နေတဲ့
သေနတ်ကြီးနဲ့လူကြီးက ဦးကြီးကို လှံ
ခိုင်းပါတယ်။

“ဦးကြီးက ဒီရွာက သူကြီး
လား”

“မဟုတ်ပါဘူး...ဦးက မြောင်း
မြကပါ စစ်ရှောင်ရင်း မွေးရပ်ရွာကိုလာပြီး
ခဏနေတာပါ။ ရွာရောက်တော့
လုံခြုံရေးအတွက် ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ဖွဲ့
ပြီး လုံခြုံရေးကင်းတွေပါ စနစ်တကျ
ဖွဲ့စည်းထားရတာပါ။ ဦးက ဥက္ကဋ္ဌပါ”

“ဒီစပါးတွေဟာ ဦးကြီးစပါးလို့

ပြောတယ်”
“ဒီစပါးတွေက မြင်းကဆိပ်က
ချစ်တီးစပါးတွေပါ။ ဦးက သွားယူလာပြီး
အဖွဲ့အမှုဆောင်တွေကို ရွာသူရွာသား
တွေကို အိမ်ထောင်စုခွဲတမ်းနဲ့ ဝေပေး
ပါလို့”

“စပါးပုံကို အမှုဆောင်လူကြီး
တွေကို အပ်နှံပေးပြီးပါပြီ။ စပါးတင်
တစ်သောင်းနှစ်ထောင်ပါ”

“ဒီလို လား။ ဒါဆို ရင်
ကျွန်တော်တို့ B.I.A တပ်မတော်
ရိက္ခာအတွက် စပါးတင်း ၁၀၀၀ (တစ်
ထောင်) လှူပါခင်ဗျား”

နောက်တစ်နေ့တွင် စပါးပုံဆိပ်
အမှုဆောင်လူကြီးများ ရောက်လာပြီး
ဆက်လက်ဝေနေသည်။

ဖေဖေမှ အမှုဆောင်လူကြီး
များအား B.I.A မှ တပ်မတော်ရိက္ခာ
အတွက် စပါးအလှူခံကြောင်း ပြော
သည်။ လူကြီးများက ဘာမှ ပြန်မပြော
ပါ။ မျက်နှာများက မကျေနပ်သည့်ပုံစံ
ဖြစ်နေသည်။ ဖေဖေက...

B.I.A တပ်မတော်အတွက်
စပါး ၁၀၀၀ ကို ယခုစပါးပုံနှင့် အလှူ

ဘာသာနေရာတွင် ပုံထားရန် စပါးချင်
ခေါင်းဆောင်ကိုသိုးထင်ကို ပြောခဲ့ပါ
ဏယ်။ ဖေဖေအိမ်ကို ပြန်လာသည်။

“အမလေး လုပ်ကြပါဦး”
ဆိုပြီး အော်သံကြား၍ ဖေဖေ
အိမ်သာမှ ဆင်သွားပြီးကြည့်ရာ ဓား
ကျောမှ...

“ဟေ့...ဘာဖြစ်တာလဲ”
အမျိုးသမီးခေါင်းဆောင်
သန်းရှိန်မှ...

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ကိုဦးကျောရေ
မီး...ဟီ ဟီ...ဟီ”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ဆို ပြီး
မလေးအော်တယ်။ နင်တို့ကလည်း
မလိဟီဟီနဲ့ ရယ်နေကြတယ်။ ဘာဖြစ်
တာလဲ ပြောစမ်း”

မသန်းရှိန်မှ...

“ဒီလို ဒီလို စပါးသယ်နေတဲ့
ဆွေစန်း အောင်မယ်လေး လတီထဲ
ကြက်ဝင်သွားလို့ ကောင်မလေး လုံချည်
ချိတ်ပြီး ရေထဲခုန်ချသွားလို့ အဲဒါ
အချို့သမီးတွေက ရေထဲက မိဆွေစန်းကို
ထဲက တက်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့မှာ ထတီ
နဲ့ မတက်နိုင်ဖြစ်နေတာကို တက်ခဲ့

တို့ကာထားမယ်ဆိုပြီး ဝိုင်းပြီးကာပေး
ကြတယ်။ မိဆွေစန်းလဲ ထတီဝတ်ပြီး
သူ့အိမ်ကို တက်ပြေးသွားတာပါ”

နောက် ၂ ရက်ကြာတော့
မြောင်းမြသခင်အစိုးရမှ အမြန်လာ
ရောက်ရန် စာလာပို့၍ ဖေဖေ လူကြီး
များအား အကြောင်းကြားပြီး မြောင်းမြ
သို့ သွားသည်။ မြောင်းမြရောက်တော့
မြောင်းစစ်ရေးတာဝန်ခံ ဗိုလ်အောင်
(နောင်-ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်မောင်)၊ သခင်
သိန်းဖေ၊ ခရိုင်ဝန် (အရေးပိုင်-De!)၊
သခင်အေးမြင့်(ခရိုင်ရဲဝန် D.S.P!)
တို့နှင့်တွေ့၍ ညောင်ဝိုင်းကြီးရွာမှ စပါး
၁၀၀၀ ကို ပုသိမ် ဗိုလ်သိန်းဆွေမှ
မြောင်းမြသို့ လွှဲအပ်သဖြင့်၊ ၎င်းစပါးပုံ
ပေါ်တွင် သုံးရောင်ခြယ်အလံ စိုက်ထူ
ထားရန် အလံပေးအပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖေဖေတို့ရွာကို ပြန်လာတော့
ဖေဖေတို့လှေဦးမှာ သုံးရောင်ချယ်အလံ
စိုက်ထူပြီးလာရာ ကမ်းနားတစ်လျှောက်
ရွာသူရွာသားများစုရုံး၍ ကြိုနေကြသည်
ကို တွေ့ရသည်။

ဖေဖေတို့ ပြန်ရောက်ပြီး
ထမင်းစားနေစဉ် အောက်ပိုင်းမှ ဖေဖေ

တူမ မခင်စိန်မှ...
“ဦးလေး အောက်ပိုင်းက
သူကြီးဦးမောင်ထင်တို့လည်း မြောင်းမြ
က ပြန်လာတယ်။ သူတို့လည်း
သုံးရောင်ချယ်အလံ ပါလာတယ်”

“ဓားဘိုးကျောတို့ မီးတုတ်ကြီး
များနှင့် ချီတက်လာ”
ဦးလေးဦးမောင်သွယ်တို့
မိသားစုက အောက်ထပ်တွင် အိပ်ကြ
သည်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုက အပေါ်
ထပ်တွင် အိပ်ကြသည်။

မမကြီး အိပ်ရာပြင်ပြီး
ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို ၄ ယောက်ကို
ငါးပါးသီလခံ၍ ဘုရားရှိခိုးခိုင်းသည်။
ဖေဖေနဲ့မမမက မအိပ်သေး။
ထိုင်၍ စကားပြောနေကြသည်။

အောက်ပိုင်းမှ မီးတုတ်ကြီး
များကိုင်၍ အော်ဟစ်လာကြသည်။
ဝေးသေး၍ အသံပီပီပြင်ပြင် မကြားရ
သေးပါ။ ခွေးများ ဆူညံစွာ အူနေကြ
သည်။ အိမ်တံခါးတွေကို အပြေးအလွှား
ပိတ်ကြသည်။ မမကြီး ပြတင်းပေါက်
တံခါးကိုင်၍ ကြည့်နေစဉ် လူတွေ ပြေး
ကြလွှားကြနှင့် တစ်ရွာလုံး ရုတ်ရုတ်

သဲသဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဖေဖေ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ မသိဘူး။ ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီပဲ။ ဖေဖေကြားလား”

“အေး... ကြားတယ်သမီး။ တံခါးမဖွင့်နဲ့ ဝိတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့... မမကြီး တံခါးကိုပြန်ပိတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို ဆီလာ၍...”

ကဲ... ဘုရားရှိခိုးပြီးရင် သမ္ဗုဒ္ဓ ဂါထာတော်ကြီးကို ညီညီညာညာ ရွတ်ဆိုကြ”

“ဟုတ်ကဲ့... မမကြီး”

ရွာလမ်းမမှအသံများ ဆူညံလာသည်။

“အာဏာရှင် အလိုမရှိ၊ B.I.A ကို စပါးလောကွတ်လုပ်တဲ့ ကောင်။ ဒီရွာက ထွက်သွား... ဟေ့... ထွန်းပေါ်ထွက်ခဲ့ မထွက်ဘူးလား”

သမ္ဗုဒ္ဓ အဋ္ဌဝီသဉ္စ ဒွာရသဉ္စ သဟဿကေ။

ပဉ္စသတ သဟဿာနိ နမာမိ သိရသာမဟံ။

အပ္ပကာ ဝိဠကာ ဂဂါ အနန္တ နိဗ္ဗတာ

ဒီနာ့တေသံ ဓမ္မဉ္စ သံယဉ္စ အာဒရေန။ နမာမဟံ နမက္ကာရာ နဘာဝေန ဟိတွာ သဗ္ဗေ ဥပဒ္ဓဝေ အနောက အန္တရာယာဝိ ဝိနိဿန္တ အသေသတော။

“ဟေ့... ထွန်းပေါ် မထွက်ဘူးလား ကဲဒီဖြင့် မီးရှို့လိုက်မယ်။ မင်းထွက်ပေါက်မရှိဘူးကွ။ မင်းအိမ်ကို တို့ ၃ ဖက် ဝိုင်းထားတယ်။ ကျန်တဲ့တစ်ဖက် က မင်းရေထဲခုန်ချပေါ့။ ဟေ့ကောင် တွေ ငါပြောတာနဲ့ တစ်ခါတည်း မီးရှို့လိုက်ကြရမယ်နော်။ ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျား”

ဖေဖေ ဘုရားမှာ သီလခံ၍

သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုနေသည်။

“တပည့်တော်သည် ညောင်ဝိုင်းကြီးရွာအတွက် ကိုယ် ကျိုးမဖက် စေတနာသက်သက်ဖြင့် တပည့်တော်၏ အသက်ကိုစွန့်၍ ရွာသူ ရွာသားများ အတွက် ရိက္ခာကို ရှာဖွေစုဆောင်းပေးခဲ့ပါသည် ဘုရား။ ဤ မှန်ကန်စွာ ပြောဆိုရသောစကားကြောင့် ယခုတွေ့ကြုံနေရသော ဘေးဒုက္ခမှ လွတ်ကင်း၍ အေးချမ်းသာယာ ရှိရပါလိမ့်။ တပည့်တော်အား ရန်ပြုနေသော ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း စိတ်နှလုံး အေးချမ်းသာယာ ရှိရပါလိမ့်။ တပည့်တော်အား ရန်ပြုနေသောပုဂ္ဂိုလ်များလည်း စိတ်နှလုံး အေးချမ်းကြပါစေ ဘုရား”

“ဟေ့... ထွန်းပေါ် ထွက်ခဲ့။ ဘာခုမှကြောက်နေသလဲကွ။ B.I.A တွေကို မင်းလောကွတ်လုပ်ပြီးမှ အခုတော့ ကြောက်နေပြီလား”

“ဟေ့ကောင်တွေ နားထောင်။ ဒီကောင်ထွက်မလာရင် တစ်ခါတည်း မီးရှို့တော့မယ်။ ထွန်းပေါ်ထွက်လာခဲ့။ ဟာ... ကိုက်တယ်... ကိုက်တယ် အမလေး သေပါပြီဗျာ”

ဖေဖေနဲ့မမကြီးတို့ ပြတင်း
ပေါက်ဟပြီး အပြင်ကို ကြည့်လိုက် ရာ
...

“သေပါပြီဗျာ။ ကယ်ကြပါဦး”

ဘယ်က ရောက်လာမှန်း

မသိတဲ့ ခွေးနက်ကြီး ၃ ကောင်၊ ဓား
ဘိုးကျောတို့အား လိုက်ကိုက်လိုက်ဆွဲ
နေသည်။ တချို့လည်း လှဲပြီးနေ၍ ခွေး
နက်ကြီးများက တအားကိုက်ခဲနေသည်။
ဒီတုတ်များနှင့်ရိုက်သော်လည်း မရ။
ဒီတုတ်များချပြီး ပြေးကြသည်။ ခွေးနက်
ကြီးများက တအားလိုက်ဆွဲနေသည်။

“ဖေဖေ . . . ဒီခွေးနက်ကြီး

ဆွဲက ဘယ်ကရောက်လာကြတာလဲ။
သီးတိုအိမ်မှာလည်း မွေးမထားပါဘူး။
ဒီအနီးအနားက အိမ်တွေမှာလည်း
တွေ့မိဘူး။ ခွေးနက်ကြီးတွေကလည်း
အကောင်းကြီးတွေ အခုတော့
အင်ကောင်မှ မရှိတော့ဘူး”

ညီအစ်ကို ၄ ယောက်

အဖေ ၃ ခေါက်ရွတ်ဆိုပြီး မေတ္တာပို့
နေကြသည်။

အများသတ္တဝါတွေ ဘေးရန်ကင်းကြ

အေး

အများသတ္တဝါတွေ စိုးရိမ်ကြောင့်ကျ
ကင်းကြပါစေ။

အများသတ္တဝါတွေ ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲ
ကင်းကြပါစေ။

အများသတ္တဝါတွေ မိမိကိုယ်ကို
ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါစေ။

“ခွေးမ...ခွေးမ တံခါးဖွင့်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ငါ့ထွန်းကျော်ပါဟာ။ မြန်မြန်
တံခါးဖွင့်ပါ”

မမကြီး အိမ်တံခါးဖွင့်လိုက်ရာ

ဘကြီးဦးထွန်းကျော် ဝင်လာသည်။

“နင့်အဖေရော”

“ရှိပါတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာပါ”

ဘကြီးဦးထွန်းကျော် အိမ်ပေါ်
ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။

ဘကြီး...

“ဟေ့ကောင်ထွန်းပေါ် မင်း

ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလား”

ဖေဖေ...

“ဟုတ်ကဲ့...ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး

အစ်ကိုကြီး”

ဘကြီး...

“ငါက မင်းကိုသတ်လိုက်ပြီ

မှတ်လို့။ မင်းဆီကို ပြေးလာတာ”

ဖေဖေ...

“ဒီလိုပါ အစ်ကိုကြီး။ ဖေဖေ

ဖြစ်ပျက်သမျှ ပြောပြသည်”

ဘကြီး...

“ဟာ . . . ဒီလိုဆို မင်းတို့

မိသားစုကို သမ္မုဒ္ဒေါလ္လာတော်ကြီးက
ကယ်ဆယ်လိုက်တာပဲ။ ဒီကောင်တွေ
မင်းကို မကျေနပ်တာကြာပြီ။ ရွာကို မင်း
ထင်းတွေ၊ စပါးတွေ ပြည့်စုံအောင်
ရိတ်တွေပြည့်ဝကြလို့ ရွာသူရွာသား
တွေက မင်းကို ချီးကျူးနေကြတယ်။
အဲဒါ ဟိုအကောင်တွေက မကျေနပ်
ဖြစ်နေတာ။ မင်းကိုလည်း ဒီရွာမှာ
သူကြီးလုပ်မှာ စိုးနေတယ်”

ဖေဖေ...

“ဟာ...အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်

စကားလာနေတာပါ။ သူကြီး လုပ်ဖို့
စိတ်မကူးပါဘူး”

ဘကြီး...

“ငါ့သိတယ် နောက်ပြီး မင်းက

B.I.A တပ်မတော်ကို စပါး တင်း
၁၀၀၀ (တစ်ထောင်) လှူဒါန်း
လိုက်တော့ မင်းပေါ်မှာ ဒီကောင်တွေ

ဝိပြီး ငြိသွားတယ်။ ဒီလို မင်းက ရွာပေါ်မှာ စေတနာရှိပြီး လုပ်နေပေမယ့် မင်းကို တစ်နေ့နေ့ဒုက္ခပေးဦးမှာပဲ။ ဒီတော့ မင်းရွာမှာ ဆက်မနေနဲ့။ အားလုံး မိသားစုတွေ မြောင်းမြကို ပြန်ကြ။ ဒီညပဲပြန်ကြ။ ငါလိုက်ပို့မယ်။ မင်းတို့ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းထား။ အဝတ်အစား လောက်ပဲ ယူသွားကြ။ ကျန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေနောက်မှ ငါလာပို့ပေးမယ်”

ပြောပြီး ဘကြီး ထွက်သွားသည်။

ညောင်ဝိုင်းကြီးရွာမှ စွန့်ခွာကြရပြီ။

ဘကြီး ဦးထွန်းကျော် ဘောက်တုံကြီးတစ်စင်းနဲ့ ရောက်လာသည်။

“ကဲ...လှေပေါ် ဖြေးဖြေး တက်ကြ။ မောင်ချစ်ငွေ...ကလေးတွေကို လှေပေါ်ကို ဂရုစိုက်တင်နော်။ ရေထဲကျဦးမည်”

ကျွန်တော်တို့ ညောင်ဝိုင်းကြီးရွာမှ စတင်ထွက်ခွာသည်။ အလာတုန်းကတော့ ရွာသားတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေ စုံစုံညီညီ ကြုံဆိုကြသည်။ ယခုတော့...

ကျွန်တော်တို့ မြောင်းမြကို နောက်တစ်နေ့ နေ့လည်တွင် ရောက်ကြသည်။

နောက် ၂ ပတ်ကြာတော့ ဆရာတော်နှင့် မောင်ချစ်ငွေတို့ ရောက်လာသည်။

ဖေဖေမှ...

“ဆရာတော် ကြွလာပါလား။

မောင်ချစ်ငွေလည်း ပါတယ်။

ဆရာတော်မှ...

“ဟုတ်တယ် မောင်ချစ်ငွေလည်း ပါတယ်။ သူတို့လည်း နောက်ကလိုက်လာကြပါပြီ။

ဖေဖေမှ...

“ဘယ်သူတွေလဲ ဘုရား”

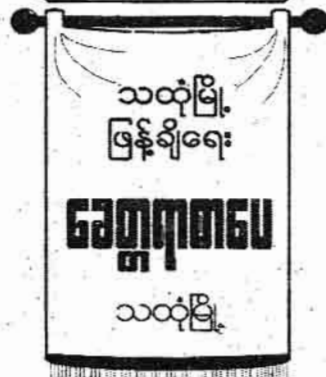
ဆရာတော်...

“ရွာက လူတွေလေ။ ဒကာကြီးဘာမှမသိသေးဘူးလား။ ဒကာကြီးညောင်ဝိုင်းကြီးရွာ မရှိ တော့ဘူးရွာမီးလောင်သွားပြီတဲ့ မောင်ချစ်ငွေမင်းရှင်းပြလိုက်စမ်းကွာ”

မောင်ချစ်ငွေ...

“ဒီလို ဦးကြီးရေ...ဦးကြီးတို့ရှိတဲ့ညက ဓားဘိုးကျော့တို့ကို သူကြီးဦးမောင်တင်နဲ့ ဦးဘိုးဘေတို့က အပြတ်ရှင်းဖို့။ ဓားဘိုးကျော့တို့ကိုတာဝန်ပေးလိုက်တယ်။ အပြတ်ရှင်းတယ်ဆိုတာ ဦးကြီးတို့ တစ်မိသားစုလုံးကို မီးရှို့ ပြီး အလောင်းပါ ဖျောက်ပစ်ဖို့ပဲ။ သူတို့ မြောင်းမြက ဝက်သားတွေ ဝယ်လာပြီး ချက်တယ်။ အရက်တွေလည်း ဝယ်လာတယ်။ သူတို့ မြောင်မြကရောက်ပြီး စားကြသောက်ကြနဲ့။ ဓားဘိုးကျော့တို့လူစုက ၁၅ ယောက် လောက်ရှိမယ်။ သူတို့ မီးတုတ်တွေကိုင်ပြီး ဦးကြီးတို့ဆီသွားကြတာ။ အော်လိုက်ဟစ်လိုက်နဲ့။ အဲဒါ ဦးကြီးတို့အိမ်က ခွေ့နက်ကြီး ၃ ကောင် ထွက်ကိုက်လို့ ပြေးကြရင်း တစ်ယောက်

တော့ လမ်းမှာလဲလို့ ခွေးတွေ
 နှိုက်တာ တစ်ကိုယ်လုံး ကွဲပြဲ
 နေတယ်။ ကျန်တဲ့လူအားလုံးလည်း
 ခပ်ယောက်မှ မလွတ်ဘူး။ အကွဲအပြဲ
 ဆွဲပဲ။ နောက်နေမနက်မှာ အဲဒီလူနာ
 ဆွဲ ဆရာတော်ကျောင်း ပို့ရတယ်။
 ဆရာတော်က မန်းမူတ်ပြီး ဆေးကုပေး
 တယ်။ သူတို့ပြောတာက ခွေးအစစ်
 မဟုတ်ဘူးတဲ့ ခွေးဆေးကုပေးရတယ်။
 သူတို့ပြောတာက ခွေးအစစ် မဟုတ်ဘူး
 တဲ့ ခွေးသရဲတွေတဲ့။ ဒါနဲ့ ခုတ်လို့လည်း
 မကုဘူး။ တုတ်နဲ့ရိုက်လို့လည်း မရဘူးတဲ့။
 သူတို့ သတိမရဘူး။ သတိရတဲ့လူတွေ
 လည်း ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေ
 တယ်။ ဦးကြီးတို့အိမ်ရှေ့ မှာလည်း
 ကျန်ကျတော့ သွေးတွေအကွက်လိုက်
 အကွက်လိုက် ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီမှာ
 တော့ မိန်းတွေ၊ ဓားမြောင်တွေလည်း
 ပျံ့ခဲ့လို့ တွေ့ရတယ်။
 အဲဒီကိစ္စနဲ့ ရွာထဲမှာလည်း
 ခပ်တိတ်တိတ်တလန့်လန့်ဖြစ်နေပြီ။
 ကပ်ပိုင်းကလူတွေ ဦးကြီးတို့အိမ်ရှေ့
 ထားကြတာ။ ခွေးသရဲကြောက်နေ
 တယ်။

ဆရာတော်...

“ဒကာကြီးဦးထွန်းပေါ် ဒကာ
 ကြီးရဲ့ သန်စင်မွန်မြတ်တဲ့စေတနာကို
 ဆက်ကားကြလို့ မမြင်ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေက
 မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သမ္မုဒ္ဓေဂါထာ
 တော်မြတ်ကြီးရဲ့ တန်ခိုးရှိန်တော်
 အာနဘော်ဖြင့် ဒကာကြီးကို ကာကွယ်
 လိုက်တာပဲ။ အလွန်ပဲ သမ္မုဒ္ဓေဂါထာ
 ကြီးဟာ ထက်မြက်လှပါတယ်။ ဒကာ
 ကြီး ဘုတို့ရဲ့ အကုသိုလ် မကောင်းမှု
 တို့က သူတို့ကို ရောင်ပြန်ဟပ်သွား
 လို့ လူတွေလည်း ဒုက္ခအမျိုးမျိုးရောက်
 တယ်။ အဲ ရွာလည်း မီးလောင်ပြာကျ
 ခဲ့ရပြီ။ ဒကာကြီး သူတို့ အကုသိုလ်နဲ့
 သူတို့ ခံစားသွားကြရပြီဖြစ်လို့ သူတို့ကို
 အပြစ်မယူပါနဲ့တော့ ဒကာကြီး”

ဦးထွန်းပေါ်...

“တပည့်တော် အရေးအခင်း
 စဖြစ်ကတည်းက သူတို့ကို အပြစ်မယူ
 မေတ္တာပို့လျက်ပါ ဆရာတော်ဘုရား”

ဆရာတော်...

“သာဓု...သာဓု...သာဓု”

နဂါးနီမြောင်းမြ

အာလည်းမေး မေးလည်းအာ

ဆီးရောဂါအတွက်

ဆေးစွမ်းတစ်လက်

ဝင်ငြိမ်းလင်း

လျှော်ဖြူပင်သည် ကျောက်
 ဆောင်၊ ကျောက်ဆောင်များရှိရာနေရာ
 နှင့် တောင်ပေါ်ဒေသများတွင် ပေါက်
 ဆက်တတ်သည်။ အချို့သစ်ခတ်၊ ဝါး
 ခတ်သမားများသည် လျှော်ဖြူပင်ကို
 အခေါက်များခွာကာ ကြိုးကျစ်၍ ထင်း
 များကိုချည်နှောင်ကြသည်။ လျှော်ဖြူ
 အခေါက်ကို ကြိုးသဖွယ် အသုံးပြုခြင်း
 သာ သိကြသည်။ အချို့သည်လည်း
 ဆင်အဖြစ်အသုံးပြုကြသည်။ တောင်ပေါ်
 သစ်ခတ်သမားအချို့သည် တောင်ပေါ်မှ
 အောက်သို့ ဒရုတ်လမ်းကြောင်းအတိုင်း
 သစ်ဝါးများ လျှော့ချပြီး၍ တောင်အောက်
 နှင့် ကြိုးများဖြင့်ချည်ကာ ရေဆိပ်၊ မြစ်
 ဆိပ်သို့ ဖောင်ပြုလုပ်၍ သစ်ဝါးများကို
 ဆင်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ရေဖြင့်သယ်
 ဆောင်ပြုလုပ်ကြသည်။ လျှော်ဖြူကြိုးဖြင့်
 သစ်ဝါးများကို ဖောင်ကွပ်ကြသည်။
 အချို့အမြတ်နိုင်သော ဆေးစွမ်းကောင်း
 ချ၍ သေကြပေ။

လျှော်ဖြူပင်၏ အညွန့်သည်
 ခြင်္သေ့ချော၍ထူ၏။ အရွက်များသည်
 ဆင်ဆောင်းကဲ့သို့ ဖြာထွက်၍ အရွက်
 ဆင် ဝါးရွက်များရွက်အထိရှိ၏။ အပွင့်

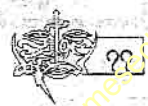
သည် အနီရောင်၊ အဝါရောင်၊ နီရောင်
 စသည်ဖြင့်ပွင့်၏။ အသီးသည် သစ်သား
 ကဲ့သို့မာလျှက် ပြောင်ချော၍ ကြက်သွေး
 ရောင်အရင့်ဖြစ်၏။ အစေ့သည်မဲ၏။

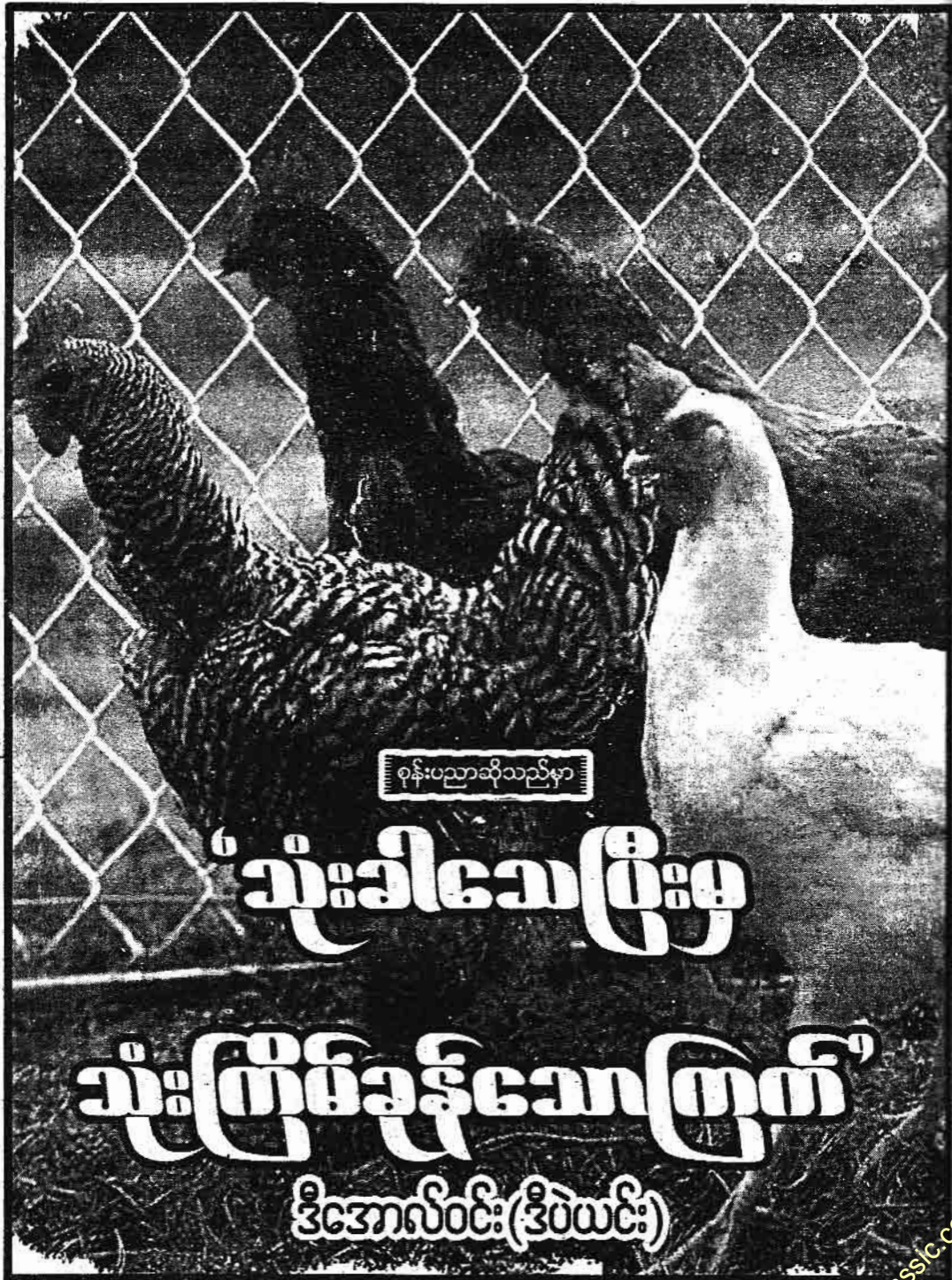
လျှော်ဖြူပင်မှထွက်သော
 ဆေးကုလားမသည် ဆီးရောဂါအတွက်
 အလွန်ကောင်းလှ၏။ ဆေးကုလားမကို
 သကြားနှင့်စိမ်း၍ သောက်ပါက ဆေး
 ကုလားမသည် အဆုတ်ရောင်ခြင်း၊ သရက်
 ရွက်ရောင်ခြင်းကိုပါ ပျောက်ကင်းစေ၏။
 မျက်စိအပူလောင်ခြင်းအတွက် ဆေး
 ကုလားမ ရှစ်ပဲသား၊ ယမ်းအိမ်း ရှစ်ပဲသား
 သကြား ဝါးကျပ်သားနှင့် ရေခဲမီးပြီး ဆေး
 ကုလားမပွလသောအခါ သောက်ပေးရ
 မည်။

လျှော်ဖြူအခေါက်မှရသော
 သတ္တုရည်ကို ပိတ်ချင်းသီးမှုန့်၊ ပျားရည်
 တို့နှင့် ရောစပ်၍ လျှော်ပေးပါက ချောင်း
 ဆိုးရောဂါကို ပျောက်ကင်းစေ၏။ အပူ
 လောင်သောနေရာကို လျှော်ဖြူအခေါက်
 အားသွေး၍ လိမ်းပေးပါက အပူလောင်
 သက်သာစေ၏။ အရွက်ညွန့်ကိုကြိတ်၍
 အနာမန်ရှိသည့် ရောင်သောအနာကို အုံ
 ပေးနိုင်သည်။

ယခုအခါတွင် လျှော်ဖြူအဆေး
 (ခေါ်) ဆေးကုလားမကို ရောင်ဝံဆေးများ
 ဖြင့်ဆို၍ ဟုလူ၏၊ ရွှေရင်အေး၊ ရေခဲမုန့်
 များထဲ ထည့်ရုံသာမက ဖျော်ရည်များထဲ
 တွင်ထည့်၍ ရောင်းချကြသည်။ အချို့
 သည် ဆေးကုလားမဖျော်ရည်ဟု အမည်
 တပ်ကာ သကြား၊ နီစိမ်း၊ အနန်းနီတို့ဖြင့်
 ဖျော်၍ ရောင်းချကြသည်။ စားသုံးသူအချို့
 သည် လျှော်ဖြူမှထွက်သော အစေးဟု
 မသိကြဘဲ ဆေးကုလားမပင်မှထွက်သော
 ဆေးကုလားမ စားသုံးကုန်ဟု ထင်မြင်
 ကြသည်။ ဆေးကုလားမကို ဆေးဝါး
 အဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ စားသုံးကုန်
 အဖြစ်သော်လည်းကောင်း အသုံးပြု၍
 ရောဂါ သက်သာပျောက်ကင်းနိုင်စေရန်
 ဆေးကုလားမ၏ အကျိုးစီးပွားကို သိရှိ၍
 လျှော်ဖြူပင်များကိုလည်း မပြုန်းတီး
 အောင် ထိန်းသိမ်းသင့် ပေတော့သည်။

သဗ္ဗေသတ္တာဝေနယျာ
 ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲကြစေ။
 ဇင်ငြိမ်းလင်း

စုန်းပညာဆိုသည်မှာ

‘သုံးခါသေပြီးမှ

သုံးကြိမ်ခန့်သေကြက်’

ဒီအာလိဝင်း (ဒီပဲယင်း)

စာရေးသူသည် တစ်ချိန်က
 ညီသူဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၍ မြန်မာ
 ညီ အနံအပြားရှိ ခြံများသို့ ပြောင်း
 ကာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပါသည်။
 ညီကရှိသည့် ဒေသများတွင်လည်း မိမိ
 ညီ ဝိသနာအရ ထူးခြားဖြစ်စဉ်များ သရဲ
 ညီ ညွှဲ၊ စုန်းမှအစ ဂန္ထီရဆန်သော
 ညီ ဖြစ်ရများ တွေ့ရှိကာ မှတ်တမ်းတင်လေ့
 ညီ ပါသည်။ ယခုဖြစ်ရပ်မှာ မည်သူ၏
 ညီ တွေ့အကြံမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တွေ့
 ညီ ဖြစ်ရန် တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်တော်
 ညီ ခံပေါ်သို့ တက်ရောက်လာသော
 ညီ ဖြစ်ရန် ဖြစ်ရပ်ဆန်း တစ်ခုဖြစ်ပါ၍
 ညီ မှတ်ရရပင် ရှိနေချေသေးသည်။
 ၁၉၇၄ ခုနှစ်က ဖြစ်ပါသည်။
 ညီ ဝန်အရ စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး
 ညီ ကွင်းကရွာကြီး တစ်ရွာသို့ ကျွန်တော်
 ညီ နှင့် အတူပြောင်းရွှေ့ ရောက်ရှိခဲ့ပါ
 ညီ သည်။ ထိုရွာကြီးမှာဖွံ့ဖြိုး၍ အစိုးရ
 ညီ သယ်တန်းကျောင်းနှင့် ရဲစခန်းရှိပြီး
 ညီ ဝိုင်း စက်ပိုင်များလည်းရှိကြသည်။
 ညီ ကြီးအမည်ကို ဖော်ပြရန်မသင့်ဟု
 ညီ သိ၍ မဖော်ပြတော့ပါ။
 ထိုရွာကြီးသို့ရောက်ရှိပြီး (၆)

လခန့်အကြာ ကဆုန်လကွယ်နေ့ညနေ
 (၅) နာရီခန့်တွင် စာရေးသူသည်ရွာ၏
 တောင်ဘက်အစွန်ရှိ ရဲစခန်း ဘောလီ
 ဘောကွင်းတွင် ဘောလီဘောကစား
 နေပါသည်။ ဘောလီဘောကစားရာသို့
 လာရောက်ကြည့်ရှုသူများမှာ ကလေး
 လူကြီး ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိရာ အုန်းအုန်း
 ကျက်ကျက်ဖြင့် အားပေးကြသည်။
 ဘောလီဘောကစား၍ ပထမဦးဆုံးတွင်
 ကျွန်တော်၏ဇနီး မနီနီဝင်း ရောက်ရှိလာ
 ပြီး “အစ်ကိုရေ အိမ်မှာအဖေခန့်အမေတို့
 ရောက်နေတယ်။ အိမ်မှာဟင်းမရှိလို့
 ကြက်တစ်ကောင်လောက် ဝယ်ပြီး
 အမြန် ပြန်လာခဲ့ပါ” ဟု ပြော၍ ပြန်
 ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်၏
 ယောက္ခမများမှာ ဒီပဲယင်းမြို့တွင် နေ
 ထိုင်သူများဖြစ်ကြပြီး သားသမီးနှင့်
 မြေးငယ်များကို မတွေ့ရတာ ကြာ၍
 တွေ့လိုသဖြင့် လိုက်လာကြခြင်း ဖြစ်
 ဟန်တူပါသည်။
 ကျွန်တော် ဘောလီဘော
 ကစားပြီး ပွဲပြီးသွားသည့်အခါ ဘောလီ
 ဘောပွဲ ကြည့်ရှုနေသူထဲမှ ရဲတပ်သား
 ဦးသန်းက ၎င်း၏အိမ်တွင် ကြက်ရောင်း

ရန်ရှိကြောင်း ပြော၍ ကျွန်တော် ဦးသန်း
 နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားပါသည်။ ဘောလီ
 ဘောပွဲ ကြည့်ရှုနေသူများထဲမှ ကလေး
 လူကြီးနှစ်ဆယ်ခန့်လည်း ကြက်ပိုင်းဖမ်း
 ပေးရန်အတွက် တွေ့ရာ တုတ်၊ ခဲများ
 ကောက်ယူ၍ ကျွန်တော်၏ နောက်မှ
 လိုက်လာကြတော့သည်။
 ဦးသန်းကသူ၏ နေအိမ်တန်း
 လှူအောက်တွင် အစာကောက်နေသော
 အလေးချိန် ခုနစ်ဆယ်ကျပ်သားခန့်ရှိ
 ကြက်နီမတစ်ကောင်ကို လက်ညှိုးထိုး
 ညွှန်ပြ၍ ကျွန်တော်ကအနီးရှိ ထင်းတစ်
 ချောင်းနှင့် လှမ်းပစ်ပါသည်။ ကြက်ကို
 တိုက်ရိုက်ထိမိန်ခြင်း မရှိဘဲ ရှုပ်မုန်သွား
 ၍လန်ပြီး ဘောလီဘောကွင်းဘက်သို့
 ထွက်ပြေးပါတော့သည်။ သို့အတွက်
 ကျွန်တော် နောက်မှလိုက်လာကြသော
 လူများက ကြက်ကိုပိုင်းလိုက်ပြီး ခဲများ
 တုတ်များနှင့် ပစ်ကြရာ (၁၀) မိနစ်ခန့်
 အတွင်းမှာပင် အသေဖမ်းဆီး ရစ်တော့
 သည်။ ကျွန်တော်က ကြက်ကို ခြေ
 ထောက်နှစ်ချောင်းမှဆွဲ၍ ဘောလီဘော
 တိုင် ခြေရင်းတွင်ချထားလိုက်ပါသည်။
 ရဲတပ်သားဦးသန်းက သူ၏အိမ်

မြောက်ပွင့်တော်မူသော ကောဏဂုံ ဘုရားလက်ထက်တွင် ဗာရာဏသီ ပြည်တွင် အလွန်ကြွယ်ဝသော သူဌေး သမီး ဖြစ်ခဲ့၏။

ထို ခေမာထေရီအလောင်း နှင့် အတူ ဓနုဇ္ဈထေရီအလောင်း သုမေဓာထေရီအလောင်းတို့သည် ကောင်းမှုပြုဖက် သူငယ်ချင်းမတို့ ဖြစ်ကြသည်။ သူငယ်ချင်းမတို့ ဖြစ်ကြ သည်။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် တိုင်ပင်၍ သံ ဃာ အ ရာ မိ နှ င် အ တူ သံယိကကျောင်းတိုက်ကြီး ဆောက် လုပ်ကာ အသက်ရှည်သမျှကာလ ပတ်လုံး ပစ္စည်းလေးပါးတို့နှင့် အလုံ အလောက် ထောက်ပံ့လှူဒါန်းခဲ့ ကြသည်။

ထိုမျှသာမက အလှူပွဲကြီး ပေါင်းများစွာကိုလည်း တခမ်းတနား လှူဒါန်းကြသည်။

တစ်ဘဝလုံး အသက်ဆုံးသည့် တိုင်အောင် အလှူရေရက် လက်နှင့် မကွာ ပြုခဲ့ကြပြီ။ ထိုဘဝမှစတင်လေ လျှင် တာဝတိံသာနတ်ပြည်နှင့် လူ့ပြည် များသို့ လူးလားစုန်ဆန်ခဲစားကြရပြီး

ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက် တိုင်အောင် ရောက်ရှိ၍ လာလေသည်။

ကောဏဂုံ ဘုရားရှင် လက်ထက်မှ ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်အထိ နတ်ပြည်လူ့ပြည် ကျင်လည်စုန်ဆန် ဘဝအတန်တန် တို့တွင်လည်း အခြံအရံပေါများ စည်းစိမ်များနှင့် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ကဿပဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူ သောအခါတွင် ကာသီတိုင်းရှင် ဗာရာဏသီပြည် ကိင်္ဂမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အလုပ်အကျွေး ဒါယကာအရင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုကိင်္ဂမင်းကြီး၌ သမီးတော် ခုနစ်ပါးရှိလေရာ ခေမာထေရီအလောင်း သမဏီမင်းသမီးသည် သမီးတော် အကြီးဆုံး ဖြစ်လေသည်။

သမဏီမင်းသမီးသည် ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော် ကိုနာရ၍ ဘိက္ခုနီပြုရန် ခမည်းတော် ကြီးထံ ခွင့်ပန်သော်လည်း ခွင့်မပြုသဖြင့် ညီအစ်မခုနစ်ဖော်စလုံးပင် အနစ် နစ်သောင်းတိုင်တိုင် (ကောမာနီဗြဟ္မာ

စာရီ)အကျင့်ဖြင့် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ တရားဘက်၌သာ အားတက်သရော ကြိုးစား၍ နေကြလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသော မဟာနိဒါသုတ္တန်တရား ကို ဟောကြားတော်မူလေသည်။ သမဏီမင်းသမီးသည် ထို မဟာနိဒ သုတ္တန်ကို နာကြားရ၍ သဒ္ဓါတရား ကြီးမားစွာ ဖြစ်ပေါ်ပြီး အလွန်နက်နဲ ထူးဆန်းသည့် သုတ္တန်တရားတော် မြတ်ဖြစ်၍ နှုတ်တက်ရအောင် လေ့လာ သင်ကြားကာ အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်လေသည်။ ထိုဘဝမှ စတင်သော် တာဝတိံသာ၌ နတ် မိဖုရားကြီး ဖြစ်လေသည်။

(ဤကောင်းမှုကံသည် ဂေါတမဘုရားရှင် ရှေ့တော်မှောက် ရောက်သည့်အခါ မဟာနိဒါသုတ္တန်ကို ဟောတော်မူသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုအခြေခံ ကံအဟုန်သည် မဂ်အဆင့် ဆင့်အထိတက်ပြီး ဝတ်ကြောင်နှင့်ပင် ရဟန္တာအရင်မ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။)

တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌

ကြက်မွေးနှုတ်သည့်နေရာသို့
 ဆက် (၆) နှစ်အရွယ်ရှိ သားကြီး
 ဆက်အောင်ဖို့ဦးနှင့် အသက် (၃) နှစ်
 အရွယ်ရှိ သမီး မကြာကြာတော်က လာ
 ဆက်ပြီး ထိုင်ကာ အထူးအဆန်း
 သေချာစွာ ကြည့်ရ နေကြပါသည်။
 ကျွန်တော့်ဇနီးကတော့ သမီးငယ်နို့စို
 လေး ခိုင်သန်သန်ကို ရင်ခွင်ပိုက်၍
 နို့ဦးခန်းတွင် ၎င်း၏မိဘများနှင့် စကား
 ပြောနေပါသည်။ ကြက်မွေးများကုန်စင်
 ဦး အမွေးနုများကို ပွတ်သပ်နေစဉ်
 ကြက်က “ကတွတ်-ကတွတ်” ဟု
 ဆံထွက်လာ၍ ကျွန်တော်ရုတ်ရက်
 နှလုံးခုန်ကာ မီးဖိုခန်းထဲမှ ဓားချွန်တစ်
 ချောင်းကိုယူပြီး ကြက်ကိုမရဲတရဲဖြင့်

ဟာလာလုပ်လိုက်ပါသည်။
 ကြက်လည်ပင်းမှ သွေးများ
 ခလဟောကုန်ဆင်းလာသည်။ သွေးရောင်
 မှာ နီနီလွင်လွင် မဟုတ်သွေးပုတ်၊ သွေး
 ခဲ၊ သွေးမည်း သွေးညစ်များသာ ဖြစ်သည်။
 ကျွန်တော့်ဘဝ သက်တမ်းတလျှောက်
 တွင် ကြက်မသတ်ခဲ့ဘူးပါ။ ယခုတော့
 ကြက်ကို ကိုယ်တိုင်လည်လှီးခဲ့မိ၍
 စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ရတော့သည်။ ကြက်
 ကတော့ ငြိမ်ကျသွားတော့၍ ကြက်နီဖ
 လေး၏ တတိယခွံသေခြင်းဟု ပင်ဆိုရ
 ပေတော့မည်။
 ကျွန်တော့်ယောက်ျား ဦးချစ်ခိုင်
 မှာ သား၊ ငါးဟင်းချက်ရာတွင် အချက်
 အပြုတ်ကောင်းသည်ဟု နာမည်ရသူ
 တစ်ဦးပါ။ နေအိမ်တွင်လည်း ကိုယ်တိုင်
 ချက်ပြုတ်ရမှ ကျေနပ်သူဖြစ်ပါသည်။
 ကျွန်တော်က ထမင်း ဟင်းမချက်တတ်
 ၍ ဦးချစ်ခိုင်အား ခေါ်ပြီး နေရာဖယ်ပေး
 လိုက်ပါသည်။
 ဦးချစ်ခိုင်က ကြက်ကိုယ်ပေါ်
 တွင် ရှိနေသေးသော အမွေးနုများကို
 ဆက်လက်ဖယ်ရှားကာ ကြက်ကိုရင်ခွံ၍
 အသား၊ အမြစ်၊ အဆုတ်နှင့်အူများကို ခွဲ

ထုတ်သည်။ ထွက်လာသော အတွင်း
 ကလီစာများမှာ စားချင့်ဖွယ်မကောင်း
 တော့ဘဲ ညှိမည်းပေတုန်းနေသဖြင့် ကြက်
 မွေး များထည့်ထားသော ဇလုံကြီးထဲသို့
 ပင် ထည့်လိုက်ပါသည်။ အလိုက်သိတတ်
 သော ကျွန်တော့်ဇနီးက စဉ်းတီတုံး တစ်
 တုံး ဟင်းတုံးရန်ဓားတစ်ချောင်းနှင့် သံ
 ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို မီးဖိုထဲသို့သွား
 ယူ၍ သူမ၏ဖခင်အနီး ချထားပေးပါ
 သည်။
 ဦးချစ်ခိုင်က ကြက်ကိုလေးပိုင်း
 ပိုင်းပါသည်။ ရင်ပုံအဖီနစ်ခုနှင့် ပေါင်နှစ်
 ဖက်ပေါ့၊ ဦးချစ်ခိုင်က ကြက်ကို ဆက်
 လက်မတုံးတစ်သေး သူ့အလွန်ကြိုက်နှစ်
 သက်သော ရွှေဘိုဒေါ်မ ဆေးလိပ်ကို မီး
 တိုကာဖွာနေပြန်ပါသည်။
 ထိုအချိန်ကြက်ဖီနစ်ခုနှင့်
 ကြက်ပေါင်နှစ်ချောင်းတို့မှာ သံပန်းကန်
 ပြားထဲတွင် တည်ငြိမ်စွာမနေဘဲ ရွစ်ရွစ်
 ဖြစ်လာ၍ ကျွန်တော်မကြည့်လိုသော
 ကြောင့် နေအိမ်ပြုတင်းပေါက်မှတဆင့်
 ဘောလီ ဘောကွင်းဘက်ဆီသို့ ငေးမျှော်
 ကြည့်ရ နေလိုက်ပါတော့သည်။ ထိုသို့
 မျက်နှာလွှဲ နေစဉ်တွင်ပင် အနီးတွင်ရှိ

နေသော သမီး ကြူကြူဇော်က မပီကလာ ပီကလာ အသံစွာဖြင့် “ကြပ်ကြီး ခုန်တယ်၊ ကြပ်ကြီးခုန်တယ်” ဟု အော်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်ကြက်ဖီများ ထည့်ထားသော သံပန်းကန်ပြားဆီသို့ လှည့်ကြည့် လိုက်ရာလေးဝိုင်းဖြစ်နေသော ကြက်ဖီနှစ်ခုနှင့် ကြက်ပေါင်နှစ်ဖက်တို့မှာ ပန်းကန်ပြားထဲမှ အထက်သို့ တစ်ထောင်ခန့် အထိမြင့်တက်လာပြီး ပြိုင်တူပင်ဖြန့်ကျ သွားပါသည်။ တစ်ကြိမ်ကည်း မဟုတ်ဘဲ သုံးကြိမ်တိတိဖြစ်ပါသည်။

ကြက်ဖီကြက်ပေါင်များ အထက်သို့တက်ခြင်းနှင့် ပြန်ကျခြင်းတို့မှာ ယိမ်းတိုက်ထားသကဲ့သို့ ပြိုင်တူကျခြင်းပါ။ စက်သီးကြီးနှင့်ဆွဲ၍ စက်သီးကြီးနှင့် ပြန်ချခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့သုံးကြိမ်သုံးခါ ခုန်ပြီးသည့်အခါ ဆက်မခုန်တော့ဘဲ ငြိမ်ကျသွားမှ ဦးချစ်ခိုင်က မီးဖိုခန်းထဲ ယူသွားပြီး ကြက်သားများအဖြစ် ဝံ့တစ်၍ ချက်ပါတော့သည်။

ထိုနေ့ညစာကို လူကြီးအားလုံး ကြက်သားဟင်း မနိုက်ကြဘဲ အခြားအရ်ဟင်းများနှင့်ပင်စားသောက်ကြသည်။

ကလေးများကတော့ ကြက်သားဟင်းဆိုသောအသံဖြင့် အားရပါးရစားသောက်ကြပါသည်။ ညစာစားသောက်ပြီးသည့်အခါ ကြက်သားဟင်းကျန်များကို ကျွန်တော့်ဇနီး မနီနီဝင်းက သိမ်းဆည်းမထားတော့ဘဲ ခွေးစားအိုးထဲ ထည့်လိုက်ပေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သားစု ညစာစားသောက်ပြီးချိန်တွင် ဒေါ်မိုးကြီးသည် နေအိမ်သို့ရောက်လာ၍ ကျွန်တော်ယောက်ျားများနှင့် စကားပြောသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူမမှာ ကျွန်တော်ယောက်ျားများနှင့် ငယ်စဉ်က ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြောင်း သူတို့အချင်းချင်း ဖက်လုံတကင်းပြောဆိုတော်ဆံ့နေသည်ကို ကြည့်၍ ခန့်မှန်းရပါသည်။

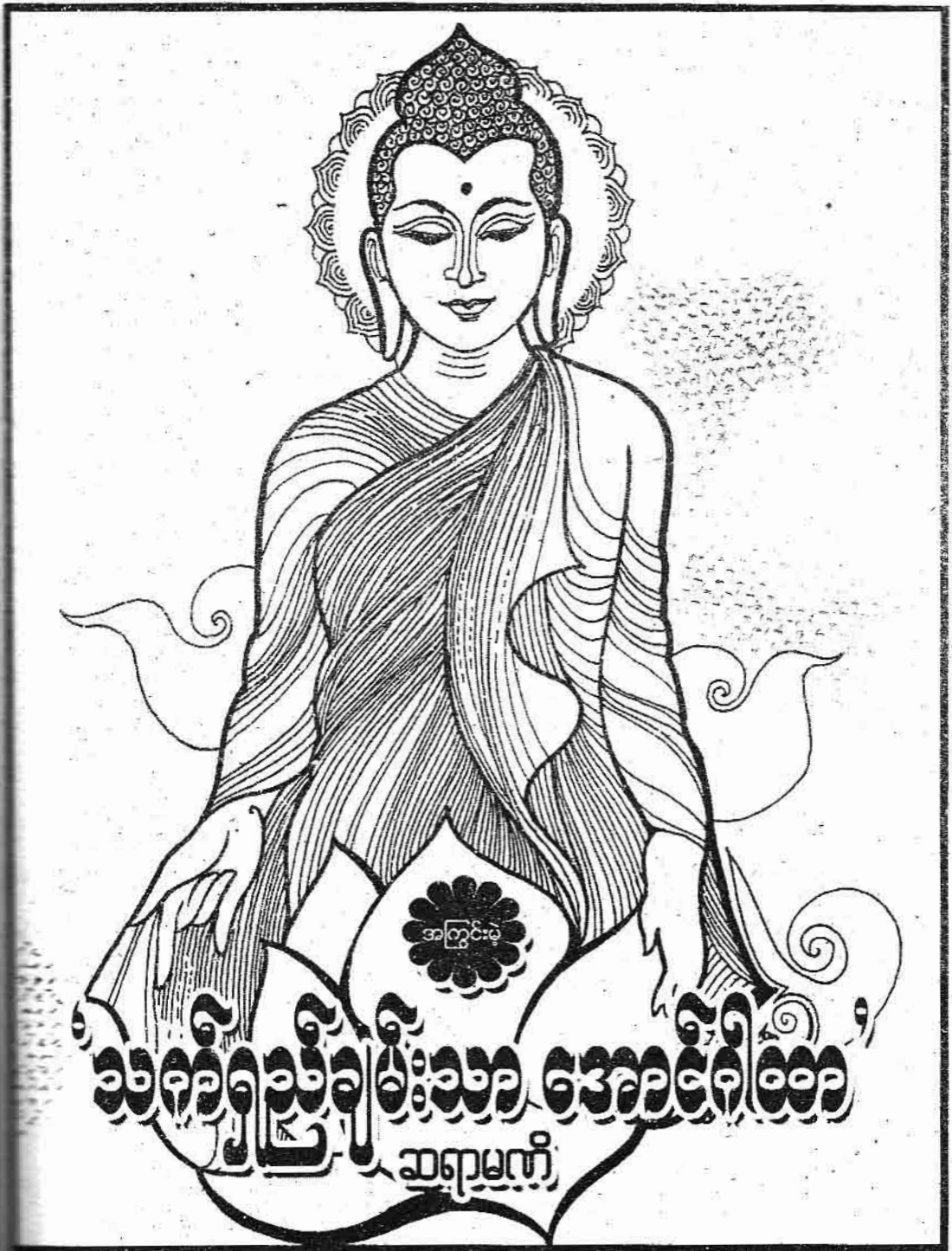
နာရီဝက်ခန့်အကြာ ဒေါ်မိုးကြီး ပြန်သွားမှ ကျွန်တော်ယောက်ျား ဒေါ်မြကြီးက “စုန်ဆိုတာ မှန်းလှောင်လည်းပြစားတတ်တယ် ချစ်လှောင်လည်း ကိုစားတတ်တယ်” ဟု စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်မိုးကြီးမှာ အသားနီစပ်စပ်ရှိသော်လည်း ရုပ်ရည်ရူပကာ တည်တံ့၍ တစ်ဦးတည်း နေထိုင်သူပါ သူမ၏ရုပ်ရည်

ကိုကြည့်၍လည်းကောင်း၊ စုန်းအတတ်ပညာနှင့် ကြက်သေကို အသက်သွင်းနေသည်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မတွေ့မမြင်ရ၍လည်းကောင်း ဒေါ်မိုးကြီးကိုတော့ မစွပ်စွဲလိုပါ။ သို့သော်ဘောလီဘောပိုက်တိုင်အနီးတွင် ကြက်ခိုန့်ပေးစဉ်ကနှင့် ဒုတိယအကြိမ် သူမအိမ်အနီး ကြက် ပြန်ဖမ်းဆီးရခဲစဉ်က ပြုံးဖြိုးပြီး ကျွန်တော်အား ကြည့်နေသည့်သူမ မျက်နှာကြီးကိုတော့ ခဏခဏပြန်လည် မြင်ယောင်လျက်ပါ။

ယခုစာရေးသားသည့် အချိန်တွင် ဒေါ်မိုးကြီး မရှိတော့ပါ။ ကွယ်လွန်သွားသည်မှာပင် နှစ်အတန်ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဤဇာတ်လမ်းတွင် ဒေါ်မိုးကြီးက ချစ်၍ ကိုစားသည်မှန်ကလည်း ဒေါ်မိုးကြီးအပေါ် အမှန်းတရားမထားသည့်အပြင် ဒေါ်မိုးကြီးရောက်လေရာဘဝတွင် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာကျန်းမာချစ်သောစွာ နေထိုင်နိုင်ပါစေလို့ မေတ္တာပြုလျက်...

(ဒေါ်မိုးကြီး၏အမည်ကို လွှဲပြောင်းရေးပေးပါသည်)

ဒီအောင်ဝင်း (ဒီပီယင်း)

ဆရာဦးမြင့်သိန်းသည် နံနက်
စောစောထ၍ စောင်းတန်းလမ်းဘက်သို့
သွားလျှင် သူတရားရှိခိုးသံကို ထင်ရှားစွာ
ကြားနေရသည်။

ဆရာဦးမြင့်သိန်း၏ ဘုရား
ရှိခိုးသံကိုကြားမှပင် မြန်မာတို့၏ ဘုရား
ရှိခိုးခြင်းအမျိုးမျိုးအကြောင်းကို
တွေးတောမိတော့၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ဘုရားရှိခိုးအမျိုးမျိုး
လည်းရှိ၍ ပုဂံခေတ်မှ အဆက်ဆက်
သော ဂါထာ၊ ဘုရားရှိခိုးများနှင့် ရှိခိုး
ကြလေ့ ရှိသည်။

မည်သူ့အကျင့်၊ မည်သူ့ဘုရား
ရှိခိုးနည်းက မှန်သနည်းဟုမေးသော်
“ဗုဒ္ဓ”ဟူသော ကံတော်အနန္တ ဉာဏ်တော်
အနန္တ တန်ခိုးတော်အနန္တကို မည်သည့်
ဘုရားရှိခိုးနည်းဖြင့်ပင် ရှိခိုးရှိခိုး
“ဗုဒ္ဓပူဇော်”ဟူသည့် ပူဇော်ထိုက်သော
“ဘုရား”ကို ပူဇော်လျှင် ကောင်းမှု
ကုသိုလ် ရရှိသည်ပင်ဖြစ်လေသည်။

မြတ်စွာဘုရားတည်းဟူသော
ဂုဏ်ကို ဖော်ကျူးဖွဲ့ဆိုရာမှပင်
ညောင်ရမ်းခေတ် ဆရာဘိသံဃနာထ
ဆရာတော်က သူ၏ မဏိကုဏ္ဍလ

ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်လုံးတွင် “လူနည်းပါးတို့၏
ပတ္တမြားသင်းကျစ်ဖြစ်တော်မူသောဘုရား”
ဟု တင်စားရေးဖွဲ့တတ်သည်။

သဘောမှာ နန်းအလည်တွင်
ပတ္တမြားသင်းကျစ်အဖြစ် မြတ်စွာဘုရား
ကို ရိုသေညွတ်တွားဦးထိပ်ထားရမည်ဟု
ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က
ကျွန်တော်အဖေသည် ဘုန်းကြီး လူ
ထွက်ပြီးပြီး ညအိပ်ရာဝင်လျှင် “သမန္တ
စက္ကပါဒေသု”ဟူသော နမောပင်မှ စ၍
ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်ကို မင်္ဂလ
သုတ်မှစကာ အကုန်ရွတ်ဆို၍ ရှိခိုး
တတ်သည်။ နံနက်အိပ်ရာထတွင် လည်း
ထိုသို့ပင်။

အမေသည်လည်း ထို့အတူ
ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်ကို အကုန်
မရသော်လည်း သမ္မုဒ္ဓေ၊ စက်ကြီး
“တစ်ဆယ့်သုံးစက်” မင်္ဂလသုတ်စသည်
ရသမျှဘုရားရှိခိုးကို ရှိခိုးပြီးမှ အိပ်ရာဝင်
အိပ်ရာထလေ့ ရှိသည်။ ကြေးစည်သံ၊
ဘုရားရှိခိုးသံကြားခြင်းသည် ကျွန်တော်
အတွက်တော့ ဩဘာမင်္ဂလာရှိသော
အသံဟု အမြဲယူဆမိပါသည်။

ကျွန်တော် ကွက်သစ်လမ်း
ရောက်သောအခါ ဆရာဦးမြင့်သိန်းသည်
ဟန်ပါပါဖြင့် ဘုရားကိုရှိခိုးတတ်သည်။

“ကျန်းမာကြပါစေ၊
လမ်းသာကြပါစေ၊
ဘေးကင်းကြပါစေ။”

“ရောဂါဘယလည်း ကင်း
ပါစေ”

“မကောင်းမှုမှန်သမျှ မထင်
မိကြပါစေနဲ့”

“ကောင်းမှုမှန်သမျှ လုပ်နိုင်
ပါစေ”

“စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကင်းပြီး စိတ်
ချမ်းသာမှု တွေ့ကြပါစေ”

“အကြပ်အတည်း ကင်း
ပါစေ”

သူ့အသံမှာ ကြီးလည်းငြိမ်း
မာလည်းမာ၍ ကြားမှကေကျွန်တော်
အံ့အားသင့်မိသည်။

သို့သော် ဆရာဦးမြင့်သိန်း
သည် အမြဲပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့်
လွယ်အိတ်တစ်လုံး လွယ်ကာ ထိုင်
လျှောက်ထွက်တတ်သည်။

ကျွန်တော်ကို တွေ့လျှင်

ဆည်း ပြုံးရွှင်နှုတ်ဆက်ကာ...

“သားလေးကို လိမ္မာအောင် ပြောနော်၊ လူငယ်ဆိုတာ ပြောပြမှ သိတာ၊ မပြောရင် မသိဘူး၊ မိဘကို သိတတ်အောင် ရှိသေအောင်ပြောနော်”

ဟု ဆုံးမတတ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

လမ်းထဲရှိ ကလေးများကို

ဆည်း ဦးမြင့်သိန်းက လိမ္မာစေချင်သည်။

မိဘကိုလည်း သိတတ်စေချင်သည်။

ဘုရားရှိခိုးရာတွင် စိတ်ပါ

ဆက်ပါနှင့် သံပြင်း(ခန္ဓိတဟု ခေါ်သည်

ထား)မသိ။ လေတင်းသံနှင့်ရွတ်သော

အကြောင့် အိမ်နီးချင်းများကြားရသည်။

ကြားစက အဆန်းဖြစ်မိသော်လည်း။

ကြာလာတော့ ကျွန်တော် ဆရာ

ဦးမြင့်သိန်းက စိတ်ပါလက်ပါ ဘုရားကို

အထည်ကာ ရှိခိုးခြင်း ပြီးလျှင် ရှိခိုးသူ

သူ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါများကို ကြား

သောက်အောင် ခပ်ကျယ်ကျယ်

အထွာပို့ ဆုတောင်းတတ်ခြင်းသဘော

ကို ကျွန်တော်သိလာတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ထံတွင်

ကျွန်တော်က ဘုရားရှိခိုးဂီတတစ်ပုဒ်ကို

တောင်းမိသည်။

“ဆရာကြီးနှစ်သက်တဲ့ဂီတ

တစ်ပုဒ်လောက် ပေးပါ”

“အေး ဆရာကြိုက်တဲ့ဂီတ

ကတော့ ကြုံတိုင်းအောင်မြင် စိတ်ကောင်းဝင် ဂီတပဲ” စိတ်အကြံရှိ သမျှကို ကောင်မြင်စေချင်ရင်တော့ ဒီဂီတကို အမြဲရွတ်”

ကျွန်တော်က ဆရာနှင့် ကြုံတုန်းကို ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားတွင် ထိုင်ကာ“သက်ရှည်ချမ်းသာ အောင် ဂီတ”ကို ကူးယူမိပါတော့သည်။

သက်ရှည်ချမ်းသာ အောင်ဂီတ

နာညတြ ဗောဇ္ဈ တံသာ

နာည ဣန္ဒြိယ သံပရာ။

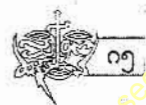
နာညတြ သဗ္ဗ နိဿဂ္ဂိ။

သောတ္တံ ပဿာမိ ပါဏိနံ။

ထိုဂီတတော်ကို အစဉ်အမြဲ ရွတ်ဖတ်ပါက အသက်ရှည်ရုံမျှမက ဗုဒ္ဓ၊ ဗြဟ္မာ၊ အစိမ်းသရဲတို့ မင်းစားနိုင်။

ထိုဂီတတွင် စာလုံးရေ ၂၀ လုံး ပါရှိသဖြင့် ၂ ခေါက် ရွတ်ဆိုသင့်ကြောင်း၊ စွဲမြဲစွာရွတ်ဆိုပါက သူတစ်ပါးတို့ မကောင်းမကြံစည်နိုင်ဘဲ ကျက်သရေ မင်္ဂလာတဖြာဖြာနှင့် ပြည့်စုံကြောင်း သိရပါတော့သည်။

ဆရာမထီ

အလှူစာအုပ်

နောက်ဆုံးဘဝ

မေဇင်းဝါ

ရှေးကမ္ဘာတစ်သိန်း အထက်
အုတ္တရ ဘုရားရှင်လက်ထက်တွင်
အထေရီ (ပညာအရာ၌ တေဒဂ်
သော) အလောင်းသည် ဆင်းရဲသည့်
အမျိုးသမီးကလေးဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ အစေခံ
လုပ်ကာ အသက်မွေးရရှာ
သည်။

တစ်နေ့တွင် ပုဗ္ဗမုတ္တရ
ဘုရားရှင်၏ လက်ယာတော်အရံ အရှင်
ဓမ္မာတမထေရ်မြတ် ဆွမ်းခံကြွလာ
သည့်ကို ဖူးတွေ့ရသဖြင့် သဒ္ဓါတရား
သန်သော မိမိစားရန် ယူဆောင်
သည့် မုန့်သုံးချပ်ကို လှူဒါန်းလေ၏။

ထို့နောက်တစ်ဖန် သဒ္ဓါတရား
တက်ထက်သန်၍ ဝိမိုလျဒါန်းရန်
အံ့၍ ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် အခြားပစ္စည်း
အာရုံသဖြင့် ဦးခေါင်းကဆံပင်ကို
ဖြတ်၍ ရောင်းချပြီး အရှင်သုဇာတ
ဘုရားကို အကြောင်းပြုကာ ပဓမ္မတ္တရ
ဘုရားရှင်နှင့် သံယာတော်များကို ပင့်ပြီး
သင်္ကန်း လှူခဲ့ရာသည်။

ထို့နောက် ဆွမ်းအနုမောဒနာ
ပြုတတ်...
ဘုန်းတော်ကြီးလှသော

အရှင်ဘုရား၊ နောက်ပွင့်တော်မူ
လတ္တံသော ဘုရားရှင်တို့လက်ထက် တွင်
လက်ယာရံသမီးတော်ကြီး ဖြစ်ပြီးလျှင်
မဟာပညာတော်ပန်းကို ဆင်မြန်း၍
ကျွတ်တန်းဝင်ရပါလိမ့်။

ဟု ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြုလေ
သည်။

ပုဗ္ဗမုတ္တရဘုရားရှင်သည်
အနာဂတ်ကို ဉာဏ်တော်ဖြင့် ရှုမျှော်
ပြီးလျှင်...

“သင်၏ဆုတောင်းအတိုင်း
ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တွင်
ပြည့်စုံလိမ့်မည်”

ဟု ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြား
တော် မူလေသည်။

ထိုဘဝမှ စုတေလတ်သော်
အစဉ်အတိုင်း နတ်ပြည်တို့၌ နတ်
မိဖုရားချည်း ဖြစ်ရသည့်ပြင် နတ်ပြည်မှ
စုတေ၍ လူ့ဘဝ၌ လူဖြစ်ရသော
အခါလည်း စကြာဝတေးမင်း၊ ကေရာဇ်
မင်းတို့၏ မိဖုရားချည်း ဖြစ်ရလေသည်။
နတ်မိဖုရားကြီး၊ လူမိဖုရားချည်းတို့
ဘဝဖြင့် ကမ္ဘာပေါင်းများစွာ နတ် စည်စိမ်း
လူ့စည်းစိမ်တို့ကို ခံစားစံစား

ခဲ့ရလေသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ
ယုတ်ညံ့သောဘဝမျိုး၌ မဖြစ်ခဲ့ရပေ။

ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမှ လွန်ခဲ့သော
ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာဝယ် ဝိပဿီဘုရား
ပွင့်တော်မူချိန်၌ အမျိုးကောင်းသမီး
ဖြစ်လာ၍ တရားတော်ကို နာကြား
ရသည်တွင် သဒ္ဓါတရားကြီးစွာဖြစ်ပြီး
ဘိက္ခုနီမပြုလုပ်ကာ နှစ်ပေါင်း
တစ်သောင်းကြာ သာသနာ့ဘောင်၌
နေထိုင်ခဲ့၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်
အားထုတ်သူ၊ ဗဟုသုတပြည့်ဝသူ၊
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရား၌ လိမ္မာသူ၊ သစ္စာ
လေးပါးတရားတို့၌ ရဲရင့်သူ၊ သိမ်မွေ့
စွာသော တရားအဟောကောင်း ဓမ္မ
ကထိကအဖြစ် သာသနာတော်အကျိုး၊
မိမိအကျိုးတို့ကို ဆောင်ခဲ့သည်။

အမှန်စင်စစ် ခေမာထေရီ
အလောင်းသည် ထိုဘဝ၌ပင် နိဗ္ဗာန် သို့
ဝင်ထိုက်သော်လည်း မဟာပညာ
တေဒဂ်ဘွဲ့ထူးနှင့်သာ နိဗ္ဗာန်သို့ကူးရန်
ဆုတောင်းပန်ဆင်လာခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၍
ထိုဘဝ၌ နိဗ္ဗာန်မဝင်သေးခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ နှစ်ကြိမ်

မြောက်ပွင့်တော်မူသော ကောဏကု
ဘုရားလက်ထက်တွင် ဗာရာဏသီ
ပြည်တွင် အလွန်ကြွယ်ဝသော သူဌေး
သမီး ဖြစ်ခဲ့၏။

ထို ခေမာထေရီအလောင်း
နှင့် အတူ ဓနုဇ္ဈထေရီအလောင်း၊
သုမေဓာထေရီအလောင်းတို့သည်
ကောင်းမှုပြုဖက် သူငယ်ချင်းမတို့
ဖြစ်ကြသည်။ သူငယ်ချင်းမတို့ ဖြစ်ကြ
သည်။ သူငယ်ချင်းဆုံးယောက် တိုင်းပင်၍
သံ ဃ အ ရ ဝ မ န င် အ တူ
သံယိကကျောင်းတိုက်ကြီး ဆောက်
လုပ်ကာ အသက်ရှည်သမျှကာလ
ပတ်လုံး ပစ္စည်းလေးပါးတို့နှင့် အလုံ
အလောက် ထောက်ပံ့လှူဒါန်းခဲ့
ကြသည်။

ထိုမျှသာမက အလှူပွဲကြီး
ပေါင်းများစွာကိုလည်း တခမ်းတနား
လှူဒါန်းကြသည်။

တစ်တာဝလုံး အသက်ဆုံးသည်
တိုင်အောင် အလှူရေစက် လက်နှင့်
မကွာ ပြုခဲ့ကြပြီ။ ထိုဘဝမှစတင်လေ
လျှင် တာဝတိံသာနတ်ပြည်နှင့် လူ့ပြည်
များသို့ လူးလားစုန်ဆန်ခဲစားကြရပြီ။

ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်
တိုင်အောင် ရောက်ရှိ၍ လာလေသည်။

ကောဏကု ဘုရားရှင်
လက်ထက်မှ ကဿပဘုရားရှင်
လက်ထက်အထိ နတ်ပြည်လူ့ပြည်
ကျင်လည်စုန်ဆန် ဘဝအတန်တန်
တို့တွင်လည်း အခြံအရံပေါများ
စည်းစိမ်များနှင့် အထွတ်အထိပ်သို့
ရောက်ခဲ့လေ၏။

ကဿပဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူ
သောအခါတွင် ကာသီတိုင်းရှင်
ဗာရာဏသီပြည် ကိကီမင်းကြီးသည်
မြတ်စွာဘုရား၏ အလုပ်အကျွေး
ဒါယကာအရင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုကိကီမင်းကြီး၌ သမီးတော်
နုနပ်ပါးရှိလေရာ ခေမာထေရီအလောင်း
သမဏီမင်းသမီးသည် သမီးတော်
အကြီးဆုံး ဖြစ်လေသည်။

သမဏီမင်းသမီးသည်
ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်
ကိုနာရ၍ ဘိက္ခုနီပြုရန် ခမည်းတော်
ကြီးထံ ခွင့်ပန်သော်လည်း ခွင့်မပြုသဖြင့်
ညီအစ်မနုနပ်ဖော်စလုံးပင် အနစ်
နစ်သောင်းတိုင်တိုင် (ကောမာရီဗြဟ္မာ

စာရီ)အကျင့်ဖြင့် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ
တရားဘက်၌သာ အားတက်သရော
ကြိုးစား၍ နေကြလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ကဿပ
မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်အံ့သြဖွယ်
ကောင်းသော မဟာနိဒါသုတ္တန်တရား
ကို ဟောကြားတော်မူလေသည်။
သမဏီမင်းသမီးသည် ထို မဟာနိဒါ
သုတ္တန်ကို နာကြားရ၍ သဒ္ဓါတရား
ကြီးမားစွာ ဖြစ်ပေါ်ပြီ။ အလွန်နက်နဲ
ထူးဆန်းသည့် သုတ္တန်တရားတော်
မြတ်ဖြစ်၍ နှုတ်တက်ရအောင် လေ့လာ
သင်ကြားကာ အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ်
သရဇ္ဈာယ်လေသည်။ ထိုဘဝမှ
စတင်သော် တာဝတိံသာ၌ နတ်
မိဖုရားကြီး ဖြစ်လေသည်။

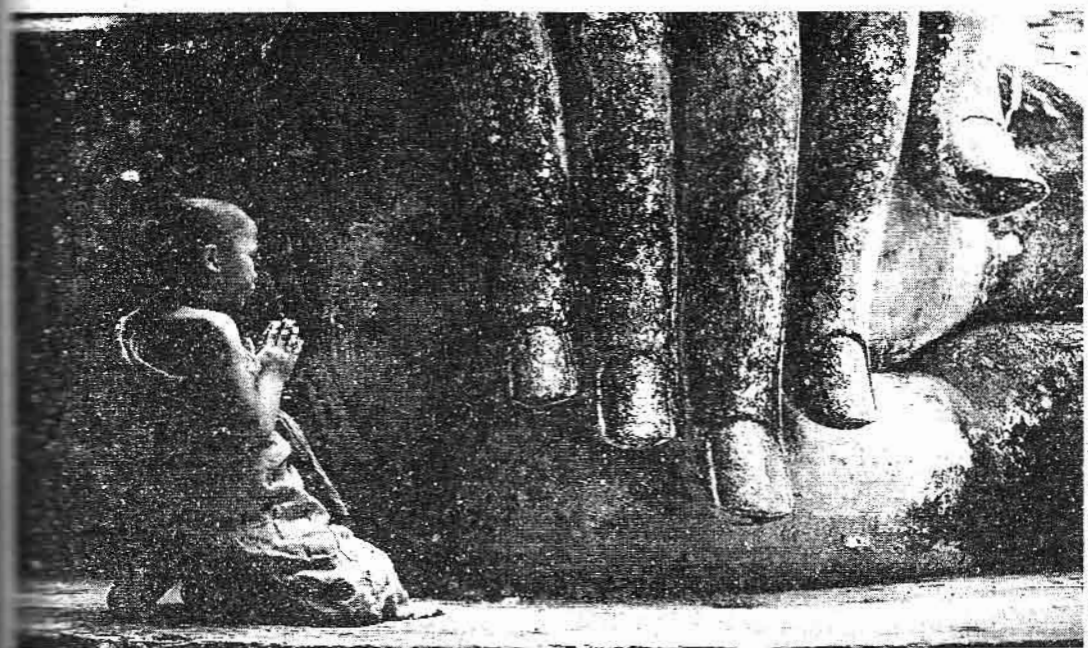
(ဤကောင်းမှုကံသည်
ဂေါတမဘုရားရှင် ရှေ့တော်မှောက်
ရောက်သည့်အခါ မဟာနိဒါသုတ္တန်ကို
ဟောတော်မူသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
ထိုအခြေခံ ကံအဟုန်သည် မဂ်အဆင့်
ဆင့်အထိတက်ပြီး ဝတ်ကြောင်နှင့်ပင်
ရဟန္တာအရှင်မ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။)

တာဝတိံသာ နတ် ပြည်

ဆက်သက်အတိုင်းနေ၍ စုတေလတ်
ဆက် ဂေါတမဘုရားရှင်လက်ထက်တွင်
သာဝလမြို့၊ မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏သမီးတော်
ဖြစ်၍ ထိုမင်းသမီးကလေး မွေးဖွား
သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မဒ္ဒရာဇ်တိုင်းကြီး
အစွဲတိုင်းလုံး ဘေးအန္တရာယ်ကင်းငြိမ်း
ဆင်းရဲဒုက္ခ အလုံးစုံကင်းဝေးပြီး
အေးချမ်းသာယာလှသောကြောင့်
“ဧမာ”ဟူ၍ အမည်ပေးလေသည်။
ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါနှင့် ပြိုင်စံမမီ
အောင် လှပလေသည်။ ထို့ကြောင့်
သည်း ခေမာမင်းသမီးသည် မာန်မာန
ရာမှာ တံခွန်လွှား၍ နေသည်။

ထို့နောက်တွင် မဂဒတိုင်းကြီး
ရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရမင်းနှင့် ထိမ္မိန္ဒြေ ပေး၍
မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်လာသည်။
ထိုအချိန် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီး၌
ဗုဒ္ဓသာသနာတော်သည် ပွင့်လင်းလျက်
ရှိ၏။
ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှင် ဗိမ္ဗိသာရ
မင်းကြီး၏ အမြတ်ဆုံးသော ခေမာ
မိဖုရားသည် အလွန်အဆင်းလှ
သလောက် အလှဂုဏ်တွင် မာန
တက်နေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည်
ရုပ်၌အပြစ်ရှိပြီ၍ တရားဟောတော်မူ
သည်ဟု တစ်ဆင့်စကား ကြားသိထား၍

မိမိအလှတွင် အပြစ်ကိုသာ ပြလိုမည်
ဟု တွေးတောကြောက်ရွံ့ ပြီး မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်ထံ အဖူးအမြော် မသွားဘဲ
နေ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ခေမာ
မိဖုရားအား ဘုရားကျောင်းတော်သို့
ရောက်အောင် အကြိမ်ကြိမ် တိုက်တွန်း
သော်လည်း မရသဖြင့် ကြံစည်စိတ်ကူး
ကာ ဝေဠုဝန်၏ သာယာပုံတို့ကို
စာဆိုရှင်တို့အား ဂါထာသီးချင်းများ
ရေးစပ်စေပြီး ခေမာမိဖုရားကြီး
ကြားလောက်သောနေရာမှ မပြတ်
တီးမှုတ် သီဆိုကြလေ၏။
ထိုသို့ ကြားရဖန်များလာသော

အခါ မေမာမိဖုရားကြီးမှာ စိတ်ဝင်စားလာပြီး ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားရောက်လိုသဖြင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံ ခွင့်ပန်ကြား၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသခင်နှင့် မတွေ့ရအောင် ဆွမ်းခံကြွချိန်၌ ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်သို့ဝင်ပြီး ပန်းမျိုးစုံ ထွေးယှက်သာယာလှသော ဥယျာဉ်တော်ကို လှည့်လည်လေရာ တိတ်ဆိတ်လှသံ စကြံမဏ္ဍပ်ကျောင်း ဝေရပ်တို့ဖြင့် ယောဂီသုမြတ်တို့ မွေ့လျော်ရာအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်မိလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် မေမာမိဖုရား လာလိမ့်မည်ကို သိတော်မူ၍ ဆွမ်းခံမကြွဘဲ ဂန္ဓကုဋ်ကျောင်းတော်၌ပင် စံနေတော်မူလျက် ဘုရားရှင်၏ တန်းခိုတော်ဖြင့် မေမာမိဖုရားထက် အဆပေါင်းများစွာ လှပသော မိန်းမငယ်ရုပ်တစ်ခုကို ဖန်ဆင်းတော်မူလျက် ယပ်ခတ်၍ နေစေတော်မူလင့်သော မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို မေမာမိဖုရားသည် ပက်ပင်းဖူးရလေ၏။ ဘုရားရှင်အား ယပ်ခတ်၍ပေးနေသော မိမိထက် အဆပေါင်းများစွာလှပသည့် မိန်းမငယ်ကိုကြည့်လျက်...

“လှ လှလှလှလှလှလှ ငါ၏ အလှသည် ထို မိန်းမငယ်၏အလှကို တစ်ဆယ့်ခြောက်စိတ်ဖြင့် တစ်စိတ်မှ မမီနိုင်ပါကလား။”

ဟု လောကဗျာ ငါသာ အလှဆုံးဟု ထင်ထားသမျှ မာနအလွှာကွာ၍ ကျလေ၏။

အလွန်လှပသော ထိုမိန်းမငယ်ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်နေစဉ်မှာပင် မေမာမိဖုရားကြီး၏ မျက်စိအမြင်၌ မိန်းမငယ်သည် တစ်စတစ်စ ရင့်ရော်လာကာ ရွတ်တွအိုမင်း အဆင်းဖောက်ပြန် ဆံဖြူသွားကျိုး အရိုးပြင်းပြင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ တဖြည်းဖြည်း ကိုင်း၍လာသော အမယ်အိုသလ္လာန်သို့ ပြောင်း၍လာသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ မြင်ရလေ၏။

ထိုမှတစ်ဖန် မျက်ဖြူဆိုက်၍ လဲကျသေဆုံးသည်ကို တွေ့ မြင်ရပြန်လေ၏။ မေမာမိဖုရားစိတ်တွင်း၌...

“ဓာတ်လေးပါးဆောင်သော ဤရုပ်ကောင်သည် ပင်ကိုယ်သဘောမစင်ကြယ်လှပါတကား။ စက်ဆုပ် ရွံရှာဖွယ် ဖြစ်ပေသည်တကား။ ဤသို့

မစင်ကြယ် ရွံရှာဖွယ်သော ဤရုပ်ကောင်ကို အမှိုက်မတို့သည် မွေ့လျော်နှစ်ခြိုက်နေလှပါတကား။”

ဟု မေမာမိဖုရား၏ စိတ်သဏ္ဍာန်၌ သံဝေဂဉာဏ် ထင်လာ၏။ ဤသည်ကို မြတ်စွာဘုရား သိမြင်တော်မူသဖြင့် မဟာနိဓါနသုတ္တံ၌ ဖြစ်သော (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်)တရားကို ဟောကြားတော်မူလေ၏။

ဤတရားကို ကြားနာရသော အခါ မေမာမိဖုရားသည် ရှေးရှေးဘဝက ကံကံမင်းကြီး၏ အကြီးဆုံးသောသမီးမဏိမင်းသမီးဘဝက ကဿပဘုရားရှင်ထံမှ လေ့လာနှုတ်တက် ဆောင်ခဲ့ဖူးသည့်အလျောက် မဂ်အဆင့်ဆင့်ကူးပြီး ထူးမြတ်သော ရဟန္တာအဖြစ် ရောက်လေသတည်း။

ဤကား ကံကံမင်းကြီး၏ သမီးတော် ခုနစ်ဖော်အနက် သမီးတော်ကြီး သမဏိမင်းသမီး၏ နောက်ဆုံးဘဝ မေမာထေရီ (ပညာတေဒဂ်)၏ ဝတ္ထုပြီးဆုံးလေ၏။

မနင်းဝါ

အဆိပ်သီး

ထောင် (ရွှေဘို)

ကျုပ်ဘွဲ့က ဦးဝရ လူ့ဘဝက
 နာမည်ကတော့ ထွန်းကျော်တဲ့။ နေ့သင့်
 နံသင့် မုည့်ခေါ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။
 အစ်ကိုက ထွန်းဘော်ဖြစ်လို့ ကျုပ်က
 ထွန်းကျော်ဖြစ်လာတာပါ။ ကျုပ်တို့ငယ်
 ငယ်က လူကျောင်းလို့ခေါ်တဲ့ မူလတန်း
 ကျောင်း စနေခဲ့တာပါ။ ဒုတိယတန်းမှာ
 အဲဒီကျောင်းက ဆရာကြီး ဂဏန်းသင်္ချာ
 ကို သူ့ကိုယ်တိုင်သင်ပြီး အရိုက်ကြမ်း
 လွန်းလို့ သူ့ကြောက်တာနဲ့ပဲ လူကျောင်း
 ကနေ ဘုန်းကြီးကျောင်း ပြောင်းလိုက်
 ပါတယ်။ သင်ပုန်းကြီး (၃-၄) ခေါက်
 ပြန်တော့ ဆယ်စောင်တွဲသင်ရတာပေါ့။
 ဘာကြောင့် ဆယ်စောင်တွဲလို့ခေါ်မှန်း
 အဲဒီတုန်းက မသိခဲ့ပါ။ ကျုပ် ရောဂါရပြီး
 ဆေးကုနေရတော့ ဆရာတော်ဦးဉာဏ်
 သာရရဲ့ တရားခွေအစမ်းများက ဖွင့်ပေးလို့
 နာရတော့ မှ အကြောင်းတရား
 (၁၀)မျိုးပါမှန်း သိပါတော့တယ်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝ
 ကနေ ကိုရင်ဝတ်လိုက်ပါတယ်။
 မန္တလေးဘုရားကြီးတိုက် ဦးဉာဏ်ကြီး
 ကျောင်းမှာ တစ်ဝါလိုက်ပါတယ်။
 အငယ်တန်း အလတ်တန်းနှင့် အကြီး

တန်အောင်ပြီး စာဆက်မသင်ဖြစ်ဘဲ
 ဝေလေလေဖြစ်နေရာက ကျုပ်တို့ရွာက
 တောကျောင်းလို့ခေါ်တဲ့ ရှေးမင်း(ကံရာ
 တကြီး)တည်ထားတဲ့ ရွှေဂူကြီးဘုရားဝင်း
 ထဲက ရွှေဂူကြီးကျောင်းမှာ ကျောင်းထိုင်
 ရပါတော့တယ်။ ကျောင်းထိုင်ခဲစေ၊
 တရားဟောခဲစေလို့ အဆုံးအမရှိပေမဲ့
 ကျုပ်ကတော့ ကျောင်းထိုင်လိုက်ပါပြီ။
 တရားဟော ရေစက်ချလဲ(အလွတ်
 ကျက်ပြီး) လုပ်နေပါပြီ။ ကျောင်းဝင်းကြီး
 ကလည်း ဧက (၃၀) လောက်ရှိပြီး
 ကျွန်းပင်တွေ၊ သရက်ပင်တွေ၊ ဗမာ
 ကုက္ကိုလ်ပင်တွေနဲ့ အုပ်ဆိုင်းနေတာပဲ။

ငှက်မယ်ရ တိုးတိုးပြောပါ။ ဘုရားပစ္စည်း
 အဆိပ်မီး၊ သံယာဉ်ပစ္စည်းအဆိပ်သီး
 ဆိုတဲ့ ဆုံးမစာလေးတွေကိုလည်း
 ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွပ်ပြားပေါ်မှာ သင်္ဃာ
 ဆေးနှင့်ရေးပြီး ကျွန်းပင်တွေ၊ ဇရပ်တို့
 တွေမှာ ရေးချိတ်ထားလိုက်ပါတယ်။
 ဒီကိုယ်တော်လေး တော်တယ်
 ဘာညာဆိုတဲ့ ချီးကျူးသံလေးတွေ
 ကြားလာရလို့ သွေးနုထင်ရောက်နေ
 တော့တယ်။

ကျောင်းဝင်းကြီးကကျယ်
 ဘုရားဝင်းကြီးကလည်း အကျယ်ကြီး
 ဖြစ်ပေမဲ့ ကျောင်းထဲမှာတော့ ကျုပ်နဲ့
 ကပ္ပိယပဲရှိတော့ အေးဆေးတိတ်ဆိတ်
 နေပါတယ်။ အဲဒီတိတ်ဆိတ်ခြင်းဟာ
 အရိယာသံယာတော်တွေအတွက်တော့
 ဝိဝေကရုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံမှာဖြစ်ပေမဲ့
 ကျုပ်မှာတော့ဗျာ-

မိုးတွင်းကာလတစ်ခုမှာတော့
 ကျုပ်နေတဲ့ရွာက ကောင်မလေး
 နှစ်ယောက် မုံရွာ ဆန်သွားရောင်းဖို့
 လှည်းအငှားနဲ့ ကျုပ်ကျောင်းနားက
 ဖြတ်အသွား၊ ရွှံ့ဗွက်ထဲမှာ လှည်းဆာစ်မီး
 က လှည်းဝင်ရိုး ကျိုးပါလေရော။

အနီးဆုံး အကူအညီတောင်းစရာက
ကျုပ်ပဲရှိတော့၊ ကျုပ်ကျောင်းထဲ
ဝင်လာပြီး ခေတ္တနားခိုကြဖို့ ခွင့်တောင်း
ကြတယ်။ နားကြခိုကြပေါ့။ ဒါသံယာပိုင်
ဘုရားဝင်းကျောင်းဝင်းပဲ မဟုတ်လား။
ဆန်ကုန်သည် မိန်းမနှစ်ယောက်ကပါ
ကျုပ်ကျောင်းထဲဝင်လာပြီး ဟိုမေး
လျှောက် အလွှာပ သလွှာပတွေ
ပြောကြနဲ့ သူတို့ လှည်းသမားက
အောက်နေ့ နံနက်စောစောမှ ရောက်
တာမို့ ကျုပ်ကျောင်းက ဆန်တွေ
အိတ်တွေနဲ့ ချက်ပြုတ်ပြီး ကျုပ်လည်းကပ်၊
သူတို့လည်း စားသွားကြတယ်။ အပျင်း
ပြီးတဲ့ ကျုပ်ကပွဲယလည်း ဆေးရ
ပြာရသက်သာလို့ သဘော့ခွေ့ မနော
တော့ပေါ့။

တိုလိုက်ကြပါစို့ဗျာ။ အဲဒီ
ဆန်ရောင်းတဲ့အထဲက ရပ်ကလေး
အားကမားနဲ့ (ထုတယ်လို့တောင်
ပြောလို့ရပါတယ်) တစ်ခုလပ်မလေးနဲ့
ကျုပ် ငြိပါလေရော။ သူ့ဆန်ရုံးတိုင်း
ကျုပ်က အရင်းလည်းထည့်ပေးနေရ
တာမို့ မှီခိုကဆန်ဖိုးတွေ ရသမျှ
ဝင်ခဲ့လို့မှာပြီး ကျုပ်တို့ ဖားကန်

ပြေးကြမယ်ပေါ့။ ဘယ်ကျောင်းဒကာ၊
ကျောင်းအစ်မ၊ ဘယ်ဘုရားဒကာ၊
ဘုရားအစ်မ၊ ဘုရားလူကြီးမတိုင်ပင်ဘဲ
ကျွန်းပင်တွေ ခုတ်ရောင်း၊ သရက်ပင်
တွေကို ခရမ်းချဉ်းသီး သေတ္တာရိုက်
ရောင်းတဲ့ သူတွေရောင်း၊ သွပ်ပြား
ဟောင်းတွေရောင်း၊ ကျောင်းအိုကြီးထဲ
က သစ်သား(ကျွန်းပျဉ်းကတီး)တွေကို
လက်သမားတွေ စပ်ရောင်း၊ ကျောင်းပြင်
မလိုလို ဘာလိုလိုပြောပြီး ရတဲ့ငွေကို
ကျစ်နေအောင် ထုပ်ထားပြီး ကျုပ်မဒီ
လည်းပြန်လာရော၊ ကုဋိထဲကသုံးတဲ့
သဘက်စုတ်တောင်မချန်ဘဲ အကုန်

ယူပြီး ဖားကန် လစ်ကြပါရော။

အဲဒီတုန်းက ငွေတော်တော်
များပါတယ်။ ပစ္စည်းတွေလည်း အများ
ကြီးပေါ့။ ဖားကန်မသွားဖြစ်ပဲ ဖြစ်ကြီးနား
ရောက်သွားတယ်။ ဟိုမှာက အသိ
မိတ်ဆွေ(ဘုန်းကြီးဘဝက)ရှိလို့
သွားကြတာပါ။ ဘုန်းကြီးအနေနဲ့သာ
ကိုးကွယ်တာ။ လူဖြစ်လာပြီး မိန်းမ
လည်းခေါ်လာဆိုတော့ သိပ်ပြီးမျက်နှာ
မကောင်းကြဘူး။ ဝတ္တရားမပျက်သာ
အိမ်မေးပေးကြ၊ လုပ်ငန်းစပ်ဟပ်ပေးကြ
ပါတယ်။

“အော် ဘုန်းကြီးလူထွက်
မိန်းမယူသလို စားစရိတ်ထည့်မတွက်မိ
ခဲ့ဘူး”ဆိုတာ ကျုပ်ဖြစ်နေပါရော။
အရေးထဲ ငှက်ဖျားက ဖျား။ မိန်းမက
နေ့စေ့လစေ့နဲ့ သူများအိမ်ဦးခန်းထိုင်ပြီး
သူများလျှာတာတန်းတာစားလာတဲ့ ကျုပ်
ဘာလုပ်တတ်မှာတုန်း။ ကျုပ်နာမည်
ထွန်းကျော်ကို “ကိုမြခိုင်”လို့ ပြောင်း
လိုက်သဗျ။ အရေးထဲ မန္တလေး
သိန်းတန်အငြိမ့်ပျက်လုံးလေး သွား
သတိရမိသေးတယ်။ ငါ့နာမည် ကောင်း
ကောင်းလှလှလေး ပြောင်းချင်တာကွ။

နာမည်ကောင်းကောင်းလှလှမှန်သမျှ
ကလည်း ဘုန်းကြီးလူထွက်တွေ
မှည့်တာနဲ့ မကျန်တော့ပါလားတဲ့။ ဒါပေမဲ့
ကျုပ်မိန်းမက နှုတ်ကျိုးနေလိုက်တာ
ဦးဝင်း ဦးဝင်းနဲ့ ယောင်ပြီးခေါ်လွန်း လို့
သတိရမိသေးတယ်။ လက်နဲ့
ကိုယ်လုံးနဲ့ကပ်ပြီးသွားနေတဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကိုမြင်တော့ ကောင်မလေး
တစ်ယောက်က “ဟေ့ကောင်မ- ဟိုလူ
ကြီးကြည့်ရတာ ဘုန်းကြီးလူထွက်နဲ့
တူလိုက်တာအေ” လို့ဆိုတော့ နားပါးတဲ့
ဘုန်းကြီးလူထွက်က “မဟုတ်ပါဘူး။
ဒကာမရေးရဲ့လို့ ပြန်ပြောဆိုပဲ။

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးဘဝက
ရလာတဲ့ နဝကမ္မတွေကိုရောင်း၊ ဒီ
ရောင်းလိုက်တဲ့ငွေတွေသုံးပြီး ရောင်း
ပယ်လိုက်တာ။ အိမ်လခများလို့
အိမ်လခနည်းတဲ့နေရာပြောင်းရ ဆန် ဆီ
လက္ကားရောင်းရာက လက်လီဘဝ
ရောက်၊ မိန်းမက ဒညင်းသီးပြတ်ပြီး
ရောင်း ကလေးငယ်ဖွားပြီးစမိန်းမက
ဒညင်းသီးပြတ်အိုးပီးထိုးပြီး မီးဖိုဘေးမှ
(ဝါးခင်းထားပါသည်) ထမင်းစားခွဲခဲလေး
ထိုင်ရင်း ရွှေလိုက်တာ၊ ပွက်ပွက်ဆူနေ

တဲ့ ဒညင်းသီးပြတ်အိုးမှောက်ပြီး မိန်းမ
ကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး ရေခွေး
ဖျောသလိုဖြစ်သွားလို့ သတိတောင်
လစ်သွားတယ်။ အိမ်နီးချင်းတွေ အကူ
အညီနဲ့ ဆေးရုံကြီးပို့ရပါတယ်။

ကျုပ်ဘဝက ပရပ်လုံးဖြစ်မှန်း
မသိ တဖြေးဖြေးလျှောလာပြီး မိန်းမက
ဆေးရုံကဆင်းလာပေမဲ့ ဘာမှမလုပ်နိုင်
သေးခင်၊ ကျုပ်က ဆေးရုံပြေးရ၊ ချေး
ရောင်းရ၊ ကြွေးတောင်းရနဲ့ ပင်ပန်းပြီး
ငှက်ဖျားပြန်ထတော့ ဆေးရုံပဲကြွရပါ
တော့တယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို ရွာက

အစ်မနှင့် နမများကကြားပြီး လိုက်ထ
ရှာကြတယ်။ “ငိုကြယိုကြပေါ့ဗျာ
အခုတော့ ကျုပ် သက်သာရင် ဆေး
ကဆင်းပြီး ရွာလိုက်ခဲ့ပါတဲ့။ လိုက်
တော့မှာပေါ့။ ဘာမှမရှိတော့ဘဲက
ခက်တာက ကျုပ်တို့ရွာက ဘုန်းကြီး
လူထွက်ဆို လူရာမသွင်းကြတာဗျာ
လူရာသွင်းသွင်း မသွင်းသွင်း ကျုပ်တော့
ပြန်ရတော့မယ်။ ကျုပ်ဘဝ ရဟန်း
သံဃာအဖြစ်နဲ့ရခဲ့တဲ့ငွေကို ကျုပ်
ငွေကြေးတွေလို့ထင်ပြီး ဘုန်းကြီး
လူထွက်ပြီးသုံးလိုက်တာ မီးလောင်တဲ့
သစ်ငှက်တိုတာဝပ်ခင်ဗျာ။ စည်းစိမ်တွေ
ရှိလိုက်တာ မိန်းမက ရေခွေးငွေ
ပူလောင်တာ။ အကြောထိလို့ တုံ့ဆိုင်း
တုံ့ဆိုင်းသွား။ သမီးလေးက ချူချူ
ကျုပ်က ငှက်ဖျားဖြစ်လို့ ခေါင်းတုံး
ထားလိုက်တာ။ ပလူမွေး ပလူတောင်ပံ
ဆံပင်တွေနဲ့။

အော် အဆိပ်သီးစားမိတဲ့
ကျုပ်ပါဗျာ။

ဝေစည်(ရွှေဘို)

ခြေစကြာဘဝစိုးနှင့် လူဆိုးထိန်းတိုးမောင် (စာတိုစုံ)

ဒုစရိုက်မူခင်းတွေကို လေ့လာ
ကြည့်ရင် လောင်းကစားနှင့် ဆက်စပ်နေ
သော မူခင်းများစွာကို တွေ့ရှိနိုင်မည်
ဖြစ်လေသည်။ ဥပမာ လူတစ်ဦးသည်
ခိုးမှုကျူးလွန်သည်ဆိုပါက ထိုသူသည်
ငွေကြေးအကျပ်အတည်းရှိနေပြီး ငွေကို
ဖြစ်သည်နည်းနှင့် ရယူရန်အကြောင်းရှိ
နေသည်ကို ခိုင်လုံစွာ တွေ့ရှိရလေ
သည်။

မိမိပိုင်သောပစ္စည်း သူတစ်ပါး
ခိုးယူလျှင် အပြစ်ရှိသည်ကိုသိသော်
လည်း ထိုအပြစ်ကို ကျူးလွန်ရန်
ဝန်မလေး။ တစ်ကြိမ်ကျူးလွန်သောအခါ
အမှုက မပေါ်ပေါက်။ ထို့ကြောင့် အတင့်
ရဲကာ ဒုတိယအကြိမ် ပြစ်မှုကျူးလွန်
ပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ
ထိုပြစ်မှု (ခိုးမှု) ကို ကျူးလွန်၍ ဟန်ကျ
လျှင် အကြိမ်ကြိမ် ကျူးလွန်ရန်
ဝန်မလေးတော့ပေ။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ခြေ
စကြာဘဦး၏ဘဝကို ကြည့်လျှင်ပို၍
သိသာထင်ရှားလေသည်။ သူ့နာမည်ကို
ဒုစရိုက်လောက၌ ခြေစကြာဘဦးဟု

ခေါ်ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့် ခြေ
စကြာဘဦးဟုခေါ်သနည်းဟု လေ့လာ
ကြည့်သောအခါတွင် သူ့အကြောင်းကို
ကောင်းစွာသိရလေတော့၏။

“ကျွန်မစက်ဘီးက သော့ခတ်
ထားတာပါ။ ခု ခဏလေးပဲ ပျောက်သွား
တာပါ”

“ဟင်”

“ခင်ဗျားစက်ဘီးက ဘယ်နေရာ
မှာ သော့ခတ်ထားတာလဲ”

“ဒီပလာတကြီးရဲ့ရှေ့မှာပါ”

“ညော်”

ပလာတ၏ရှေ့တွင် လမ်းမရှိ
သည်။ အခြားစတုရန်းဆိုင်များ စားသောက်
ဆိုင်များလည်းရှိသည်။

အမှုလိုက်ရဲအရာရှိ ဦးကျော်ဒင်
သည် ပထမတစ်ယောက် အမှုလာတိုင်
စဉ်က သော့ခတ်ထားဦးဦးက စက်ဘီးကို
သော့ဖွင့်ကာ သံကြိုးဖြတ်၍ နင်းထွက်
သွားသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

သို့သော် ရက်သတ္တတစ်ပတ်
အတွင်းမှာပင် စက်ဘီးကိုထပ်၍ အခိုး
ခံရမှုဖြစ်ပြန်သည်။ လာရောက်တိုင်ကြား
သူမှာ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်မှ မြို့ပေါ်သို့

တက်၍ ရှေးဝယ်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦး
ဖြစ်နေ၏။

“စတိုးဆိုင်ထဲဝင်တာ ဘယ်
လောက်ကြာလို့လဲ”

ဦးကျော်ဒင်က မေးသည်။

“ကျွန်မက ပထမတော့ ပစ္စည်း
စုံအောင်ဝယ်မလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာ
ပြန်ပြီး လုပ်စရာရှိလို့ ၁၅ မိနစ်လောက်
နဲ့ ထွက်လာတာ။ ၁၅ မိနစ်ဆို ၁၅ မိနစ်
ပါပဲ မြန်လိုက်တာ”

“သော့ခတ်မထားဘူးလား”

“စက်ဘီးက ဘာအမျိုးအစား
လဲ”

မေးခွန်းနှစ်ခုကို ဆက်တိုက်
မေးလိုက်သည်။

“သော့လည်း သေချာခတ်ထား
ပါတယ်။ သော့ကလည်း စက်ဘီးဝယ်
ကတည်းက ပါလာတဲ့သော့ပါ။ စက်ဘီး
က တရုတ်စက်ဘီး။ ရှေ့မှာခြင်းပါတယ်
လေ”

အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ်ရှိ
ဒေါ်နုနုဆိုသော အမျိုးသမီးမှာ တိုင်ချက်
ဖွင့်ရင်း မျက်ရည်များပါ ဝဲနေရှာလေ
သည်။

ဤနည်းအတိုင်းဆိုလျှင် မဖြစ်
တော့။ အစိုးခံရသည့်နေရာမှာ ဤပလာ
အဝန်းကျင်တွင်သာရှိသည်။ ထို့ကြောင့်
လူဆိုးထိန်းတိုးမောင်ကို အရပ်ဝတ်ဖြင့်
ထိုနေရာမှာ နေရာချထားလိုက်လေ
သည်။ ၁၅ မိနစ်အတွင်း စက်ဘီးကိုခိုး
ယူနိုင်သူမှာ အနီးအနားတွင်သာ ရှိရ
မည်ဟု အမှုလိုက်ရဲအရာရှိ ဦးကျော်ခင်
က ယူဆ၍ဖြစ်သည်။

စက်ဘီးနဲ့သူသည် ဝိသိလ္လာသည်။
သုံးစီးမြောက်အထိပင် လူဆိုးထိန်း
တိုးမောင် သတိမထားမိလိုက်။ သို့သော်
ပြောင်းလဲသွားသည့် အခြေအနေ
တစ်ရပ်ကိုတော့ သတိထားမိ၏။ အပေါ်
အောက်သို့ဆွဲချပိတ်ရသော ကိရိတ်
တံခါးက စောစောက ဖွင့်ထားသည်။

စက်ဘီးပျောက်၍...

“ကျွန်တော့်စက်ဘီး ဒီနေရာ
မှာ မတွေ့ဘူးလား”

ဟု အရပ်ပုပုနှင့် လူတစ်
ယောက်က မေးသည့်အချိန်တွင် ထို
ဒီဇေါင်တံခါးမှာ ပိတ်သွားသည်။ ကိရိတ်
တံခါး ပလာဇာဝင်ပေါက်ဘေးမှ အခန်း
တစ်ခန်းတွင်ရှိသည်။ ထိုအခန်းတံခါး

ပိတ်သူက သော့ခတ်နေဆဲ သူမြင်လိုက်
ရသည်။ လူရွယ်က အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်
အသက် ၃၀ ကျော်မျှရှိသည်။

အတွေ့အကြုံရှိသော လူဆိုး
ထိန်းတိုးမောင်က သွက်လက်စွာသွားပြီး
လျှင်...

“ညီလေး၊ မင်းလက်ထဲက
သော့ကိုပေးစမ်း”

ဟုပြောလိုက်သည်။

“ဗျာ ဘာလို့ပေးရမလဲ”

“ပေးဆိုရင် ပေးကွာ”

လူရွယ်၏မျက်နှာ တော်တော်
ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေသည်။
လူဆိုးထိန်းတိုးမောင်က သူ့လွယ်အိတ်
ထဲမှ လက်ထိပ်ကိုထူကာ ခပ်လိုက်
သည်။

ထို့နောက်...

သော့ကိုယူကာ သူနှင့်အတူ
ပါလာသော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ကို တံခါးဖွင့်ခိုင်း
လိုက်၏။

တံခါးဖွင့်လိုက်တော့...

စောစောကစက်ဘီးက သော့
ခတ်လျက်သား ကိရိတ်ထဲရောက်နေလေ
သည်။ ရိုက်ဖျက်ထားသော စက်ဘီး

သော့ကွင်းများကိုလည်း တွေ့ရလေတော့
သည်။

“ကျွန်တော် ခြေစကြာဘစိုးပါ။
ကျွန်တော်က နယ်လှည့်စက်ဘီးနဲ့သူပါ။
ဒီ စက်ဘီးနဲ့ခပ်ဆိုရင် ဒီမြို့မှာ စက်ဘီး
၁၃ စီးရှိပါပြီ”

နောက်ဆုံးဖြောင့်ချက်ရ၍ စက်
ဘီးများပေါင်ထားသည်ဆို၍ ပေါင်ထား
သော စက်ဘီးများကို အပေါင်ဆိုင်တွင်
လူဆိုးထိန်း တိုးမောင်ကလိုက်၍ သိမ်း
ရသည်။

ခြေစကြာဘစိုးမှာ ဖဲရိုက်ခြင်း၊
လောင်းကစားခြင်းဖြင့် ငွေလိုနေသောသူ
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ငွေကိုလိုသောကြောင့်ပင် သူ
သည် ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။ အလုပ်က စတိုရီဒေါင်စောင့်
ဖြစ်၍ ထိုအခန်းသော့ကိုဖွင့်ထားပြီး ရပ်
ထားသော စက်ဘီးကို ခပ်တည်တည်
မ,ကာ ခိုး၍ တံခါးသော့ပိတ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း သိရလေတော့သည်။

စောကိုကို

စာ ဖတ် သူ တွေ ပျော် စေ ဖို့

ပန်းချီသမား

ပန်းနဲ့ပေါက်တာ
အိုးဝါ၊ ပါသွားတယ်...

သူကပန်းဆို...ပန်းပဲ...ချစ်တာ
ပန်းကြီးကြီး...ဆိုအရမ်းကြီးကြီး

သိပ္ပံရူပဗေဒ

ဆရာတော်ကြီးနှင့် သူငယ်ချင်း - မရိုး

ဆောင်းဟောမာန် - မြတ်ကြေးမုံ

တစ်ခါက ကျွန်ုပ်နယ်မြို့ လေးတွင်နေစဉ် တပည့်တစ်ယောက် သည် ၂၄ နှစ် အသက်အရွယ် (လူပျို လူလွတ်)၌ အိမ်ထောင်ပျက် မုဆိုးမ အသက်အရွယ် ၃၄ နှစ်နှင့် ကံကြမ္မာ အကြောင်းတရားကြောင့် ပေါင်းဖက် ကြရလေသည်။ မုဆိုးမအမျိုးသမီးမှာ ပထမလင်ယောက်ျားများနှင့် သားသမီး လေးယောက်မွေးဖွားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ယခု ကျွန်ုပ်တပည့်နှင့်အိမ်ထောင်ကျပြီး များမကြာသောကာလတွင် ပုထုဇဉ်တို့ သဘာဝကိုယ်ဝန် တည်လေသည်။ ထိုသောအခါ သူမ၏ပထမလင်များနှင့် သားသမီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်ချိန်တွင် သူမ၏ လင်ယောက်ျားများသည် ဘယ်လိုဖြစ်ပေါ်ဝေဒနာများ ခံစားခဲ့ကြ ရသည်ကိုတော့ မသိဖြစ်ပါ။

ကျွန်ုပ်၏တပည့်မှာ သူ၏ အမျိုးသမီးကိုယ်ဝန်ဆောင်စချိန် ကာလမှာ နေ့စဉ်ကိုယ်ဝန်မရင့်မာချိန် ခန့်မှန်း သုံးလဝန်းကျင်တွင် ပျို့အန်ခြင်း မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင်၊ ကိုယ်လက်များ မအိပ်သာဖြစ်ခြင်း စသောရောဂါဝေဒနာ အမျိုးမျိုးကို လူးလိုမ့်ခံစားရသည်ကို

မြင်ရသူတိုင်း စုတ်တသပ်သက် အံ့သြ ဘန်း ဖြစ်ကြရသည်။ သူ၏ အမျိုးသမီး သည် ကိုယ်ဝန်ရင့်မာပြီး၍ မီးဖွားချိန်ခါ ရောက်လာခဲ့ပြန်ပါပြီ။ ထိုသောအခါ၌ လည်း ကျွန်ုပ်၏ တပည့်တစ်ယောက်မှာ တကယ့် သားဖွားသည် မိခင် တစ်ယောက်ပမာ ကြမ်းပြင်ထက် လူး လိုမ့်၍ ပါးစပ်မှ သွေးများထွက်ကျသည် ထိအောင် ဝေဒနာကို မချိမဆန့် ခံစား ဖူးပါသည်။

ထို့နောက် စာရေးသူတပည့်မှ သူ့အိမ်ထောင်ရှင်မအမျိုးသမီး နောက် ထပ်ကလေးယူဖို့ လုံးဝသဘောမတူ ခွင့်မပြုဖြစ်ရသည်ထိ ကျွန်ုပ်တွေ့ မြင် ခဲ့ရဖူးပါသည်။

တစ်ခါသော် ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလဆန်း ကျွန်ုပ်တပည့် တစ်ယောက်ထံ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ရောက်ရှိသွားခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် ပြင်ပလုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် အလုပ်ပေးသွင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မှန်လစာ တစ်သိန်းခွဲကျပ်ရရှိကြောင်း သိရသည်။ သူ့တွင် အိမ်ထောင်နှင့် သား တစ်ယောက် ရှိသည်။ သူ၏သားလေး

ပင် ပထမတန်းတွင် ပညာသင်ယူနေပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့ ၍ လက်ခံ စကားပြောဆိုချိန်တွင် တပည့်ဖြစ်သူမှာ မျက်လုံးမျက်ခွက်မျက်နှာများ ညှိုးနွမ်း ပိန်ချုံးနေသည်ကို တွေ့ မြင်လိုက်ရ၍ ကျွန်ုပ်မှ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေလား ခိုရိမ်သောကစိတ်နှင့် မေးမြန်း လိုက်ချိန် ...

တပည့်ဖြစ်သူမှာ သွားလေးများ ပေါ်လာအောင်ပြူးလာပြီး အိမ်ရှင်မမှာ ကိုယ်ဝန်တစ်လ ရှိနေပြီဆရာ။ သူက ဆိုလာခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ မင်း အိမ်ရှင်မ ကိုယ်ဝန် ရှိတာနှင့် မင်းထိန်နေ တာ ဘယ်လို ဆက်စပ်မှုရှိပါသလဲ မေးမြန်းမိချိန်မှာ ဆရာ နားနဲ့မနာ ဖဝါနဲ့ နာပါ။ ကျွန်တော့်အိမ်ရှင်မ ကိုယ်ဝန် ဆောင်ပြီးဆိုရင် သူကတော့ ဘာမှမဖြစ် ပါဘုရား... အစားမပျက်၊ အအိပ်မပျက်၊ အသွားမပျက် တကယ့်ကျန်းကျန်းမာမာ ပါ ဆရာရယ်၊ အဲ ကျွန်တော့်မှာတော့ ပထမသားဦးကလေးတုန်းက ကိုယ်ဝန် ရှိတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဝေဒနာတွေ ခံစားခဲ့ရတယ်ဆရာ။ အခု ဆရာတပည့်ကလေ စားလိုက်ပြီဆို

ညည်း ဘာပဲစားစား ခံတွင်းမတွေ့၊ ဆရာ။ အဲဒီအိမ်ရှင်မရဲကိုယ်ဝန် ၂ လ ဖြင့် ယနေ့တိုင် အသက် ၆၀ နီးပါးတိုင်
 နေတယ်ဆရာ။ နောက် နှလုံး ၃ လ ဆိုရင် ကောင်းသွားမှာပါ ဆရာ တစ်ကိုယ်တည်းသမားမို့ ဆက်စပ်
 တီပဲ ပျိုအန်ချင်စိတ်တွေချည်း ရယ်။ အကြောင်းတရားဆက်စပ်မှုတွေဟာ အဖြေရှာ မရနိုင်ခဲ့ပါ။
 နကယ်။ ညညဆိုလည်း အိပ်လို့ ကဲ . . . ဒီလိုဆို လောက တကယ်တော့ ဆက်စပ်မှု
 ဖြစ်ပြီး ကိုယ်လက်တွေဆိုလည်း လူဘောင်လောကီနယ်မှာ ဒီလို နိယာမ ရှိ- မရှိ ဆိုတာကိုတော့ သိပ္ပံ
 သာချည်း ခံစားနေရတယ်ဆရာ။ အကြောင်းတရားဆက်စပ်မှုတွေဟာ ရှုထောင့်မှကြည့်သော်...
 ဝန်တွေလည်း ပြသပြီး ဆေးထိုး ဘယ်လိုဆက်စပ်မှုနိယာမ အကြောင်း ဆောင်းဟောမာန်-မြတ်ကြေးမုံ
 သောက်လည်း မသက်သာဘူး တရားရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်ုပ်မှာ

99,

○ ဆုရားကုန်းစောင့်မှ
ဆရာမလေး ဒေါ်စန်းစန်းလွင်

☎ : ၀၉ ၇၃၀၆၂၂၃၉
နေ့စဉ် - နံနက် (၉:၀၀) နာရီမှ
 ညနေ (၄:၀၀) နာရီထိ
 (မိတ္တူကူးယူသုံးစွဲခွင့်မရှိပါ)

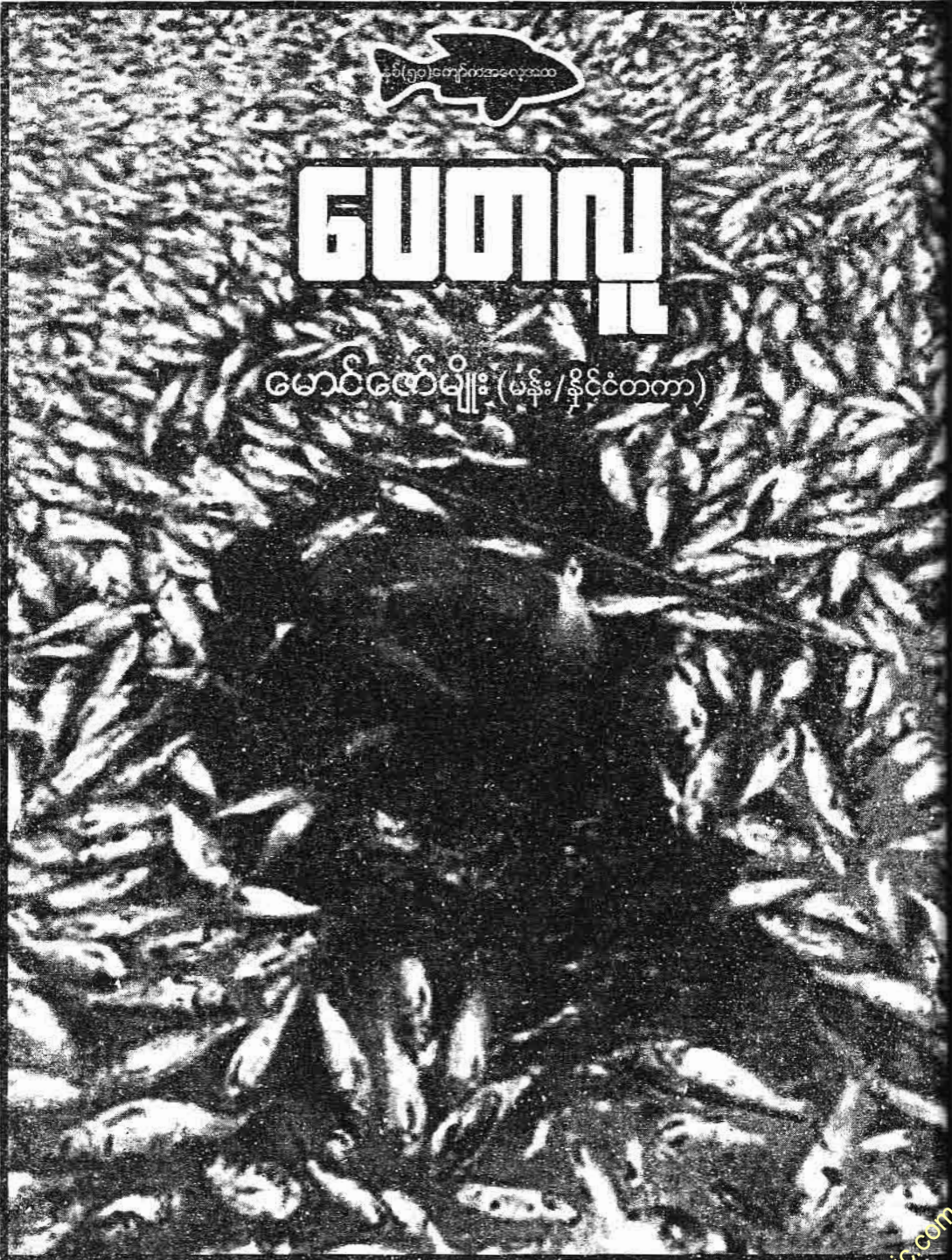
၅၁၊ ၂၃၀၊ ၁၃၂ ကားများမီး၍ စင်းစင်ရုန်းမှတ်တိုင်ခင်းပါ။
သိရုံပင်လား (ရဲဗန်လမ်း) ၊ မော်တော်ယာဉ်တပ်စင်းစောခင်း

ပေတပ်

မောင်ဇော်မျိုး (မန်း/နိုင်ငံတကာ)

မန္တလေးတိုင်း ပုသိမ်ကြီးမြို့နယ်
() ခေါ် () ရွာမှာ တကယ်အဖြစ်
အပျက်နှစ်ခုရှိပါတယ်။ ယုံကြည်မှုမရှိ
သောက်အောင်ကို ဆန်းကြယ်လှပါ
တယ်။ ရိုးရှင်းတဲ့ ကိစ္စတွေဟာ များသော
အားဖြင့် ဆန်းကြယ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေက
မှားပါတယ်။

ပေတလူဆိုတာ ဘာလဲဆို
တော့ မသိလို့စာရေးသူက မေးကြည့်
တာမှ အောက်လမ်းနဲ့ ဆေးစီရင်ထား
တဲ့ မှော်ဝင်အရပ်တဲ့ လယ်ကွက်အဝင်ဝ
မှာမြင်ချင်မြင် ဒါမှမဟုတ် လယ်ကွက်
တွေအားလုံးမြင်ရတဲ့ လယ်စောင့်တဲ့
နေရာ လယ်စောင့်တဲ့ရဲအောက်ခြေတိုင်
နှစ်တိုင်ကြားမှာ မြင်ထားရပါတယ်။
အဲဒီလို တွင်းတူးမြပ်ပြီးရင် ညနေစောင်း
ရင် အမဲသားတဲ့ နှစ်ဆယ်ကျပ်သား(သို့)
ငါးဆယ်သားလောက်ကိုဆွဲပြီး ပေတလူ
ရေခိုက်ခွဲဦးကွာဆိုပြီး ရှိသမျှလယ်တွေ
ကို ပတ်ပြီးခေါ်သွားရတယ် ပြီးတော့
အဲဒီမြပ်ထားတဲ့နေရာရှေ့မှာချထားပြီး
အဲဒါငါ့လယ်ကွက် အကုန်ဘဲမင်းစောင့်
ရောက်ထားလိုက်လို့ ပြောပြီးပြန်ရပါ
တယ်။ နှစ်ရက်တစ်ခါ ကျွေးရပါတယ်။

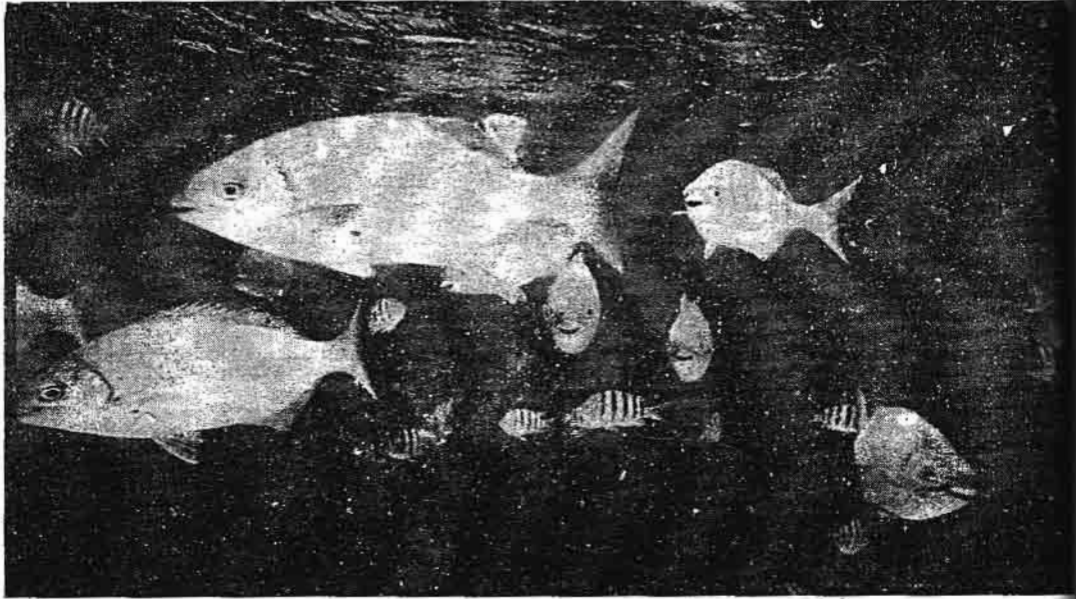
အဲဒီလိုဘဲ ငါးကန်တွေကို အား
လုံးမြင်ရတဲ့နေရာမြပ်ပြီးငါးကန်တွေကို
ပတ်ပြုမြပ်ထားတဲ့နေရာမှာ အမဲသားတဲ့
ကို ချထားပြီး အိမ်ပြန်ရုံတဲ့တဲ့ စပါးတွေ
မဲ့လို့သီးပြီဆိုရင် ပိုင်ရှင်က အိမ်ပြန်
အိပ်ရုံတဲ့။ အဲဒီပေတလူစောင့်တဲ့ လယ်
ကွက်တို့ ငါးကန်တို့ဟာ လူစောင့်ခွေး
စောင့် တာထက် ပိုပြီးစိတ်ချရပါတယ်။
စပါးတွေခိုးပြီးရိတ်ရင် ကြည့်နေသေး
တာ ကောက်တန်းရင်ဆွဲချ နှစ်ခါလောက်
ဆွဲချ လို့မရမှ ကိုယ်ယောင်ပြတာ အဲဒီ
ကျမှ ခိုးတဲ့သူက မြင်ပြီးအော်မြေးရတာ။
ငါးကန်တွေလဲ အဲဒီလိုဘဲ ခိုးပြီးကွန်ပြစ်
ရင်ကြည့်နေတာ။ ငါးတွေတောင်းထဲ
ထည့်ရင်ပြန်သွန် နှစ်ခါလောက်သွန်ချ
ပြီးမရတော့မှ ကိုယ်ယောင်ပြတာ အဲဒီ
ကျမှ ခိုးတဲ့သူအော်မြေးရတာတဲ့။

အဲဒီရွာကို ဘာသာခြားတစ်
ယောက်က မြေကွက်ဝယ်ပြီး ကြက်တွေ
မွေးတာ ရွာခံတွေက သူကိုဝိုင်းပြောကြ
ပါတယ်။ အရင်က ဘာသာခြားတစ်
ယောက်လဲ ကြက်မွေးတာ တစ်ရက်ကို
တစ်ကောင်နှစ်ကောင်ပျောက်နဲ့တဲ့။ သုံး
ရက်မြောက်ကျတော့ အိပ်မက်ထဲကနေ

အမဲသားတဲ့တောင်းတာ မကျွေးလို့
ကြက်တွေကုန်သလောက်နီးပါး ဖြစ်တာ
တောင်မကျွေးလို့ ထင်တိုင်းစားဖြစ်တာ
ကုန်ခါနီးကျမှ ကိုယ်ယောင်ပြတာ သွေး
ပျက်လန့်ပြီး သေတာတဲ့။

ခုအဲဒီဘာသာခြားကလည်း
မယံဘူးကွာဆိုပြီး ဥစားကြက် ငါး
ထောင်လောက်မွေးတာ ရွာခံကာလ
သားသုံးယောက်ကို အခကြေးငွေပေးပြီး
တူးတာ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက် မထူး
ခြား ဘာ ရွာထဲသွားပြီးပြောတာ ကျုပ်
ကိုးကြက်လို့ မလာရဲဘူးဆို ရတာပေါ့
တဲ့။ ဘာသာခြားက လူကားတွေနဲ့ ဝိုင်းပြီး
အကောင်တွေ တွက်တော့မှ ကိုးကောင်
ပျောက် နေမှန်းသိရတယ်။ ညဆိုရင်
ကွတ် ကွတ် ဆိုပြီးထကြည့် ဘာမှ
မတွေ့ရဘူးတဲ့။ အိပ်ရေးပျက်တယ်ဆိုပြီး
အဲဒီရွာခံကလည်း အရက်သမားဆို
တော့ မူးပြီးအိပ်နေတာ နီးတဲ့အချိန်
အပေါ်ထသွားရင် ကွတ် ကွတ် ဆို
အသံကြားရတာ လူလဲမမြင်ရ ဘာမှ
လည်းမမြင်ရတော့ ငါးရက်လောက်
ကြာတော့ ရွာထဲကိုပြန်သွားတော့တာ။
အဲဒီဘာသာခြားတစ်ယောက်

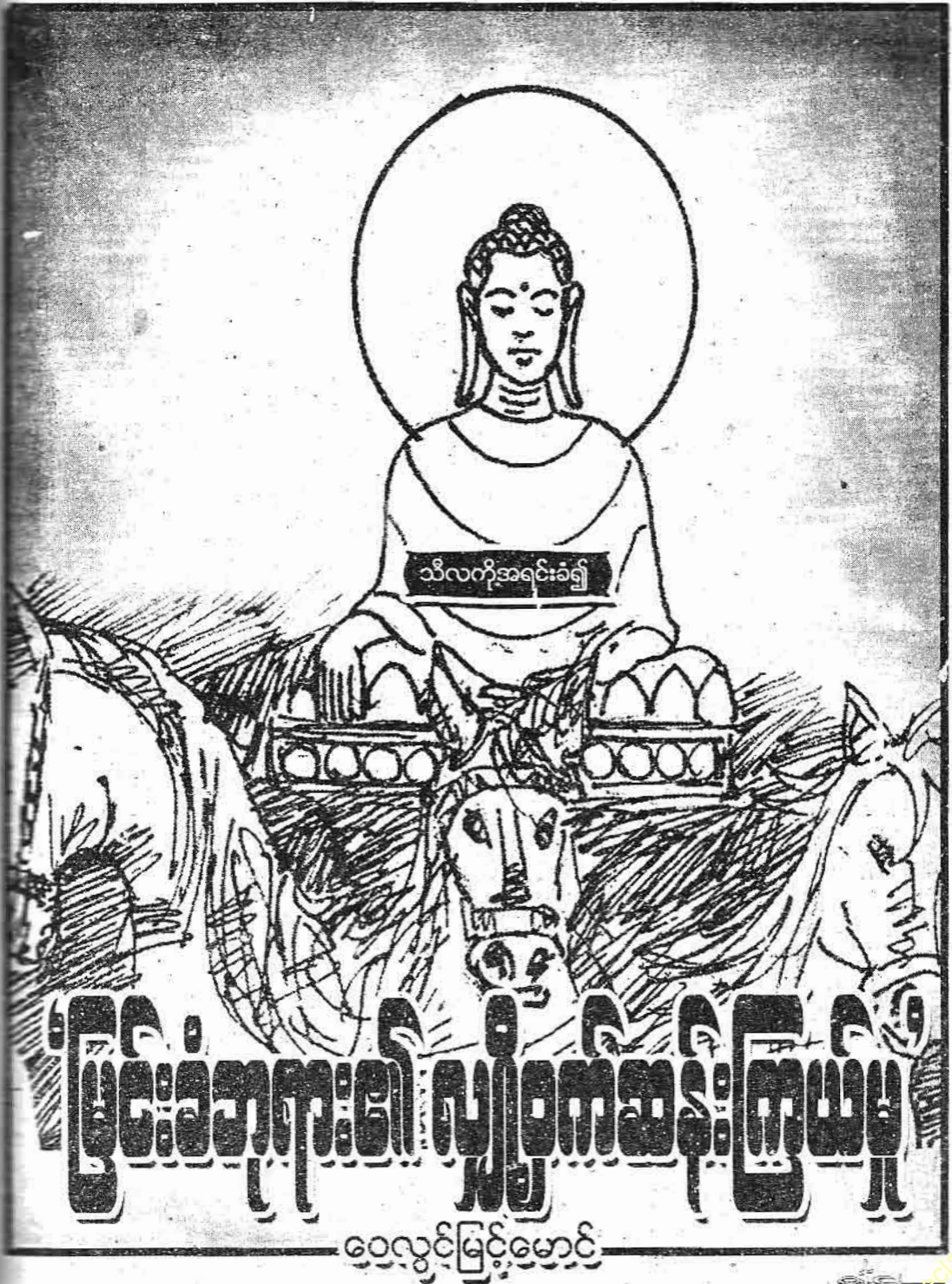

ထဲကျန်တော့မှ အိပ်မက်ပေးတာ မယုံဘူးဆိုပြီး အကျွေးတဲထားတာ အတိုးချပြီးခိုးတာ ကုန်သလောက်ဖြစ်တော့ ထပ်ပြီးအိပ်မက်ပေးတာ ရွာခံတွေကို ပြောပြတော့ ကျွေးလိုက်ပါတဲ့ ခင်ဗျား နက္ခရောက်မယ်ဆိုတာလဲ မယုံဘူး။ နက္ခဆိုတာ ဂျိနဲ့လားတဲ့။ ခင်ဗျားမယုံကြည်ဘဲနဲ့ ဘာလို့လာပြောနေတာလဲဆိုပြီး ရွာခံတွေနဲ့တောင် ပြဿနာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်ထဲစောင့်တာ ည(၂)နာရီလောက် ကွတ် ကွတ် ဆိုလို့ထကြည့်တာ အမလေးဆိုပြီး ရွာထဲဝင်ပြေးတာ ရွာကဘာဖြစ်တာလဲလို့ ဝိုင်းမေးတာ

အမွေးရည်ရည်နဲ့တဲ့ မျက်လုံးတစ်လုံးကို လက်ဘက်ရည်သောက် ပန်းကန်ရိုတယ်လို့ ပြောလဲပြောပြီးရော နောက်ဖေးစိမ်းတွေသွားပြီး အသက်ထွက်သွားတာ အကြောက်လွန်ပြီးသေတာတဲ့ ဘာထော်ရာမှ မထော်ဘူးတဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်နေတော့ သေတဲ့သူရဲ့ အမျိုးသားချင်းတွေ ခေါ်ပြီး ညတွင်းချင်းချပြစ်လိုက်ရတယ်တဲ့။

အဲဒီပေတလူကို လယ်စောင့်၊ ငါးကန်စောင့် တစ်ရာသီ နှစ်ရာသီလောက် ဘူးလို့ရတယ်တဲ့။ စာရေးသူက မသိသလိုမေးကြည့်တာ ပြန်နင်တော့

ရောဆိုတော့ တတ်နိုင်သလောက် ဘုန်းကြီးပရိတ်ရွတ် ပရိတ်ရေကိုဖွာလယ်ကေရီသလောက် ငါးကန်ရီသလောက်ကို ဖတ်ပတ်လည်လိုက်ဖြစ်ပြီးရင် အဲဒီပေတလူကို မြှုပ်ထားတဲ့ နေရာက ပြန်ဖော်ပြီးရင် ဓားခွစီးရိုပစ်ရတယ်တဲ့။ ပြာကျသွားရင် ရေထဲမှာ ချင်မျော မမျော်ချင်ရင် သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ သွားမြှုပ်ပစ်ရတယ်တဲ့။ ကျေးဇူးရှင်ကို စော်ကားရာရောက်တယ်ဆိုပြီး အဲဒီအလေ့အထပျောက်ကွယ်တာ အနုပညာ ငါးဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီတဲ့။
မောင်ဇော်မျိုး (မန်း/နိုင်ငံတကာ)

သီလကိုအရင်းခံ၍

ပြင်းခက်တမ်း၏ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှု

ဝေလွင်မြင့်မောင်

မုံပြာမိုင်းရီသော ဆောင်း
 နောင်းမြို့တို့ ရစ်သိုင်းခြုံသော လသာ
 ညတစ်ညတွင် ခြံရံကွပ်ပျစ်ကျယ်မှာ
 စုဝေးထိုင်ရင်း အဘဦးထွန်းဖေနှင့်
 စကားလက်ဆုံ ပြောမကုန်နိုင်သော
 အခွင့်အရေးတစ်ရပ်သည် ကျွန်တော်
 တို့လူငယ်များအဖို့ တန်ဖိုးကြီးမားလှ
 သော ပီတိတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့ချေသည်။

စကားဝိုင်းအလယ်တွင်
 ကြီးမားခန့်ထည်သော ရေနွေးကရားအိုး
 တစ်လုံး၊ သင်္ဘောရွက်နှင့် လက်ဖက်
 ရောနှောသုတ်ထားသော အကြော်စုံ
 လက်ဖက်ပွဲတစ်ပွဲက ပြီးပြည့်စုံစွာ
 ဂုဏ်ယူလျက် ရှိလေသည်။ အားလုံးကို
 အဘဦးထွန်းဖေက နွေးထွေးစွာ ဧည့်ခံ
 ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ လူငယ်များက
 စုစုပေါင်း ခုနစ်ယောက်ခန့် ရှိပေမည်။

အဘဦးထွန်းဖေ၏ မျိုးရိုးတော်
 သည် သူကြီးမျိုးရိုး ဖြစ်လေသည်။ အဘ
 သည်လည်း သူကြီးဟောင်းတစ်ဦးပင်။
 သို့သော် အဘသည် သာမန်သူကြီးမျိုး
 မဟုတ်ပဲ ခေတ်ပညာတတ်သူကြီး
 ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အဘသည် ရှေးခေတ်
 ဘီအေဘွဲ့ရသော ရှားပါသည့် ပုဂ္ဂိုလ်

တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ အင်္ဂလိပ် ကိုလိုနီ
 ခေတ်မှာ ပညာတတ်ရှားပါးသည်။
 ဘီအေမဆိုထားနှင့် ၇ တန်း၊ ၈ တန်း
 အောင်သူပင် ရှားပါးလှသော အမိနိပ်ခံ
 ခေတ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ ယခုတော့
 အဘသည် ပွင့်လင်းရိုးသား၍ အနေ
 ကုန်သော မာန်မာနကင်းသော
 ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဟောင်းတစ်ဦး
 ဖြစ်ခဲ့ပြီး အေးအေးလူလူ တရားဓမ္မ
 အားထုတ်ရင်း ဖိသားစုနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်
 ချမ်းမြေ့မှုကို ရယူပြီး ဖြစ်လေသည်။

သည်အရပ်ဒေသမှာ အဘ၏
 မသိသူ မရှိသလောက်ပင်။ ရိုသေခွင့်
 ကြောက်ကြသည်သာမက ယနေ့ထက်
 တိုင်အောင်ပင် တပည့်ဟောင်းကြီးများ
 လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များက ဝင်ထွက်
 သွားလာလျက်ပင် ရှိသေးသည်။
 ထိုကဲ့သို့သော အဘလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနှင့်
 သည်လို လသာသော ညတစ်ညမှာ
 လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောဆိုခွင့်
 ရရှိခြင်းသည်ပင် ကြီးမားသော အခွင့်
 အရေးကြီး မဟုတ်ပါလော။

အဘ၏ပတ်လည်တွင်
ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တစ်စုသည်
ညနေစောင်း ထမင်းစားသောက်ပြီး
အချိန်ကပင် စုဝေးရောက်ရှိ နေကြလေ
သည်။

အဘသည် ရေနွေး ခပ်နွေးနွေး
ညီ တစ်ကျိုက် နဲ့ သောက်ရင်း
သက်ဖက်တစ်စွန်းကို ခပ်စားလိုက်
သည်။

အဘ ဖွင့်ဟဝန်ခံမည်
ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာ ဘဝတစ်ကွေ့

မှတ်တိုင်တစ်ခု ဖြတ်ကျော်ခြင်းကို
ကျွန်တော်တို့လူငယ်တစ်စုသည်
မျှော်လင့်ကြီးစွာ စောင့်မျှော်ရကျိုး
နပ်ပေတော့မည်။ အဘသည်
လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းရင်း လရောင်
အစက်အပြောက်များဖြင့် မွမ်းမံ
ခြယ်လှယ်ထားသော မြေပြင်ကွက်လပ်
ကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းငေးကြည့်ရင်း
ကေားဆိုလေသည်။

“အဘ မင်းတို့ကို ခြံဝင်းထဲ
ဖိတ်ပြီး ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း အဘ

တစ်သက်တာမှာ ထူးဆန်းတဲ့ဖြစ်ရပ်
တစ်ခုကို ပြောပြချင်လို့ပဲကွ။ ဒီလိုကွာ
...အဘခပ်ငယ်ငယ်က မိဘကလည်း
ချမ်းသာ၊ တစ်ဦးတည်းသောသား
လည်းဖြစ်၊ အင်္ဂလိပ်ခေတ်မှာ ဆယ်တန်း
ပညာက အောင်ခါစဆိုပါတော့။ အဘ
တို့အရပ်မှာ အဘတစ်ယောက်ထဲ
ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ကောလိပ်
တက်ရတဲ့လူ ရှိခဲ့ဖူးတာမဟုတ်လား။
အဘက ပညာကလည်းတတ်၊ ဥစ္စာ
ကလည်းရှိ၊ လူကလည်းငယ်ဆိုတော့
...ခပ်ရိုင်းရိုင်းပြောရရင် ဘဝင်မြင့်ပြီး
သွေးနုထင်ရောက်တဲ့ ဘုရားမှန်း တရား
မှန်းမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ဆိုကြ
ပါစို့”

“အဲဒါနဲ့ အဘကောလိပ်
မတက်ခင် တစ်လလောက်အလို
လောက်မှာ အဘတို့ရွာနဲ့ နှစ်ရွာ
လောက် ခြားတဲ့ရွာတစ်ရွာမှာ အလည်
သွားရင်း ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာတစ်ခုနဲ့
ကြုံခဲ့ရတာပဲ”

အဘသည် လည်ချောင်း
တစ်ချက်ရှင်းကာ လက်ကျန်ရေနွေးကို
မော့သောက်သည်။ ကျွန်တော်တို့

လူငယ်စကားဝိုင်း၌ရှိနေသာ ကိုထွန်းစေ
က...

“အဘစကားက ခြေဆင်း
လေးနဲ့ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားဖို့
ကောင်းတယ် အဘရယ်။ လူငယ်စိတ်
ဆိုတော့ အဘက ဘာမဆို လက်တွေ့
စမ်းချင်တဲ့သဘောပေါ့နော် အဘ”

အဘ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြ
သည်။ ပြာလင်းသော လရောင်အောက်
မှ လေထူသည် ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။

“အဘ သူငယ်ချင်း တစ်
ယောက်လည်း ပါတယ်လေ။ အဲဒီကိစ္စ
မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နတ်ကန္တာပွဲ
ကျင်းပနေတယ်ကွယ်။ စည်စည်
ကားကားပဲ။ ပွဲဈေးတန်းကလေးတောင်
ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါနဲ့ စိတ်ဝင်စားတာနဲ့
အဘတို့နဲ့ယောက် ပွဲဈေးတန်း
လျှောက်ပြီး နတ်ပွဲ ဝင်ကြည့်တယ်လေ။
ခပ်ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဘက အဲဒီ
ကိစ္စတို့ ပရလောကတို့ကို သိပ်ပြီး
ယုံကြည်ကိုးစားတာ မဟုတ်ဘူးလေ။
စောစောကပြောသလို လူငယ်စိတ်နဲ့ပဲ
ဆိုပါတော့ကွာ”

“ဆက်ပြောပါအဘ။ စိတ်ဝင်

စားဖို့ ကောင်းလာပြီ”

ကျွန်တော်ကဝင်၍ ထင်မြင်
ထောက်ခံချက် ပြသည်။ အဘမျက်နှာ
တွင် အပြုံးရိပ်တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

“ဒါနဲ့ ဆက်ပြောရအောင်ကွာ။
အဘကလည်း နတ်ကန္တာစီးကလည်း
ဆိုင်းချက်နဲ့အတူ နတ်ဝင်နေပြီလေ။
နတ်ပင့်ဆိုင်းသံကလည်း ခပ်မြိုင်မြိုင်
လူတွေကလည်း ကြိတ်ကြိတ်တီးပဲပေါ့။
ဒါနဲ့ အဘလည်း လူအုပ်ကြီးရေကို
ကျော်ပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရှေ့ဆုံးတန်းကို

ဘယ်လိုဘယ်လို ရောက်သွားမှန်း
တောင် မသိပါဘူးကွာ။ သေကြာတော့
ကန္တာနတ်ထိမ်းက အဘရေ့ကို
မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ ရောက်လာပါလေ
ရော။ သူ့မျက်နှာကြီးကလည်း မာကြော
ခက်ထန်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့”

“အဲ...သူက တဖြည်းဖြည်းနဲ့
အဘမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးတော့
ဘာလဲ မင်းက နတ်တို့သာသနာကို
စောင့်ရှောက်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ
တွေကို မယုံကြည်ဘူး မဟုတ်လား

င်းလို မယုံကြည် မလေးစားတဲ့လူကို
သက်သေပြရတာပေါ့။ ကဲ...ခပြာစမ်း
င်းလိုချင်တာပြောစမ်း”

အဘသည် စကားစကို
ခြတ်ပစ်လိုက်ပြန်ကာ ရေနွေးကြမ်း
ဆစ်ခွက်ကို ကရား ဝဲမှ ငဲ့ထည်
နေလိုက်စဉ် တစ်ချိန်လုံး အပ်ကျသံမျှ
မကြားရအောင် တုတ်တုတ်မလှုပ်
ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေသော လူငယ်
တစ်ယောက်သည် မချီတင်ကဲဖြစ်သွား
ကြကာ ခေါင်းရမ်းသူရမ်းလျက်...

“အဘကတော့ လုပ်ငြီ။
ကောင်းခန်းလေးရောက်ခါမှ ကျွန်တော်
ဆိုကို အိမ်မြှောင်အပြီးပြတ်အောင်
ဆုပ်တာလား”ဟု ကျွန်တော်က
ခင်ရောက်ပြောရာ အဘက ခပ်ပြုံးပြုံး
ဆိုင်ညှိတ်နေလေသည်။

အဘသည် ဖောပန်းနွမ်းနယ်
သွားပန်ဖြင့် နွေးစပြုလာသော ရေနွေး
ဆစ်ခွက်ကို အသာယူသောက်
သေသည်။

“ဇာတ်လမ်းကို ဆုံးအောင်
ပြောပုမယ်ကွာ။ ဒါကြောင့် ငါ့မြေးတို့
အားလုံးကို အဘခြံထဲကို တစ်စု

တစ်ဝေး ခေါ်လိုက်တာပေါ့။ ကဲ...
စောစောက စကားကို ဆက်ပြောကြစို့။
အဲဒီအချိန်မှာ ကနားစီးက အဘကို
လက်ညှိုးကြီးထိုးပြီး အဘစိတ်ထဲမှာ
ဖြစ်ပေါ်နေသမျှကို အတွင်းသိသိနေတဲ့
အတိုင်းပဲဟေ့။ သူ့ကိုလည်း အဘ
မသိဘူး။ အဘလည်း လှုပ်အလယ်မှာ
လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး အပြောခံ
ရတော့ ရှက်လဲရှက်။ ဒေါသလဲထွက်
လာတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လိုချင်တာ ခင်ဗျား
ချက်ချင်း ဖန်ဆင်းပေးနိုင်မလားလို့

မေးလိုက်တော့ ကြိုက်တာပြော
ရရစေမယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ အဘက ခဏ
စဉ်းစားပြီး စိတ်ထဲမှာ အလိုချင်ဆုံး
အရာဝတ္ထုကို ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါ
ကတော့ မြင်းသုံးကောင်းခံထားတဲ့
ဘုရားတစ်ဆူ လိုချင်တယ် ပြောလိုက်
တယ်လေ”

“အဲဒီအချိန်မှာ ကနားစီးက
ချက်ချင်းပဲ နောက်ဖက်ကို ခြေ
တစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး မလှုပ်ထိပ်ဆုံးမှာ
စံပါ။ နေတဲ့ဘုရားရှင်ကို လက်အုပ်

ကလေးချီပြီး ကန်တော့တယ်။
 နောက်ပြီး အဘဘက်ကိုပြန်လှည့်ပြီး
 ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ်ရွတ်ပြီး
 သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို လေထဲမှာ မြှောက်
 လိုက်တာနဲ့ လက်ထဲကို ဘယ်လို
 ဘယ်လို ရောက်လာမှန်းမသိရတဲ့
 မြင်းသုံးကောင်ခံထားတဲ့ ဘုရား
 ဆင်းတုတော်တစ်ဆူဟာ ကန့်စီး
 လက်ထဲကို ပါလာပါလေရောလား။”

ဟာ . . .ဟင် . . .ဟူသော
 အာမေဇိုတ်သံတွေ ပေါ်လာတယ်။
 အဘက ကျေနပ်စွာ ခေါင်းတစ်ချက်
 ညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“အဲ့သြလွန်းလို့ အဘလဲ
 ကြက်သေ သေနမိတယ်။ မျက်လှည့်
 ပြသလိုဖြစ်နေတာပေါ့။ အဲဒီမှာတင်
 နတ်ကနားလာကြည့်တဲ့ ပရိသတ်က
 တအဲ့တသြနဲ့ တဝေါဝေါ ဆူညံ
 သွားတာပဲလေ” ဘာသာကြီးမားတဲ့
 ဘုရားဆင်းတုတော်ကို သူ့ဘယ်လိုမှ
 ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝက်ယူထားစရာ မဖြစ်
 နိုင်ဘူးလေ။ ဒါနဲ့ သူက အဘဆီ
 လျှောက်လာပြီး တစ်သက်လုံးကိုးကွယ်
 မတောင့်မတနေရမယ်လို့ ပြောပြီး

ပေးလိုက်တာပဲ။ အဘလည်း ဘုရား
 ပင့်ပြီး ကြည်နူးသာယာစိတ်နဲ့ ပြန်လာ
 ခဲ့တာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဘုရားကို
 နောက်ကနေ မရမက လိုက်ဝယ်တဲ့
 လူတွေ မနည်းပါလားကွာ။ တော်တော်
 ငြင်းယူရတယ်ဟေ့”

“ဒါနဲ့ ဒီမိရောက်တဲ့အထိ
 ဘုရားလာဖူးတဲ့လူတွေ၊ လိုချင်တဲ့
 လူတွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခပ်နေလို့ ရဲကတောင်
 မသက်သိဖြစ်ပြီး လာစုံစမ်း သေးတယ်ကွ။
 အဘလည်း ကိုယ်နဲ့ ထိုက်တဲ့
 အမြတ်ဆုံးရတနာ မဟုတ် လားကွာ။
 ဘယ်ပေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ကဲ အဘအိမ်မှာ
 ကိုးကွယ်နေတဲ့ဘုရား ကတော့
 အဲဒီဘုရားပဲဟေ့။ ခုဆို
 သက်တမ်းငါးဆယ်ကျော်လာပြီပေါ့”

ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော်တို့
 လူငယ်တစ်သိုက်သည် အဘအိမ်မှာ
 ရာသက်ပန်ကိုးကွယ်ထားသော မြင်းသုံး
 ကောင်ခံဘုရားကို သတိပြုမိလာကြ
 တော့သည်။ ကြည်ညိုဆွမ်း ဝတ်ပြု
 မိတော့သည်။

အဘ၏ မွန်မြတ်သော
 စေတနာ၊ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု

ကြောင့်လား မသိ။ တစ်သက်တာမှာ
 ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်
 ခဲ့ရခြင်း မရှိပေ။ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်
 ကျန်းမာ ရှိခဲ့ရသည်။ ကျောင်းအုပ်
 ဆရာကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့
 ရသည့်အလျှောက် မိတ်ဆွေအပေါင်း
 အသင်း ကူညီမစမည့်သူ များပြားခဲ့
 လေသည်။ အငြိမ်းစား ယူသောအခါ
 တွင်လည်း စားစရာနေစရာ ကသိ
 လင်တ မဖြစ်ခဲ့ရှာသည်သာမက လျှောက်
 တန်းနိုင်အောင် ငွေပိုငွေလျှံ ရရှိခဲ့
 လေသည်။ ဒါကလည်း အဘ ယုံကြည်
 သစ္စာသတရား ဖြူစင်သော သီလ
 သမာဓိက အရင်းခံခဲ့လေသည်။

သို့သော် အဘဦးထွန်းဖေ၏

ဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်သည်
နေရာမှာ ရပ်တန့်မသွားသေးချေ။
ဆင် ဆယ်နှစ်ခန့်အကြာ အဘ
ငြိမ်းချမ်းစွာ ကွယ်လွန် အနိစ္စ
ဆက်သွားချိန်မှာ စတင်လေသည်။

အဘကွယ်လွန်သောအခါ
အဘကို ချစ်သော၊ လေးစားသော
အဖော်ကိုင်ဖက်များ၊ မြို့မိမြို့ဖများ၊
အသင်းသားကျောင်းသူဟောင်းများသည်
အမုန်းကို လိုလေသေးမရှိအောင်
သိပ်ကိုင်ပေးကြသည်။ စည်ကား
အိမ်ခြံကဲ့သို့လေသည်။

အဘ၏ရုပ်ကလာပ် မြေကျ
သောနေ့၏ ညသန်းခေါင်ယံအချိန်တွင်
ဆန်းသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်
လေသည်။

အဘ၏အိမ်သည် ညဉ့်နက်
သည်နှင့်အမျှ ဧည့်သည်များ တစ်စု
ကြွပါသွားလေသည်။ ဧည့်သည်
များကုန်သွားသောအခါ အဘ၏
အိမ်သည် အိမ်ရှေ့ဘေးခန်းတွင်
တစ်ချပ်ခင်းပြီး အနားယူနေ၏။
အိမ်တွင် အသုဘစောင့်သော ဆွေမျိုး
ဧည့်သည် များကနဲ အိပ်ပျော်

မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ ထိုစဉ်
မြင်းဟီးသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။
ဖျတ်ကနဲ မျက်လုံးအစုံပွင့်သွားကာ လန့်
ဖျပ်သွား၏။ သန်းခေါင်ယံအချိန်မှာ
ဘယ်က မြင်းဟီးသံပါလိမ့် ဒီ
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင်းမရှိ။ သူမသည်
ရုတ်တရက် ငုတ်တုတ်ထထိုင်မိ-
လျက်သား ဖြစ်သွားလေသည်။
အသံလာရာဘက်သို့ ရုတ်တရက်
လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဘုရားစင်အောက်မှ
ကြီးမားဖြူဖွေးသော မြင်းကြီးသုံးကောင်
ထွက်လာသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့
လိုက်ရတော့ သည်။ သူမသည်
မျက်တောင်ခတ်ရန်ပင် မေ့လျော့
သွားကာ ကြောင်အာ ဖြစ်သွားရလေ
သည်။

မြင်းဖြူကြီးသုံးကောင်ပေါ်တွင်
ယောက်ျားကြီး သုံးယောက်သည်...

“ငါတို့ တာဝန်ကျေပြီဟေ့”
ဟု အောင်မြင်ခန့်ညားသော
အသံကြီးများဖြင့် အော်ဟစ်ကာ
မြင်းကြီးများနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်မှ
ဆင်သွားလေသည်။ အံ့သြဖို့ကောင်း
သည်မှာ တစ်အိမ်လုံး မည်သူမျှ မနိုး

ကြပေ။ သူမသည် နေရာမှ ချက်ချင်း
ထကာ မြင်းကြီးများ ထွက်ခွာသွားရာ
နေရာသို့ လိုက်လံကြည့်ရှုရာ ခြံဝ
အရောက် ကြယ်ရောင်လရောင်များ
မှန်ယူယူအောက်ဝယ် ပျောက်ကွယ်သွား
လေသည်။

မြင်းဟီးသံ ယောက်ျားကြီးများ
၏ အော်ဟစ်သံသည် တိတ်ဆိတ်
နေသောညဉ့်ယံတွင် အိပ်ပျော်သူတိုင်း
နိုးလောက်ပေသည်။ သို့သော် မည်သည့်
အိမ်မှ ာမှ တုတ်တုတ်မှုမလှုပ်အောင်
အိပ် မာကျနေခဲ့ခြင်းက ပဟေဠိကဲ့သို့
ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မနက်မိုးလင်းခါမှ ကျွန်တော်
တို့အားလုံးသည် အံ့သြဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ
ဖြစ်ရပ်ဆန်းကို ကြားသိခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ဝေလွင်မြင့်မောင်

မိုးလေကင်းသော

“ကျွန်မပြောချင်တဲ့... အိမ်

“ပြောရမှာပေါ့... အိမ်ပိုင်း

တစ်ညနေ၌ ကျွန်ုပ်၏
ဗေဒင်ဟောခန်းရှိရာ ယုဇန ဥယျာဉ်

ထောင်ရေးဆိုတာ၊ အိမ်ထောင်သယ်
တိုင်းရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပါဆရာ...

အိမ်ရယ်... အိမ်ထောင်ရေးကို ဗေဒင်
အရပဲကြည့်ကြည့်၊ ဘာနဲ့ပဲတိုင်းတာ

မြို့တော် A - 7 လမ်းသို့ မိတ်
ဆွေကြီးဒေါ်ဝိုင်းအိမ်တစ်ယောက်

ကျွန်မတို့ဝန်းကျင်မှာ အိမ်ထောင်ရေး
အမျိုးမျိုးကို တွေ့မြင်ရတယ်”

တိုင်းတာ အရေးကြီးတာ နားလည်မှု၊
နားလည်မှုတစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက်

တစ်စုံ တစ်ရာကို
ဦးစားတွေးတောလေဟန် ဖြင့်

ကျွန်ုပ်လည်း အလိုက်တသင့်
ခေါင်းညှိလိုက်၏၊ ဒေါ်ဝိုင်းအိမ်သည်

မပေးနိုင်ရင် ဘယ်မှာလာပြီး သာယာတဲ့
အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်တော့မလဲ”

ရောက်ရှိလာပေ၏။ ကျွန်ုပ်စားရန်
ကွမ်းယာတစ်ထုပ်ကို လှမ်းပေးရင်း

ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို မော့သောက်ပြီး
“ကျွန်မတို့မြန်မာလူမျိုးတွေ...

ဝါးနေသောကွမ်းကို ကျွန်ုပ်
တွေးထုတ်လိုက်ပြီး ရေခွေးကြမ်း တစ်

ပြုံး လေ၏။ ဒေါ်ဝိုင်းအိမ်
အမောပြေသောက် ရန်

ထိမ်းမြားလက်ထပ်ကြတာ ကွဲကွာဖို့မှ
မဟုတ်တာ သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး

ခွက်ကိုမော့သောက်လိုက်လေ၏။
“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ...”

ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ကျွန်ုပ်ငဲ့
ပေးလိုက်၏။

မိုးမြေကျပေါင်းသင်းဖို့ဘဲမို့လား...
ဒေါ်ဝိုင်းအိမ်၏ တန်ဖိုးရှိသော

ခင်ဗျားပြောခဲ့သလို လက်ထပ်ထိမ်းမြား
ကြတာ၊ ကွဲကွာဖို့မှမဟုတ်တာ... ကံ

“ဒေါ်ဝိုင်းအိမ်... ခင်ဗျားလာ
တည်းက အကြောင်းအရာတစ်ခုကို

စကားကို ကြားရတာ မင်္ဂလာရှိပါ၏။
“ဆရာတို့...ဗေဒင်ပညာအရ

တရားအရ ဖူးစားဆုံလို့...
ကြင်ဖက်ကြတာပဲ၊ ဘစ်ဦးနဲ့

ဆုံးစား အဖြေရှာနေတာ၊ အခုချိန်အထိ
ပြောနိုင်မလား”

ထိမ်းမြားလက်ထပ်တဲ့အခါ ပြီးတော့ ခိုင်
မြဲတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်ဖို့ ဘာတွေလို

တစ်ဦးအနစ်နာအခွံတာခံရမယ်၊ ဒီတော့
ချစ်လို့ပဲညားညား၊ မချစ်လို့ပဲညားညား

“ဝန်ခံပါတယ်... ဆရာ၊ ကျွန်မ
အခုဦးစားနေတာ၊ တခြားမဟုတ်ဘူး

အပ်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာကို
ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မှတ်သားနိုင်အောင် ပြောပြ

အိမ်ထောင်တစ်ခုခိုင်မြဲဖို့ ဗေဒင်အရ နည်း
ပညာတွေ ရှိပါတယ်”

အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ”
ကျွန်ုပ်သည် ဒေါ်ဝိုင်းအိမ်၏

ပေးပါ...ဆရာ”
ကျွန်ုပ်သည် ကွမ်းတစ်ယာကို

ဒေါ်ဝိုင်းအိမ်တစ်ယောက် စာ
အုပ်နဲ့ဘောပင်ကို အသင့်ပြင်ထားလိုက်

အကြောင့် မျက်လုံးမျက်ဆန်များပင်
ပြောင်သွားလေ၏။ အကဲခတ်မည့်သော

ထုတ်ဝါးပြီး ဒေါ်ဝိုင်းအိမ် မေးသော
လာသော အမှုကိစ္စကို ဖြေရှင်းရလေ

၏။ ကျွန်ုပ်လည်ချောင်း တစ်ချက်ဟန်ပြီး
“ဦးသာ၊ စိန်ပန်း၊ ဒါနိုးလှ၊

ဒေါ်ဝိုင်းအိမ်က ချက်ချင်းဆိုသလိုပင်

တော့မည်။

ကိုရှာ ဒီလင်္ကာက အိမ်ထောင်ဖက်၊

အိမ်ထောင်ရန်ဖက် အဟောကြတော့
မေ့၊ သောက၊ အင်းဝ၊ ရာဇာ လှိုက်တယ်
ဝါခေါင်၊ ဝါဆို တော်သလင်း၊ နတ်တော်၊
ပြာသို၊ တပေါင်း၊ ဒီလတွေတော့ ထိမ်း
မြားလက်ထပ်ရင် ရှောင်ပေါ့၊ ကျန် ၆
လကိုတော့ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြုလို့
လောကီကျမ်းများက အဆိုရှိတယ်”

“ဆရာပြောတာတော့ ဟုတ်ပါ
ပြီ အကယ်၍များ ကံတရားက အိမ်
ထောင်ရန်ဖက်တွေဖြစ်မယ်၊ ရှောင်ရမယ့်
လတွေမှာ မင်္ဂလာပြုမယ်ဆိုရင်ရော
ဘာတွေလုပ်သင့်သလဲဆရာ”

ဒေါ်ဝင်းအိမ်မေးလာသော မေး
ခွန်းကို ကျွန်ုပ်ဖြေရလေ၏။

“ဒေါ်ဝင်းအိမ် ခင်ဗျားမေးတာ
သဘာဝကျတယ် နည်လမ်းလည်း ရှိပါ
တယ် (၇) ရက်သားသမီး အိမ်ထောင်
ရေးခိုင်မြဲဖို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးရဲ့ နေ့နံ
ပန်းတွေ၊ အညွန့်တွေကို နေအိမ်ဘုရား
မှာ အမြဲလှူမေးရတယ်”

မွေးနံဂြိုဟ်ထောင့် တွေမှာ
လည်း ပေါင်းလှူနိုင်တယ်”

“ဆက် ပြောပြပေးပါဆရာ”

“ပြောရမှာပေါ့ ဒေါ်ဝင်းအိမ်ရယ်

တချို့သူတွေဆို ချစ်ခင်စုံဖက်ဖို့ အတွက်
စွယ်တော်ရွက်ပေါ်မှာ နေ့နံအမည်တွေ
ရေးပြီး ခေါင်းအုံးအောက် ဒါမှမဟုတ်
အိပ်ရာအောက်တို့မှာထားအိပ်တယ်၊
မေတ္တာပို့ဆုတောင်း စသဖြင့်ပေါ့ဗျာ”

“အိမ်ထောင်သည်တွေလည်း
ဒီလိုမျိုးနည်းတွေလုပ်လို့ရပါတယ်”

ရေခွေးကြီးတစ်ခွက်ကို ကျွန်ုပ်
မော့သောက်ပြီး အတန်ကြာမှ

“အိမ်ထောင်ကျလို့ ကိုယ့်အိုး
ကိုယ့်အိမ်မှာ မိမိတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးရဲ့
မွေးနံအသားကို ပေါင်းပြီး ဘုရားရုပ်ပွား
တော်ထုလုပ်ပြီး ကိုးကွယ်နိုင်တယ်၊
မေတ္တာသုတ်နဲ့ ၂၄ ပစ္စည်း ပဋ္ဌာန်းများ
များရွတ်ဖတ်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ
ပြီးတော့ ဘုရားမှာ သစ္စာပန်း၊ အောင်
သပြေ၊ ပိတောက်ပန်းတွေ လှူနိုင်ရင်
အကောင်းဆုံးပေါ့ ဒေါ်ဝင်းအိမ်”

“ဆရာ . . . ဆီက အခုလို
ပြည်ပြည်စုံစုံ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်
ဆရာ၊ ကျွန်မတို့မလေးတစ်ယောက်ပေါ့
အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေဖြစ်နေတာ၊
ဆရာပြောတဲ့နည်းအတိုင်း သူ့ကိုဆင့်ပွား
ပေးလိုက်မယ်။ ကောင်းတယ်မို့လား

ဆရာ”

“ကောင်းပါပေ... ဒေါ်ဝင်းအိမ်
ရယ် သူတစ်ယောက်ရဲ့အခက်အခဲကို
ဖြေရှင်းပေးနိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ကူညီတာ
မင်္ဂလာတစ်ပါးဗျာ”
ကျွန်ုပ်စကားဆုံးတော့

“ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး
ဆရာ”

“နေပါဦး ဒေါ်ဝင်းအိမ် . . .
ကျွန်တော်ပြောတာ မပြည့်စုံသေးဘူး
စောစောက ခင်ဗျားပြောတဲ့ တူမလေးနဲ့
သူ့အမျိုးသား မွေးသက္ကရာဇ်ကို သိလား
ဒေါ်ဝင်းအိမ်တစ်ယောက်
ကျွန်ုပ်စကားကိုကြားတော့ ဝမ်းသာ
အားရဖြင့်

“သိပ်သိတာပေါ့ ဆရာရယ်
သိပ်သိတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်လည်း ကွမ်းတစ်ယာကို
ထုတ်ဝါးလိုက်ပြီး

“ကိုင်း . . . ကောင်းပြီးဗျာ
ခင်ဗျားလဲ ဗဟုသုတ မှတ်သားရအောင်
ကျွန်တွက်ပြမယ်၊ ခင်ဗျားတူမယောက်ျား
ရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ် ၁၃၄၀ ကို ၇ နဲ့စား
“၃” ကြွင်းရတယ် ခင်ဗျားတူမက ၁၃၄၀

ဆိုတော့ ၇ နဲ့ပဲစား “ဝ” ကြွင်းဗျ ကိမှာ
ကြည့်”

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါ်ဝိုင်းအိမ်
နားလည်အောင် စာရွက်ပေါ်၌ ချတွက်
ပြလေ၏။

ယောက်ျား (၃) ကြွင်းမူလမဟာဘုတ်

	၀	
၂	၅	၁
၆	၃	၄

	ထူ	
ကြီး	ပွဲ	အောင်
သူ	စစ်	လဲ

မိန်းမ (၀) ကြွင်း
မူလမဟာဘုတ်

	၄	
၆	၂	၅
၃	၀	၁

	လဲ	
သူ	ကြီး	ပွဲ
စစ်	ထူ	အောင်

“ယောက်ျားလေးရဲ့ မဟာ
ဘုတ်ခွင်မှာ ပုတီးဘင်္ဂမရဏ အရပ်မှာ
သောကြာရှိမယ်၊ အဲဒီ သောကြာရှိတဲ့
အရပ်မှာပဲ မိန်းကလေး မဟာဘုတ်ခွင်
မှာ အင်္ဂါရှိခဲ့ရင်၊ အိမ်ထောင်ရေး
မသာယာဘူးပေါ့ဗျာ တစ်မျိုးမဟုတ်
တစ်မျိုး စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ကြုံတွေ့ရ
တတ်တယ် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း
ပူပင်ရတတ်တယ်ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်လိုက်လေဆရာရယ်
အခုလဲ သူတို့ဆရာပြောသလို ဖြစ်နေ
ကြတာပဲမို့လား၊ ပြီးတော့ သူတို့လိုပဲ
အခြားအိမ်ထောင်သယ်တွေဆို ဘယ်လို
သိနိုင်ပါလဲဆရာ”

“စောစောက ကျုပ်ပြောသလို
ပေါ့ (၇)ရက်သားသမီးမည်သူမဆို မွေး
သက္ကရာဇ်ကို (၇)နဲ့စားပြီး မူလမဟာ
ဘုတ်တိုင်ကို ကြည့်ပေါ့”

ဝါးနေသောကွမ်းကို ထွေးခံ
အတွင်းသို့ ထွေးပြီး ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်

မူတ်သောက်ရင်း ကျွန်ုပ်အမောဖြေလိုက်
ပြီးမှ

“ခင်ဗျားတုမလေးလို အကြွင်း
တူတဲ့ အိမ်ထောင်သယ်များရော၊
နောက်တစ်ခုက ယောက်ျားလေးရဲ့
မဟာဘုတ်ခွင် ပုတီး၊ ဘင်္ဂ၊ မရဏ မှာ
မိန်းကလေးရဲ့ မဟာဘုတ်ခွင် အင်္ဂါရှိနေ
ရင်လဲ အိမ်ထောင်ရေး မသာယာတတ်
ဘူး။

ဒီထက်ပြည့်စုံအောင်ပြောရ ရင်
ယောက်ျားလေးရော မိန်းကလေးရဲ့ မဟာ
ဘုတ်ခွင်မှာ အင်္ဂါ ၃ နဲ့ သောကြာ ၆
ဟာ ပုတီး၊ ဘင်္ဂ၊ မရဏ အရပ်တွေမှာ
ရှိခဲ့ရင် အိမ်ထောင်ရေး မသာယာတတ်
ဘူး အပူပင်များတတ်တယ်လို့ မှတ်ထား
ဦး”

“ဆရာရယ် မေးလက်စနဲ့ မေး
ပါရစေ (၇)ရက်သာသမီး မည်သူမဆို
အိမ်ထောင်ရေး အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့
ရင် ဆရာပြောတဲ့ ယတြာတွေ လုပ်လို့
ရတာပေါ့နော်”

“ရပါကောလား... ဒေါ်ဝိုင်း
အိမ်... ရယ်... သိပ်ရတာပေါ့ဗျာ”
စကားဆုံးတော့ ထုံးစံအတိုင်း

ကျွန်ုပ်သောက်ရန် ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် ချင်လို့ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ရောက်လာလေ အကြောင်း တွေးနေပေတော့၏။
ငဲ့ပြီး ဒေါ်ဝိုင်းအိမ်ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ပြန်သွား ဦးအုံး၊ ကျွန်ုပ်ကွမ်းတစ်ယာကို ထုတ် လင်းမြတ်မင်းအိမ်
လေ၏။ ကျွန်ုပ်ထံဘယ်နေ့ ဘာတွေ့သိ ဝါးရင်း မိတ်ဆွေကြီးဒေါ်ဝိုင်းအိမ်

ဖူးစာရယ်အတုံးကြီးနဲ့မှဖက်ရသလား

လောကတွင်ချမ်းသာကြီးပွားတိုးတက်ပေရန်

လောကီ ကောလိခခြင်း အဓိဋ္ဌာနဝင်္ဂါ

ဟိန္ဒူဝေဒနာချာန်

တစ်နေ့တွင် စာရေးသူအိမ်ကို
ဓမ္မမိတ်ဆွေကြီး ဦးတင်ရည် ရောက်ရှိ
လာပြီး သူ့လက်ထဲတွင် စာရွက်တစ်ရွက်
ကိုင်လာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ “ကို
ကျော်ရေ ခင်ဗျားကို ပြောရောရိလို့ လာခဲ့
တာပါ။ တစ်ခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။
ဟောဒီစာရွက်က ကောလီချေနည်း။
တစ်နည်းအားဖြင့် ဘုရားဂုဏ်တော် (၉)
ပါး ပုတီးစိပ်နည်ပေါ်မှာ အဲဒါကျွန်တော်
ရထားတာကြာပြီ အဲဒီနည်းအတိုင်း ပြု
လုပ်ခဲ့တာ အောင်မြင်တယ်လို့ သာသနာ
ပြုရတယ်။ အဲဒီစာရွက်ကို မိတ္တူကူးပြီး
နီစပ်ရာ အပေါင်းအသင်းများကိုလည်း
ဝေတယ်ဗျာ။

“ကိုကျော်အနေနဲ့ အများပြည်သူ
စာဖတ်ပရိတ်သတ်များ သိအောင် မဂ္ဂဇင်း
ထဲမှ ဆောင်းပါးရေးပေးရင် ပိုပြီးအကျိုးရှိ
မယ်လို့ထင်လို့” ဟု ပြောသဖြင့် စာရေး
သူလည်းကောင်းရည် လာပေးသော စာရွက်
ခေါင်းစဉ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ (နဝရတ်
သိန္နိဂုဏ်တော် ပုတီးစိပ်နည်း၏ ကောလီ
ချေခြင်း အဓိဋ္ဌာန်စခန်း) ဟုရေးသားထား
သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထို့နောက် စာ
များကို ဆက်လက်ဖတ်ကြည့်ပြီး

အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရပါသည်။
ဓမ္မမိတ်ဆွေ (တနင်္လာနေ့တွင်
ဆံတော်ရှင်ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏
ဧကရာဇာကို မှန်တန်ဆောင်းအတွင်းမှ
ကကုသန်ခြတ်ဘုရား (မကိုင်ဆောင်း)
ဆင်းတုတော်အား ဦးစွာဝတ်တူးပူဇော်၍
(ယာဘက်)လက်တော်ကို သေချာစွာ
ဖူးမျှော်ကာ ကောလီချေခြင်းအတွက်
တင်ပြလျှောက်ထားရပါမည်။

လျှောက်ထားရမည်မှာ (မိမိ
နာမည်ထည့်ပြောရန်)

အရှင်ဘုရားတပည့်တော်၏
ဘဝတွင် အခက်အခဲ အကြပ်အတည်း
အနှောင့်အယှက် ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှု ကြုံလ်
ဆိုးကြုံလ်ညံ့အပေါင်းမှ လွတ်ကင်း၍
စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း ကိုယ်၏ချမ်းသာခြင်း
ဖြင့် ပြီးပြည့်စုံကာ ပြောဆိုကြစည် လုပ်
ကိုင်သမျှ အောင်မြင်၍ လျှောက်ထားသော
ပြုနိုင်စေရန် ဂြိုဟ်တိုင်အလိုက် ဘုရား
ဂုဏ်တော်များကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်၍
ကောလီချေခြင်းအမှုကို ပြုရခြင်း
ဖြစ်ပါသည်ဘုရား။

အထက်ပါဖော်ပြပါအတိုင်း
လျှောက်ထားပြီး ရွှေတိဂုံစေတီတော်အား

လက်ယာရစ် ရစ်ပါ။ အောက်ပါအတိုင်း
အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ရပါမည် (လက်ယာရစ်
ဆိုသည်မှာ၊ မိမိ၏ လက်ယာကိုဆိုသ်
ခြင်းမဟုတ်ပါ။ မှန်တန်ဆောင်းလေး
အတွင်း ပူဇော်ထားသော မြတ်စွာဘုရား
၏ ယာဘက်မှ လက်တော်မှစ၍ ရွှေတိ
ဂုံဘုရားကြီးအားရစ်ပတ် ပူဇော်ခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။

နမူနာပုံစံ

အနောက်စာမျက်နှာတွင်ကြည့်ပါ

- ပထမရက် - ကောလီချေခြင်း
ပြုလုပ်ရန် (သောမအရပ်)
တနင်္လာနေ့ (ကော)အတွက်တစ်နေ့
တည်းအပြီးပြုလုပ်ရန်
(၁) တနင်္လာဂြိုဟ်တိုင်ရှေ့တွင်
(လောကဝိဒ္ဓ) ဂုဏ်တော်ရွတ်ဆို၍ ပုတီး
(၁၅)ပတ်စိပ်ပါ။
(၂) ကြာသပတေးဂြိုဟ်တိုင်ရှေ့တွင်
(ဘဂဝါ) ဂုဏ်တော်ရွတ်ဆို၍ ပုတီး (၁၉)
ပတ်စိပ်ပါ။
(၃) ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်တိုင်ရှေ့တွင် (သတ္တာ
ဒေဝမနုဿာန်) ဂုဏ်တော်ရွတ်ဆို၍
ပုတီး (၁၇)ပတ်စိပ်ပါ။

၄) သောကြာဂြိုဟ်တိုင်ရှေ့တွင် (ပိဋကသမ္မန္တော) ဂုဏ်တော်ရွတ်ဆို၍ ပုတီးစိပ် (၂၁) ပတ်စိပ်ပါ။

ဤအပိုင်းမှာ တနင်္လာနေ့တွင် ပြုလုပ်ရမည် အဓိဋ္ဌာန်ပြီးသွား၏။

အဘိဓာန်ကောလိဒေါင်းပြုလုပ်ရန် (ပါပအရပ်)

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ (လီ) အတွက် ဆက်သိုင်း (၁၂၀၀) နာရီမကျော်ပြီး အပြီး ပြုလုပ်ပါ (၁၂၀၀) နာရီကျော်ပြီး ရာဟု အချိန်သို့မကူးစေရန် သတိပြုပါ။

ဓမ္မမိတ်ဆွေသည် (ဗုဒ္ဓဟူးနေ့) သွင် အထက်ဖော်ပြပါ အရှေ့ဘက်မှန် အနံဆောင်းအတွင်းရှိ ကကုသန်မြတ်စွာ သရားထံသို့ တစ်ဖန်သွားရောက်ဖူးမျှော် ဦး ဆက်လက်ပြုလုပ်ရန် ကျန်ရှိနေသော (၁) အတွက် ခွင့်ပြုချက်တောင်းခံပါ။

လျှောက်ထားပုံမှာ (မိမိနာမည်) ဆိုရန်)

အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ကောလိဒေါင်း အဓိဋ္ဌာန်ပြုလုပ်ရန် အသိပေးပြော (လီ) အတွက် ဆက်လက်၍ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်နှင့် ပြုပါဘုရား။

အထက်ပါအတိုင်း လျှောက်ထားပြီး နောက် အောက်ဖော်ပြပါ ဂြိုဟ်စဉ် အတိုင်းလိုက်၍ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါ လက်ယာရစ်သော ရစ်ရပါမည်။

(၁) တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်တိုင်ရှေ့တွင် (သမ္မာ သမ္ဘာဓမ္မ) ဂုဏ်တော်ကိုရွတ်၍ ပုတီး (၆) ပတ်စိပ်ပါ။

(၂) ငွေဂြိုဟ်တိုင်ရှေ့တွင် (ဗုဒ္ဓေါ) ဂုဏ်တော်ကိုရွတ်ဆို၍ ပုတီး (၁၀) ပတ်စိပ်ပါ။

(၃) အင်္ဂါဂြိုဟ်တိုင်ရှေ့တွင် (အနတ္တရော ပရိသမ္မေသာရထိ) ဂုဏ်တော်ရွတ်၍ ပုတီး (၈) ပတ်စိပ်ပါ။

(၄) ရာဟုဂြိုဟ်တိုင်ရှေ့တွင် (သုဂတော) ဂုဏ်တော်ကိုရွတ်ဆို၍ ပုတီး (၁၂) ပတ်စိပ်ပါ။

(၄) ခုမြောက်ရာဟုဂြိုဟ်တွင် ရှေ့တွင် ပုတီးစိပ်ခြင်းပြီးဆုံးသောအခါ ၎င်းရာဟုဂြိုဟ်တိုင်၏ မြောက်ဘက်ရှိ ဖွဲ့ပုံသဏ္ဌာန် အောင်မြေနေရာကို သွားရောက်ပြီး အလယ်တည့်တည့်အောင်မြေ ကိုနင်း၍ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏ သပိတ်မှောက် အထက်ပန်းဆွဲအောက်ရှိ လေးထောင့်ကွက်ပုံသဏ္ဌာန် (စေတဝ) အကွက်ရာကိုကြည့်ခါ အသက်အဝ

ရှုလျက် အသက်အောင့်ပြီး မျက်တောင် မခတ်ဘဲ (၉) ကြိမ်တိတိ (စေတဝ) ကို ရွတ်ဆိုပါ ၎င်းနောက်မိမိလိုရာ ဆုတောင်း ပါ ဆုတောင်းပြည့်ဝပါလိမ့်မည်။

နဝင်းကျေစေရန်

၎င်းဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာပင် ဓမ္မမိတ်ဆွေတို့၏ မွေးနေ့အလိုက် တစ်နည်း ဖြင့် မိမိ၏မွေးနေ့အလိုက် နဝင်းကျေရာ အရပ်ကိုရွေးချယ်၍ ထိုအရပ်တွင် ဂြိုဟ်တိုင် ရှေ့တွင် (အရဟံ) ဂုဏ်တော်ကို ရွတ် ဆို၍ ပုတီး (၂၇) ပတ် ထပ်စိပ်ပါ။
(၁) တနင်္ဂနွေ သား/သမီးများ ရာဟု ဂြိုဟ်တိုင်ရှေ့တွင် စိပ်ရမည်။

တနင်္ဂနွေ ၁ ရာဟု ၈ + ၉
(၂) တနင်္လာ သား/သမီးများ စနေဂြိုဟ် တိုင်ရှေ့တွင် စိပ်ရမည်။

တနင်္လာ ၂ စနေ ၇ + ၉
(၃) အင်္ဂါ သား/သမီးများ သောကြာဂြိုဟ် တိုင်ရှေ့တွင် စိပ်ရမည်။

အင်္ဂါ ၃ သောကြာ ၆ + ၉
(၄) ဗုဒ္ဓဟူး သား/သမီးများ ကြာသပတေး ဂြိုဟ်တိုင်ရှေ့တွင် စိပ်ရမည်။

ဗုဒ္ဓဟူး ၄ ကြာသပတေး ၅+၉
(၅) ကြာသပတေး သား/သမီးများ ဗုဒ္ဓဟူး

ပြီဟ်တိုင်ရေတွင် စိပ်ရမည်။

ကြာသပတေး ၅ ဗုဒ္ဓဟူး ၄+၉
(၆) သောကြာ သား/သမီးများ အင်္ဂါဂြိုဟ်
တိုင်ရေတွင် စိပ်ရမည်။

သောကြာ ၆ အင်္ဂါ ၃ + ၉
(၇) စနေ သား/သမီးများ တနင်္လာဂြိုဟ်
တိုင် ရေတွင် စိပ်ရမည်။

စနေ ၇ တနင်္လာ ၂ + ၉
နဝရတ်သိဒ္ဓိ ဂုဏ်တော်ပုတီး
စိပ်နည်း၏ (ကောလီချေခြင်း) အဓိဋ္ဌာန်
စခန်း သိပ္ပံနည်းကျသော ဗုဒ္ဓတရားတော်
အရ လူကိုမည်သူမျှ ဖန်ဆင်းထားခြင်း
မဟုတ်ဘဲ၊ မိမိကိုယ်ကို မိမိကသာ
ဖန်ဆင်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မိမိက
ဖန်ဆင်းသည့် ကိရိယာမှာမူ ကုသိုလ်နှင့်
အကုသိုလ်ပင်ဖြစ်သည်။ ငွေကုန်ကြေးကျ
အသက်သာဆုံး အထိရောက်ဆုံးနည်း။
ကုသိုလ်များများ အမြဲရနေလိုလျှင် ဗုဒ္ဓ
ဂုဏ်တော် ဗုဒ္ဓမဏ္ဍာန် ဂါထာတို့ကို ရွတ်
ဖတ်ပွားများခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်စခန်းဝင်ခြင်း၊
တရားထိုင်ခြင်း တို့ဖြင့် ကုသိုလ်ခွန်အား
များရှိနေပါလျှင်၊ အကုသိုလ်များ မဝင်
ရောက်နိုင်ဘဲ အန္တရာယ်များမှ ကင်းလွတ်
ပါသည်။

(မှတ်ချက်) ကောလီချေခြင်း အဓိဋ္ဌာန်
စခန်းသည် ရွှေတိဂုံဘုရားကို (၂) ရက်
သာသွားရပါမည်။ တနင်္လာနေ့နှင့် ဗုဒ္ဓဟူး
နေ့ဖြစ်ပါသည်။ နံနက်စောစော သွား
ရောက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပါက ပို၍ကောင်းပါ
သည် အချိန်နာရီ မသတ်မှတ်ပါ။ သို့သော်
ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သည့်နေ့ကျလျှင်
(၁၂:၀၀)နာရီကျော်လို့မရပါ။ (၁၂:၀၀)
နာရီကျော်ပါက ရာဟုအချိန်သို့ရောက်
သွားလို့ဖြစ်ပါတယ်။ အကောင်းဆုံး
ကတော့ (၂) ရက်စလုံး စောစောသွား
စောစောအဓိဋ္ဌာန်ဝင်၊ စောစောပြီးသွား
ပါက (၂)ရက်စလုံး (၁၂:၀၀) နာရီ
နောက်ကျပါက ပို၍ကောင်းမည်စာရေး
သူ ယူဆမိပါသည်။

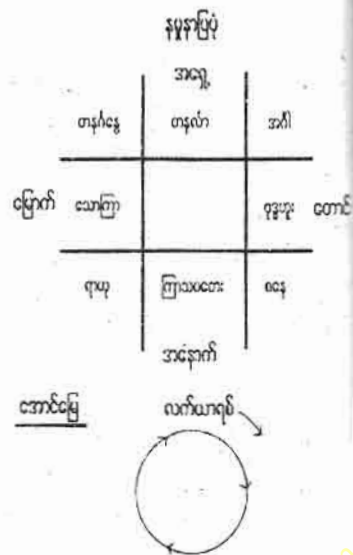
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လိုသော ဓမ္မ
မိတ်ဆွေသိထားရန်မှာ ပထမ (၁)ရက်
တနင်္လာနေ့သွားပြီး နောက်ဝင်မည့်ဗုဒ္ဓဟူး
နေ့ကို မဝင်ဖြစ်ခဲ့ပဲ မိမိကြံစည်လုပ်ကိုင်
ထားသမျှ အကြောင်းအရာတို့သည်
မပြည့်စုံ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် လွှဲ
ချော်ခဲ့ရသူဟု အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့ကြသူများက
ကိုယ်တွေ့ပြောပြလို့ သိခဲ့ရပါသည်။ ဓမ္မ
မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့ (ဤကောလီချေခြင်း

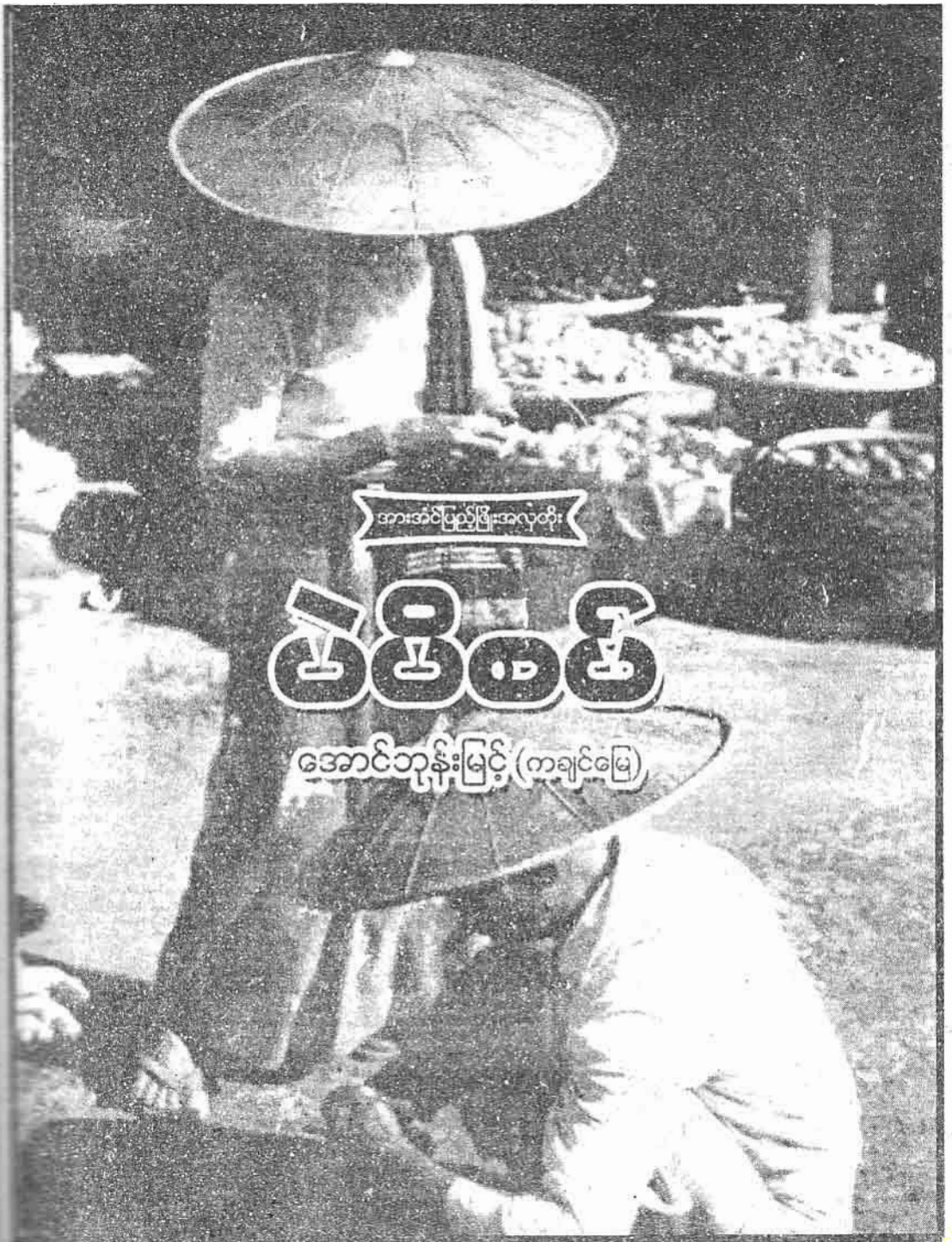
အဓိဋ္ဌာန်သည်) လက်တွေ့အကျိုး
သည်ဖြစ်၍ ကိုယ့်တွေ့လုပ်ကြပါ အမှန်
မချ ချမ်းသာသူခ ရရှိမည်မှာ အမှန်မတူ
ဖြစ်လေတော့သည်။

(ကိုးကား)
ကျေးဇူးတော်ရှင်ဆရာတော်ဦးဝိမလင်္ခ
တပည့်ရင်း ဆရာဦးသောင်းဆွေ ကိုယ်
တိုင်လမ်းညွှန်၍၊ နည်လမ်းကောင်းများ
ပေးသည်။

လုပ်ငန်းအစီအစဉ်များကို ဖော်ပြ၍၊ ပိုင်
ခြားဆောင်းရွက်စေရန် ဓမ္မဒါန စာရွက်

ဟိန်းထက်ချာန်

အားအပ်ပြန်ပြီးအလုပ်တိုး

အိမ်

အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

ပဲအမျိုးမျိုး

ပဲကို လူမျိုးတိုင်း ကြိုက် နှစ်သက်ကြ၏။ ပဲတွင် အာဟာရဓာတ် မျိုးစုံ ပါဝင်ထားသဖြင့် ခွန်အား၊ စွမ်းအား ကို ဖြစ်စေသည့်ပင် ကျန်းမာရေးအတွက် လွန်စွာအရေးပါသော သဘာဝကာကွယ် ဆေးများကိုလည်း ရရှိစေနိုင်သည်။

မြန်မာတို့ လွန်စွာအရေးပါသော ပဲအမျိုးမျိုးတွင် အာဟာရစွမ်းအားပြည့်စုံ သည်ချည်းဖြစ်ပြီး လူကျန်းမာရေးအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော သဘာဝစွမ်းအား ဓာတ်နှင့် အာဟာရဓာတ်စာများကိုပဲက ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ တွင် ကျန်းမာရေးနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာဖွံ့ဖြိုးရေး အတွက် အကျိုးရှိစေပြီး အလွယ်တကူ ဝယ်ယူစားသုံးနိုင်သည့် ကုလားပဲ၊ ပဲကြီး၊ ပဲနီလေး၊ ပဲဝါလေး၊ ပဲလွန်း၊ ပဲဒီစိမ်း၊ စွန်တာနီပဲ၊ မတ်ပဲ၊ ပဲစင်းငုံ၊ ပဲကတ္တီပဲ၊ ပဲလိပ်ပြာ၊ ပဲထောပတ်၊ ပဲဝိစပ်များကို ဟင်းသီးဟင်းရွက်များနှင့်ဖြစ်စေ သား၊ ငါး၊ ပုစွန် တစ်မျိုးမျိုးနှင့်ဖြစ်စေ ဖွယ်ဖွယ်ရာ ရာ ရောနှောချက်ပြုတ် စားသောက်ခြင်း ဖြင့် အာဟာရအာနိသင်ပေါင်းစုံကို လုံ လောက်စွာ ရရှိစေနိုင်သည်။

ပဲ၏ အာနိသင်သည် မောပန်း

ခြင်းကို ကာကွယ်ပေးခြင်း။ ကုန်ဆုံးသွား သော ခွန်အားများကို ပြန်လည်ဖြည့် ဆည်းပေးခြင်း။ ကိုယ်ခန္ဓာစွဲစွဲမှုကို တိုး တက်ဖွံ့ဖြိုးကြံ့ခိုင်စေခြင်း။ ရောဂါဘယ အမျိုးမျိုးကို ကာကွယ်တားဆီးတိုက် ထုတ်ပေးနိုင်ခြင်း။ လူကိုကျန်းမာနုပျို့စေ နိုင်သည့် သဘာဝဓာတ်ပစ္စည်းများ စုံလင် စွာပါရှိခြင်း။ ပျော်ဝင်မပျော်ဝင်နိုင်သော ဖိုင်ဘာအမျှင်ဓာတ်များ လုံလောက်စွာ ပါရှိခြင်း။ အိုခြင်း၊ နာခြင်းကိုဖြစ်စေနိုင် သော ဓာတ်တိုးပစ္စည်းများကို တားဆီး ပေးနိုင်သော ANTI OXIDANTS များပါဝင်ခြင်း။ ကယ်လိုရီကစီဓာတ်နှင့် ပရိုတင်း အသားဓာတ်ပေါကြွယ်ဝစွာ ပါရှိနေခြင်း။ ကျန်းမာရေးအတွက် လွန် စွာအရေးပါသည့် PHYTOESTRO- GEN အခြားဓာတ်များ စုံလင်စွာ ပါဝင် ခြင်းများ ဖြစ်လေသည်။

ပဲသည် အဆီအငန်နှင့် ကျန်း မာရေးအတွက် ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးဖြစ် စေမည့် ဓာတ်ပစ္စည်းများနှင့် လူကို အန္တရာယ်ဥပါဒ် သက်ရောက်စေမည့် အဆိပ်အပြင်းများ မပါဝင်သဖြင့် ကျန်းမာ

အသက်ရှည်အတွက် အားထားရသော အစားအစာဖြစ်သည်။ ပဲကိုနေ့စဉ် စားသုံး ပေးသူများ၌ ကျန်းမာခြင်း၊ အသက်ရှည် ခြင်း၊ ရောဂါဘယ ကင်းစေးစေခြင်း ဟူသော ဆုလာဘ်များနှင့် ပြည့်စုံနိုင်လိမ့် မည်။

ပဲဝိစပ်

ပဲမျိုးစုံတွင် ပဲဝိစပ်သည် ရောဂါ အမျိုးမျိုးကို ကာကွယ်တားဆီးပေးနိုင်ပြီး ကျန်းမာရေးအတွက် အလွန်ရေပန်းစား လှကြိုက်များသော စုံပါပဲမျိုးဖြစ်လေ၏။ ပဲဝိစပ်ကို အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်ကြပြီး အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြုလုပ်စားသုံးကြသော တရုတ်လူမျိုးတို့က ပဲဝိစပ်ကို ကျန်းမာ ရေးနှင့် အာဟာရဓာတ်စာအတွက် ထွန်းလင်းတောက်ပသည့် ဆေးဓာတ်စာ အပေါင်းတို့၏ နတ်ဆေးအကရာဇ် ဘုရင် ဖြစ်သည်ဟု ဂုဏ်ယူတင်စား ခေါ်ဆိုကြ လေသည်။

ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး ကြိုက်နှစ် သက်သည့် ပဲဝိစပ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပဲပြားကို ရှေးပဝေသဏီကတည်းက တရုတ်တို့က 'စတင်တီထွင် စားသုံးလာ

ခဲ့သော အစားအစာဖြစ်သည်။ ပဲပြားကို တရုတ်လူမျိုးတို့က “တို့ဖူး” ဟု ခေါ်ကြ၏။ တို- သည် ပဲဟူ၍ အနက်ရပြီး၊ ဖူး- သည် ပြုပြင်ထားသော စားစရာ ယိုဟူ၍ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ “တို့ဖူး” ဆိုသော ခေါ်ဟာရအဓိပ္ပာယ်သည် ပဲယိုဟူ၍ ဖြစ်သည်။ မြန်မာတို့က တိုဟူး (သို့) ပဲပြား ဟူ၍ ခေါ်ဆိုကြသည်။

ပဲပိစပ်ဖြင့် ပြုလုပ်ပြုပြင်ထားသော အစားအစာများထဲတွင် ကျန်းမာရေးကို အထောက်အကူပြုသော ဓာတ်ပစ္စည်းများနှင့် ကင်ဆာအမျိုးမျိုးကို တားဆီးပေးသော ကာကွယ်ပစ္စည်းမြောက်အရာမှာ ပါဝင်သည်။ ပဲပြားကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် စားသုံးကြသော တရုတ်နှင့် ဂျပန်လူမျိုးများ၌ သွေးကြောကျဉ်းရောဂါနှင့် ဆီးသားကင်ဆာဖြစ်နှုန်း အလွန်နည်းပါးသည်ဟုဆိုသည်။

ယခုအခါ ပဲပိစပ်ဖြင့် ထုတ်လုပ်ထားသော အစားအသောက်များသည် အန္တရာယ်ရှိခြင်း ပေါ်ပေါ်လာဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ပဲပြားဒိန်ခဲ၊ ပဲနီရည်ဘူး၊ နီနီရည်ဘူးများအတွက် အထူးပဲနီရည်၊ ပဲပိရည်၊ ပဲပိရည်စား၊ ပဲပိစပ်အာဟာရဓာတ်

စာအမျိုးမျိုး၊ ပဲပိစပ်အမှုန့် ပဲပြားရိုးရိုး၊ ပဲပိစပ်၊ ပဲပြားခြောက်၊ ပဲမိဆိုး၊ ပဲတင်ပေးစသည်ဖြင့် အမျိုးပေါင်း စုံလင်စွာရှိသည်။ ယင်းမျှတစ်နေ့ ပဲပြားတစ်အောင်စမှ သုံးအောင်စနှုန်းစားပေးခြင်းဖြင့်

(၁) သားမန်ဆဲမှတစ်ဆင့် ကင်ဆာဆဲလ်အဖြစ် ပြောင်းလဲခြင်းကို ဟန့်တားပေးသည်။ (၂) သွေးကြောကျဉ်းခြင်းကို တားဆီးပေးသဖြင့် နှလုံးရောဂါနှင့် လေဖြတ်ခြင်းကို လျော့နည်းစေသည်။ (၃) အထူးသဖြင့် အူမကြီးကင်ဆာနှင့် ရင်သားကင်ဆာကို ကာကွယ်ပေးနိုင်သည်။ (၄) မကောင်းသော ကိုလက်စထရောများကို လျော့ကျစေနိုင်သည်။ (၅) ယောက်ျားများအတွက် ဆီးကြိတ်ကင်ဆာကို ကာကွယ်ပေးနိုင်ပြီး မိန်းမများအတွက် ဖီးယပ်သွေးဆုံးဝေဒနာကို သက်သာကောင်းမွန်စေနိုင်သည်။ (၆) အရိုးဆတ်ခြင်း ပွဲခြင်းတို့မှ ကာကွယ်ပေးနိုင်သည်။ (၇) ကင်ဆာဖြစ်စေနိုင်သည့် ကာဗိုနိုဂျင်ဓာတ်များ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ကာကွယ်ချေဖျက်ပေးနိုင်သော ဂုဏ်သတ္တိရှိသည်။ (၈) လူငယ်လူရွယ်များကို ဖွံ့ဖြိုးစေပြီး အရိုးတည်ဆောက်မှုကို

ကြံ့ခိုင်သန်မာကောင်းစေနိုင်သည်ဟု သော ကောင်းကျိုးများနှင့် ပြည့်စုံစေနိုင်ပါသည်။

ပဲပိစပ်

ပဲပိစပ်သည် ရောဂါအမျိုးမျိုးကို ကာကွယ်တားဆီးပေးနိုင်ပြီး ကျန်းမာရေးအတွက် အလွန်ရေပန်းစား လူကြိုက်များသော စပါပဲပိစပ်ဖြစ်လေ၏။ ပဲပိစပ်ကို အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်ကြပြီး အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြုလုပ်စားသုံးကြသော တရုတ်လူမျိုးတို့က ပဲပိစပ်ကို ကျန်းမာရေးနှင့် အာဟာရဓာတ်စာအတွက် ထွန်းလင်းတောက်ပသည့် ဆေးဓာတ်စာအပေါင်းတို့၏ နတ်ဆေးဧကရာဇ် ဘုရင်ဖြစ်သည်ဟု ဂုဏ်ယူတင်စား ခေါ်ဆိုကြလေသည်။

စာ ဖတ် သူ တွေ ဖျော် စေ ပို့

စောမွေးခဲရ်

ဒါအဖေထက်စောမွေးခဲရ်ကောင်းမှာ.....

အဖေထက်စောမွေးခဲရ်
(၁၃)တန်းအထိသင်စရာ
ကောင်မလို့ဟော့ဘူး.....

စာ ဖတ် သူ တွေ ပျော် စေ ပို့

BURMESE
CLASSIC

အေး...မင်းဟိုခေတ်ရောက်တာ
လုပ်တာအုန်းပေါ့ကွာ.....

ရှေးအခါက ကျေးရွာတစ်ရွာ၌
သေသမားလူရွယ်တစ်ဦးနှင့် လုံမပျို
တို့ နှစ်ဦးသဘောတူမေတ္တာမျှ
ဆွတ် ဝန်းမောင်နှံအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေ
ကြသည်။

သို့ရာတွင် ခြောက်လမျှအကြာ
ဝန်သည်မှာ ပန်းနာရင်ကြပ်ရောဂါစွဲ
ကာ နာတာရှည်လူမမာတစ်ဦး
ဖြစ် ခိုနေတော့ရာ လင်ယောက်ျားမှာ
သွားတာလျက် သည်းခံပေါင်းသင်း
သဖြင့် အိမ်ထောင်သက် ဆယ်နှစ်ကျော်
အထိ ရှည်လျားခဲ့ပေသည်။

ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် အိမ်

သောင်သက်တမ်းအရောက် တစ်နေ့တွင်
ဝန်သည်မှာ ရောဂါအပြင်းအထန်ခံစား
ရကာ ဆုံးပါးသွားတော့သည်။

သေဆုံးသည်နှင့် ရှေးတောရွာ
တို့၏သဘာဝအရ အလောင်းကို ဖျာလိပ်
နှင့်ပတ်ကာ ထမ်းစင်ဖြင့် တာလမ်း
အတိုင်း သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ ပို့ဆောင်ကြရ
သည်။

ယင်းသို့ပို့ဆောင်ကြရာတွင်
တာဘေး၌ ကပ်လျှက်သားပေါက်နေ
သည့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှ သစ်ကိုင်း
တစ်ခုက လမ်းပေါ်ထိုးထွက်နေရာ
အသုဘပို့သူများ ထိုနေရာသို့အရောက်

အလောင်းနှင့်သစ်ကိုင်း ထိမိပြီး
နောက် အလောင်းက လမ်းပေါ်ပြုတ်
ကျသွားလေ၏။

အမှန်မှာ အလောင်းသည်
မသေသေးဘဲ မျောနေခြင်းသာဖြစ်ရာ
မြေကြီးပေါ်ပြုတ်ကျသည်နှင့် တစ်ပြိုင်
နက် လန်ဖြန့်လျက် သတိပြန်ရလာ
တော့သည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်သို့ပြန်ခေါ်
လာရကာ နောက်ထပ် ဆယ်နှစ်ကျော်
ကျော်ထပ်မံ၍ နာတာရှည်ရောဂါသည်
ဝန် ၌သုအား သည်းခံပေါင်းသင်းရပြန်
ဟော့သည်။

BURMESE
CLASSIC

တစ်နေ့သော် ဝန်ဖြစ်သူမှာ
ရောဂါကြောင့် အမှန်တကယ်သေဆုံး
သွားလေသည်။ ဤတွင် အသုဘကိစ္စ
စီစဉ်နေသည့် ကာလသားများအား သတိ
ပေးစကား ပြောလိုက်သည်မှာ ဤသို့
ဖြစ်သည်။

“ဟေ့... ဒီတစ်ခါ ဟိုအပင်
ကြီးရှိတဲ့ တောလမ်းကမသွားဘဲ လယ်
ကွင်းထဲက ဖြတ်ကြမယ်။ တကယ်လို့
အရင်လမ်းအတိုင်းသွားခဲ့ရင် သစ်ကိုင်းနဲ့
ဗြဲပြီး နောက်ထပ်ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်
ထပ်ပေါင်းနေရဦးမယ်” ဟူသတတ်။

ကဏ္ဍစုံကဏ္ဍ

မောင်ညီမောင်

အနုပညာ (မန္တလေးတိုင်း)

လောကတွင် သူနေရာနှင့်သူ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်များ ရှိကြပါသည်။ ကျောင်းတက်နေလျှင် ကျောင်းစည်းကမ်း၊ ရုံးမှာလုပ်နေလျှင် ရုံးစည်းကမ်း၊ စေ့စပ်မှု စေ့ဆိုင်ရောင်းလျှင် ဖုန်းစည်းကမ်း၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ နေထိုင်လျှင် ရပ်ကွက်စည်းကမ်း၊ စစ်တပ်မှာ နေလျှင် စစ်တပ်စည်းကမ်း၊ ဤသို့အမျိုးမျိုး သူတောင်နှင့်သူပိုင်းခြား သတ်မှတ်ထားသကဲ့သို့ သာသနာ့ဘောင်မှာနေသွင်းလည်း သံဃာကသံဃာစည်းကမ်း၊ သီလရှင်က သီလရှင်စည်းကမ်း၊ လိုက်နာကြရပါသည်။

လူရယ်လို့ဖြစ်လာပြီး လူ့ဘောင်လူလောကတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပါမူ ငါးပါးသီလလောကဘာ ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲမြံစွာစောင့်ဆိုင်းကြရန်မှာ မိမိကိုယ်မိမိ ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ယောက်ဟု ခံယူထားသည့်သူတိုင်း ချီကန်ကြဖို့ လိုအပ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ဆင်ခြင်ပါသည်။ ငါးပါးသီလထဲမှာမှ အဆိုးဆုံး သိက္ခာပုဒ်မှာ (ကာမေသု မိစ္ဆာစရာ) ကံနှင့် (သူရာမေရယ မဇ္ဇပ္ပမာဒဋ္ဌာနာ) ကံတို့ဖြစ်ပါသည်။ သီလသည်

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အမျိုးမျိုးသော ဆင်ခြေများဖြင့် ငါးပါးသီလကို လုံခြုံအောင် မစောင့်ထိန်းနိုင်ကြသေးပါဟု ဆိုလျှင်တောင် (ကာမေသုမိစ္ဆာစရာ) ကံနှင့် (သူရာမေရယ မဇ္ဇပ္ပမာဒဋ္ဌာနာ) ကံနှစ်ပါးကိုတော့ မဖြစ်မနေထိန်းသိမ်းကြရန်လိုပါသည်။ ထိုကံနှစ်ပါးတွင်မှ ပုထုဇဉ်လူသားတို့ အလွယ်တကူ ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်နေကြသည်မှာ (သူရာမေရယ မဇ္ဇပ္ပမာဒဋ္ဌာနာ) ကံ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုခေတ်တွင် ထိုကံကို လူငယ်လူရွယ်လေးများက ပိုမိုကျူးလွန်နေကြပါသည်။ အရက်သောက်ခြင်းကို ကြီးမားသောအပြစ်တစ်ခုဟု နားလည်မှုမရှိကြတော့ဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ကျူးလွန်နေကြသည်မှာ ကြော်ငြာတွေကပဲ ကောင်းလို့လား။ တစ်ခွက်သောက်လျှင် တစ်ခွက် အလကားပေးမည်ဆိုသည့် စီးပွားရေးသမားတို့၏ ရက်ရောမှုကြောင့်လား။ ဘီယာဆိုတာ အရက်မဟုတ်တာဟု အရွယ်ကောင်း မိန်းကလေးတွေ ကလည်း အပျော်သောက်နေကြပါပြီ။

သင်္ကြန်ကာလတွင် မြင်တွေ့နေရသော မြင်ကွင်းများအရ ဒါ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်သည့် မြန်မာနိုင်ငံပါဟု ပြောရမှာ ရှက်စရာကောင်းလှပါတော့သည်။

မြတ်စွာဘုရားက တရားတစ်ပုဒ်တွင်...

“သူရာပါနံဘိက္ခဝေ၊ အာသေဝတံ နိသေဝိတံ၊ နိရယ - သံဝတ္ထနိကံ” ဟု ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

- ဘိက္ခဝေ - ချစ်သားရဟန်းတို့။

- သူရာပါနံ - သေရည်သောက်စားခြင်း အမှုသည်

- အာသေဝိတံ - ကြိမ်ဖန်များစွာ ဖိုဝဲသည်ရှိသော်

- နိသေဝိတံ - မရှောင်ကြဉ်ဘဲ အမြဲ ဖိုဝဲသည်ရှိသော်

- နိရယ သံဝတ္ထနိကံ - သေသည်၏ အခြားမဲ့ ငရဲ၌ဖြစ်စေတတ်၏ ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင်သည် တစ်ပါးသောကာလ သာဝတ္ထပြည်တွင် သီဂီလ သူဌေးသားအား ဟောကြားသော သုတ္တန်တွင်...

သေရည်သေရက်ကို သောက်

လျက် မူးမေ့အောင်ညဉ့်နေ့စဉ် ဆက်
မပျက် လိုက်စားမှု အပြစ်သားတို့သည်
ခြောက်ပါးရှိ၏။ ၎င်းတို့မှာ...

၁။ သန္နိဋ္ဌိကာဇောနီ

ကို ယ်စီးပွားကို ယ်ဥစ္စာတို့
သည် မျက်မှောက်ဘဝမှာပင် နှစ်ညှိုး၍
ထပ်ဆင့်ကာမဖွံ့ဖြိုးပဲ အကျိုးမဲ့ ကုန်ဆုံး
လျက် ပျက်ပြုန်းတတ်ခြင်း

၂။ ကလဟပ္ပဝဗနီ

တဖက်သားအား တရားနှင့်
မဖက် စကားဆိုထွက်ပြီး ပြောမိဆိုမိ
သောကြောင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားအခွင်းများ
တတ်ခြင်း

၃။ ရောဂါနံအာယတနံ

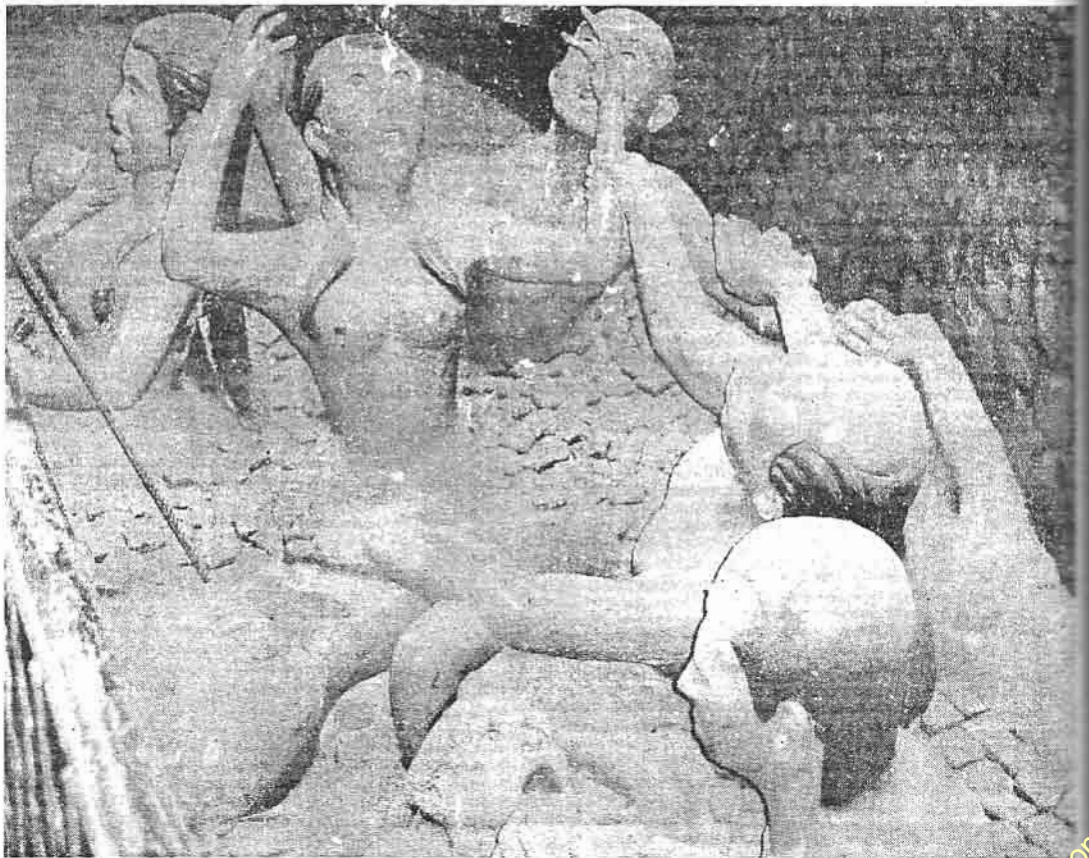
စားသောက်မှုအရေဝယ် သတိ
ဝေးကင်းကွာ၍ ပညာနှင့် မချင့်နိုင်။ စား
ချင်တိုင်းသောက်စား၍ ရောဂါအမျိုးမျိုး
ပွားတိုးကျရောက်တတ်ခြင်း

၄။ အင်္ဂါတ္တိသဉ္ဇနနီ

တရား၌မကပ်၊ မျိုးဇာတိ
မညာ၊ ရပ်ရွာကို မငဲ့ဟု မချိုးဖဲ့သေး
သတင်းနှင့် ဂုဏ်သိရောင်းမဲ့၍ သူတစ်ပါး
မကောင်းပြောဆိုကဲ့ရဲ့တာ ခံရတတ်ခြင်း

၅။ ကောဝိနံ နိဗ္ဗိသနီ

သူရာတန်ခိုးဖြင့် ပုဆိုးကိုဝတ်
ပွင်းချွတ်ကင်းကွာ အင်္ဂါကြီးငယ် မတင့်
တယ်တို့နှင့် သူတစ်ပါးပျက်နာလွှဲယယ်၍

အကျိုးနည်း အရက်ကွဲတတ်ခြင်း

ပညာယဇ္ဇဗ္ဗလီ ကရုဏီ

အရက်သောက် မူးဝေကာ
ခေတ္တသေသောသူပမာ ပညာဉာဏ်
ဆန်းလဲ အလိမ္မာမေးမှီ၍ သတိတရား
မှတ်ဉာဏ်များနည်းပြီး လူ့ဇာလဖြစ်တတ်
ခြင်း တို့ဖြစ်သည်။

သေရည်အရက်သောက်သော
သူသည် အကြောင်းတရားကို မသိနိုင်။
အကျိုးတရားကို မသိနိုင်။ မိခင်၊ ဖခင်
တို့၏ ဘေးအန္တရာယ်ကို ရက်စက်စွာ
မြင်၏။ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ ရဟန္တာ၊
ဘဝက တို့၏ ဘေးအန္တရာယ်ကိုလည်း
မသိရက်စွာပြုလုပ်၏။ မျက်မှောက်ဘဝ၌
အန္တရာယ်သို့ရောက်၏။ စုတေသေလွန်
သောအခါ၌ အပါယ်လေးပါးသို့ရောက်၏။
ဆင်းဘဝသံသရာ အဆက်ဆက်၌ ရူး
သွားခြင်းသို့လည်းရောက်၏။

ဤသည်တို့ကို မြတ်စွာဘုရား
က ဝဇ္ဇာသွားနိပါတ်ဖြင့် ဟောကြားပြန်
သည်။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်
ဤသာရဏ မသေရ်ရှင်သည် မြေတွင်
အိပ်ပြီး မိုးအာကာယပျံလိုပုံ သက်လို

သက် မာန်ခတ်သည့်နဂါးကို ခြေဖျားဖြင့်
နှိမ်ချိုး၍ တန်ခိုးဖြင့်ဆုံးမရာ အကာတို့
လျှံခြင်းသော သေရည်သူ့ရာကို ဘုန်းပေး
ကာ အသောက်ကြမ်းသောကြောင့် မူး
မေ့ချောက်ချား ဖောက်ပြားလျက် တရား
စဉ်ပျက်ပျောက်၍ ရှာဖွေပုံခြင်သို့ ရောက်
ခဲ့ရသည်။

- တာဝတိံသုဖျားဝယ် သိကြား
ဟောင်းသည် သူရာအရက်ကို ချစ်သော
ကြောင့် သိကြားသစ် “ခုဏ္ဏန္ဒာ” က
ခြေစုံအကိုင်၍ ပစ်ချသောကြောင့် မေရ
ရဟေဉာသခွပ်နန်းရိပ်သာတွင် အသူရာ
နတ်ဖြစ်ရသည်။

- သာဝတ္ထိပြည် နဂရတွင် အနာ
တပိဏ်သူဌေး၏တူသည် မိဘအမွေ
ခံယူ၍ သေရည်သေရက်ကို နေ့စဉ်
နေ့ဆက်သုံးလေရာ စည်းမိမိဥစ္စာပျက်
ပြုန်း၍ ဂုဏ်မရှိ သိရ်မတက် အိုးနားတို
ထမင်းခွက်နှင့် မရက်နိုင်လျှောက်သွား
ပြီး တောင်းစားရဖူးသည်။

- ဓမ္မဇေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိကျမ်း
လာ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏အလောင်းအလျာ
သည် မင်္ဂလာမောင်းတီး၍ ရိပ်ထီးဖြူ
တလျှပ်လျှပ်နှင့် ဘုရင်မြတ်ပြုလေရာတွင်

သေရည်သေရက်ကို စုံမက်သောက်ကျူး
သည့်အတွက်ကြောင့် အသက်နှင့် ထပ်
တူ ချစ်ခင်တော်မူလှသော သားသည်အူ
ရင်သွေးကို မထွေးနိုင် မချစ်အား သတ်
ညစ်၍စားပြီးမှ တအောင်နား အမူးပြေ
သော် မိမိ၏ သားကိုမိမိသတ်စား
မိသည်အငြိမ်းကြောင့် ဖြေမဆည်နိုင်
သောကဗျာပါဒပွားလျက် နောင်တတွေ
ပိတ်ဖုံးပြီး မဆုံးနိုင်သော အပူမီးတို့ဖြင့်
ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့ကြုံခဲ့ရဘူးသည်။

- ကောသလဘုရင်သည် ညဉ့်
အခါသလွန်ညောင်စောင်း၌ မျက်စိ
ကြောင် နိုးကြားနေစဉ် ငရဲသားလေး
ယောက်တို့ ဆိုတမ်းယောင်မြည်ကြသော
ဒု၊ သ၊ န၊ သော အသံကို ကြားသော
ကြောက်အားပိုပြီး အိပ်စက်မပြောနိုင်ဘဲ
မိုးလင်းသော် တောင်ညာစံမိဖုရားနှင့်
မြတ်စွာဘုရားထံ လျှောက်ထားတင်ပြ
လျက် မြတ်စွာဘုရားက ရှေးအခါက
အရက်အလွန်သောက်စားသော သူဌေး
သားလေးဦးသည် အရက်မူးတိုင်း
မကောင်းသောအကျင့်များဖြင့် ပျော်ပါး
လိုက်စားပြီး ကာမေသု မိစ္ဆာစာရကံများ
လည်း ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည်။ သေသည်

နှင့် အပါယ်လားကာ ကြေးနီအိုး၏ ဆီ
ဒယ်အိုးထဲတွင် အပူအားဖြင့် ယောင်
ယမ်းလျက် ဆိုတမ်းကာအော်မြည်သော
စကားလေးခုဟု သဗ္ဗညုတဘုရားရှင်
မိန့်တော်မူခဲ့ဘူးသည်။

- ဝိသာခါအား သိမှတ်စေရန်
မြတ်စွာဘုရားဟောပြန်သည်မှာ...
သေရည်သေရက်ကို၏ အစပျိုးရာ
ဟေမဝန္တာမြိုင်ဝမှာ သူရာနှင့် ဝရဏတို့
ယူဆောင်လာ၍ အများပြည်ရွာ ပျက်ဖူး
ကြောင်း၊ ၎င်းမပြန်ပွားပြီး ရသေ့ထွက်
ကြောင့် မုဆိုးပျက် ဝရဏလည်း ရာဇ
ဒဏ်ထိ သေဘေးသင့်ခဲ့ရဖူးသည်။

- တိုင်းကေတုမတီခေါ် တောင်ငူ
တွင် တပင်ရွှေထီးမင်းသည် ပျက်စီးရန်
အကြောင်း မကောင်းမှုရောယှက်
မိတ်ဆွေဆိုးနှင့် ပေါင်းဖက်မိ၍ သေရည်
သေရက်သောက်သုံးရာ သံလျှင်စား
အနော်ရထာမင်း ဆုံးမသော်လည်း မူရစ်
သောအာရိန်နှင့် လက်မခံ နားမဝင်ဘဲ
အကြိမ်ကြိမ်များစွာ မူရစ်၍ ရိုင်းပျံ့သည့်
အတွက် နန်မြို့ပျက်မှာ စိုးသောကြောင့်
ဘွားဖက်တော် သံလျှင်စားက ရွှေစား
နှင့် သုတ်သင်၍ တပင်ရွှေထီး ပျက်စီး

သေဆုံးခဲ့သည်။

- အင်းဝမြို့နန်းကနတ်တွင်
အာဏာစက်လုံညီးသော မင်းကြီးစွာ၏
မြေးတော် မင်းခေါင်၏သားတော် မင်းရဲ
ကျော်စွာသည် သေရည်သေရက်နှင့်
ပျော်သောကြောင့် တပ်မတော်ရဲအောင်
လှေနှင့် ရဲရွှေခုံရာတွင် ပြည်မြို့အောက်
ရောက်ကာ ပန်းကျော်ချောင်းအရပ်တွင်
ရာဇဓိရာဇ်မင်းက ဆင်ပြောင်နှင့်ချီတက်
စမ်းနှစ်ဖက်အဆိုင်တွင် မင်းနှစ်ပါးပြိုင်
စီးချင်းထိုးတိုက်ကြရာ အရက်ကြိုက်
သောကျော်စွာသည် သူရာယစ်မူး၍
လုံစူးကာ ဆုံးခဲ့ရလေသည်။

ဤသို့ ဘုရားဟောဇာတ်နိ
ပါတ်ရာဇဝင်ထုံး ပုံပြင်အခြာဖြာရှိလေ
သည့်အတွက်ကြောင့် လက်ရှိဘဝ၌
လည်းမကောင်း ဒုက္ခတွေ့အနန္တနှင့်
အကြိမ်ကြိမ်ပွားစွာ ဘဝတိုင်းအကျိုးပေး
ဆက်ပြန်၍ ရှက်စရာ ခွေးရူး၊ ဝက်ရူး၊
အဖန်ငါးရာရှုပြီးသော် လူဖြစ်ပါကလည်း
အသုံးမကျ လူအ၊ လူနံ၊ လူအင်္ဂါမစုံ
သောဘဝမှာ အနန္တအသင်္ချေ မရေခိုင်
ဖြစ်မည်ဟု ဘုရားဟောဒေသနာ
ထင်လင်းလာချေသည်။

ထို့ကြောင့် မှောက်မှားသော

သောက်စားမှု စရိုက်ဆိုးကို တိုက်ခိုက်
နှိပ်နင်း၍ ကွင်းနိုင်သမျှရှောင်သော
အနံ့မျှမခံလေဘဲ စိတ်အလိုကိုမလိုဘဲ
သံဝေဇာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ကာ ထိန်းချုပ်
ကြစေလိုပါသည်။ မကောင်းဘူးဆိုတာ
သိပြီး မကောင်းတာမလုပ်ဘူးဟု ရှောင်
ကြဉ်မှ မှန်ကန်သော နှလုံးသွင်းဖြစ်ပါ
မည်။ မကောင်းတာသိလျက်နှင့် သိသိ
ကြီးဆက်လုပ်နေကြမည်ဆိုလျှင်တော့

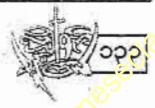
"ဘဝအဆက်ဆက်က သေ
ရည်သေရက် သောက်စားခဲ့ခြင်း ပါရီ
တွေ အထုံများခဲ့ကြလို့ဘဲ" လို့ သနား
ကရုဏာသက်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှမတတ်
နိုင်တော့သဖြင့် ဥပေက္ခာနှလုံးသားဖြင့်
ဖြေလျှော့ခွေနေတော့လေဟု မျက်နှာလွှဲ
လိုက်ရပါတော့သည်တကား။
မိုငြိမ်း။ ။ (လယ်တီဆရာတော်ဘုရား
ကြီးမှ ၁၂၅၅ ခုနှစ်တွင် ဒီပဲယင်းနယ်ရှိ
ဒါယကာတို့အား ရေးသားဆုံးမတော်မူ
သော - သေရည်သေရက်မေတ္တာစာ)

အဂ္ဂဉာဏီ (မနောသုခကျောင်း)

စာရေးသူကိုယ်တွေ့ကျက်တို့ရှု

ထွေလာဆန်းဖြားဒီခရီးလမ်း

စိပ်စိပ်ဒေး

ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်း (၄)ဦး သည် ဒီဇင်ဘာရုံးပိတ်ရက်တွင် မော်လမြိုင်သို့ အလည်အပတ်ထွက်လာကြပါသည်။ ရန်ကုန် - မော်လမြိုင်သွား * * * Express ကားကြီးဖြင့် သက်တောင့်သက်သာ စီးလာကြသည်။ ယာဉ်မောင်း၏ နောက်ဘက် ခုတိယတန်းတွင် ကျွန်မနှင့်သူငယ်ချင်းတစ်ဦး ထိုင်ပြီး တစ်တန်းထဲ တစ်ဖက်ခြမ်းတွင် သူငယ်ချင်း (၂) ဦးထိုင်ပါသည်။ ကားတစ်စီးလုံး လူအပြည့်မပါသောကြောင့် လွတ်လပ်အေးချမ်းစွာဖြင့် ကားထဲမှ ဖွင့်ထားသော တေးသီချင်းသံလေး တငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ဒိမ်တွေနေကြသည်။ ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်း (၄) ဦးလည်း ရုံးတွင်စိတ်ဖိစီးခံစားရသမျှ ဖြေလျော့ကာ စကားတပြောပြောဖြင့် ကြည်နူးနေကြပါသည်။ မော်လမြိုင်ရှိ သူငယ်ချင်းကိုလည်း အဝေးပြေးကိတ်တွင် လာကြိုရန် ချိတ်ဆက်ထားပြီးပါပြီ။

ကျွန်မတို့စီးသော * * * Express ကားကြီးသည် ဝါးတန်းလမ်းမှ ည ၉ နာရီတိတိတွင် စထွက်၏။ ကားအသစ်ဖြစ်၍ သစ်လွင်တောက်ပြောင်

သန့်ရှင်းနေသည်။ ကျွန်မသည် ပြူတင်းပေါက်နံဘေးခုံတွင် ထိုင်ရ၍ ပြူတင်းပေါက်လိုက်ကာကို ဘေးသို့သိမ်းလိုက်ပြီး လမ်းဘေးကို ငေးမောကြည့်ရှုနေမိသည်။ မြို့ရွာကလေးများကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီး မီးရောင်မရှိသည့် အမှောင်ထုထဲတွင် ကားကြီးမှာ ခပ်မှန်မှန်မောင်းနေပါသည်။ ရန်ကုန်မှ မရပ်မနားမောင်းလာပြီး ဘီးလင်းရောက်မှ ရပ်နားကာ ခရီးသည်များဆင်းပြီး ကော်ဖီသောက်စိတ်လျော့ပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

တဖြည်းဖြည်း ညနက်လာပြီး အအေးဓာတ်လည်း ပိုလာပြီဖြစ်၍ ခရီးသည်များ စောင့်ကိုယ်စီခြံပြီး ဂိုက်လာကြသည်။ ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်း (၃) ဦးလည်း အိပ်ပျော်နေကြပါပြီ။ ကျွန်မကတော့ အိပ်ချင်စိတ်မရှိဘဲ ကားပြုတင်းပေါက်မှ ညအမှောင်တောထဲကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ဒီဇင်ဘာလဖြစ်၍ နင်းမူများ တဖွဲဖွဲကျပြီး ပိန်းပိန်းမှောင်နေပါတော့သည်။

သန်းခေါင်ကျော်လာပါပြီ။ ဘေးပြူတင်းပေါက်မှကြည့်၍ ညောင်းလာသဖြင့် ယာဉ်မောင်းရှေ့မှန်ကျယ်မှ ကား

လမ်းမကြီးကို အမှတ်မထင်ကြည့်လောက်ပါသည်။ အေးကောင်းလှသော ကားမီးရောင်ကြောင့် လမ်းမကြီးမှာ လင်းထိန်ဖွေးလက်နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကားကြီးရှေ့လမ်းမပေါ်တွင် မီးရောင်လက်လက်ဖြင့် လူတစ်စုပေါ်လာပါသည်။ တဖြည်းဖြည်းနီးလာရာ လမ်းအလယ်တည့်တည့်တွင် အောက်လင်းမီးအိမ်ကြီးကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားသူက ဦးဆောင်ပြီး ထိုသူ၏နောက်တွင် ငှက်ပျော့ပွဲရွက်ထားသူ မိန်းမကြီးတစ်ဦး သူတို့နောက်တွင် လူ (၄) ဦးက ခေါင်တလားကြီးတစ်လုံးကို ထမ်းထားပြီး ခေါင်းကြီးနောက်တွင် မီးဒုတ်ကိုင်ထားသော လူတစ်စုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ယာဉ်မောင်းနှင့် ယာဉ်မောင်းအကူလူရွယ်လေးတို့ အပြန်အလှန် စကားပြောနေကြသည်။ ယာဉ်မောင်းက “ဟ . . . ဟ . . . ဘာလဲဟ အသုဘချတာလား။ ဒီအချိန်ကြီးကွာ ညသန်းခေါင်ကြီးချတာဆိုတော့ အစိမ်းသေဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဟာ . . . အစ်ကိုကလည်း ကူးစက်ရောဂါဖြစ်တာလဲ ဖြစ်နိုင်တာဘဲ

မင်္ဂလာမရှိလိုက်တာဗျာ အစ်ကို
ဘေးကိုချ ဘေးကိုချ သူတို့ကလမ်း
အလယ်တည့်တည့်လာနေတာ”

ယာဉ်မောင်းအကူလေး၏
ကားအတိုင်း ယာဉ်မောင်းသည်
ဘေးကိုလမ်းဘေးသို့ချပြီး အရှိန်လျှော
ချက်ပါသည်။ အသုဘအဖွဲ့သည် ကား
ဘေးမှ ကျော်ဖြတ်စဉ် မျက်နှာများ
အားလုံး ကားကြီးဘက်သို့ တညီ
ညွတ်တည်းလှည့်ပြီး ပြုံးဖြဲဖြဲဖြင့်
ကြည့်သွားကြသည်။ ညမောင့်ထဲတွင်

မီးဒုတ်အရောင်များ တဖြည်းဖြည်း
ဝေးသွားပြီး ကျွန်မတို့ကားကြီးလည်း
တရှိန်ထိုးဆက်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ
သည် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်
ပြီး တုန်လှုပ်နေသော ရင်အစုံကို ဖိထား
လိုက်ရပါသည်။ မျက်စိမှိတ်ထားသော်
လည်း ခေါင်းတလားကြီးနှင့် မီးဒုတ်
ကိုင်ကားသော ပြုံးဖြဲမျက်နှာကြီးများကို
မြင်ယောင်နေမိသည်။

ကားထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်နေ၏။ လမ်းဘစ်လျှောက်သုံး
ယာဉ်ကြောရှင်းနေပြီး ကျွန်မတို့ကားကြီး

တစ်စီးတည်းသာ မှန်မှန်မောင်းနှင်
နေပါသည်။ အသုဘအဖွဲ့နှင့်တွေ့ပြီး
နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် မီးလေးမှိတ်
တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြင့် ကားကြီးမှာလည်း
ပုံမှန်အရှိန်ဖြင့် သွားနေရာမှ ရွာလေး
အနီးတွင် ထိုးရပ်သွားပါသည်။ ယာဉ်
မောင်းက အံ့သြသဖြင့်...

“ဟ... ဘာဖြစ်တာလဲ။ စက်
ရပ်သွားတယ်။ ဆီပိတ်တာလား ကြည့်
ပါဦး”

ကားရပ်သွားသောကြောင့်

C.H

အိပ်ပျော်နေသူအချို့ နိုးလာကြပြီး...

“ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ကားရပ်တုန်း ဝိတ်လျော့ရမယ်ဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကားအလယ်လောက်မှ ခရီးသည် ၃ ဦး ထလာကြပါသည်။ အကြောင်းရင်းကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်ဖြင့် ကြီးစားရှာဖွေနေကြသည်။

ကားတံခါးလည်း ဖွင့်လိုက်ရော ဆိုင်းသံတခြမ်းခြမ်းကို ကြားရပါတော့သည်။ အောက်ဆင်းပြီး ဝိတ်လျော့မည့် ဦးလေးကြီးက “ဟန်ကျတာပဲဟေ့ ပွဲဈေးနဲ့မှ လာတိုးတယ် မုန့်လေးဘာလေးစားဦးမှ”

ကားနောက်ပိုင်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကလည်း...

“ကောက်ညှင်းကျည်တောက်လေး၊ အကြော်လေးတွေရင် ဆွဲခဲ့စမ်းပါ”ဟု လှမ်းမှာလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုလည်း ပါလာသည့် မုန့်များထုတ်စားပြီး ပွဲခင်းလေးကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

ဇာတ်စင်ပေါ်တွင် မင်းသားမင်းသမီးကနေပုံကို လှမ်းမြင်နေရပါ

သည်။ မင်းသားကလည်း အဆိုကောင်းအောင်လိုက်သည့် အသံကြီး၊ ဆိုင်းကလည်းမြည်လိုက်သည်မှ တခြမ်းခြမ်း ကားပေါ်တက်တီးနေသလား ထင်ရလောက်ပါရဲ့။ မီးခွက်ကိုယ်စီဖြင့် ပွဲဈေးတန်းလေးမှာလည်း စည်စည်ကားကား၊ ကလေးငိုသံ၊ ရယ်မောသံ၊ လက်ခုပ်သံ၊ လက်ခေါက်မှုတ်သံများ ညံ့နေပါသည်။ ကားအောက်ဆင်းသွားသော ဦးလေးကြီး ၃ ဦးသည် ကောက်ညှင်းကျည်တောက်နှင့် အကြော်ထုတ်များကိုင်ပြီး ကားပေါ်ပြန်တက်လာကြသည်။ ထိုလူကြီးများနောက်တွင် ဈေးဗန်းကလေးများရွက်ပြီး ဈေးသည်လေး ၅ ဦးခန့် လိုက်လာကြပြီး ကားထဲသို့လှမ်းကြည့်ကာ...

“ကောက်ညှင်းထုတ်ရမယ်။ ကောက်ညှင်းထုတ်”

“ဝယ်ပါဦး...စားလို့ကောင်းမှကောင်း၊ ဝယ်ပါ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောရင်း တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့မှာ တံခါးပေါက်နှင့်နီး၍ ဈေးသည်လေးများ၏ မျက်နှာကို

ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။

“အလို... ဘယ်လိုမျက်နှာကြီးတွေပါလိမ့် ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း”ဟု ကျွန်မဘေးမှ သူငယ်ချင်းက အတင်းဆွဲပြီးပြန် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာမွှေးပြောင်ပြောင်၊ မျက်တွင်းချိုင့်ကြီးထဲဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးကြီး၊ နဖူးမောက်မောက်၊ နှာခေါင်းပွဖွနှင့် သွားရှည်ရှည်ကျဲကျဲကြီးများ ပေါ်အောင် ပါးစပ်ကြီးများဖြထားသည်ကို ကြည့်ပြီး အသည်းတုန် အူတုန်သွားရပါသည်။

ဈေးသည် လူရွယ်လေးသည် တံခါးပေါက် ခြေနင်းအထိ တက်လာပြီး

“ဝယ်ပါ...ဝယ်ပါ ရောင်းချင်လွန်းလို့ပါ ဟီး... ဟီး...ဟီး” ဟု ပြောပြီး လင်ပန်းကြီးကို ကျွန်မတို့ထံ အတင်းထိုးပေးပါတော့သည်။ ခြေနင်းပေါ်မှ လှမ်းလိုက်သောလက်ကြီးသည် ရှည်ထွက်လာပြီး လင်ပန်းကြီးကို ဟိုရမ်းဒီရမ်းလုပ်ပြီး တဟီးဟီးနှင့် ရယ်မောနေသည်။ ယာဉ်မောင်းနဘေးမှာထိုင်ပြီး ကူညီနေသော ယာဉ်မောင်းအကူ လူရွယ်လေးက လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အရှည်ကြီးဖြင့်

တရမ်းရမ်းလုပ်နေသော လက်ကြီးကို အားကုန်ရိုက်ချလိုက်ရာ လက်ကြီးပြန် ခုတ်သွား၏။

“တံခါးပိတ်ပါ မောင်းပါ...” မောင်းပါ” နှင့် ကားထဲမှ အော်ဟစ်ကြ ပါတော့သည်။

ကံအားလျော်စွာ ကားစက် ထလည်း ဝှက်ကန် နံသွားပြီး ကားတံခါး ဆည်း “ရွတ်” ကုန် ပိတ်သွားပါသည်။ အင်ရိုက်ထိုး မောင်းထွက်လာသော ကားနဘေးမှ ဈေးသည်တစ်စုသည် ညာသံပေးပြီး ကားနှင့်အပြိုင်ပြေးလိုက် ဆာနိုင်သည်ကို အံ့သြစွာတွေ့ကြရပါ သည်။ ကျွန်မ၏ ဘေးပြုတင်းပေါက်မှ ဆိုက်ကာကို ဖွင့်ထားမှုကြောင့် မှန် နဘေးမှ မျက်နှာကြီးကပါပြီး ပြုစု ပြု ပြုချက်လန်ပါတော့သည်။ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးလည်း မျက်စိမိတ်ပြီး နှစ်ယောက်သား ဖက်ထားလိုက်ကြ သည်။

ကားအရှိန်မြင့်လာမှ ကားနှင့် အပြိုင်ပြေးလိုက် အော်ဟစ်နေသူများ ချန်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံးလည်း အတန်ကရီဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြသည်။

ယာဉ်မောင်းက...

“ဘာတွေယဲဟ ကျွတ်တွေ လား။ အစိမ်းသရဲ တစ္ဆေ” “... ဒီနားမှာ ရွာမရှိဘူးလို့တော့ ထင်သား” ဟုရေရွတ်နေစဉ် ကားအနောက်ဘက်မှ

“နင့်မေကလွှား ကောက်ညှင်း ကျည်တောက်ကလည်း အရိုးချောင်းကြီး ဟ” အော်သံနှင့်အတူ အရိုးကြီးကို ကားအလယ်ဘုကြောင်းအတိုင်း လျော တိုက်ပစ်လိုက်ရာ ကျွန်မတို့ အနားသို့ ရောက်လာ၍ လမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟယ်... ဇူးဆစ်ရိုးကြီးပါ လား” သူငယ်ချင်းက ကြောက်လန့် တကြားအော်လိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန် တွင်...

“အာပလား... အာပလား ဗူးသီးကြော်ကလည်း ကင်းလိပ်ချော အသေကြီးပါလား” ဟု အအေးကြီးက မော်လမြိုင်လေသံဖြင့် ထအော်ပါတော့ သည်။

နံနက်ဝေလီဝေလင်းတွင် မော် လမြိုင်အထေးမြောက်သို့ရောက်ပြီး ကျွန်မ တို့ကို ကြိုဆိုနေသော သူငယ်ချင်းနှင့် သူ့အဖေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်မ

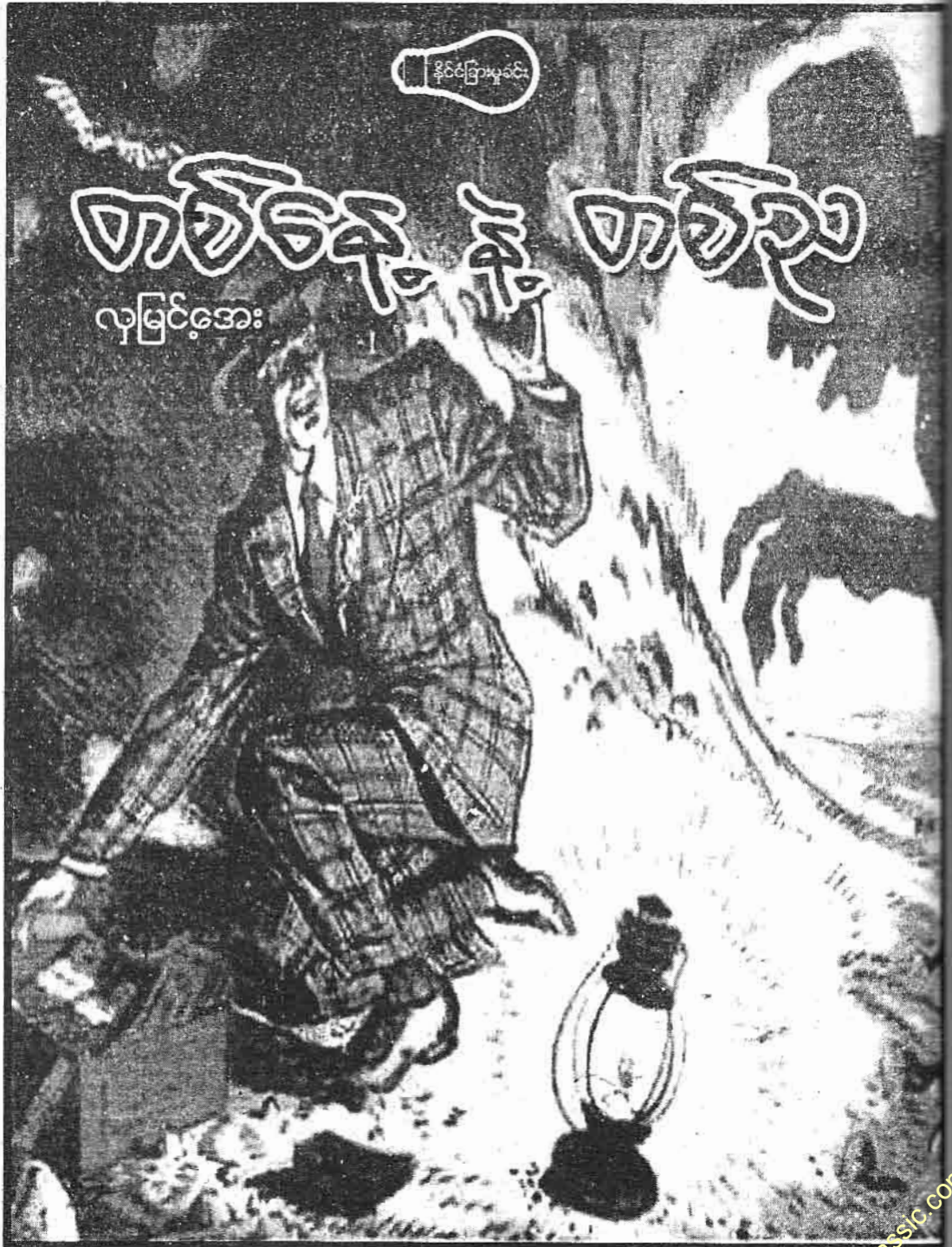
တို့ ၄ ဦး ကဟုန်ကရီဖြင့် ဆင်းလာကြ ရာ နောက်မှလိုက်ဆင်းလာသော ကောက်ညှင်းကျည်တောက် ဝယ်မိသည့် ဦးလေးကြီးက...

“...ရန်ကုန်သူတွေ အပြန် လည်း ကားအတူတူစီးပြီးပြန်ကြရ အောင်” ဟု လှမ်းအော်ရာ ကျွန်မလည်း “ဦးလေး ကောက်ညှင်းကျည် တောက်ရေ အပြန်တော့ ကားမစီးတော့ ဘူး လေယာဉ်ပုံနှင့်ပြန်မှာရင့်” ဟု ပြန် ပြောလိုက်ပါတော့သတည်း”

စိမ့်စိမ့်အေး

ရှမ်းပြည်နယ်
ကယားပြည်နယ်
ဖြန့်ချိရေး
ဂင်္ဂါဒုတိယ
တောင်ကြီးမြို့

ရှမ်းပြည်နယ်
ကယားပြည်နယ်
ဖြန့်ချိရေး
ပိလျံနာစာပေ
တောင်ကြီးမြို့

(၁)

ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ဘာမှ
ကြာလိုက်ပါဘူး။ မှတ်မှတ်ရရ တစ်နေ့
တစ်ညပဲ ကြာတာပါ။ နောက်ဆက်တွဲ
အကျိုးဆက်တွေကတော့လည်း အများ
အပြားပဲပေါ့။

ဒီလို အဖြစ်အပျက်မျိုးတွေဟာ
ယူးယောက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အဆန်း
ဘာကျယ် မဟုတ်တော့ဘူးလို့ပဲ ပြောနိုင်
တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၅) နှစ်ကျောက်
သောက်က အမှုတစ်ခုနဲ့ ထောင်ထဲ
ဆက်နေတဲ့ ဆန်နီဟာ အခု ဒီနေ့
ဆန်ချီလ လဆန်းပိုင်း ပထမရက်သတ္တ
တစ်ပတ်မှာ လွတ်ရက်စေခဲ့တယ်။

ဆန်နီဟာ မိန်းမရှိတာ မဟုတ်
ဘူး။ သံယောဇဉ်ဆိုလို့ နမ ဂျူလီယာတို့
ဘေးအမိပဲ ရှိတာပါ။

“မင်းအခု ဘယ်သွားမှာလဲ”

ဘလက်ကီက ဆန်နီကို မေး
တိုက်ပါတယ်။ ဆန်နီက သောက်ပြီးတဲ့
အရက်ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချလိုက်
တယ်။

“မပြောတတ်သေးဘူး”

လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ ဘလက်
ကီဟာ ထောင်အတွဲမကျပေမယ့် လွတ်
ရက်စေတဲ့ ရက်ကတူနေတဲ့ ဂျေးဘတ်
ထောင်ထွက် တစ်ယောက်ပဲပေါ့။

ဘလက်ကီက ဆန်နီလို
မဟုတ်ဘူး။ နီဂရိုးသွေးများတဲ့ အမေရိ
ကန်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ရွက်ကျပင်
ပေါက်လို လူစား။ ရောက်ရာနေရာမှာ
သူ့နေရာ သူပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လိုက်လိုက်
လျော့လျော့နေတတ်တဲ့ လူမျိုး။

ထောင်ထဲ ရောက်လာတာ
လည်း သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို
အခမဲ့ အကူအညီပေးမိလို့ပါပဲ။ လူက
လုပ်တော့ တရားဥပဒေအပြင်ဘက်က
အလုပ်တွေက ခပ်များများ။

ဒါပေမဲ့ သီချင်းဆို အလွန်
ဝါသနာပါတာ။ အားနေလို့ကတော့လား။
Rap သီချင်းတွေကိုပဲ မရိုးနိုင်မမောနိုင်
အော်ဆိုနေတတ်ပါရဲ့။

“မင်းမှာ မိန်းမရှိတယ် မဟုတ်
ဘူးလား”

“ဘလက်ကီရာ ငါမင်းကို
ထောင်ထဲမှာရော အပြင်မှာပါ ငါ့မှာ မိန်းမ
ရှိတယ်လို့ မပြောဖူးပါဘူး”

ထိုအခါ ဘလက်ကီက စီးက
ရက်ကို တစ်ရှိုက်ဟန်ပါပါကလေး ဖွာ
လိုက်ပြီး-

“ပြောဖူးပါတယ်။ ကလေး
တစ်ယောက်တောင်ရှိတယ်။ ကလေး
နာမည်က ဘယ်သူပါလိမ့်၊ ပြောလိုက်
ပါသေးတယ်”

“ဪ... သိလိုက်ပြီ။ အဲဒါ
ငါ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့နမက္ခ။ ဟုတ်
တယ်... သူ့သားငါ့နဲ့ကျတော့ တူတော်
တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း ငါပဲ သူတို့
သားအမိလိုအပ်တာ မှန်သမျှ ပံ့ပိုးပေး
နေရတာ။ ခုဆို ဒီခွေးကောင်လေး နေ
ကောင်းရဲ့လား မသိဘူး”

“မင်းထောင်ကျတော့ ဝင်းတူ
ဘယ်ရွယ်လဲ”

“၁၅ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“အခုဆို အသက် (၂၀) လူ
လတ်ပိုင်းရောက်နေပြီပေါ့”

“မှန်တာပေါ့။ နေပါဦး မင်းက
ငါ့ချည်း မေးနေတာ။ မင်းကရော အခု
ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘာတွေလုပ်မယ်-စိတ်
ကူးရှိလဲ”

ဘလက်ကီဟာ စကားမပြောမီ

လည်ပင်းကို ပုလိုက်ပြီး ပန်းနှစ်ဖက်ကို
မြှင့်တင်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့မှ ရှေ့စားပွဲက ဘီယာ
သောက်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို စိုက်
ကြည့်လိုက်တယ်။ ကောင်မလေးက
ရင်ထဲမှာ ဆဲသွားနိုင်တယ်။ ချက်ချင်း
ဒီဖက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်တယ်။

“ငါတယ်သွားပြီး ဘာလုပ်မယ်
ဟုတ်လား”

ဘလက်ကီဟာ မနက်ကမ
ထောင်ကျရက်စေ့လို့ ထောင်က လွတ်
လာတယ်ဆိုတာ မေ့သွားပုံရတယ်။

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီခွေးကောင်
သေနာလေး ငါမေးတာကိုမှ စိတ်မဝင်
စားတာ”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ကောင်မလေး
ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ။ ဩော်...မင်း
မေးတာ ကျန်သေးတယ်။ ဘယ်သွားပြီး
ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ဒါက ပါးပါးလေးပါ။
ပြဿနာမရှိဘူး”

“အရင်အလုပ်တွေ ပြန်လုပ်
မယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

“အများဆုံး နီးစပ်တယ်”
စားသောက်ဆိုင်မှာ ဘလက်ကီ

က ငွေရှင်းပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့
လမ်းခွဲပြီး ပြန်ကြတယ်။

x x x

(၂)

ဘလူးစကား ကက်စီနိုမှာ ဒီနှစ်
ထဲ အတော်လေး အောင်မြင်လာတယ်။
ပြဿနာသိပ်မပေါ်ဘူး။ အပြိုင်တွေနဲ့
လည်း မသင့်မမြတ်မရှိဘူး။

ပက်တီစတုံးဟာ နေကာမျက်
နှုန်းကို တပ်ထားတယ်။ ဂျာကင်အင်္ကျီ
အထူ ခပ်ပွပ္ကုတ် ဝတ်ထားတယ်။ လမ်း
လျှောက်ပုံက လက်နှစ်ဖက်ကို ပုံမှန်
လွှဲပြီး လျှောက်လာတယ်။ ခေါင်းက
ခပ်မော့မော့။

ကစားနည်းမျိုးစုံ ကစားနေကြ
တယ်။ တကယ့်ကြေးကြီးတဲ့ ဖဲပိုင်းက
အလယ်လောက်မှာ ငြိမ်ချက် ဘေး
ကောင်းနေတယ်။

ပက်တီစတုံးဟာ အားလုံးကို
ဖြတ်ကျော်လွှာပြီး သူ့ဗောဓိရုံးခန်းထဲကို
ခပ်တောင့်တောင့် အနေအထားဝင်သွား
တယ်။

ဗောဓိက အက်ကာဖြစ်ပါတယ်။

ဒက်ကားရဲ့ ဝဲယာနှစ်ဖက်မှာ တစ်ဖက်
နှစ်ယောက်စီရပ်နေကြတယ်။ သူတို့
ပစ္စတိုတစ်လက်စီရှိတယ်။

သူတို့ တာဝန်က ဒက်ကား
ရန်မှလာတဲ့ လူမှန်ရင် ဘယ်သူကို
ခွဲကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမယ့် တာဝန်
ဖြစ်တယ်။

“လာဟေ့ ပက်တီစတုံး။ ငါ
ကို စောင့်နေတာ။ မဆိုးပါဘူး။ ခိုက်
တိုင်းမိမှာ ရောက်လာသားပဲ”

ဒက်ကားဟာ ပက်တီစတုံး
ထိုင်မခိုင်း။ သူက ထိုင်နေရာက ထလာ
တယ်။ နောက် ပက်တီစတုံးနဲ့ ယှဉ်ရင်
လိုက်တယ်။

ဒက်ကား နေရာရွှေ့လိုက်တဲ့
အချိန်မှာ သူ့ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်က
တပည့်လေးယောက်တို့ကလည်း နေရာ
ရွှေ့ရင်လိုက်ကြတယ်။

ဒက်ကား ဘေးတစ်ဖက်တစ်
ချက်မှာ ပုံသေရပ်တယ်တော့ မဟုတ်
ဘူး။ သင့်တင့်သလိုပါပဲ။ သတိတော့
ရှိနေရတာပေါ့။

“ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”
ပက်တီစတုံးက စကားကို ခပ်

တိုတိုပြတ်ပြတ်မေးလိုက်တယ်။ ဒီ
လောကမရောက်ခင်ကတော့ ဒီလို
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလောကကိုရောက်မှ
ဒီလိုဖြစ်လာခဲ့တာပါ။ လိုက်လျောညီထွေ
ပေါ့။

“တာဝန်တစ်ခု ပေးမလို့ပါ။ လူ
တစ်ယောက်ကို ရှင်းဖို့ပဲ”

“ကျုပ်ရှင်းရမှာလား”

“မင်းရှင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဂျွန်
က ရှင်းမှာပါ။ မင်းက ဂျွန်နဲ့ ရှိနေဖို့ပဲ။
ကျွန်တာက အခြေအနေအရပ်ပေါ့”

“ဒါပဲလား”

“မင်း ဒီက ထွက်တာနဲ့ ဂျွန်
နဲ့ ဆက်သွယ်လိုက်ပါ။ အစီအစဉ် သူ့ဆီ
မှာ ရှိတယ်။ ရဲအဖွဲ့ မရိပ်မိဖို့ကတော့
အဓိကပဲ”

“ဟုတ်ပြီလေ”

ထို့နောက် ပက်တီစတုံး ရုံးခန်း
ထဲက ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ဒက်ကားက
ဟင်းဖုန်းကို ဖွင့်ပြီး တစ်နေရာကို ဆက်
သွယ်လိုက်ပါတယ်။

ပက်တီစတုံးဟာ ကားကို ကား
တော်ကင်က ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွား
တယ်။ ကားအဝေးကို ရောက်သွားပေ

မယ့် ကားမဟုတ်ကင်မှာ လက်စလင်းအာတ်
ငွေ အနည်းအကျဉ်း ပုံလွှင့်နေတုန်းပါ။

ကားမောင်းရင်း ဂျွန်ဆီကို ဖုန်း
ဆက်လိုက်တယ်။ ဂျွန်က သူ့ဆီကိုလာဖို့
မပြောဘူး။ ဘယ်နေရာကိုသွားပြီး သူ့ကို
စောင့်ရမယ်လို့ ပြောတယ်။

“အချိန်တိကျဖို့တော့ လိုတယ်”

“ကြီးစားရမှာပဲ”

“နောက်ကျမှာလား။ စောမှာ
လား”

“မစောဘူးဆိုတာ သေချာ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျရင် အလွန်ဆုံး
နာရီဝက်ပေါ့။ ဆက်သွယ်မှုကတော့ ရှိနေ
မှာပါ”

မကြာမီမှာပဲ ဂျွန်ချိန်းဆိုတဲ့
နေရာကို ရောက်သွားတယ်။ စောလည်း
မစောဘူး။ နောက်ကျမှလည်း မရှိဘူး။
ကွက်တိပဲ။ ဒါက အလုပ်သဘောပဲလေ။

ဂျန့်ကားဝင်လာတယ်။ သူ
နောက်က လိုက်သွားတယ်။ ဘယ်ကို
သွားနေတာလဲ။ ဘယ်သူ့ကို ရှင်းမှာလဲ။
ပက်တီစတုံးမသိ။ သိစရာလည်း မလို။
ဗောဓ်ရဲ့ အလုပ်မဟုတ်တာ။

x x x

(၃)

တည်းခိုခန်းက ဆန်နီထွက်လာ
ခဲ့ပါတယ်။ နမူလီယာနေတဲ့ ရပ်ကွက်
ကို ရောက်ခဲ့ပြီ။ အရင်နေတဲ့ ရပ်ကွက်
သူနေတဲ့ တိုက်ခန်းမှာ မရှိတော့ဘူး။

(၅) နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလ

ဟာ နည်းတဲ့အချိန်မဟုတ်ဘူးလေ။
တစ်နှစ်တာကာလအတွင်းမှာတောင်
အပြောင်းအလဲတွေရှိနေသေးတာပဲ။

(၅) နှစ်ကာလဆိုတော့ ပြောင်း

လဲသင့်သလောက် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီပေါ့။
သူ့ကိုယ်သူတောင် အသက် (၅) နှစ်
ပိုကြီးလာပြီ မဟုတ်လား။ ဒါလည်း
ပြောင်းလဲခဲ့တာပဲ။

ဂျူလီယာကိုတွေ့မှ သူ့သား
ပက်တီစတုံးကိုလည်း ဘယ်လိုအခြေ
အနေရှိတယ်ဆိုတာ သိရမှာပါ။ ဂျူလီယာ
ကို မောရစ်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ တိုက်တွန်း
ခဲ့တာ ဆန်နီဖြစ်နေလို့ မောရစ်က ဂျူလီ
ယာကို သားတစ်ယောက်ရမှ ပစ်ခွာသွား
တဲ့အခါ ဂျူလီယာရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ
ဒုက္ခတွေကို ဖယ်ရှားပေးဖို့ ဆန်နီမှာ
တာဝန်ရှိခဲ့တယ်။

အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ လည်း နမဂျူလီယာကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရမှာပဲ။ အထူးသဖြင့် ဂျူလီယာက သူ့သားကို တရားရေးပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်တယ်။

ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်မှာ တရားရေးပညာရပ်တွေ သင်ယူဖို့လုံးပန်းနေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆန်နီက အမှုတစ်ခုနဲ့ ထောင်ထဲမှာ (၅) နှစ်သွားခံလိုက်ရတာပါ။

“အခုတော့ မဟုတ်တာတွေ ငါမလုပ်တော့ပါဘူး။ ငါ့အနာဂတ်ကို ဂျူလီယာတို့ သားအမိအတွက် အသုံးပြုပါတော့မယ်” လို့လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

ဂျူလီယာရိတ် နေရာကို သူ့သူငယ်ချင်း အက်စ်တာဆိုတာ ခုံစမ်းရင် သိရမှာပဲ အတွေးနဲ့ အခု တည်းခိုခန်းက ဆန်နီထွက်လာတာပါ။

အဘောက်အဦးအောက် ကားပတ်ကင်ရှေ့အရောက်မှာ ဂျွန်တို့နဲ့ ပက်ပင်းသွားတွေခွဲခြင်းဖြစ်တယ်။

ဂျွန်က သေနတ်ကိုမသုံးဘဲ ဓားကိုသုံးတယ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်

အရောက်မှာ ဆတ်ခနဲ ဆီးစပ်ကို ထိုးသွင်းလိုက်တာပါ။

ဆန်နီက ဂျွန်မျက်လုံးတွေ မရိုးသားမှန်းသိလို့ သတိရှိနေခဲ့တာ ဓားကို ဖွေးခနဲတွေလိုက်တာနဲ့ ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းကာလိုက်ပြီး သူ့ဓားဦးကို သူ့ဆီးစပ်ကို ပြန်ထိုးသွင်းလိုက်ပါတယ်။

“အား...”
အခုတော့ မုဆိုးက သားကောင် ဖြစ်သွားပြီ။

ဒီတော့ ပက်တီစတုံးက အသင့်ကိုင်ထားတဲ့ ဓားနဲ့ ဆန်နီနောက်ကျောကို ထိုးစိုက်သွင်းလိုက်တယ်။

“အင့်...”
ကားပတ်ကင်ရှေ့မှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ ပက်တီစတုံးက ကားမောင်းပြေးသွားတယ်။

ဆန်နီအနီးကို ရောက်လာတဲ့ လူတွေက သုံးလေးယောက်ပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ စာရေးဆရာ ဝီလီယမ်က စာနာတရားရှုထားပြီး ဆန်နီကို ဆေးရုံအရေးပေါ်ကားရောက်လာတဲ့ အခြေအနေအထိ လုပ်ပေးတယ်။

နောက် ဆေးရုံကို လိုက်ဖို့

တယ်။ ဆန်နီက ဝီလီယမ်ကို-

“ကျုပ်မှာ နမဂျူလီယာနဲ့ တူကလေး ပက်တီစတုံးရှိပါတယ်။ ကျုပ်သေခဲ့ရင် သူတို့ကို ကျုပ်ရဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကို ပေးပေးပါဗျာ”

စကားကို ပြောတယ်။ နောက်ဆက်ပြောတယ်။

“ခင်ဗျား မသေပါဘူး” လို့ ဝီလီယမ်က ပြောလိုက်ပေမယ့် ဆေးရုံရောက်တဲ့ အချိန်မှာ ဆန်နီဟာ သေဆုံးသွားပါတယ်။ ဝီလီယမ်ဟာ ဆန်နီရဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကို ယူလာခဲ့ပါတယ်။

(၄)

ဆန်နီအသတ်ခံလိုက်ရပေမယ့် ဒက်ကားရဲ့ တပည့်ဂျွန်လည်း အသတ်ခံလိုက်ရလို့ ဒက်ကားအဖို့ ဝမ်းသာစရာရာ ဝမ်းနည်းစရာပါ တပါတည်း ခံစားလိုက်ရပြီပေါ့။

ပက်တီစတုံး ဒက်ကားကို သွားတွေတဲ့အခါ-

“မင်းကို ထည့်ပေးလိုက်လို့ တော်သေးတာပေါ့”

လို့ ပြောလာပါတယ်။

နောက်ဆက်တွဲစကားကတော့
ပက်တီစတုံးကို နောက်ထပ်တာဝန်
တစ်ခုပေးလိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ။

“ဆန်နီကို မင်းအားနဲ့ထိုးလိုက်
တုန်းက ဆန်နီက ကားပတ်ကင်ဂျေမှာ
ထဲသာလဲနေတာ သေတာမဟုတ်ဘူး။
သူ့ကို ဆေးရုံကားပေါ်ရောက်တဲ့အထိ
ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ်
လာတယ်။ သူ့ကို ဘာတွေပြောခဲ့သလဲ
ဆိုလို့လဲတယ်။ တို့အတွက် အန္တရာယ်
အမယ် စကားမျိုးဆိုရင် အဲဒီလူကို
ဆည်း ထပ်ရှင်းဖို့ လိုတယ်”

ဒက်ကားက အခုလိုပြောပြီး
သွတ်လိုက်တယ်။ ပက်တီစတုံးဟာ
တာဝန်က မပြီးသေးပါလားဆိုတဲ့
အတွေးနဲ့ စိတ်ကတော့ အလေးသားပဲ။
အမေဂျူလီယာနဲ့ တွေ့တဲ့
အချိန်မှာ ဂျူလီယာက-

“ငါ့သား ဘာတွေလုပ်နေတာ
မင်းဦးလေးက မင်းကို တရားရေး
ဌာနတစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်တာ”
လို့ ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။
“အမေက ဦးလေးအပေါ်မှာ
ကို သံယောဇဉ်ရှိတာပဲနော်”

ပက်တီစတုံးက မေးလိုက်တဲ့
အခါမှာ ဂျူလီယာက...

“ဪ ငါ့အခါကိုကြီးက ငါ့ကို
တကယ်သံယောဇဉ်ရှိတာ။ မင်းကို သူ
စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ အခုလို ဘဝ
ရောက်လာရတာ။ မင်းဟာ အခုဆိုရင်
ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ကိုတက်ဖို့ မခဲယဉ်း
တော့ဘူး။ ဒါဟာ မင်းဦးလေးရဲ့ စေတနာ
တွေကြောင့်ပဲ” လို့ပြောတယ်။

“အဲဒီအချိန်မှာ ဆန်နီကို ဆေးရုံ
လိုက်ဖို့တဲ့လူ ဘယ်သူဆိုတာ ဒက်ကား
လူတစ်ယောက်က ဖုန်းဆက်လာတယ်။
ဒါနဲ့ ပက်တီစတုံးဟာ သူ့အမေ
ဂျူလီယာကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့
တယ်။

“ခင်ဗျားက စာရေးဆရာဝါလီ
ယမ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”
“ဆန်နီနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်
ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”
“ပြောနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်က သူ
ကို သိတာမဟုတ်ဘူး။ စေတနာသက်
သက်နဲ့ ကူညီပေးခဲ့တာပဲလေ”
ပက်တီစတုံးက စာရေးဆရာ

ဝီလီယမ်မျက်နှာကို အသေအချာ အကဲ
ခတ်လိုက်တယ်။ ဘယ်အဖွဲ့ကလဲဆို
တာသိဖို့လိုတယ် မဟုတ်လား။

“ဆန်နီ မသေခင် ခင်ဗျားကို
ဘာပြောခဲ့သလဲ”

“သူပြောခဲ့တာက သူ့ဟာ
ထောင်က ထွက်လာတာ ရက်ပိုင်းပဲရှိ
သေးတဲ့အကြောင်း သူ့မလေး ဂျူလီယာ
နဲ့ တူလေးပက်တီစတုံးကို ရှာဖို့အရေး
အကြီးဆုံးပဲတဲ့”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရတဲ့
အခါမှာ ပက်တီစတုံးဟာ အလွန်ပဲ
တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရတာကတော့
အမှန်ပါပဲ။

ကျေးဇူးရှင် သူဦးလေးကို သူ
ကိုယ်တိုင်သတ်ခဲ့မိပြီ မဟုတ်ပါလား။

လှမြင့်အေး

Ref :
Never Die Alone
by Crime Magazine (2005)

ပြောရန်သင့်ဘာပြောပါ

သင်ဟာ အနေတဲ့လူမဟုတ်
တဲ့အတွက် နေ့တိုင်းစကားပြောနေရမှာ
ပါ။

ဒါပေမယ့် အရပ်ထဲမှာအစည်း
အဝေးရှိလို့ ဟစ်အိမ်အိမ်မှာ လူစုပြီး
လမ်းသန့်ရှင်းရေး ကွန်ကရစ် လမ်းကို
ဘေးတစ်လျှောက် ပခုံးထမ်းမြေဖို့ကြဖို့
အရေး ပြောကြမယ်ဆိုရင်တောင် ဟို
လူပြောပါ။ ဒီလူပြောပါနဲ့ ခေါင်းရှောင်
ကြတာပါ။

ဘာကြောင့်လဲတွေ့လိုက်တဲ့
အခါမှာ တွေ့ရတဲ့အဖြေကတော့ စကား
ပြောရင် အမှားပါမှားစိုးလို့ပါဘဲ။ စကား
ပြောရင် အမှားပါမှားစိုးရိမ်တဲ့လူဟာ
အမှန်တော့ စကားမပြောတတ်လို့ဆိုတဲ့
အဗျာယ်ပဲထွက်လာပါတယ်။

ဒီလိုအရပ်ထဲမှာ အမြဲတွေ့နေ
ကြတဲ့ လူတွေအလယ်မှာတောင့် စကား
အပြောရဲဘူးဆိုရင် စင်မြင့်ပေါ်မှာတက်
ချောမယ်။ အသံလွှင့်ရုံမှာ သတင်းပြော
ချတာမျိုး စကားပြောရမယ်ဆိုရင်
ဒီလိုတောင် စကားမပြောတတ်ဘဲ
အိပ်တော့မှာ သေချာသလောက်ပါ။

ဒီတော့ စကားပြောတဲ့နေရာ

မှာ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို အလေး
အနက်စကားပြောရတာမျိုးကို လူတော်
တော်များများဟာ ပြောဖို့မကျွမ်းကျင်ဘူး
ဆိုတာ ထင်ရှားလာပါတယ်။

လမ်းသန့်ရှင်းကိစ္စ စကားပြော
ကြတဲ့နေရာမှာဘဲ။ ဟိုလူပြောပါ ဒီလူ
ပြောပါ ပြောနေတုန်းမှာဘဲ ကျောင်း
ဆရာဦးလွန်းမောင်က...

“ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်...”
စကားနဲ့စပြီး လမ်းသန့်ရှင်းရေး
အကြောင်းအရာတစ်ခုတည်းကိုဘဲ
အချက်အလက်ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောသွား
ပါတယ်။ အစည်းအဝေးမှတ်တမ်းရေးတဲ့
လူက ရေးနေပါတယ်။ သူပြောပြနေတာ
ကိုအားလုံး သဘောကျတယ်။

တစ်စတစ်စနဲ့ အစည်းအဝေး
တက်ရောက်လာတဲ့လူအားလုံး မိမိ
သဘောဆန္ဒကို ပြောလာကြတယ်။
အကြံဉာဏ်တွေပေးလာကြတယ်။

ကျောင်းဆရာကိုလွန်းမောင်
ပြောပြသွားမှ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို
ခွင်ထဲမှာပြောတဲ့နည်းကို သိလာလို့ပါ။

ကိုလွန်းမောင်ပြောတာက
ဘယ်လိုပြောသွားလို့လဲ။ သူကကျောင်း

ဆရာဆိုတော့ ဘာသာရပ်တစ်ခုက
အကြောင်းအရာတစ်ခုကို စာသင်သား
တပည့်တွေ နားလည်အောင် သဘော
ပေါက်သွားအောင် ဘယ်လိုပြောရမယ်
ဆိုတာသိတယ်။ အချက်အလက်တွေကို
နားလည်သိနေတယ်။ သိတာကို
သိထားတဲ့အတိုင်း ပြန်ပြောပြနိုင်တယ်။
ဒီလိုသူပြောနိုင်တယ် သူပြောလိုက်တာ
နဲ့စာသင်သား တပည့်တွေတတ်သိ
နားလည်သွားစေရမယ်လို့လဲ ယုံကြည်
နေတယ်။

ဒီအချက်တွေကို သိထားရင်
စကား ဘယ်လိုပြောရမယ်ဆိုတာ
သိသွားတာပါ။

“ဆရာကြီးပီမိုးနင်းက စကား
ပြောဟောတာနဲ့ ပတ်သက်၍ စကား
ပြောတော့မယ်ဆိုရင် အရင်ဆုံး ကြိုတင်
ပြင်ဆင်ပြီးမှပြောပါ။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု
မရှိဘဲ ဘယ်တော့မှ စကားပြောဟော
ခြင်းမလုပ်ပါနဲ့” လို့ပြောပါတယ်။

“အဆောက်အဦးတစ်ခုကို
ဆောက်မည်ရှိသည့်အခါ ပုံထုတ်ရ၏။
အရမ်းဆောက်၍မဖြစ်နိုင်ပါ။ တဲမှတ်သာ
အရမ်းဆောက်၍ ဖြစ်နိုင်လေသည်။ သို့

ဖြစ်လေရာ မည်သူကပင် တောင်းပန်
စေကာမူ မပြင်မဆင်ဘဲ မပြောနှင့်ဟု
အထူးသတိပေးရခြင်း ဖြစ်လေသည်။
လို့ပြောပါတယ်။ ဒါအမှန်ဆုံးပါပဲ။
ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာများဆိုရင်
စာတွေအများကြီး ဖတ်ထားပါတယ်။
ဘဝအတွေ့အကြုံတွေကိုလည်း ရှာဖွေ
လေ့လာထားရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
စာပေဟောပြောပွဲ စင်မြင့်ပေါ်တက်ပြီး
ပြောမယ်ဆိုရင် မိမိက စာရေးဆရာ
တစ်ယောက်ပဲ ဘယ်အကြောင်းအရာပဲ
ဖြစ်စေ လက်တန်းပြောလို့ရတာပဲဆိုပြီး
ပြောလို့မရပါဘူး။

မိမိဘယ်အကြောင်းအရာကို

ပြောမယ်၊ ဘယ်အချက်တွေနဲ့ အဲဒီ
အချက်တွေကို ပံ့ပိုးပေးစေတဲ့ ဘယ်လို
သာဓကတွေကို ပြောမယ်၊ အချိန်ဘယ်
လောက်ကြာကြာပြောမယ်ဆိုတာ
တွက်ချက်ရပါတယ်။

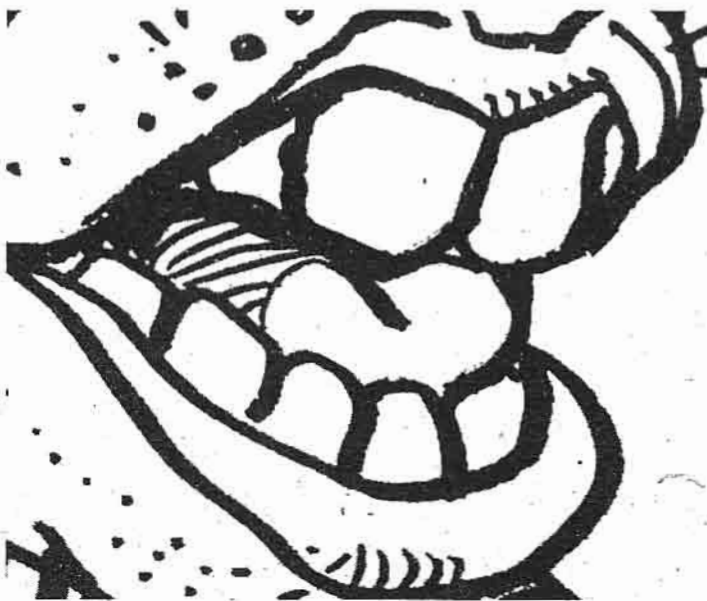
နောက်ပြီး မိမိပြောမယ့်
အကြောင်းအရာဟာ ယခုစာပေဟော
ပြောပွဲမှာ လာရောက်နားထောင်မယ့်
ညွှန်ပရိသတ်နဲ့ လိုက်ဖက်မှုရှိမလား၊ မရှိ
ဘူးလား။ ဒါကိုလည်း ကြိုတင်သိထား
ရမှာမို့ မိမိဟောပြောမယ့် အကြောင်း
အရာကို အနည်းဆုံး သုံးမျိုးလောက်
စီစဉ်ပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရမှာ
ဖြစ်ပါတယ်။

အကောင်းဆုံးက မိမိဟော
ပြောမယ့်အကြောင်းအရာကို ခေါင်းစဉ်
တွေထပ်ပြီး အဲဒီခေါင်းစည်းတွေစဉ်း
ရေးထားတဲ့ စာရွက်ပိုင်းကလေးကို ကိုင်
ထားပြီး ခေါင်းစည်းအစဉ်အတိုင်း ဟော
ပြောတာကောင်းပါတယ်။

ဒီအကြောင်းကို သုံးခါလောက်
ပြောပြီးသွားရင် ပြောမယ့်အကြောင်း
အရာ ခေါင်းစည်းစာရွက်မလိုဘဲ ငြိမ်
သွားနိုင်မှာပါ။

စာတန်းရေးပြီး ဒီစာတန်း
စာရွက်တွေ လုပ်လုပ်ဖတ်တာမျိုး နဲ့
ပေမယ့် ဒီလိုဟောပြောတာကို နား
ထောင်တဲ့ ပရိသတ်က မနှစ်သက်ကြ
ဘူး။ ဟောပြောနေတဲ့ စာရေးဆရာ
ကလည်း ဟောပြောနေတုန်း ခေါင်းထဲ
ပေါ်လာတဲ့ ထိရောက်တဲ့သာဓကတွေ
ရယ်စရာမောစရာတွေကို ပြောလို့မရ
တော့ဘူး။ စာရွက်ကဟောပြောနေတဲ့
စာရေးဆရာကို ပြန်ပြီးချုပ်ထားလို့ပါ။

ဒီနေရာမှာ ကျောင်းဆရာတွေ
က စာရေးဆရာတွေထက်သာလွန်တဲ့
အချက်ရှိပါတယ်။ ပရိသတ်ကို
မကြောက်ပဲ စကားပြောရဲဆိုရတယ်

ဆိုတဲ့အချက်ပါပဲ။ ဒီတော့ စကား
ပြောရင်း လိုအပ်တဲ့အချက်အလက်
အထောက်အထား သာဓကတွေကို
ထည့်ပြောသွားနိုင်ပါတယ်။

အစည်းအဝေးတွေမှာ အခမ်း
အနားတွေမှာ စာပေဟောပြောပွဲတွေမှာ
သဘာပတိလုပ်ရတဲ့အခါမှာ သဘာပတိ
အဖွင့်စကား။ နိဂုံးစကား ပြောကြရပါ
တယ်။ သာမန်ပွဲတွေမှာ လုပ်ကြရတဲ့
သဘာပတိများဟာ အဖွင့်စကားကိုရော
နိဂုံးစကားကိုပါ လက်တန်းပြောရတာ
များပါတယ်။

တစ်ခါက သဘာပတိလုပ်သူ
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဟာ ကျွန်တော်နောက်ဆုံး
နီးချုပ်ပြောချင်တာကပြောလိုက် စကား
ဆမ်းကြောင်းကလည်ပြီး အရှေ့ပြန်
ဆောက်သွားလိုက်၊ ကျွန်တော်နောက်ဆုံး
နီးချုပ်ပြောချင်တာကပြောလိုက်၊ စကား
ဆမ်းကြောင်းကလည်ပြီး အရှေ့ပြန်
ဆောက်သွားလိုက်ဖြစ်နေလို့ ပရိသတ်
အည်း သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ...

“တော်လောက်ပါပြီ” ပြောသံ
ဆီထွက်လာတော့မှ သဘာပတိဟာ
စကားကို တိခန့်ဖြတ်ပြီး ထိုင်လိုက်ပါ

တော့တယ်။

ဒါဟာ မိမိပြောမယ့်အကြောင်း
အရာကို ကြိုတင်မစီစဉ်ထားလို့ဖြစ်
ပါတယ်။

ယခုခေတ်ကာလမှာ စင်ပေါ်
တက်ပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတော်များများဟာ
လက်စ်တော့တွေကို ရှေ့ချပြီးပြောတတ်
ကြပါတယ်။ ဒါဟာ မိမိဟောပြောမယ့်
အကြောင်းအရာကို ကြိုတင်စီစဉ်ပြီး
ဟောပြောတဲ့ သဘောပါပဲ ဟောပြောချင်
တဲ့ အချက်အလက်တွေ များများစားစား
စုဆောင်းဟောပြောနိုင်တာပေါ့။

အမှန်မှာ ဟောပြောမယ့်
အကြောင်းအရာသာ အဓိကကျပါတယ်
အချက်အလက်များစရာ မလိုပါဘူး။
ဟောပြောမယ့်အကြောင်းအရာကို ထိထိ
ရောက်ရောက်ပုဂ္ဂိုလ်ပေးနိုင်တဲ့ အထောက်
အထားဟာ သင့်တင့်ရုံပဲ ရှိသင့်ပါတယ်။
စကားပြောကောင်းသူဖြစ်ဖို့ဆို
တာ မလွယ်ပါဘူး။ စကားပြောကောင်း
သူဖြစ်ဖို့ စကားပြောတတ်သူအရင်ဆုံး
ဖြစ်ဖို့လိုပါတယ်။

မောင်မြင့်မြတ်

ဆရာမကြီး

ဒေါ်သီဇူးယု

မှတ်တိုင်

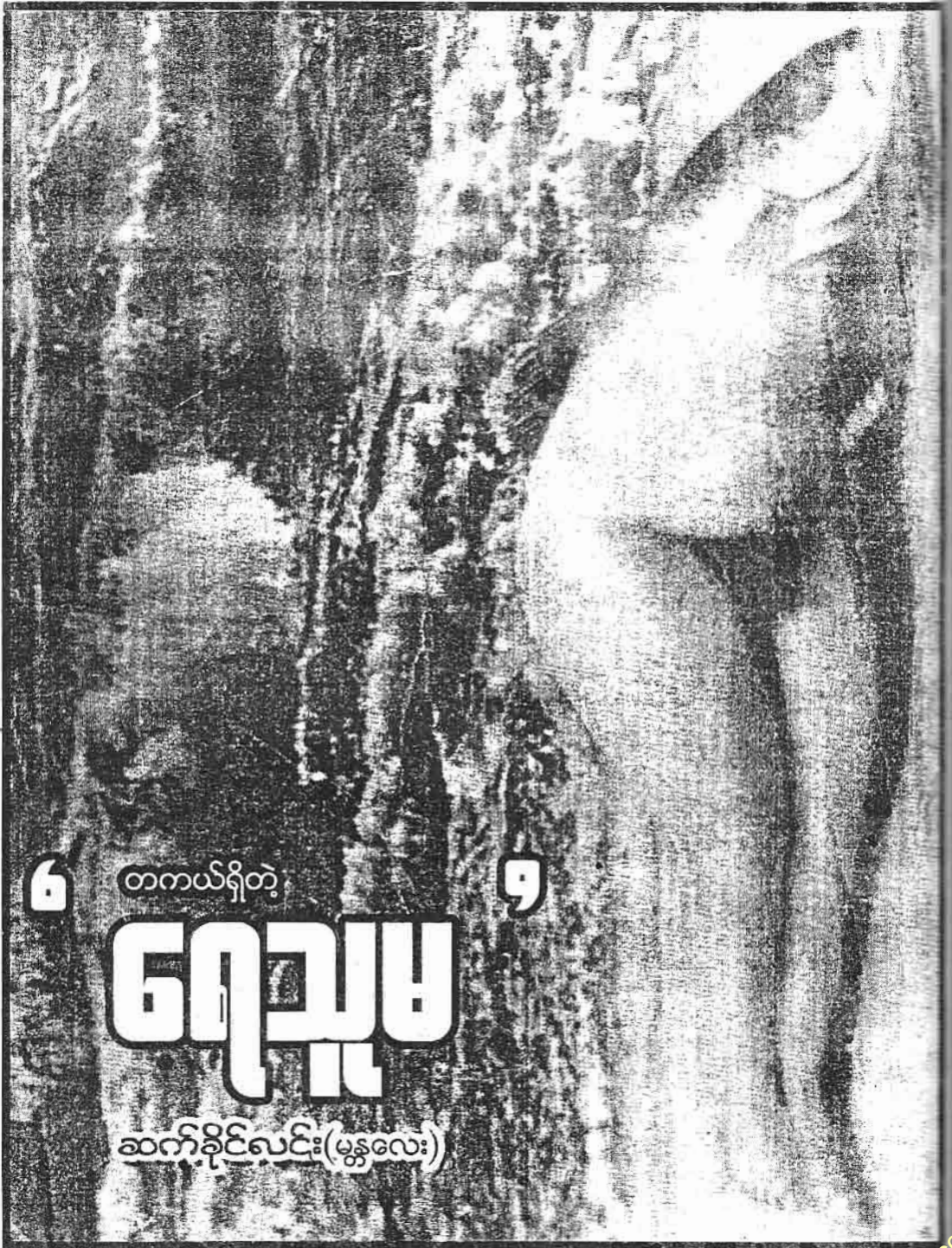
ဓားတံသိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/ ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်ခေါင်းဆေးပါယာလီမှတ်တိုင်အမှတ် - 0610Y008484

၆

တကယ်ရှိတဲ့

၇

ရေချုပ်

ဆက်ခိုင်းလင်း(မန္တလေး)

ရေသူမဟုပြောလိုက် လျှင်ပင်
 ကလေး။ လူကြီးတိုင်းလိုလိုပင် သိကြ
 သည်က များသည်။ ရေသူမနှင့် ပတ်
 သက်သော ပုံပြင်များ၊ ဝတ္ထုများ ရုပ်ရှင်
 ဇာတ်ကားများ၊ ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းများ၊
 အမျိုးမျိုးအပုံပုံ ရေးသားခြင်း ရေးဆွဲခြင်း
 မိတ်ကူးခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။
 အတ္ထာရိပ်ပြင်လိုလို အမှန်ပင် ရှိ
 သယောင်ယောင် အမျိုးမျိုးထင်မြင်
 နေကြသည်။ ရေသူမပုံကို ရုပ်ထု ထု၍
 ကမ်းခြေအချို့တွင် ပြုလုပ်ထားသည်ကို
 တွေ့ရသည့်အပြင် အချို့၊ မြို့များ၌
 အပန်းဖြေဥယျာဉ်ထဲ ထားရှိသည်ကို
 တွေ့ရသည်။ ၎င်းထုလုပ်ထား
 သော ရေသူမပုံများသည် ဒေသကပိုင်းမှာ
 ခြေနှစ်၍ အပေါ်ပိုင်းသည် အမျိုးသမီး
 သူနွားကိုယ်ပုံ ဖြစ်သည်။ အချို့သည်
 ရေသူမမျိုးဆက် သီးခြားရှိသည်ဟု
 ဆိုကြသည်။ ရေသူမရှိသကဲ့သို့ ရေသူ
 မမရှိသည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။ အချို့
 သည် ယောက်သွား(သို့မဟုတ်)ကန
 ကမာမှ ပုလဲရရှိတတ်၍ အလွန်
 အသမာတန် ကြီးမားသော ကနကမာထဲ
 ရေသူမ မွေးဖွားတတ်သည်ဟု ဆိုကြ

သည်။ ရေသူမ အမှန်ပင်ရှိသည်ဟု
 ရေးသားထားသော စာအုပ်များကို အချို့
 ဒေသလမ်းမများ၌လည်းကောင်း
 ကားများဖြင့်လည်းကောင်း စီးပွားရေး
 သမားပျားပု စာရေးသူအမည်မပါ
 ထုတ်ဝေခွင့်ပြုချက်မပါဘဲနှင့် ရောင်းချ
 နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ၎င်း
 စာအုပ်တွင် ရေသူမသည် မြန်မာစကား
 ပြောတတ်ပြီး သီးခြားများသီဆို၍ ကခုန်
 မြူးထူးကြသည်ဟု ဆိုပြန်သည်။ ဆိုင်က
 လုန်းမုန်တိုင်း ဝတင်ဖြစ်တည်ရာ ဗဟို
 ချက်ပြု တိုက်ခတ်သော ပင်လယ်ပြင်
 တစ်နေရာတွင် ရေသူမများ နေထိုင်ကြ
 သည်ဟု ရေးသားထားသည်ကိုလည်း
 တွေ့ရသည်။ ဤသည်ကား ယုတ္တိရှိမရှိ
 စဉ်းစားစရာပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် ငိုမိတ်စော်ဘွားကြီး၏
 မြေး အဘွားခင်သန်း ပြောပြချက်မှာ-
 မနီလာရိုးဆပ်ကပ် မြန်မာပြည်သို့
 လာရောက်ဖျော်ဖြေရာတွင် ရေသူမ
 တစ်ကောင်ပါလာသည်ကို သွားရောက်
 ကြည့်ရှုခဲ့ရာ စကားမပြောတတ်။
 သွားထူထူ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်
 အစွယ်နှစ်ချောင်းပါသည်ဟု ဆိုသည်။

ဆံပင်သည်လည်း နီရဲရဲနှင့် စုတ်ဖွာနေ
 သည်။ အပေါ်ပိုင်းသည် လူနွားကိုယ်
 ဖြစ်၍ အောက်ပိုင်းသည် ငါးနွားကိုယ်
 ဖြစ်သည်။ လူကဲ့သို့ လက်ချောင်း
 တစ်ချောင်းစီကွဲလျက်မရှိဘဲ ရေသူမ၏
 လက်ချောင်းများသည် တစ်ချောင်းနှင့်
 တစ်ချောင်း ငါးလွှာသော အရေပြားဖြင့်
 ဆက်လျက် ဘဲ၏ခြေထောက်များကဲ့သို့
 ဖြစ်သည်။ ရေသူမကို မနီလာရိုးဆပ်ကပ်
 မှ ရောက်၍ မွေးမြူထားကာ ငါးအစိမ်း
 များ၍လည်း ကျွေးသည်။

ရှေးပုဂံပုဒ်တစ်စောင်တွင်
 ရတနာပူရ တတိယမြို့နန်းတည်
 ဘေးတော် ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီး
 လက်ထက်တွင် အထူးခြားဆုံး ဖြစ်ပျက်
 ပုံတို့ကို ပန်းချီပုံများရေးဆွဲ မှတ်တမ်းတင်
 ထားသည်၌ ရောဝတီမြစ်တွင် ရေသူမ
 ပေါ်လာသည့်ပုံဟူ၍ ရေသူမနှစ်ဦးပုံကို
 တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင်
 ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးလက်ထက်တွင်
 ဝန်ရှင်တော်အသည်ဝန် တိုင်တားမြို့စား
 ဝန်ကြီးမင်း မင်းကြီး မဟာသီဟသူရ၏
 ရေးမှတ်ရင်းပုံစံဟု အမည်ရှိ ပုဂံပုဒ်တွင်
 လည်း ရတနာပူရမြို့အစ မြို့အရှေ့

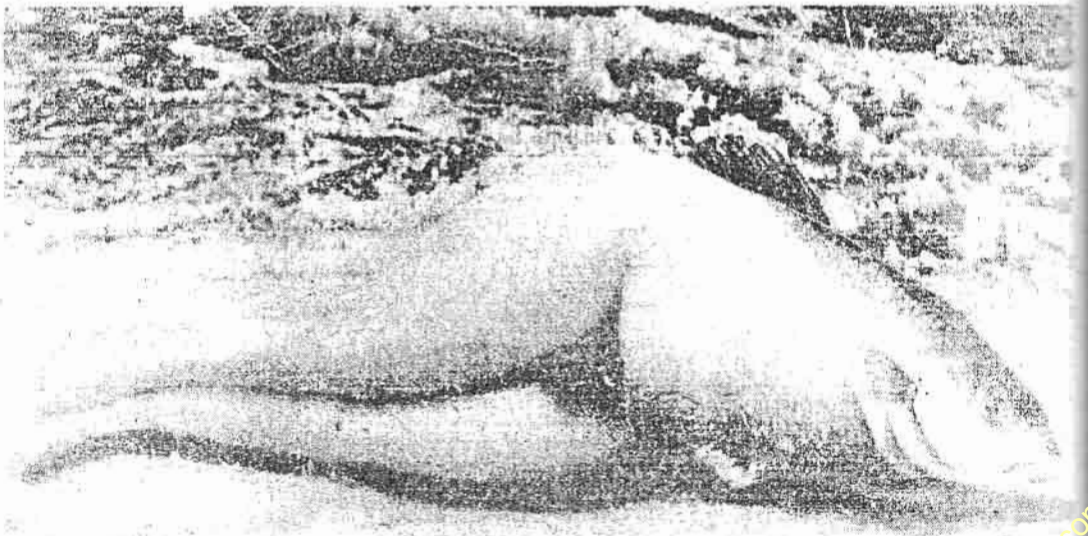
မျက်နှာ ခုဋ္ဌဝတီမြစ်ငယ်တွင် ရေသူ
ပေါ်သည့်ပုံဟူ၍ ရေးဆွဲပြထားသည်။
ထို့ကြောင့် ရေသူသည် ပင်လယ်ပြင်၌
သာမဟုတ် မြစ်ပြင်ပေါ်၌လည်း တွေ့
ဟတ်သည်ဟု မှတ်ယူရပေမည်။ တစ်ဖန်
ဆရာဦးသိန်းမေမြင့် ရေးသော
အတ္ထုပ္ပတ္တိများသည်နှင့် ပုလဲဒေဝီအမည်ရှိ
စာအုပ်တွင် ရခိုင်တိုင်းရင်းသားများမှ
ရေဝက်ဟု ခေါ်သော “ဒူးဂေါင်း”
ရေသတ္တဝါကို ရေသူမနှင့် မှားနိုင်
ကြောင်း ရေးသားထားသည်ကိုလည်း
ဖတ်ဖူးသည်။ ၎င်း ဒူးဂေါင်းရေသတ္တဝါ
သည် ဦးခေါင်းမည်း၍ အဝေးမှကြည့်
လျှင် ဆံပင်ဖုံးလျှားချထားသည်ဟု
ထင်မှတ်ကြရသည်။ ၎င်းရေသတ္တဝါ

သည် လူသားဆိန်းမကဲ့သို့ ရင်သားတစ်စုံ
ရှိသည်။ ရေသတ္တဝါတစ်မျိုးဖြစ်သော
“မာနကီ” (ခေါ်) ပင်လယ်နွားအနွယ်ဝင်
ရေသတ္တဝါသည်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ကို
မတ်မတ်ထား၍ ကူးခတ်သွားလာတတ်
သဖြင့် အဝေးမှကြည့်လိုက်လျှင်
လူတစ်ဦးကူးခတ်နေသကဲ့သို့ တွေ့မြင်
နိုင်သည်။

ထို့အပြင် ရေသူမကို ကိတ်သံ
နက်ကမ်းခြေတွင် ဝီလီယံမွန်ရိုးဆိုသူက
တွေ့ခဲ့ဖူးကြောင်း တိုင်းမိသတင်းစာတွင်
ရေးသားထားသည်။ ဝီလီယံသည်
စကော့တလန်မှ ကျောင်းဆရာတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ ၎င်းတွေ့ရှိခဲ့သော ရေသူမမှာ
အညှိရောင်ဆံပင်များ ပုခုံးပေါ်၌ ဝဲကျနေ

ကြောင်း၊ နဖူးပေါ်၌ မျက်နှာလုံးကြောင်း
ပါးနပ်ဖက်နီမြန်းနေပြီး မျက်လုံးများ
ပြာနေကြောင်း ဆံပင်ကို လက်နှစ်ဖက်
နှံ့သပ်ရင်း ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ရေထဲ
ခုန်ဆင်းကူးခတ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်
ခဲ့သည်။

နောက်တစ်ဖန် ရေသူမနှင့်
ပတ်သက်၍ မစ္စမက်ကေးဆိုသူ အမိ
သမီးတစ်ဦးသည် ရေသူမမှာ မျက်နှာလုံး
ဝန်းကာ ပန်းနုရောင်အသွေးရှိကြောင်း
ဖြူဖွေးသော လက်ချောင်းများဖြင့်
ဆံပင်ကိုသပ်ပြီး ကျောဘက်ကို ချနေ
ကြောင်း အပေါ်ပိုင်းသည် လူ အောက်
ပိုင်းမှာ ငါးအဖြစ် တွေ့မြင်ခဲ့ရကြောင်း
မှတ်တမ်းတင်ထားပြန်သည်။

ရေခဲခတ်လူသားတို့ ပူဇော်
ယသခဲ့သော နတ်ဘုရားများကို လေ့လာ
ကြည့်ပြန်လျှင် အောက်ပိုင်းမှ ငါး အပေါ်
ပိုင်းမှ ငါးအဖြစ်သော်လည်းကောင်း
တွေ့ရပြန်သည်။ အက်ဖရိဒိုက်ဟု
ခေါ်သော အချစ်နတ်ဘုရားသည်
ပင်လယ်ပြင်ကို စိုးမိုးသော မာယာရှင်မ
ဖြစ်ပြီး၊ ၎င်း၏ပုံအသွင်သည် ရေသူမ
သဏ္ဌာန် ဖြစ်သည်။ ဆီးမိုက်လူမျိုးများ
ကိုးကွယ်သော လနတ်ဘုရားမသည်
အက်တာဂါးတစ်(ခေါ်)ဒါဆီတို့သည်
ထည်း လူတစ်ပိုင်းငါးတစ်ပိုင်း ဖြစ်သည်။
ဆူခေတ်ဟောင်း ဘောဘီလုံလူမျိုးတို့
ကိုးကွယ်သော ဘောနက်(စ်)နတ်ဘုရား
သည်လည်း လူတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်း
ဖြစ်ပြီး လူဦးခေါင်းတွင် ငါးပုံဦးထုပ်ကို
ဆောင်းထားသည်။

ဒိန်းမတ်နိုင်ငံကို ပင်ဟောင်း
ဆိပ်ကမ်းတွင် အန်ဒါဆင်၏ ရေသူမ
ခြင်္သေ့ကို နှစ်ခြိုက်ကြ၍ ပင်လယ်ကို
မျှော်ကြည့်နေသော ရေသူမပုံရုပ်ထု
တစ်ခုကို စိုက်ထူထားရာ ကမ္ဘာကျော်
အုတ်ဆိပ်ရုံဖြစ်သည်။

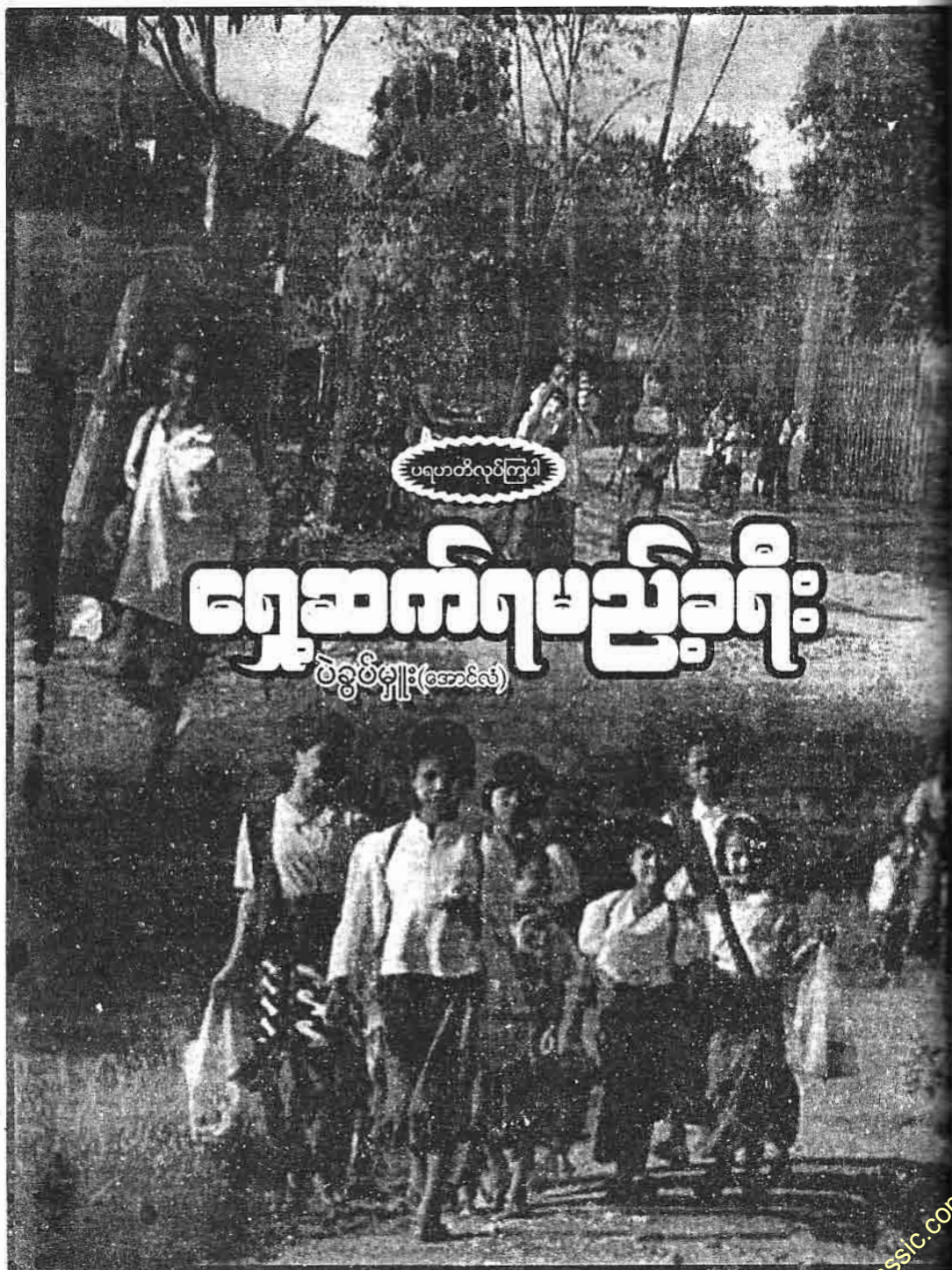
၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၇ ရက်

နေ့တွင် အာရောဗီယန်ကမ်းခြေ၌ ညပိုင်း
အချိန်တွင် မည်းမည်းအရိပ်နှစ်ခု မားမား
မတ်မတ်ရပ်လျက် ကမ်းစောင့် တပ်ဆီ
သို့ ဦးတည်လာသည်ကို ကမ်း စောင့်
တပ်မှ မည်သူလဲဟု မေးမြန်းရာ
မည်းမည်းအရိပ်နှစ်ခုသည် ပြန်လည်ဖြေ
ကြားခြင်းမရှိဘဲ ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့
ပြေးဆင်းရာ ကမ်းစောင့်တပ်မှလှမ်း၍
သေနတ်ဖြင့်ပစ်ခတ်ရာ မည်းမည်းအရိပ်
တစ်ခုသည် လဲကျသွားကာ မည်းမည်း
အရိပ်တစ်ခုသည် ပင်လယ်ထဲသို့
ပြေးဆင်း လွတ်မြောက်သွားသည်။
သေနတ်မှန်သောဒဏ်ရာကြောင့်
လဲကျသွားသည်ကို ကမ်းစောင့်တပ်သား
များမှ မီးမောင်းထိုး၍ ကြည့်လိုက်သော
အခါ အောက်ပိုင်းသည် ခြေနှစ်ချောင်း
နှင့် လှုပ်သဏ္ဌာန်ဖြစ်၍ အပေါ်ပိုင်းမှ
ငါးဖြစ်နေသည်ကို ထူးဆန်းအံ့သြစွာ
တွေ့လိုက်ရသည်။ သေဆုံးသွားသော
ငါးတစ်ပိုင်းလူတစ်ပိုင်း၏ဝမ်းဗိုက်ကို
ခွဲကြည့်လိုက်သောအခါ ၎င်းပုံအတိုင်း
လူတစ်ပိုင်းငါးတစ်ပိုင်း ပေါက်စလေးကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ရေသူမ
အမဖြစ်၍ လွတ်မြောက်သွားသော

ရေသူမအထီးဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်း
ကြသည်။ ရေသူမ၊ ရေသူထီးနှင့်
ပတ်သက်၍ ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာ
ဖြစ်သည့်အတွက် ဗဟုသုတရစေရန်
ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွား တရုတ်လူမျိုးမှ
မှတ်တမ်းတင်ထားသည်ကို တင်ပြရေး
သားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သဗ္ဗေသတ္တာဝေနယျာ
ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲကြစေ။
ဆက်ခိုင်းလင်း (မန္တလေး)

ပရဟိတလုပ်ကြံပါ

ရွှေဆက်ရမည့်ခရီး

ပဲခူးမြို့(အောင်လံ)

အလင်းရောင်သည် နေ၏
အလင်းရောင်၊ လ၏အလင်းရောင်၊
လျှပ်စစ်မီးရောင် စသည်များစွာရှိကြရာ
တွင် နေ၏အလင်းရောင်သည် လောက
၌ သက်ရှိ၊ သက်မဲ့၊ ရေ၊ မြေ၊ တော၊
ဆောင် အားလုံးတို့အတွက် လွန်စွာ
အရေးပါအရာရောက်လှသဖြင့် မရှိမဖြစ်
အထူးလိုအပ်လှပါ၏။ သို့သော် အရေး
ပါလှ အရာရောက်လှသည့် နေ၏
အလင်းရောင်သည် ထာဝရမထွန်းပ
လင်းနိုင်။ နေအချိန် ကုန်ဆုံးလေလျှင်
အလင်းရောင်ဆိတ်သုန်း အမှောင်ဖုံးရစ်မြ
ဖြစ်၏။

နေ၏အလင်းရောင်လောက်
ထွန်းပ၊ မလင်းနိုင်သည့်တိုင် သူ့အင်
အားသမျှ ထွန်းလင်း၍ လောကကောင်း
အပြုနေသည့် လ၏အလင်းရောင်သည်
ထည်း ထာဝရမထွန်းလင်းနိုင်ပါ။ ည၌
အနိမ့်ကုန်ပျောက် နေအချိန်ရောက်ပါက
လူသံပျောက်ရပြန်၏။

လျှပ်စစ်မီးရောင်စသည်တို့
ထည်း လောကအကျိုးပြု မရှိမဖြစ်လို
အပ်သည် မှန်သော်လည်း နေရောင်၊
အရောင်တို့ကဲ့သို့ လောကအားလုံး

အလင်းရောင်မပေးနိုင်၊ မထွန်းပနိုင်။
လက်လှမ်းမီရာ ဆက်သွယ်ရာ အရပ်
ဒေသ ဝန်းကျင်တို့၌သာ ထွန်းလင်း
ကြကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုးအမျိုးမျိုး
ပေးကြပါ၏။

ထိုအလင်းရောင်အားလုံးတို့
ထက် ထွန်းလင်းသည့် အလင်းရောင်၊
အကျိုးပြုသည့် အလင်းရောင်သည်ကား
ပညာအလင်းရောင်ဖြစ်ပါ၏။

“ပညာနှင့်တူသည့် အလင်း
ရောင်မည်သည်မရှိ” ဟု မြတ်ဗုဒ္ဓ၏
ဟောကြားချက်သည် မှန်လှပါ၏။ နေ
ညမရွေး နီးဝေးမရှိ၊ ကောင်းကျိုးအတိ
ကို ဆောင်နိုင်သည်ကား ပညာအလင်း
ရောင်မှတစ်ပါး မည်သည့်အလင်းရောင်မျှ
မရှိ။ ပညာအလင်းရောင်သည် လောက
ကောင်းကျိုး အမျိုးမျိုးကိုသာ ပေးစွမ်းနိုင်
သည်မဟုတ်။ လောကထက်သာလွန်
သည့် လောကုတ္တရာ အထွတ်အထိပ်
ဖြစ်သည့် မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန် အထိပင်
ကောင်းကျိုးပေးနိုင်၊ ထွန်းလင်းတောက်ပ
နိုင်ပါ၏။

ပညာ တရုတ်ဩယံ။ ပညာ
ယ - ပညာအလင်းရောင်ဖြင့်၊ ဩယံ -

ဩယလေးဖြာ သံသရာကြီးကို၊ ဝါ -
ဘဝကုန်ခန်း နိဗ္ဗာန်နန်းသို့၊ တရုတ် -
ကူးမြောက်ဆိုက်ရောက်နိုင်၏ ဟူသည့်
ဒေသနာအရ ပညာအလင်းရောင်၏
ထွန်းပြောင်နိုင်စွမ်းကား နိဗ္ဗာန်နန်း
အထက် လှမ်းတက်နိုင်သည်အထိ
တည်း။

ပညာဟူက လောကီပညာဖြစ်
စေ၊ လောကုတ္တရာပညာဖြစ်စေ သူ
အတိုင်းအတာနှင့်သူ ကောင်းကျိုးပေးကြ
စမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

လောကုတ္တရာနယ်သား မဖြစ်
ကြသေးသည့် လောကီနယ်သားများပီပီ
လောကီကောင်းကျိုး အမျိုးမျိုးတို့
အတွက် လောကီပညာများကို မိမိတို့
တိုင်းပြု၊ မိမိတို့လူမျိုးအလိုက် အသီး
သီး ရှာဖွေလေ့လာဆည်းပူး သင်ယူနေ
ကြရပါသည်။

နိုင်ငံအသီးသီး လူမျိုးအသီးသီး
တို့နည်းတူ မိမိတို့တိုင်းပြု မိမိတို့လူမျိုး
တာဝန်ရှိလူတို့သည်လည်း ခေတ်
အဆက်ဆက် အုပ်ချုပ်သူအမျိုးမျိုးတို့
ပညာရေးစနစ် အမျိုးမျိုးပြောင်းကြ
သင်ကြားကြ စမ်းသပ်ကြပါ၏။

ဂလိုဘယ်ခတ်ကြီးဖြစ်နေ
သည့် ယနေ့အချိန်၌ ပို၍ပင် စီမံကိန်း
ကြီးများချမှတ်၊ အတတ်ပညာများသင်
ကြားပေးလျက်ရှိနေပါ၏။

ကျောင်းနေအရွယ်ကလေး
ငယ်တို့အားလုံး ကျောင်းနေနိုင်ရေး။
အားလုံးပညာတတ်မြောက်ရေး။ စာ
မတတ်သူပပျောက်ရေး။ ကလေးသူငယ်
တို့ အခမဲ့ကျောင်းအပ်နှံရေး။ အခမဲ့စာ
အုပ်၊ ခဲတံထောက်ပံ့ရေး။ စီမံကိန်းကြီး
များချမှတ် ကြွေးကြော်သံကြီးများဟစ်
ကြွေး၍ ပညာရေးအားပေးနေကြသည်
ကား မိမိတို့တိုင်းပြည်အတွက် နောင်
ငယ်လူကြီးလုပ်ကြရမည့် ခေတ်လူငယ်
တို့အဖို့ အားတက်စရာကြီးများ ဖြစ်ကြ
ပါ၏။

သို့သော်... စီမံကိန်းကြီးများ

ချမှတ်သည့် တာဝန်ရှိ၊ ဖာဏာရှိ၊ လုပ်
ပိုင်ခွင့်ရှိသည့် လူကြီးမင်းတို့၏ ပတ်ဝန်း
ကျင် လက်လှမ်းမီရာမှအပ ကျန်သည့်
နေရာ ပြည်နယ်၊နယ်စွန့်နယ်ဖျားများ
ထားလိုက်ပါဦး။ ပြည်မအလယ်၌ပင်
ကျောင်းနေအရွယ် ကလေးသူငယ်တိုင်း
အားလုံး ကျောင်းနေနိုင်ကြပါသလော။
မနေနိုင်ကြသေးပါ။

တစ်နေ့ ရန်ကုန်မှ စာရေး
ဆရာမတစ်ယောက် ကျောင်းမနေနိုင်သူ
များ စာရင်းကောက်ရန် တောရွာတစ်
ရွာသို့ သွားရောက်မည်ဟု လာရောက်
ပြောဆိုရာ...

“တောရွာသွားစရာမလို၊ မိမိ
တို့ပတ်ဝန်းကျင်မြို့ထဲ ကွက်သစ်တိုင်း
စာရင်းလိုက်ကောက်ပေးမည် ဘယ်
လောက်ယူမှာလဲ” ဟု ပြန်လည်ပြော

လိုက်ရသည်။

၆. ၇. ၂၀၁၂ နေ့ နံနက်
ကိစ္စရှိ၍ မြို့ထဲသွားခဲ့ရာ မူလတန်း
ကျောင်းတစ်ကျောင်းအနီး ဆိုင်တစ်ဆိုင်
ရှေ့အရောက် စာသင်၊ စာအသံလေး
ကြားရ၍ ကြည်နူးနေခိုက်...

“ထမင်းစားစရာမရှိလို့ ထမင်း
ဖိုးလေးပေးခဲ့ပါဦး” အသံလေးတွေကြား
သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။
ကလေးငယ်လေးသုံးယောက် ဆယ်မူ
ပင်ရှိကြသေးမည်မထင်။ ၇.၈.၉
လောက်သာရှိပြီးမည် အရွယ်လေးများ
အဝတ်အစား နွမ်းနွမ်းပါးပါး၊ လွယ်လွယ်
စုတ်လေးများလွယ်ပြီး၊ တုတ်လေး
ကိုင်ကာ လမ်းတကာလျှောက်သွား
နေကြသည့် လူငယ်လေးများ။

ဤကဲ့သို့သော ကျောင်း
အရွယ် ကလေးငယ်တို့ တောရော၊
နေရာတကာ မည်မျှရှိနေကြပါမည်နည်း
ထိုကလေးငယ်တို့၏ အ
ထိန်းသူမိဘ၊ ဆွေမျိုး စသည်တို့သည်
“ကိုယ်မခိုကြ၍သာ အမိ
လည်း၊ သားတော်ခဲ” မျက်နှာလွှဲနေ
ရရာပါမည်။ သူတစ်ပါးတို့၏ သားထက်

သီးငယ်များကဲ့သို့ လုံခြုံစိမ်းနှင့် အင်္ကျီ
ဖြူလေးများဝတ်ဆင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
ညာသင်ကြားနေသည်များကိုသာ မြင်
နိုင်ရာကြပါလိမ့်မည်။ အဖွဲ့အစည်းလီးသီး
သို့ တာဝန်ရှိသူအင်အားရှိသူတို့ လက်
ဆွဲမြန်မြန်ဆန်ဆန် အကောင်အထည်
ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေ။ ကလေး
သူငယ်အားလုံး လမ်းမပေါ်မှ စာသင်
ဆောင်းများပေါ်သို့ လျှင်လျှင်မြန်မြန်
ဆက်ရောက်နိုင်ကြပါစေ။

(၇-၇-၂၀၁၂) နေ့က ကမ္ဘာ
ဆွန် အက်ရှင်မင်းသားချော ယူနိုဆက်
ဆွန်အရာရှိ ဂျက်ကီချမ်း ရန်ကုန်မြို့သို့

လာရောက်၍ ကလေးငယ်တို့၏ အရေး
ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာပြောဆို ပြုလုပ်သွား
သကဲ့သို့ မိမိတို့တိုင်းပြည်ရှိ နိုင်ငံကျော်
အနုပညာရှင်များ၊ အသိပညာရှင်၊
အတတ်ပညာရှင်များ၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်
များအားလုံး စိတ်ပါဝင်စားပြုစုပျိုး
ထောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေကုန်
သတည်း။

ထိုသို့မဟုတ်ပါမူ ကိုယ့်ဘဝ
ကိုယ်ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြရပါလျှင်
တစ်ထောင်တစ်ယောက်၊ တစ်ရာ
တစ်ယောက် ထွန်းပေါက်နိုင်ရန်ပင်
မလွယ်ကူလှပေ။

ထိုမလွယ်ကူလှသည့်အထဲမှ
ထွန်းပေါက်လာသူလေး တစ်ယောက်ရှိ
လာပါသည်။ သူလေးကား မကွေးတိုင်း
ဒေသကြီး ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့နယ် ကေရာင်
ကျေးရွာ အဖ ဦးဝင်းဆွေ အမိ ဒေါ်သန်း
သန်းမိုးတို့မှ (၁၇- ၁၂- ၁၉၉၅) နေ့
တွင် မွေးဖွားသည့် (၅) ဘာသာဂုဏ်ထူး
ရှင် မခိုင်ဆွေဦးလေးဖြစ်ပါ၏။ (၆)
ဘာသာဂုဏ်ထူးရှင် ဖြစ်နိုင်ပါလျက်
မြန်မာစာ ဖြေမည့်နေ့က ကျန်းမာရေး
ကိုယ်ခံအားနည်းနေသည့်အချိန် နံဘေး
အနောက်အယုက်ဝင်လိုက်သဖြင့် စိတ်
အနောက်အယုက်ဖြစ်ပြီး စာမကြည့်နိုင်

ကောင်းစွာမပြောဆိုနိုင်၍သာ (၅) ဘာသာဖြင့် ကျေနပ်လိုက်ရပါ၏။ အားမနည်းပါကလည်းမနေ။ အစားအသောက်၊ အလုပ်အကိုင်ကြည့်ပါ။ နွေကျောင်းပိတ်ရက်များ၊ ကျောင်းအားရက်များ၌ နံနက် (၆) နာရီမှ နေ့ (၁၂) နာရီထိ၊ နေ့လယ် (၂) နာရီမှ ညနေ (၆) နာရီထိ လမ်းခင်းကျောက်ကြီးများသယ်ပိုးရ ထုခွဲရ၏။ တစ်နေ့ (၁၅၀၀) ကျပ်ရရှိသည်။ မိဘနှစ်ပါးနှင့် မွေးချင်း (၇) ယောက်တို့တွင် အကြီးဆုံးလေးဖြစ်သည်။ မိခင်က အလုပ်မလုပ်နိုင်။ ဖခင်ကျောက်ထုအလုပ်ကလည်း (၂၀၀၀)။ ပါးစပ်ပေါက် (၇) ပေါက်တို့၏ ထမင်းနပ်မုန့်စားနိုင်ရေး ရင်လေးစရာ။

နေ့စဉ်ပုံမှန် စားသောက်ရသည်ကား ထမင်းနှင့်ငရုတ်သီးလှော်။ (ငရုတ်သီးကြော် မဟုတ်ပါ။ ငရုတ်သီးကို လေးစိပ်ကွဲထောင်း၍ ဆားထည့်လှော်ထားသည့် ငရုတ်သီးလှော်ဖြစ်ပါ၏။) အာဟာရဖြစ်မည့် အသီးအရွက်သာ၊ ငါးမပါ။ ကြာလာသော် အာဟာရချို့တဲ့လာ၏။ ကိစ္စမရှိ။

“ဆင်းဆင်းရဲရဲ မွေးလာတာ

အပြစ်မဟုတ်ပါ။ ဆင်းဆင်းရဲရဲ သေသွားတာသာ အပြစ်ပါ” ဟု ခံယူထားသူပီပီဘဝဆင်းရဲသော်လည်း ပညာရေးမဆင်းရဲ၊ အောက်တန်းမကျ။ ကျောင်းနေစဉ် စားမေပွဲ တစ်ခါမှမကျခဲ့။ နှစ်စဉ်အောင်ရံမျှမဟုတ်။

(၄) တန်း၌ အင်္ဂလိပ်စာထူးချွန်ဆု။

(၆) တန်း၌ တစ်ကျောင်းလုံး ပထမဆု။

(၈) တန်း၌ တတိယဆု။

(၉) တန်း၌ ဇီဝဗေဒ တစ်မြို့

နယ်လုံး ပထမဆု တို့ဖြင့်အောက်မြင်ခဲ့၏။ (၉) တန်းနှစ်၌ ဘာသာစုံ ထူးချွန်ဆုအဖြစ် နှစ်ဝက် (၆) လ ပညာသင်ဆု (၄၂၅၀၀) ကျပ်ရရှိခဲ့ပြီ...

ယခုနှစ် ၂၀၁၁ - ၂၀၁၂ ခုနှစ်၌ ခုံအမှတ် ဖအ- ၃၀၁ ဖြင့်

- မြန်မာစာ - ၆၇ မှတ်။
- အင်္ဂလိပ် - ၇၆ မှတ်။
- သင်္ချာ - ၈၄ မှတ်။
- ဓာတု - ၈၀ မှတ်။
- ရူပ - ၈၅ မှတ်။
- ဇီဝ - ၇၉ မှတ်။

စုစုပေါင်း ၄၇၁ မှတ်။

မြန်မာစာမှအပ ဂုဏ်ထူးဆောင်

အောင်၍ (၅) ဘာသာ ဂုဏ်ထူးရရှိပါ၏။

ဘဝရှေ့ရေးအတွက် အရေးကြီး

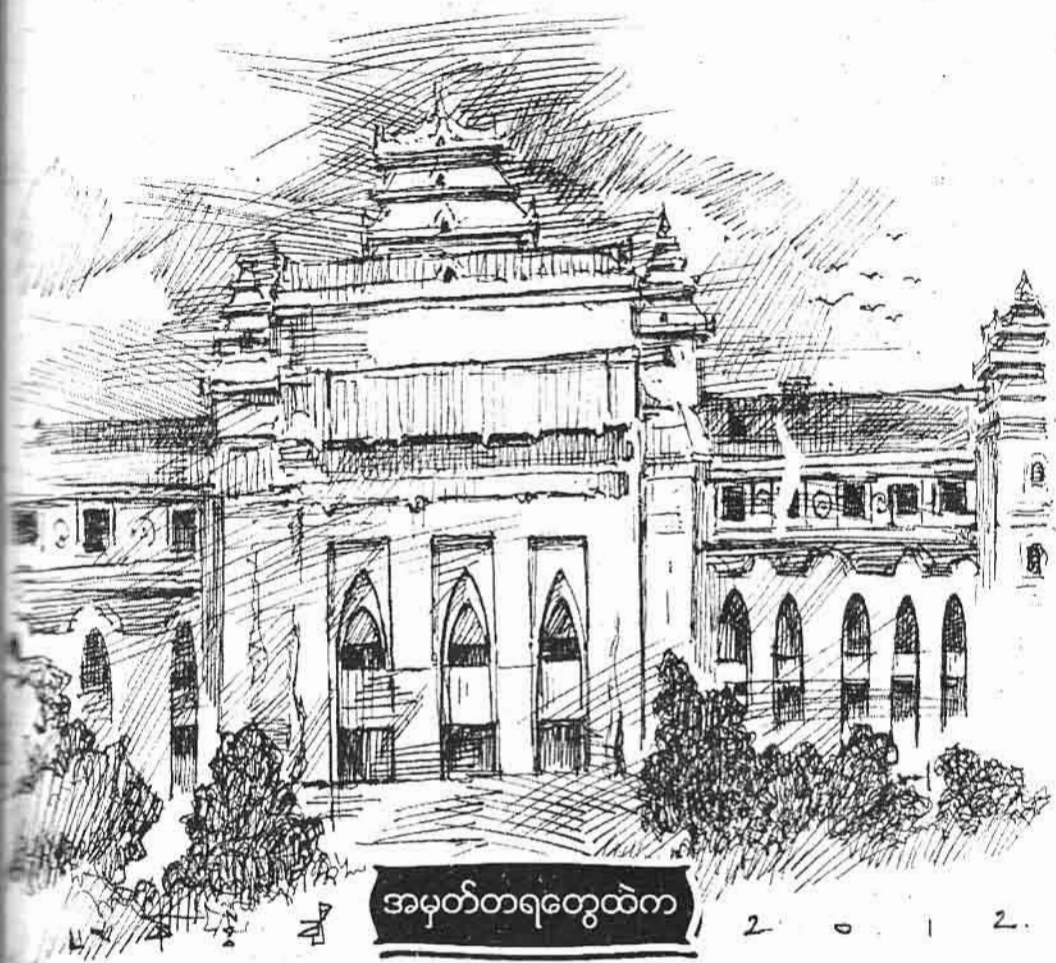
လှသည့် အဆင့်အတန်း ပထမဆုံးကြီးတစ်ခုကို အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ကောင်းစွာလှလှ ကျော်ခဲ့နိုင်လေပြီ။

ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးအတွက်

ကား မိဘအင်အား၊ မိသားစုအင်အားတို့ဖြင့် မည်သို့မျှ မမျှော်မှန်းနိုင်။ မမျှော်မှန်းရဲ၊ မမျှော်မှန်းဝံ့။

နှိမ်းပါးသူများကို သနားခြင်း

များ။ ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်ကြသူများ၊ ပညာရေးကို အားပေးလိုကြသူများ၊ စေတနာရှင်များ အားလုံးတို့ကို အားတကြီး ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။ စောင့်မျှော်ပါမည်။ လိုအပ်သည့်နေရာမှ ပညာရေးကို အားပေးလိုကြသူများ (၁၆၂၀၁၁၁၆၊ ၀၉-၅၃၃၀၈၉၃) အောင်မြင်သော ဆက်သွယ်ကူညီထောက်ပံ့မှုပေးပါကြောင်း ကြေညာမောင်းခတ်လိုပါသည်။

အမှတ်တရတွေထဲက

2 0 1 2

အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင်(၂) သောင်းဝေဦး

ယခင်လမှအဆက်

အခန်း (၉)

ကျွန်တော်ပြုခဲ့သော

မှန်ကန်မြဲတော်စဉ်ပင်သာယာရေးကော်မတီသို့

နိဒါန်း

မြို့တော်စည်ပင်ရောက်တာ
တစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီ။

၁၉၉၆ ခုနှစ်၏ နှစ်ကုန်
နှောင်းပိုင်း နေ့တစ်နေ့။

ကော်မတီဝင်ဌာနမှူး အစည်း
အဝေး၌ စီမံဌာနမှူး ဗိုလ်ကြီးမြင့်ဆွေမှ
စာတစ်စောင် တင်ပြသည်။ စာပါ
အကြောင်းအရာမှာ စည်ပင်သာယာ
အကြောင်းကို ပြင်ပမှ စာရေးသူတစ်ဦး
က သူနားလည်သလို သူမြင်သလို
ရေးသားဖော်ပြထားသည်။ အဓိကမှာ
စည်ပင်သာယာသမိုင်းကြောင်းကို
ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်၏။ သမိုင်းက
အမှန် မဟုတ်ပါ။ ရေးသူမှာ
ဦးကျော်ဇေယျ ဆိုသူဖြစ်၏။

“ဒီလိုရေးထားတဲ့အတွက်
မြို့တော်စည်ပင်ကို အများပြည်သူ
အမြင်စောင်းသွားစရာရှိပါတယ်။

ပြန်ပြီး ဖြေရှင်းချက်ရေးရင် ကောင်းပါ
မယ်”

ဗိုလ်ကြီးမြင့်ဆွေက တင်ပြ
သည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်ကြီးက-
“ဒါက ဒို့မှာ မြို့တော်စည်ပင်
သမိုင်း အသင့်ပြုစုထားတာမရှိလို့
ဖြစ်ရတာ။ ဒါကြောင့် မြို့တော်စည်ပင်
သမိုင်း ပြုရပြီး လိုအပ်တဲ့ဥပဒေတွေ၊
နည်းဥပဒေတွေကို ထုတ်ပြန်ထားမှ
ရမယ်”

ဟုဆိုတော့သည်။

“သမိုင်းပြုစုဖို့ ဘယ်လိုလုပ်
မလဲခင်ဗျ”

“ပြုစုနိုင်တဲ့သူကို ပြုစုခိုင်း
ရမှာပေါ့”

“ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းဝေ
လုပ်နိုင်မလား၊ ပြုစုနိုင်မလား”

မြို့တော်ဝန်ကြီးက တပြန်နု
တာဝန်ယူထားသည့် ကျွန်တော့်ကို
မေးသည်။

“ပြုစုနိုင်တယ်ရယ်လို့တော့
မဟုတ်ပါဘူး မြို့တော်ဝန်ကြီး။
တာဝန်ပေးရင်တော့ ကျွန်တော်က

စစ်သားပဲ လုပ်ရမှာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် တာဝန်ပေးတာပဲ
လုပ်”

ထိုအခါ ငြိမ်နားထောင်
သည့် အတွင်းရေးမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး
ကျော်ဝင်းက သမိုင်းပြုရ
ကော်မတီတစ်ရပ် ဖွဲ့စည်းကာ
ဆောင်ရွက်ရန် ပြောကြားပါတော့
သည်။

ထိုစဉ်က မြို့တော်စည်ပင်
တွင် အကြံပေးအရာရှိ သုံးလေးဆယ့်
ရှိပါသည်။ ကျန်းမာရေးအကြံပေး
ဥပဒေ အကြံပေး၊ အဆောက်အအုံ
လမ်းကံတားအကြံပေး၊ အနုပညာ
အကြံပေး၊ နိုင်ငံခြားဆက်ဆံရေး
အကြံပေး စုံလှပါ၏။ သူတို့သည်
စည်ပင်ယူနီဖောင်း အပြာဝတ်
ပုံမှန် လစာထုတ်စားနေကြသော်လည်း
ဘာမှ မယ်မယ်ရရ အလုပ်မရှိ
ထိုအထဲ၌ နိုင်ငံကျော်အဆိုတော်ကြီး
ဦးမင်းနောင်ပါပါသည်။ စစ်ရုံးမှ ဆက်
လာသည့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးများလည်း
ပါပါသည်။ ထိုသူများထဲမှ ထုတ်နု
ပြီး သမိုင်းပြုစုရေးကော်မတီဖွဲ့စည်း

ကြွေးကြားလာခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က ထိုသူများကို အမေးကိုးပါ။ လူများပြီး လေများနေ ချက်ကို စိုးရိမ်သည်။ အလုပ်မဖြစ်ဘဲ ဆန်ရေ၊ လေကန်ရေသာ လုပ်နေ ချက်ကို စိုးရိမ်သည်။ ထိုသူတွေသည် အကယ်ကြက် ရေးငှက် ရေးတွင် အကြိုးမာန်တက် လုပ်မည့်သူများ ဘုတ်ဟု ကျွန်တော်က ထင်မြင်ယူဆ သေး၏။ ထို့ကြောင့် အတွင်းရေးမှူး အပ်ငြချက်ကို လက်မခံနိုင်ပါ။

“ကော်မတီဖွဲ့စရာ မလိုပါ သူ့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ချစ်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ။ ကော်မတီ ခေါ်မောင် မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းပါဘူး။ ကော်မတီ ခေါ်မောင် ကြာမယ်”

ထိုခဏ၌ ကျွန်တော်သည် အပ်ငြကားတစ်ခွန်းကို လွှတ်ခနဲ ခြစ်လိုက်မိ၏။

“ဟဲဟဲ ... အမျိုးသား ခုရင် ကျွန်တော် တစ်ယောက် ချစ်ရအောင်လို့လေ”

အတွင်းရေးမှူးက သူ့အကြံကို လက်မခံသဖြင့် သိပ်အစာကြေပုံမရ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ရယ်ကျဲကျဲ ဖြင့် ကျွန်တော့်ငြင်းဆိုချက်ကို ရယ်စရာလုပ်ပစ်လိုက်သည်။

ကော်မတီဖြင့် ရေးရင် အမျိုးသားစာပေဆုရချင်မှ ရပါမည်။ ရရင်တောင် အပေးရခက်နေပါမည်။ ကျွန်တော့် ရယ်စရာစကားက စကား နောက် တရားပါပီး ထိုစာအုပ်နှင့်ပင်

ကျွန်တော်သည် ၁၉၉၈ ခုနှစ်၌ အမျိုးသားစာပေဆု (သုတပဒေသာ ဝိဇ္ဇာ) ဆုကို ရခဲ့ပါသည်။ စာပေဆု ရမည်ဟု အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ ဘူးပါ။

ထိုနေ့က ထိုအစည်းအဝေး၌ မြို့တော်ဝန်ကြီးက အောက်ပါစကား ဖြင့် အဆုံးအဖြတ်ပေးပါတော့သည်။

“ဒီ လို မျိုးသောင်းဝေကို တာဝန်ပေးလိုက်တာဖြစ်လို့ သူ့ကြိုက် သင် လုပ်ပါစေ”

ဟူ၍ ဖြစ်ပါတော့သည်။

စာအုပ်စတင်ရေးသားခြင်း

စာအုပ်ရေးမယ်လုပ်တော့ ပထမကိုးကားစရာတွေကို အရင်ရှာရ သည်။ စုရသည်။ စာအုပ်တွေ ရတော့ ဖတ်ရသည်။ မှတ်ရသည်။

မြို့တော် စည်ပင် တွင် ဆက်ဆံပြန်ကြားဌာနရှိသည်။ သူတို့ကို လိုအပ်တာတွေ ခိုင်းရသည်။ ဓာတ်ပုံ မှတ်တမ်းတွေ ရှာရသည်။ စာရေး တာကတော့ ညနေအိမ်ပြန်ရောက် တိုင်း ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် စာရေး

စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ တစ်နေ့ နှစ်နာရီ သုံးနာရီထိုင်ပြီး ရေးပါတော့သည်။ ရေးပြီးသမျှ နောက်နေ့တွင် ကွန်ပျူတာ စီဒိုင်းရသည်။ စီပြီးသားတွေကို ပြန်ဖတ်ရသည်။ စီပြီးစာနှင့် အရုပ်တွေ တွဲကြည့်ရသည်။ နေ့စဉ် စာအုပ်ကိစ္စကို ရုံးမှာရော အိမ်မှာပါ တကုတ်ကုတ် နှင့် ကျွန်တော် လုပ်ဖြစ်၏။ ရုံးတွင် ကျွန်တော့်ကို ရာဖြတ်ဌာနမှ ဦးစောလွင်(ရွှေဘိုစောလွင်)နှင့် အခွန်ဌာနမှ ဦးခဲမြင့်ဦး (မောင်ခင်သာ)တို့က ကူညီကြသည်။ ဦးကျော်ရင်တို့၊ ရဲမင်းကြီးဦးခင်မောင်ထွန်း(ခင်မောင်ထွန်းလမ်းမတော်) တို့ကလည်း စာအုပ်စာတမ်းများ ဝိုင်းရှာပေးကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၆ လ ခုနစ်လခန့် ရေးပြီးသောအခါ မူကြမ်းထွက်လာ၏။ မူကြမ်းကို မြို့တော်ဝန်ကြီး တင်ပြသည့်အခါ သဘောတူသဖြင့် ၁၉၉၇ ခုနှစ် ဇွန်လကုန် ဇူလိုင်လဆန်းလောက်တွင် ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီသမိုင်းစာအုပ်ကြီး ထွက်ရှိလာတော့၏။

အမျိုးသားစာပေဆုရရှိခြင်း

ကျွန်တော်သည် ပထဝီ၊ အနောက်တိုင်းသမိုင်း နိုင်ငံရေးသိပ္ပံတို့ဖြင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရလာခဲ့သူဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်သမိုင်းစာအုပ်ကိုမျှ မရေးဘူးသေးပါ။ စာပေဝါသနာအခံရှိ၍ ဗျူဟာမှူး ဘဝကတည်းက ဖြစ်ရပ်မှန် စစ်မှတ်တမ်းများနှင့် ဝတ္ထုအတိုအစလေးများ စမ်းရေးကြည့်ခဲ့ရာ စာရေးသက်နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်သာ ရှိပါသေးသည်။

သို့ရာတွင် ၁၉၉၆ ခုနှစ်

နှစ်စက တစ်မတော်ဝတ္ထုတိုမြို့တွင် ပထမဆုရခဲ့ပြီးပြီ။ ထို့ကြောင့် လက်စလက်နကတော့ တယ်မဆိုဆိုရမည်ထင်ပါ၏။

ယခုလည်း ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီသမိုင်းအား Solo တစ်ယောက်တည်း ခြံရုန်း၍ ရေးလိုက်သည်။ ဒီစာအုပ်ကြီး ရေးရတာက စစ်ဦးစီး တက္ကသိုလ်တော် Command Study နှင့် Thesis ရေးရသလို ဖြတ်ညှပ်ကတ်တွေများလှပါသည်။ ကောင်းနိုးရာတွေရွေးပြီး ပြန်ရေး ဖြတ်ညှပ်ကတ် Edit လုပ် စသည်ဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်ကူးတည့်သလို လုပ်လိုက်သည်။ ကောင်းမယ် ထင်တာတွေ ရေးထည့်လိုက်သည်။ စစ်ဦးစီးတက္ကသိုလ်တော် စာတမ်းများရေးခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံကြောင့် သိပ်ခဲရာခဲဆစ်တော့ မဖြစ်ပါ။ ရေးရာတွင်လည်း သိပ်ပြီးအချိန်မယူပါ။ အမြန်တက်သုတ်ရိုက်ရေးခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှမှလင့်မထားခဲ့ပါ။ စာအုပ်ကိုလည်း

ကျွန်တုတ်ခဲ့သည်။ စည်ပင်ဝန်ထမ်း
 က ဝယ်ကြရာ ပထမအုပ် ၂၀၀၀
 ဖြိုက်ခန့်ကုန်သွား၏။ ယခုခေတ်
 Quality မဂ္ဂဇင်းတွေ အရွယ်ဖြစ်ပါ၏။
 နယ်ထမ်းတွေ ဝယ်ပြီးအားပေးကြ၍
 ဆည်းသို့ သိပ်တောင်ထုတ် မရောင်း
 ချက်ရပါ။ နာမည်ကြီးစာအုပ်ဆိုင်
 ဆင်းဆိုင်သို့ ဆက်ဆံပြန်ကြားမှ
 ဆောင်ပေးထားပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် စာအုပ်ထွက်တာ
 ခပ်နစ်လောက်ကြာသွားသည်။
 ကျွန်တော်လည်း ဒီစာအုပ်ကြီးကို
 လိုသော လုပ်လိုက်ရတာ သိပ်ပြီး
 ဆလေးအနက်တော့ မထားမိ။ စစ်သား
 ဆွတ်မို့ တာဝန်တစ်ခု ပြီးသွားသည်
 သော ယူဆခဲ့၏။ မေ့မေ့ပျောက်
 ဆုတောင်းနေလိုက်၏။

သို့ရာတွင် ကံကြမ္မာက မနေ
 ခင်ဗျာ။

၁၉၉၈ ခုနှစ်၏ နှောင်းပိုင်း
 ခပ်နစ်ရက်တွင် စာပေဗိမာန်မှ
 ကြွယ်၍ ကျွန်တော်ရုံး ပေါက်ချ
 သည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့
 ကိုသုံးပြီး စုထောင်ထားသည်

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းမှ ပင်တိုင်
 စာရေးဆရာဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့်
 ရင်းနှီးနေ၏။

“ဗိုလ်မှူးကြီး သတင်းပေး
 စရာရှိလို့လာတာ”

“ဆိုစမ်းပါဦး။ ဘာသတင်း
 လဲ”

“ဗိုလ်မှူးကြီး အမျိုးသားစာပေ
 ဆုပေးဖို့ ရွေးထားတဲ့ ဆန်ခါတင်ထဲမှာ
 ပါနေပြီ”

“ဪ... ဟုတ်လား။
 ဘာစာအုပ်လဲ”

“မြို့တော်စည်ပင်သမိုင်း
 လေ။ သူတပဒေသာဝိဇ္ဇာဆုပေါ့”

“ဪ”
 ကိုမြင့်ကြည်မှာ ဆုရွေးချယ်
 ရေးအဖွဲ့များနှင့် နီးစပ်သူဖြစ်၏။
 ထို့ကြောင့် သူပြောတာ ဖြစ်နိုင်ချေ
 ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် သူပြောတာ
 ကျွန်တော် မယုံပါ။

တစ်ရက် နှစ်ရက်အကြာတွင်
 ကျွန်တော်သည် ဆုရွေးချယ်ရေး
 အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ခေါ်သို့
 သွားခဲ့၏။

“ကိုယ့်ညီ ဘာကိစ္စလဲ”

သူက ဆီးမေးသည်။ ဗိုလ်မှူး
 ကြီးတင်ခန့် ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့
 သည့်လေးငါးနှစ်ကတည်းက မန္တလေး
 တွင် သိခဲ့ကြ၏။ သူက DSA မှ မြန်မာ
 စာ ဌာနမှ။ ကျွန်တော်က တပ်မ
 (၃၃) နည်းဗျူဟာမှူး မန္တလေး နမခ
 တွင် အစည်းအဝေးမကြာခဏ အတူ
 တက်ရင်း ခင်မင်လာကြသူများဖြစ်
 ၏။ သူသည် OTS 31 ဖြစ်၍
 ကျွန်တော်ထက် စီနီယာကျပါသည်။
 အသက်လည်း ကြီး၏။ စစ်သားချင်း

စာပေဝါသနာပါသူချင်းဖြစ်၍ ခဏနှင့်
ရင်းနှီးခဲ့ကြ၏။ ယခုအချိန်၌ သူသည်
အစိုးရခန့်စာပေလုပ်သား ဥက္ကဋ္ဌ
ဖြစ်နေ၏။

“အစ်ကိုကြီး မေးစရာရှိလို့
လာတာဗျာ”

“ပြော”

“ဒီနှစ်ပေးမယ့်အမျိုးသား
စာပေဆုမှာ ကျွန်တော့်ကို မြို့တော်
စည်ပင်သမိုင်းစာအုပ်နဲ့ ပဏာမရွေး
ထားတယ် ကြားတယ်။ အဲဒါ ဟုတ်
သလား”

“ဟေ... ကိုယ်မသိသေး
ဘူးကွ။ ကိုယ့်ဆီ ဘယ်အဖွဲ့မှ လာ
မတင်သေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ အစ်ကိုကြီး
ရာ။ ရရင်လိုချင်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်
က အမျိုးသားစာပေဆုမှ မရဘူးသေး
ပဲ။ တပ်မတော်စာပေဆုလေးပဲ ရဖူး
သေးတာ”

ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ခက
အားပါးတရပြုံးလိုက်သည်။

ဆု ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့က
ပဏာမစာအုပ်များစာရင်းကို ဥက္ကဋ္ဌဆီ

တင်ရ၏။ ဥက္ကဋ္ဌက နောက်ဆုံး အဆုံး
အဖြတ် ဖြစ်သည်။ ပဏာမလေး
ငါးဆယ်အုပ်ထဲက သူအတည်ပြု
သည့် စာအုပ်က ဆုရခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် ပြုံးလိုက်ရာမှ...

“ကောင်းတာချင်းတူရင်
ကိုယ့်ညီ ရရမှာပေါ့ကွာ။ စိတ်
အေးအေးသာထားပါ”

ဟု ပြောလေတော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း သုဆိမ

ပြန်ခဲ့၏။

သိပ်မကြာပါခင်ဗျာ။ နှစ်ပတ်

ခန့်အကြာ၌ ၁၉၉၈ ခုနှစ် အမျိုးသား
စာပေဆုရသူများ စာရင်းကြေညာ
သောအခါ ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်
မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီ
သမိုင်း စာအုပ်ကြီးနှင့် အမျိုးသား
စာပေဆု (သုတပဒေသာဝိဇ္ဇာ)အား
ရရှိပါတော့သည်ခင်ဗျာ။

ဆုကို အမျိုးသားကဏ္ဍ

မှာ သွားယူရသည်။ အတွင်းရေးမှူး
(၁) ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်ကိုယ်တိုင်
ဆုတက်ပေး၏။

ဤတွင် ရယ်စရာတစ်ခု

ကြုံရသည်။

ပထမတစ်ခုက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
ခင်ညွန့်က ကျွန်တော့်ကို ဆုပေးဆု
“နောက်တစ်ခါ ကြိုးစားဦး”
ဆုပေးရင်း မှာကြားတော့
ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်
နှင့် ၁၉၇၀ ခုနှစ်လောက်ကတည်းက
သိကျွမ်းလာသူဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က
သူသည် ဗိုလ်ကြီးအဆင့် ကပ္ပဝိဇ္ဇာ
ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်အဆင့်

ဆိုကြောင့် လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် ၃၀
မီးလောက်ကတည်းက သိကျွမ်းလာ
ကြသူများပါပေ။

ဆုပေးရင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက
ကျွန်တော့်ကို စကားပြောသည်ကို
ဆုံးဖြတ်ကြသော ဆုပေးပွဲတက်လာ
ကြသည့် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း
ဗိုလ်မှူးကြီးဘိုကြည်အပါအဝင် အချို့
သူများက “အတွင်းရေးမှူး (၁) ကြီးက
မင်းကို ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ” ဟု
စပ်စုကြ၏။

ကျွန်တော်က သူတို့ကို စချင်
နောက်ချင်သဖြင့်...

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ငါ့ကို
မင်းသိပ်တော်တာပဲကွာလို့ ပြောသွား
တာကွ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရာ
အားလုံး ဟင်းခနဲ နှာခေါင်းရှုံ့ကုန်ကြ
၏။

ထို့နောက် ဆုပေးပွဲသို့
ဆုတက်ယူချိန်၌ တစ်တင်တည်း အတူ
နေခဲ့သည့် မွေးရောဂါကြီး ဗိုလ်မှူးကြီး
အောင်သောင်းကလည်း “အောင်မယ်
ကိုယ့်လူက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ” ဟု

နောက်ကနေပြီး လှမ်းပြောလိုက်ပါ
သေးသည်။ နောက်တာလား အတည်
လားတော့ မသိပါ။

နောက်တစ်ခုရှိပါသေး
သည်။ ဆုရပြီးတော့ ဆုရွေးချယ်ရေး
အဖွဲ့ဝင်များ ကျွန်တော့်ကို Con-
gratulation လာလုပ်၏။ ထိုအခါ
မလိမ္မာ ဗာလဟနဗိုက်ခဲ ကျွန်တော်က-

“ကျွန်တော့် စာအုပ်က
ဖြတ်ညှပ်ကပ်ပါဗျား။ ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့
က မျက်စိမှောက်ပြီး ပေးလိုက်တာပါ။

အရေးအသားကလည်း ကောင်းတာမှ
မဟုတ်တာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဗိုလ်မှူးကြီး အဲဒီလိုမပြော
ပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့က အသေအချာ
စိစစ်ပြီးမှ ပေးတာပါ။ အရေးအသား
ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ သမိုင်းဆိုင်ရာ
အချက်အလက်မှန်ကန်မှုနဲ့ အနှစ်
၂၀၀ လောက်ကပေါ်ခဲ့တဲ့ ရန်ကုန်
ပြုနီစီပါယ်အဖွဲ့ကြီးအကြောင်းကို
ဘယ်သူမှ ရေးမသွားတဲ့ကြားထဲက
ရှားရှားပါးပါး ဗိုလ်မှူးကြီး ရေးလိုက်
တာမို့ ပေးတာပါ”

ဟု အလေးအနက်ပြောကြ
တော့၏။

ကျွန်တော်ဆုပေးသည့် စိစစ်
ရေးအဖွဲ့တွင် ဆရာမကြီး ဒေါ်စောမုံ
ညွှန်း၊ ဆရာကြီး ဒေါက်တာခင်မောင်
ညွှန်း၊ ကဗျာဆရာ မုံရွာဝင်းဖေနှင့်
အခြားကျွန်တော်မသိသူ ၂ ဦး ပေါင်း
ငါးဦးပါဝင်ပါသည်။

ဤနေရာတွင်လည်း ပြော
စရာတစ်ခု ရှိပါသေးသည်။ ဆုရွေး
ကြတော့ ကျွန်တော့်စာအုပ်နှင့်

ဒေါက်တာသက်လွင်စာအုပ်က Tie ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ မုံရွာ ဝင်းဗေက ဒေါက်တာသက်လွင်စာအုပ်ကို အဆို ပြုသည်။ ဆရာမကြီးဒေါ်စောမုံညွှန်းက ကျွန်တော့်စာအုပ်ကို အဆိုပြုသည်။

“ဒေါက်တာသက်လွင်က စာရေးတာကြာပြီ။ ဗိုလ်မှူးကြီး သောင်းဝေက စာရေးသက် အတော်နု ပါတယ်။ ကလောင်သစ်ပါ။ ဒါကြောင့် မပေးသင့်ဘူး။ ဒေါက်တာ သက်လွင် ကို ပေးသင့်ပါတယ်”

မုံရွာဝင်းဗေက ပြောသည် ဆို၏။

“စာရေးသက်နုတာ ရင့်တာနဲ့ သိပ်မဆိုင်ပါဘူး။ ကောင်းတာ၊ မကောင်း တာ၊ သမိုင်းအချက်အလက် မှန်တာ၊ မမှန်တာနဲ့မ ဆိုင်ပါတယ်။ ကောင်းရင် နုနု ရင့်ရင့် ပေးရမှာပေါ့”

ဆရာမကြီးဒေါ်စောမုံညွှန်း က ပြန်ပြောသည်။ ဤတွင် သူတို့ ငါးဦး ငြင်းရင်းခုန်ရင်း မဲခွဲရာ ကျွန်တော်က သုံးမဲ နှစ်မဲနှင့် အနိုင်ရ သွားသည်ဆိုပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို

ဦးစား (၁) ဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌထံ တင်ရာ ဥက္ကဋ္ဌက အတည်ပြုလိုက်၍ ကျွန်တော် အမျိုးသားစာပေဆုရခဲ့သည်ဟု ကာယကံရှင် ဆရာမကြီးစောမုံညွှန်း ကိုယ်တိုင် လူချင်ဆုံသည့် တစ်ရက် တွင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့၏။

ယခုအခါတွင်တော့ မုံရွာ ဝင်းဗေက၊ ဆရာမကြီး စောမုံညွှန်းပါ ကွယ်လွန်သွားရှာကြပါပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာတစ်ခုရှိပါ သည်။ ကျွန်တော်သည် ဆရာမကြီး စောမုံညွှန်းနှင့် မခင်ပါ။ မုံရွာဝင်းဗေနှင့်

မူ အတော်ခင်ပါသည်။ သူနှင့် ထူးစားပွဲ အတော်များများမှာ အတော် အတူတူသောက်ခဲ့ဖူးသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ရုံးခန်းသို့ မကြာ မကြာ လာတတ် သည်။ သူ့လာတိုင်း ကျွန်တော်က ဂျော်နီဝါကား တစ်ပုလင်း တစ်ပုလင်း အမြဲလက်ဆောင်ပေး နေကျ။ သူသည် ယမကာ အသွယ် ကြိုက်သူဖြစ်၏။ ထို ယမကာနှင့် သူ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

သူကြိုက်သော ယမကာ မကြာခဏပေးခဲ့သော ကျွန်တော့်အား ဆုမပေးရန် ကန့်ကွက်ခဲ့သော မုံရွာ ဝင်းဗေကို စိတ်တော့မဆိုးပါ။ သို့ရာ တွင် အံ့တော့အတော် အံ့သြမိပါ သည်။ သူ အဆိုပြုခဲ့သော ဒေါက်တာ သက်လွင်သည် နောက်တစ်နှစ်တွင် အခြားစာအုပ်တစ်အုပ်ဖြင့် အမျိုးသား စာပေဆု ရသွားပါတော့သည်။ မုံရွာ ဝင်းဗေ ကျေနပ်လိမ့်မည် ထင်ပါ၏။

လူ့လောကကြီးမှာလည်း ငိုလူသူတက်သား ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်တတ် ပါသည်ခင်ဗျား။

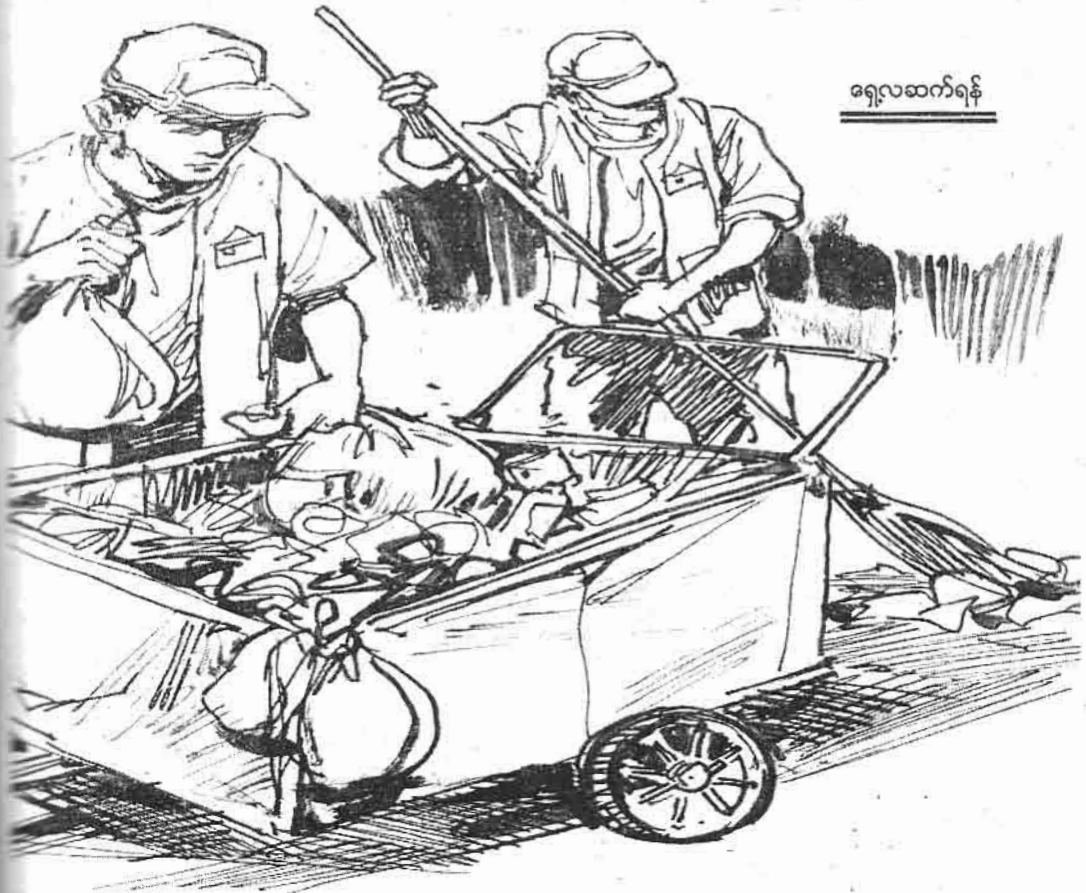
မိုး

ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်
သာယာရေး ကော်မတီကြီးမှာ ယခုအခါ
ခွဲစည်းပုံပြောင်းသွားခဲ့ပါပြီ။ ယခင်က
နဝတအစိုးရ၏ တိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်မှု
အောက်မှာ ဖြစ်၏။ နဝတ ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးသိန်းတင် တိုက်ရိုက်ကိုင်တွယ်
ညွှန်ကြားခဲ့ပါသည်။

ယခု ဒီမိုကရေစီ အစိုးရ
လက်ထက်တွင်တော့ တိုင်းဒေသကြီး
အစိုးရလက်အောက် ကျရောက်သွား
ခဲ့ပါသည်။ ယခင်က ဘတ်ဂျက်ကို
နဝတအစိုးရထံ အစီရင်ခံရသည်။
ငွေသုံးစွဲမှုကို မြို့တော်ဝန် ကြိုက်သလို
သုံးစွဲခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင်တော့
တိုင်းဒေသကြီးအစိုးရမှ ချပေးသည့်

သုံးစွဲခွင့်ဘဏ္ဍာရေးခွင့်ပြုမိန့်အရ သုံးစွဲ
ရသည်ဟု ကြားသိရပါသည်။

၂၀၁၅ နောက်ပိုင်းကျရင်
တော့ မြို့တော်ဝန်ကို တိုက်ရိုက်မခန့်
ဘဲ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်ငါးဆယ်၊
ခြောက်ဆယ်ကအတိုင်း မြူနီစီပါယ်
လူကြီးရွေးကောက်ပွဲများ ကျင်းပပြီး
ရွေးချယ်ကြလိမ့်မည်ဟု ယူဆမိပါ
သည် ခင်ဗျား။

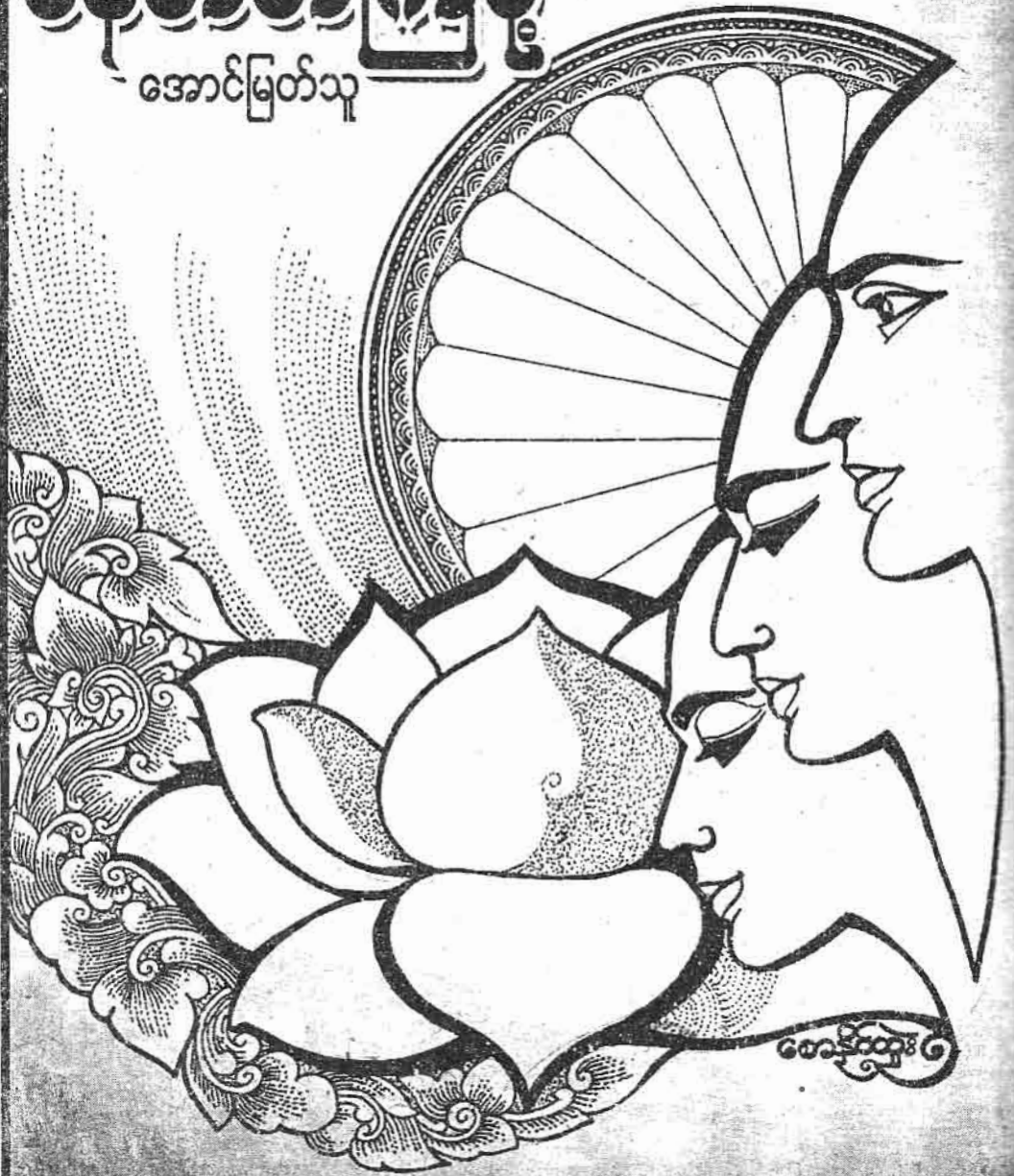

ရှေ့လဆက်ရန်

ဝယ်ပါရန်နေ

နေ့စဉ်အတွက်

အောင်မြင်သူ

တစ်ခါသော် ဗန်းမော်ဆရာ
တော်ကြီးသည် ဗန်းမော်ကျောင်းတိုက်၌
သတင်းဆုံးနေထိုင်၏။ ထိုအခါ ဦးတိဿ
အမည်ရှိသော ရဟန်းတော်နှင့် ဦးကုဏ္ဍ
အမည်တွင်သော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည်
ကျောင်းတိုက်တွင် စကားအပြောအဆို
သင့်ဖြစ်ကြ၏။

“ကိုယ်တော်ပြောတာ မဟုတ်
သေးပါဘူး”

“အရှင်ဘုရားပြောတာကသာ
ဌာနေတာ”

“အံ့မာ ကျုပ်က မလွဲပါဘူး
ကိုယ်တော်ကသာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြော
ကြောင်းတယ်”

ဦးတိဿက ထိုသို့ပြောသော
အခါ ဦးကုဏ္ဍက ဒေါသကြီးလာပြန်သည်။

“ကိုယ်တော် ရပ်တန်းက ရပ်
ကြောင်းမယ်ထင်တယ်”

“မရပ်တော့ဘာဖြစ်လဲ”

“ရဟန်းဦးတိဿက အော်
တော်က ဦးကုဏ္ဍက လက်နှင့်တွန်းလိုက်
တာ”

“အို”

ဦးတိဿမှာ ကိုယ်ကိုမဟန်နိုင်

ဘဲ ယိုင်သွားရာ ကျောင်းနံရံမှ သံချွန်နှင့်
ထိမိ၍ ဒဏ်ရာရသွားလေသည်။

“ဒီမှာ ကုဏ္ဍက အရှင်ဘုရားကို
ဆရာတော်ကြီးနဲ့ သွားတိုင်မယ်”

ဦးတိဿသည် ဗန်းမော်ဆရာ
တော်ကြီးထံသို့ သွားကာ...

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ကို
ကုဏ္ဍက ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်အောင်
ကျူးလွန်ပါတယ် ဘုရား”

ဗန်းမော်ဆရာတော်ကြီးက
အမျက်ဒေါသ၏ အပြစ်ငါးပါးကို အောက်
ပါအတိုင်း ဟောကြားပြောပြပြန်လေ
သည်။

“မသိသေးတဲ့သူတွေလည်း
မှတ်ကြ သိတဲ့သူတွေလည်း သတိဆင်
ခြင်ဉာဏ်ဖြစ်အောင် နားထောင်ကြ
မြတ်စွာဘုရားက...”

ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတို့။ အခန္တိ
ယာ-သည်းခံခြင်း၌၊ ကုမေပဉ္စအာဒိနဝိ-
ဉာဏ်ငါးပါးကုန်သော အပြစ်တို့သည်။
ဥပဂစ္ဆန္တိ-ကပ်ရောက်တတ်ကုန်၏။
လာကမေပဉ္စ-အဘယ်ငါးပါးတို့နည်းဟူ
မူကား...

၁။ လူအပေါင်းတို့၏ မချစ်မခင်

ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။
၂။ စိတ်နှလုံး မသာမယာ
မချင်းမမြေ့ဖြစ်ရ၏။

၃။ မလိုမှန်းထားသော ရန်သူ
များ၍ ရန်ကိုစိုးရိမ်နေရ၏။

၄။ စကားများရန်ဖြစ်မှုများလို့
အပြစ်များသူလည်း ဖြစ်ရ၏။

၅။ တရားကိုမသိ၊ သတိကို
မထားဘဲ တွေ့ဝေမှိုက်မှား ရန်ဖြစ်ပါများ
ပြီး သေလွန်တဲ့ အခါမှာကောင်းတဲ့
သူက ဒီဘုံသို့မလားဘဲ အပါယ်လေးပါး
နှင့် ငရဲသို့လားရခြင်း အဆုံးရှိ၏။

ဗန်းမော်ဆရာတော်ကြီးက
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သည်းမခံဘဲ အမျက်
ရန်ပွားသည့် အကျိုးငါးပါးကို မြတ်စွာ
ဘုရား ဟောကြားပြီးသောအခါမှ

“ရဟန်းတို့ ကျောင်းမှာနေပြီး
ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိအားထုတ်တဲ့ ရဟန်း
အချင်းချင်းသည်းခံပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
အလိုက်သင့်နေတတ်မယ်ဆိုရင် ဘာမှ
မထိမခိုက်မနာမကျင် ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာ
ရမယ်၊ သင်တို့ဟာ ယောက်ျားတွေဖြစ်
လို့ ရဟန်းသံဃာဘဝ ရောက်ကြတယ်
မဟုတ်လား”

“တင်ပါ၊ ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား”

“ငယ်ပါ” တွေ ကိုယ်စီရှိကြတာပဲ၊ ငါ့ရှင် ရဟန်းတို့မှာ ပုံခိုင်းရိုင်းရိုင်းနဲ့ ပြောရရင်တော့ တကယ်စာရင် ငယ်ပါလိုတောင် မနေတတ်ကြဘူး။ ငယ်ပါကို ကြည့်စမ်း ထိုင်ချင်ထိုင် ထချင်ထ၊ ကုန်းကွကွပဲလုပ်လုပ် အိပ်ချင်အိပ်စောင်းချင်စောင်း မရှိသေ့စကား သူ့ဘာများထိခိုက် မိတယ် နာကျင်ရတယ် လို့ရှိလဲ”

နာကြားသော ရဟန်းတော်များသည် ပြုံးစိစိဖြစ်လာကြ၏။

“အသက်ရှိ ပရိယတ္တိပညာတွေ ရှိတဲ့ ငါ့ရှင် ရဟန်းတို့ဟာ “ငယ်ပါ” ထက်စာလျှင် အရာရာသာတာချည့်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ဘယ်အကြောင်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုအခါမှာဖြစ်ဖြစ် သူ့အကျိုးကိုယ် အကျိုး မထိခိုက်အောင် ဒေါသကို ခွာပြီး သည်းခံ နေသင့်ကြတာပေါ့။ ငယ်ပါ လောက်မှ ချီးမွမ်းစရာမရှိ အသိနည်း

လေးခြင်းသို့ မဆိုရစေနဲ့ ငါကဒီလိုပြော လို့လည်း ငါတို့ နာအောင်ပြောတယ် ရိုင်းတယ်မထင်နဲ့ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ ဆရာတော်က...

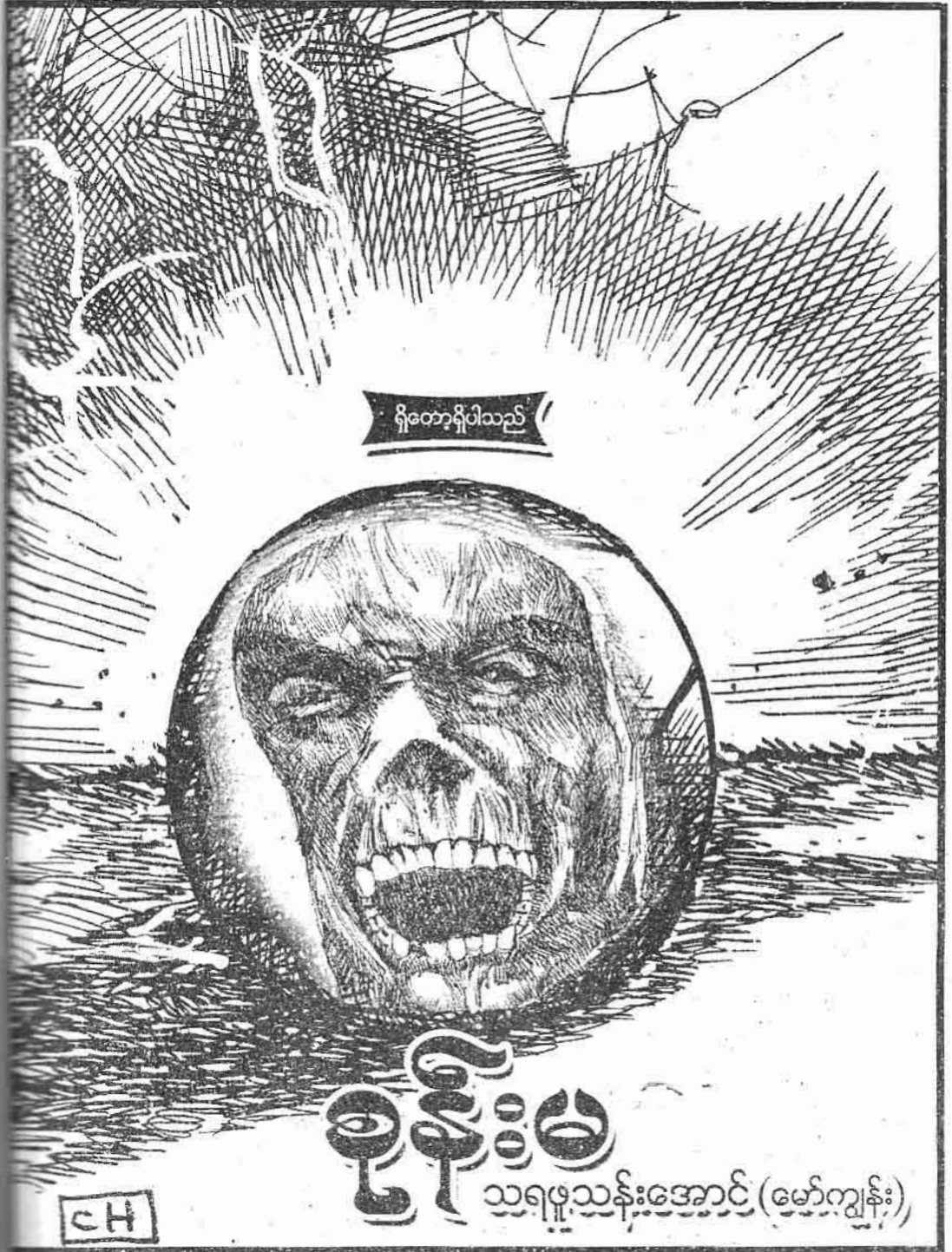
ဘုရားဖူးဘာ၊ မုန့်နွလျက် မိန်းမ ယောက်ျား လူ့စကားဖြင့် မကြားစကောင်း၊ စကားတောင်းကို အကြောင်း ဆောင်သွေး၊ ဆိုထု သေး၏။

ဆိုရေးရုံက၊ ဆိုလှအပ်၏ ဆိုစများလျား ထားပချေမိ ငါ့၏ ရဲ့ခဲ။

လို့ပြောသလိုပဲ၊ မင်းတို့ ဆရာတော် စကားကုန်ပြောကြရတာ ဒီတော့မင်းတို့ မှတ်ထား “ငယ်ပါ” ဟဲ့ ဘေးကင်းအောင် ရန်ကင်းအောင်နေကြ ဗန်းမော်ဆရာတော်ကြီး ထိုသို့ ဆိုဆုံးမသောအခါ ရန်ဖြစ်သေး ဦးတိဿနှင့် ဦးဣန္ဒတို့မှာလည်း အမျက်ဒေါသပြေငြိမ်း၍ ရဟန်းမှာ ရယ်သံဖြင့် ကျောင်းတိုက်မှာ လွှမ်းမိုး လေတော့သည်။

အောင်မြတ်သူ

စိန်မ

သရဖူသန်းအောင် (မော်ကျွန်း)

CH

သြော် . . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ
တယ်နော်။

ဒါလည်းဒီနည်းနဲ့ ငါ့ကိုနှင်ပြန်
တာပဲ ထင်ပါရဲ့။

အင်း... ဒါငါ့ကို သူတို့ရွာမှာ
မနေစေချင်တော့လို့ မထားချင်တော့
လို့ခုလို ချီးနဲ့နှင်တဲ့ သဘောပေါ့လေ။
အမှန်တော့ ဒါငါ့ကို ချီးနဲ့မောင်းထုတ်
တာပါပဲ။

ဒါကတော့ ကသဲလူမျိုးဖြစ်တဲ့
(ကသဲမကြီး) ဒေါ်လုံးပိုးတစ်ယောက် သူ
တစ်နေ့ ဈေးရောင်းက ပြန်လာသော
အခါ သူ့အိမ်ကိုပြန်ရောက်သည်နှင့် သူ
အိမ်ပေါ်က ကြမ်းပျဉ်တွေအပေါ်တွင်
တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းတွေကြောင့်
သူသည် သူ့အိမ်ပေါက်ဝကလေးကို
ထိုင်ကာ ထိုသို့ သူ့ကိုယ်သူစိတ်မချမ်း
မြေ့စွာဖြင့် ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ထို့အတူ ဆက်ကာလည်း
တွေး နေမိပြန်သေး၏။

အင်း... လူတွေက (ငါ)
သူတို့ရွာမှာ အနေကြာလာပါလျှင်
ငါ့ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ သူတို့ရွာမှာ

ငါမနေနိုင်အောင် ပြုလုပ်လေ့ရှိတာ
အမှန်ပါပဲ။ ဒါလည်း ငါတွေ့မိတာ
ကတော့ ငါရဲ့ မတောက်တစ်ခေါက်
ပညာအတွက်ကြောင့်လို့ ငါထင်တာပဲ။

အင်း . . . ဒါပေမဲ့ ဒီပညာနဲ့
ပတ်သတ်လို့လည်း ငါဘယ်ခုနစ်ရက်
သားသမီးတွေကိုမှလည်း ခုကွမပေးခဲ့
ပါဘူး ငါ့ပညာကို ငါလည်းအမြဲတန်း
ထိမ်ဝှက်ထားတာပါပဲ။ သို့သော် ငါ
အားနည်းကြာလာရင်တော့ လူတွေက ငါ့ကို
ရွံ့ကြောက်ကြီးဖြစ်လာပြီး ရွံ့မှန်းလာကြ
သလိုပဲ။ ဒါငါ့အကြောင်းကို သူတို့ရိပ်မိ
သွားကြလို့ ဖြစ်မယ်။

အင်း... သိပြီ ဒါကြောင့်
ခုရက်ပိုင်းတွေမှာလည်း လူတွေငါ့ကို
ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်သွားပြီ။ ငါရောင်းတဲ့
ဈေးနားတွေကိုတောင် မဝယ်တဲ့သူတွေ
မဝယ်ကြတော့တာပဲ။

ဒါကတော့ ကသဲမကြီးမလုံးပိုး
သူ့အကြောင်းတွေကို သူ့ဆက်စပ်ကာ
ထိုသို့တွေးနေမိသလိုပါ။ မတွေးလို့
လည်းမဖြစ်ပေ။ သူ့အိမ်ကလေး၏ ကြမ်း
ပျဉ်တွေပေါ်တွင် သူတွေ့လိုက်ရတဲ့ မြင်
ကွင်းတွေက မသတိစရာ မြင်ကွင်းဖြစ်

နေ၏။ မစင်ပုံတွေ ဟိုတစ်ပုံ ဒီတစ်ပုံ
ဆိုတာလို အိမ်ပေါ်တွင် လိုက်ယိုထား
သော အပုံတွေကို သူတွေ့လိုက်ရသည်
ဖြစ်၏။

ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးတော့
လည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ထံမှ
သူရန်မရှာလိုပေ။ သူ့ကို ချီးနဲ့နှင်နှင်
သိလိုက်တာကြောင့် သူသည်ထို
ကလေးမှ နောက်တစ်ရွာသို့ ထွက်ခွာ
သွား သူစိတ်ကူးမိလိုက်တော့၏။

ထိုသို့ဆိုပါလျှင် ၎င်းဖြစ်ရပ်
ရပ်ရွာလူအများစုတို့၏ အပြစ်လေသော
သို့မဟုတ် သူ၏အပြစ်လား။ သူက
ရပ်ရွာလူတွေ မသိအောင် မကျွေး
အောင် ဘာတွေလုပ်မိခဲ့လေသနည်း
တစ်ဖန် ရပ်သူရွာသားတို့ကလည်း
ဒေါ်လုံးပိုးက သူတို့ရွာသားတတွေ
ဘယ်လိုမှ ထိခိုက်နစ်နာအောင် မလုပ်
ပါပဲနှင့် အဘယ်ကြောင့် ဒေါ်လုံးပိုး
သူတို့ရွာမှာ မနေစေလိုတော့တာ
သို့မဟုတ် ဘာကိုဘယ်လိုရွံ့ကြောက်
သလိုဖြစ်သွားလို့များ ယခုကဲ့သို့
ချည်သဘောနှင့် ဒေါ်လုံးပိုးစိတ်က
သွားအောင် ကြံဆောင်ပြုလုပ်ကြ

တစ်ခုခုတော့ တစ်ဖက်ဖက်မှာ
ဖြစ်ချက် အကြောင်းကလေးများ ရှိနေ
သော ထိုကိစ္စအကြောင်းကလေး ဖြစ်
ဆီဒုတယ်လို့ ဆိုရတော့မလိမ့်။

အမှန်တော့ ဒေါ်လုံးပိုး ထိုကလေး
ထဲကလေးကို ရောက်ခဲ့တာ လေး
နှစ်ဝန်းကျင်တည်း ဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။
ဆောက်ခဲ့ပုံကလည်း ဒီလိုပါ။ ပထမနေ
တဲ့ ရွာထဲက သူမများ ပြေးလွှားကာ
ချက်လာရသလိုပါ။ အကြောင်းက
အိမ်နီးချင်း ကလေးတစ်ယောက် သေ
ဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သတ်လို့ သူမကို ရွာသား

တချို့က မကျေနပ်ပြီး ညဘက်တွင် ခဲ
နှင့် ဝိုင်းပေါက်ကြတဲ့အတွက် ညတွင်း
ချင်းပင် သူမ၏လောကလေးနှင့် ပါသမျှ
ပစ္စည်း ကလေးတွေတင်ကာ ပင်လယ်ဝ
ဖြစ်တဲ့ ထိုတံငါရွာကလေးကို အရောက်
လာခဲ့ ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ ၎င်းရွာကလေးကို
ရောက်ခါစမှာတော့ သူမကိုသနားကြတာ
နှင့် တံငါသည်တွေက သူမနေစရာအိမ်
ကလေးတစ်လုံးကို ဖန်တီးဆောက်လုပ်
ပေးကြ၏။ ထို့နောက်သူမကလည်း
အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း လုပ်စား
တတ်သူဆိုတော့ ရွာခံတံငါတွေနှင့်
အလွန်ပင် အဆင်ပြေနေပါသည်။
သူမကလေးတွေကို ခေါက်ပြန်ကြေးယူရောင်း
သည်။ တစ်ဖန် သူသွားရောင်းတဲ့ နေရာ

တွေမှ အသီးအရွက် အိမ်သုံးပစ္စည်းတချို့
ကို ယူလာကာ ထိုရွာကလေးမှာ သူမက
ပြန်ရောင်းပြန်သည်။ ဒီတော့ သူမအတွက်
စားဝတ်နေရေးအဖို့ ထိုရွာကလေးတွင်
အခက်အခဲမရှိပါပေ။ တစ်ဖန် စိတ်ထား
ကောင်းမွန်သူတော့ဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့
ရုပ်က အလွန်ဆိုသူမို့ သူမကို လူတိုင်းက
မခင်မင်လိုကြပေ။

ထိုစဉ် ဒေါ်လုံးပိုး၏ နေပုံထိုင်ပုံ
ဝတ်ပုံတွေကလည်း တံငါရွာက မိန်းမ
တွေကပင် ပြောစမှတ်တွင်အောင် (သူတို့
မိန်းမခြင်း) လှောင်ပြောင်ပြောဆိုလေ့ရှိ
ကြ၏။

ညည်းက မလုံးပိုးကြီးကျနေ
တာပါပဲ။ ညည်းပုံကနော် ဖယု၊ ရဲနဲ့။

ထာဘီကပိုကရိုဝတ်သူ၊ ထာဘီ
စွန်တောင်ဆွဲသူ၊ ထာဘီကချပ်ဝတ်သလို
မျိုးရင်သားမပေါ်တပေါ် ထာဘီရင်ရှား
ဝတ်သူများကိုတွေ့လျှင် တစ်ဦးကို
တစ်ဦးပြောင် နောက်ကြည့်သလိုပါ။ အမှန်
ဒေါ်လုံးပိုးဆိုလျှင် ထာဘီကချပ်ဝတ်
လေ့ရှိ၏။ နောက်တစ်ဖန်...

ညည်းက စုန်းမလုံးပိုးပုံစံမျိုး
မချိုးနဲ့နော်တဲ့။ စုန်းဆိုသော စကား

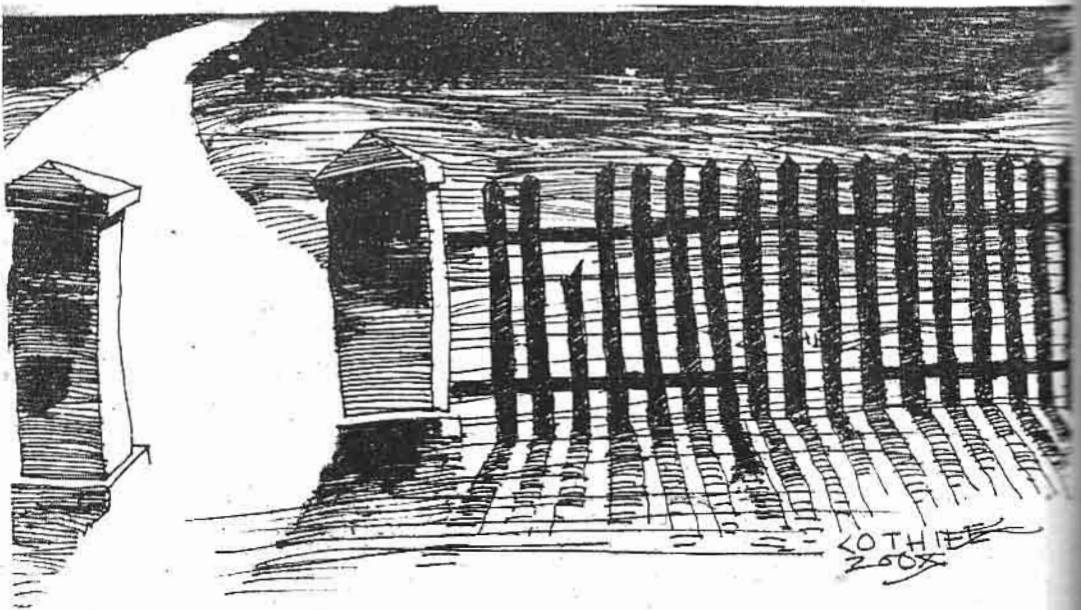
ကြီးကပါ ဒေါ်လုံးပိုးကို တချို့တလေက
စတင်ခေါ်နေကြပြန်၏။ ဒေါ်လုံးပိုး
ကလည်း ပြောချင်စရာလိုပါပဲ။ ရုပ်က
ဆိုးနေရှာသေးသည် မဟုတ်ပါလား။ မရှိ
ခိုးနီး မလှစုန်းမျိုးဆိုသော စကားတစ်
ချက်က ရှိနေပြန်တာမို့ မလှတဲ့သူများ
ထိုသို့တွေလည်း အထင်အမြင်ခံရတတ်
ပြန်သေး၏။ ပြီးတော့ တစ်ချက်ရှိသေး
သည်။ သူ့ထမင်းစားတဲ့အခါများတွင်
ခုံနှင့်မစားပဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ စားလေ့
ရှိပေသည်။ ပြီးတော့ ပန်းကန်လုံးလေး
လုံးလောက်ကိုလည်း သူ့ရှေ့မှာချထား
လေသည်။ ဟင်းတစ်မယ်လောက် ချက်

ထားပေမဲ့လည်း ပန်းကန်တိုင်းလိုတော့
တခြားအတိုလို၊ ရေလို၊ ဂွန်းဖြစ်စေ
ထည့်ထားလေသည်။ အများအမြင်
တော့ ဟင်းတွေနစ်မယ်သုံးမယ်ချက်
စားတဲ့ပုံမျိုးပေါ့။ အဲဒါကိုလည်း ထိုရွာ
ကလေးတွင် ပြောစမှတ်လုပ်ကြသေး၏။
“မလုံးပိုးထမင်းစားသလိုမလုပ်ကြနဲ့နော်”
တဲ့။

ထို့အတူ လူတွေမှာ အမူ
အကျင့်တစ်ခု ရှိနေပါလျှင် ထိုအမူ
အကျင့်ကို စွန့်လွှဲမရကြပါပေ။ ဆိုးတာ
ဖြစ်စေ ကောင်းတာဖြစ်စေ။ “ခွေးမြီး
ကောက်ကျည်တောက်စွပ်” ဆိုသော

စကားလို စွပ်သော်လည်း ကျွတ်ပြီသာ
ပြန်ကောက်မြဲ ဖြစ်နေတတ်ပေ၏။

“ယခုလည်း ဒေါ်လုံးပိုးသည်
သူ့မှာ ထိုအရာတွေထက် ပိုသောအရာ
တစ်ခုကရှိနေပြန်သည်။ အဲဒါကတခြား
ဟာတော့ မဟုတ်ပါ။ လူတစ်ဖက်သာ
ကို ခေါင်းကိုက်၊ ဗိုက်နာအောင်သာ
လုပ်လိုရသော မတောက်တခေါက်” ခုန့်
အတတ်ကလေးကို တတ်ထားသူဖြစ်
နေပါသည်။ ဒါမဟုတ် သူများတွေကိုတော့
သူ့ပညာဖြင့် သူမပြုစားပါ။ သူ့ကိုယ်သူ
ကိုယ်တာအတွက်သာ သူ့ဝါသနာအ
ပြုလုပ်နေတာဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်

လူတစ်ဦး ကပ်ယောက်ကို သူချစ်မိ
ခင်မိရင်တော့ ညအခါတွေမှာ အသား
ကိုကိုက်တာတို့ ခေါင်းကိုလှာနှင့်လျက်
တာတို့ လုပ်လေ့ရှိပေသည်။ အဲဒါကို
သူတွေက စုန်းလျက်တာ စုန်းကိုက်တာ
တို့ ပြောကြခေါ်ကြလေ၏။

အမှန်တော့ သူတို့ကို ချီးစား
နှစ်လိုလည်း ခေါ်ဆိုကြလေသည်။ သူတို့
သွားလာတတ်တဲ့ ညတွေကလဲ လပြည့်
သကွယ် ညမျိုးတွေမှာ ရွာနောက်တွေ
နှင့် အိမ်သာကြို အိမ်သာကြား နေရာ
မျိုးတွေမှာ သွားလာကြလေ့ရှိလေသတဲ့
အကယ်တော့ စုန်းချီးစားထွက်တယ်
ဆိုတော့။

“ဒါကြောင့်မို့ ဒေါ်လုံးပိုးတစ်ခါ
အား လကွယ်ညတစ်ညတွင် လူချေ
အိပ်ပြီး ထင်တာနှင့် ရွာနောက်ကြော
အိမ်သာကြို အိမ်သာကြားတွင် စုန်း
အောက်စားထွက်ခါ ပျော်မြူးနေပါ
တော့သည်။ ထိုအခိုက်မှာမှ ကြုံဆုံချင်
တော့ ပိုက်သမားကိုမြဲနှင့် ဆာမိ
အိပ်ယောက်တို့ကလည်း ကမ်းရေ
အနီးလာသဖြင့် ပိုက်ဆင်းချန်အတွက်
အိပ်ယောက်တစ်ဦးနှိုးကာ အိပ်ပေါ်ကနေ

ကမ်းဆိပ်ပိုက်လှေဆီသို့ ဆင်းလာကြ
လေသည်။ ထိုစဉ်...

“ကျွန်တို့ဦး ကျွန်တော်အီးပါ
ချင်သေးလို့ အိမ်သာကိုလိုက်ခဲ့ပါဦးဗျ”

ဒီတော့ ကပ်ယောက်ကလည်း
ရောက်တက်နေတာကြောင့်ပင်။

“ရေတက်လာပါပြီကွ။ လေ
ထဲကြမ္မ ရေထဲပါချစမ်းပါကွာ။ ခါတိုင်း
လည်း ဒီလိုပဲ ရေထဲပါနေတာပဲ။ လေ
ထဲရောက်မှ ပါစမ်းပါကွာ”

“လာပါကိမြဲရယ် ကုန်းပေါ်မှာ
တလက်စတည်းပြီးသွားတော့လည်း
ရေညစ်ညမ်းမှု မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။ လာ
ပါဗျာ။ ကျွန်တော်က တကယ်ပါချင်
နေလို့ပါဗျ”

“ကဲသွားကွာ... သွား...
သွား။ ကျွန်တော်ကိစ္စ လေ့ထဲအထိ

မနေနိုင်တော့ဘူးဆိုလည်း ပြီးတာပေါ့။
ရေညစ်ညမ်းတာ အကြောင်းပြမနေ
စမ်းပါနဲ့ကွာ။ လူပါးစပ်က နတ်စကား
မထွက်စမ်းပါနဲ့”

“ဒါဆို နတ်စကားက မှန်တယ်
လို့ပြောတာပေါ့နော်ကျိမြ ဟဲ့...ဟဲ့”

ဆာမိကရှေ့မှ အိမ်နောက်ဖက်
အိမ်သာကို လျှောက်ရင်း ထိုစကားကို
ပြောလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကျိမြက
ဆက်မပြောတော့ပေ။ ဆာမိနောက်က
သာ လျှောက်လိုက်နေသည်။ ထိုစဉ်
အိမ်သာနှင့် မလှမ်းမကမ်းကိုရောက်
တော့ သူတို့တွေ့လိုက်ရတာက နီရဲရဲ
အလုံးကလေး တစ်လုံးက အိမ်သာ
အောက်ကနေ မိုတ်ချီပွင့်ချီနှင့် ထွက်
သွားတာကို ဆာမိက အရင်တွေ့လိုက်
ရတာမို့ သူရှေ့ဆက်သွားတဲ့ ခြေလှမ်းကို
တုံ့ခနဲ ရပ်ကာနှုတ်မုလည်း...

“ဟေ့ . . . ကျိမြ အိမ်သာ
အောက်က ထွက်သွားတာ ရဲရဲလုံး
ကလေးတွေတယ် မဟုတ်လား။ မိုတ်
တုတ်မိုတ်နဲ့”

ဒီတော့ ကျိမြကလည်း သူပါ
တွေ့လိုက်တာမို့...

“အေး... ငါလည်းတွေ့တာ ပေါ့ကွ။ ဒါပိုးစုန်းကြူးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ပိုးစုန်းကြူးထက် သုံးလေးဆလောက် ကြီးတယ်ကွ။ သရဲမီးများလား”

“အေး... ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ လာ...လာ ကိုမြရယ် လိုက်ကြည့် ရအောင် သူသွားတာကတော့ ပိုးစုန်း ကြူးလောက် ပဲမြန်တယ်နော်။ လာဗျာ လိုက်ကြည့်မယ်ဗျို့”

လိုက်ကြည့်မယ်ဆိုတာနှင့် အတူနှစ်ယောက်သား ကြယ်ရောင် အောက်မှောင်ရေးရေး အလင်းရောင်ထဲ သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြားကနေ လိုက် ကြည့်ရင်း နောက်ထိုနီရဲရဲ အလုံး ကလေးသည် အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ နောက် ကျောတွင် ပျောက်သွားလေ၏။

“အင်း... လိုက်ကြည့်လိုက် ရတာ ယိုချင်တဲ့အိုတောင် ဘယ်ရောက် သွားမှန်း မသိသလိုပဲ။ ဒါပေတဲ့ ယိုတော့ ယိုဦးမူဗျ။ အဲဒါ ဒေါ်လုံးပိုးကြီးအိမ်နောက် ကျောမဟုတ်လား ဒါဆို ကျွန်တော်ထင် တဲ့အတိုင်းများ ဖြစ်နေမလား မသိတော့ဗျ”

ဘာမိက သူ့ခိုးအကြောင်းပြော ရင်းနှင့် မဆီမဆိုင် မလုံးပိုးကြီးကိုပါဆွဲ

ထည့်ပြောတဲ့အတွက်ကြောင့် ဒီတော့ ကိုမြကလည်း...

ဘာမိနောက်က ပြန်လှည့် လျှောက်ရင်းနှင့်အတူ။

“ဟေ့ကောင် ဘာမိ ဒေါ်လုံးပိုး ကြီးနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။ မင်းကဘာကို ထင် တာတုံးကွ”

“ခုတွေ့တဲ့ဟာကို စုန်းမီးထင် လို့ပြောတာဗျ ဒါသရဲမီးမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟေ့ကောင်က ဒါဆို ဒေါ်လုံး ပိုးကြီးကို စုန်းမကြီးလို့ ပြောချင်လို့လား”

ဒီတော့ ဘာမိက သူ့အထင်နှင့် သူ့ကြားဖူးတဲ့ စကားများကို လမ်း လျှောက်သွားရင်း ဆက်ပြောနေပြန် သည်။

“ဒါတော့ ကျွန်တော်ထင်တာပဲ ရှိတယ် ကျိန်းသေပြောလို့မရဘူး။

ကျွန်တော်ကို အောက်လမ်းဆင်းတုတ် တစ်ယောက်ပြောဘူးတာက သေဆုံး ဆိုတာက တစ်နေရာနဲ့တစ်နေရာ အတန်းလိုက်ကြီးသွားတာတဲ့ သေဆုံး တစ်ပင်နဲ့တစ်ပင်ကူးတာလို ဖြစ်နေ ဗျာ။ အဲ...စုန်းမီးဆိုတာမျိုးက လေး လကွယ်တွေမှာ ခုလိုသွားတဲ့အခါ စုန်းတွေရှိသလို အပေါ်တက်လို့ အောက်ပြန်ဆင်းလိုက်လုပ်တဲ့ စုန်းကြီး မျိုးတွေလည်းရှိသတဲ့ဗျ။ ပြီးတော့ မိန်းမကြီးမျက်နှာကို ခင်ဗျားကြည့်ရင် ရုပ်ဆိုးလိုက်တာလွန်ရောပဲ”

“ဒါပေတဲ့ သဘောတော့ ကောင်းပါတယ်ကွာ။ သူ့ရောက်လာ လည်း တိရစ္ဆာန်တော့ ဘာမှဆောက်မူ မရှိသလို ကျန်းမာရေးရော ကလေး လူကြီးကောင်းနေတာပါ။ ဘာမှမဆွဲ ခြားသလိုပါပဲ”

“အင်း... အဲဒါလည်းဟုတ် တော့ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေတဲ့ စိတ်ဆိုတာ မျောက်စိတ်နဲ့အတူတူပဲ လူကြီးတွေပြောတယ်လေ။ နောက် လည်း အစွယ်ရှိသူက အစွယ်အား တာတို့၊ ဦးချိုရှိသူက ဦးချိုအားကိုး

တို့ ပြောကြသေးတယ်လေဗျာ”

ဒီတော့လည်း ကိုမြကဆာမိ
ဆက် အသက်ကြီးသူဆိုတော့ လူငယ်
အတောင် လူကြီးစကားမျိုးလို ပြောတဲ့
အတွက် သူကပါထပ်ပြီး တွေးခေါ်မှုပြု
သွက် လူကြီးဆန်စွာပင်...

“အေး... အဲဒါလည်း ဟုတ်
နေပြန်တာပဲကွ လူစိတ်ကိုလျှော့တွက်
ဆိုရဘူး။ ဒီတော့ တို့ဘယ်လိုလုပ်ကြ
လဲ”

“သူ့ကိုစုံစမ်းထောက်လှမ်းရ
ဆဲပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့လည်း စုန်းကြီးမျိုးထဲ
အတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ ကိုမြရဲ့ ချီးစား
နဲ့ဖြစ်နေရင်တော့ လူတွေကကြောက်
ကြတာပဲ ပြီးတော့ သူတို့ကလည်း လူ
သူခင်းပဲ ပြုစားကြတာပဲ။ ပျားသာ
အစဉ်ချီတယ် လူအစဉ်မချီဘူးဆိုတဲ့
အားကိုလည်း ငါကြားဘူးသေးတယ်
သကွ”

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုမြကပါ
အခြားစကားဆန်ဆန် သူကြားဘူးထား
သော မြန်မာစကားကလေး တစ်ချက်
ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပြန်၏။ နောက်
ဆက်ခါလည်း...

“သူ့အကြောင်းကို တို့ရွာသား
တွေက သိထားတော့ သူ့ကိုလူကြီး
ကလေး ဆင်ခြင်ပြီးသူနဲ့ ကင်းအောင်နေ
လို့ ရတာပေါ့ကွာ အရောတဝင်သိပ်
မနေကြရုံပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါအမှန်ပဲ
ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့တော့က ဒီမိန်းမ
ကြီးကို ဆက်လက်လေ့လာရမယ်။
ကျွန်တော့်မှာ လေ့လာစရာနည်းလမ်းရှိ
သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြောက်မရွံ့ဖို့
တော့လိုမယ်ဗျာ။ ရဲရဲတင်းတင်းထုတ်ဖော်
ကြရလိမ့်မယ်နော်”

“ခုလိုအဖော်နဲ့ဆိုရင် ဘာ
ကြောက်စရာရှိမှာလဲကွ။ နှစ်ယောက်
နည်းရင် သုံးလေးယောက်ရအောင်စုမှာ
ပေါ့။ တို့ပိုက်သမားတွေရှိသားပဲ”

“အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ရှေ့

ဆက်ပြီး စောင့်ကြည့်လေ့လာရမှာပေါ့
ဗျာ”

ထို့နောက်တော့ သူတို့နှစ်
ယောက် တခြားစကားတွေဆက်ပြော
ရင်း၊ ဆာမိအီးယိုပြီးတာနှင့် လေ့ထဲ
ဆင်းကာ မြစ်တွင်းရေတက်လာနေခြင်း
လည်းဖြစ်လို့ ပိုက်ထွက်ချကြလေ၏။
ထိုအခါမှစကာပင် မလုံးပိုင်းကို တစေ့
တစောင်းကိုမြဲနှင့် ဆာမိတို့က အကဲ
ခတ်နေကြလေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ
ကိုမှ တစ်စွန်းတစ်စ မပြောမိကြ
သေးပေ။ ဒါကလည်း လက်ဆုပ်လက်
ကိုင် သူတို့မတွေ့သေးလို့ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ ဒေါ်လုံးပိုင်းကြီးကလည်း
ဒီတစ်ချို့ စုန်းတောက်စုန်းထွက်ခဲ့ရတဲ့
အတွက်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ဘဝင်မကြ
ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ဘာကြောင့်လည်းဆို
တော့ အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်
ဆိုတာလို ဖြစ်ခဲ့ရလို့ပါ။ အိမ်သာတစ်လုံး
အောက်မှာ တောက်စားနေခိုက်တွင်
လူတွေလာတာနှင့် ထွက်ပြေးခဲ့ရတာမို့
ထိုညအဖို့ မတင်းမတိမ် ဖြစ်ခဲ့ရလေ
သည်။ ထိုအခါ နောက်တစ်ခေါက်
ပြန်ထွက်ဖို့ကလည်း မဖြစ်တော့မှန်း

သူ့ကိုယ်သူ သိလိုက်မိသည်။ ခုလိုဖြစ်ရတာ အတိတ်နိမိတ်မကောင်းတဲ့ လက္ခဏာဟု သူ့ကိုသူတွက်မိခဲ့သေး၏။

“ဒါကြောင့်သူသည် ထိုကိစ္စအတွက်နှင့် ထပ်မံထွက်တော့ပဲ နေလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူခင်မင်နေတဲ့ ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးထံသို့ပဲ သူသွားကာ သူတို့အိပ်နေတုန်း သူတို့အိမ်ပေါ်တက်ကာ တိတ်တဆိတ် ချစ်တဲ့ အကြောင်းအရာပြပြီး သူ့အိမ်သို့ သူပြန်ခဲ့လေတော့၏။

ဒီလိုနှင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ကမ်းခြေရွာကလေး၏ အိမ်တစ်အိမ်တွင် မိုးလင်းကာနှင့် “ဟဲ့... ဖြူမ နှင့်ပါး မှာ အညိုကွက်ကြီး ဖြစ်လို့ပါလား။ ဟော... သွားရာတွေလည်းတွေ့တယ်။ လူကိုက်တာတွေ အရာကြီးလိုပဲ အကွင်းလိုက်ဖြစ်နေတာပဲတော်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ အမေရယ် မမပါး မှာ အညိုကွက်ကြီး ဖြစ်နေတယ်နော်”

အမေဖြစ်သူကားကို သားဖြစ်သူ ဆယ်နှစ်သား အရွယ်ကလေးကပါ မမ ဆယ်သုံးနှစ် အရွယ်ဖြစ်သူကို ဆက်ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဒီတော့ မမ

ကလည်း “နင်ကသာ ငါ့ကိုပြောနေတယ် နှင့်ခေါင်းချိုစောင်းမှာလဲ အကွက်ကြီး ဖြစ်နေပါလားဟဲ့။ နင်ကရော နှင့်ကိုယ်နင် ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိဘူးလား”

“အဲ... ဟုတ်ပါရဲ့ သားခေါင်းမှာလဲ ထိပ်ကွက်ကြီး ဖြစ်လို့ပါကလား နှင့်တို့မောင်နှမ ဒီညကြမှ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာပါလိမ့်။ အောင်မလေးတော် ခေါင်းရိတ်တာထက်ပြောင်တာပဲ”

သားအမိတတွေ ပြောနေသံကြားတော့ ဘေးအိမ်ကပါ ထိုကလေးနှစ်ယောက်ကို လာကြည့်ကြ၏။ ထိုအခါ ဆာမိက လမ်းလျှောက်အလာနှင့် ကြုံတာမို့ သူကလည်းကြားတာကြောင့်

“အေး... အဲဒါ စုန်းကိုက်တာတို့ စုန်းလျက်တာတို့ဆိုတာ အဲဒါပဲ

မသေးသေးရဲ့ နှင့်သားသမီးတွေ စုန်းချစ်လို့ပါဟ။ တချို့တွေဆို ပေါင်မှာကိုက်တာ တွေဘူးတယ်။

ဒီတော့ မသေးသေးကပင်—

“အောင်မလေး သူတို့ချစ်တာကြီးကလည်း မလွယ်ပါလားဟယ် ဆာမိရယ် ဒါဖြင့် နှင့်ပြောသလိုဆို တို့ရွာစုန်းရှိတယ်ပေါ့။ စုန်းရှိလို့ ခုလိုပြုတာနေမှာပဲနော်”

ထိုအခါ ဆာမိကလည်း သူ့ထားကြားထားတာ ရှိတာကြောင့်မို့—

“အေး... စုန်းဆိုတာကလေးအိမ်ခုနစ် အိမ်ရှိရင် တစ်အိမ်ပေါ့ပါဟယ်လို့ လူကြီးတွေပြောသံ ကြားသေးတယ်လေ ခုတို့ရွာမှာက ခုနစ်နှစ်မှ မကတာပဲဟ။ ပြီးတော့ တချို့ကလည်း သူတို့ခင်မင်တဲ့ သူတွေအပင်းဘူး သွင်းပေးတတ်သတဲ့ အဲဘူးသွင်းတယ် ဆိုတာက သူတို့ပညာပေးတာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အသွင်းခံရသူက သူ့ကိုယ်သူတော့မသိဘူးတဲ့။ ပညာထားမှန်း မသိဘူးဆိုပါတော့”

ဒီတော့ ဆာမိကကားကြားမသေးသေးကပင်...

“အလိုလေး ငါ့သား သမီးတွေ
အဲဒီလိုသာဆက်ပေးရင်တော့ နက္ခမပါ
ဟယ်”

“အဲဒီလောက်အထိတော့ မဝိုး
မိမိပါနဲ့ဟာ။ အဲဒီဘူးသွင်းပေးနိုင်တဲ့
နန်းတွေက ဆယ်နှစ်ကြီးအထိတတ်တဲ့
နန်းမျိုးတွေလို့ ပြောကြပြန်ပါတယ်။
ဆာဘီရင် နံပြည်စုတ်ငှက် ဖြစ်တယ်
ဆိုတဲ့ အမျိုးလေ ဟဲ...ဟဲ။

“မင်းကလည်း ထာဘီရင်
နှင်းဒြပ်တယ်သာတစ်ခါတည်း ပြော
ချက်စမ်းပါကွ”

ဆာမိပြောတဲ့စကားကိုလည်း
ဆူကလားသော ကိုမြကကြားလိုက်
ပြန်တာမို့ ထိုသို့စွက်ဖက်ကာ ဝင်ပြော
ချက်ခြင်းဖြစ်ပြန်သည်။ ထိုအခါ ဆာမိ
ဆက်ကာပင် “အဲဒီလောက် အစွမ်း
ဆက်တဲ့စုန်းတော့ တို့ရွာမှာမရှိသေးပါ
ဘူးဟာ။ တကယ်လို့သာ ရှိခဲ့ရင်လည်း
အစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နား
ကြားမှာပဲ။ လူသတင်းလူခြင်းဆောင်တဲ့
အေး...ဒါပေတဲ့ ရှိတော့ရှိနေ
တယ် ရှိတဲ့စုန်းက ခေါင်းကိုက်၊ ဗိုက်နာ
ဆက်သာ လုပ်နိုင်မှာပါ။

“ဟဲ့... အဲဒါဆိုလည်း ခံရတဲ့
သူအလုပ်ပျက် အကိုင်ပျက်နဲ့ ဒါလည်း
မလွယ်သေးပါဘူး။ နင်တို့သိရင်လည်း
တို့ကိုပြောထားကြဦးပေါ့။ တို့မှာကလေး
တွေနဲ့နော်”

ဒီတော့ ကိုမြကဆက်ကာ...

“တို့လည်းမသိသေးပါဘူး ခုမှ
စုံစမ်းမလို့ ကြံတုန်းပါ။ သိတဲ့အခါလည်း
နင်တို့တတွေ ပြောမှာပေါ့။ ဒါပေတဲ့
နင်တို့အိမ်အတွက်က မပူပါနဲ့ နင်တို့ကို
စုန်းမ မမုန်းပါဘူး။ ခုပဲကလေးတွေ
ချစ်သက်သေပြလိုက်ပြီ မဟုတ်လား။
ချစ်လို့လေ”

ဒီတော့ ဆာမိကပါ...

“ဟုတ်တယ်ဗျာ အဲဒါအမှန်ပဲ
ဒီတုန်းခါ အမေဖြစ်သူပဲကျန်တော့
တယ်ဗျို့ ဟဲဟဲ... ဟဲဟဲ”

“တော်စမ်းပါဟယ် ငါတော့
အချစ်မခံရဲပါဘူး။ စုန်းထီးဆိုမလွယ်
ဘူးနော်”

မသေးသေး၏ ပြောစကား
ကြောင့် ကိုမြနှင့် ဆာမိတို့မှာ တဟား
ဟားဖြင့် ထပ်ခါရယ်လိုက်မိကြသေး၏။
ထိုစဉ် မမျှော်လင့်စွာ ကြုံပြန်တာက
“အေးမုန့်ဟေ့... အေးမုန့် ယူကြဦး
မလား။ ဟဲ့... မသေးသေးတို့ အေးမုန့်
လေ လာ... လာ ဖြူမတို့မောင်နမဖို့
မုန့် ယူထားလိုက်ဦး။ ဟဲ့... ဖြူမ
လာယူလှည့် လာယူလှည့်”

သူတို့ရယ်လို့မှလက်စမသတ်
သေးဘူး။ မလုံးဝိုးကြီး မုန့်ထအော်ရောင်း
ကာ ဖြူမတို့မောင်နမအတွက်၊ မုန့်ရပ်
ပေးနေတော့သည်။ မမျှော်လင့်စွာမို့
သူတို့ပြောနေတဲ့စကားတွေအတွက်ပင်
ကြားနားသွားမလားလို့ ကိုမြနှင့် ဆာမိတို့
နှစ်ယောက်ထဲလိုက်မိလို့ ချက်ချင်းရပ်
တန့်သွားကြကာ သူကြည့်ငါကြည့်ဖြင့်
မပြုံးမရယ်ကြီး ဖြစ်နေကြလေသည်။
ထို့အခါ မသေးသေးကတော့ စကား
ဆက်ကာ “နေပါစေ ဒေါ်လုံးဝိုးရယ်
နေပါစေ။ မုန့်လာရောင်းတိုင်း ပေးကြေး

နေတာ အားနာစရာကြီး ဒီတစ်ခါတော့
ပိုက်ဆံယူလွှာ။ ကျွန်မဝယ်လိုက်ပါရစေ။

“ဟယ်... ယူသာယူထား
လိုက်စမ်း ငါက ငါ့မြေးတွေကိုချစ်လို့
ပေးတာပါ”

“ကဲ...ကဲ...ယူထားလိုက်
ပါဟယ် နင်ကမုဆိုးမ ကလေးနှစ်
ယောက် လုပ်ကြွေးနေရသေးတာ။
ဒေါ်လုံးပိုးက လုပ်ကြွေးရမယ့်လူမရှိပါ
ဘူး။ ကိုယ့်လုပ်စာ ကိုယ်စားနေတာ”

ကိုမြက ထိုသို့ထပ်ပြောလိုက်
ပေသည်။ ဒီတော့ ဒေါ်လုံးပိုးကပင်။

“တစ်ယောက်ထဲလည်း တစ်
ယောက်ထဲအလျှောက်ပေါ့ကွယ်။ အိုး
ငယ်ကြွယ်နီးနီး မင်းတို့မထင်ကြပါနဲ့
ငါလည်းမနည်းလုပ်စားနေရတာပါ ငါ့
ဝမ်းရောကို”

ထိုသို့ပြောကာ မသေးသေး
မုန့်နှစ်ခုပေးပြီး သူ့အရှိန်နှင့်သူ့ဆက်ပြီး
မုန့်ရောင်းသွားလေတော့သည်။ ဒီတော့
ကိုမြကပင် စိုးရိမ်စွာဖြင့်...

“အဲဒါပဲ နေပြောနောက်ကြည့်
ညပြောအောက် ကြည့်ဆိုတာ တို့ပြော
တာများ မလုံးပိုး ကြီးကြားသွား မသိဘူး

နော်”

ကိုမြက သူတို့ပြောနေတဲ့
စကားအတွက် စုန်းအကြောင်းစကား
များကို ပြောမိခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို
ဆာမိက သဘောပေါက်လိုက်ပေမဲ့
မသေးသေးက သဘောမပေါက်ပေ
ဒါကြောင့်...

“ကြားလည်းကြားပေါ့ဟယ်
တို့သာ တို့စုန်းအကြောင်း ဆက်စပ်မိလို့
ထပ်ပြီး ပြောနေကြတာပဲ။ သူကစုန်းမှ
မဟုတ်တာပဲ။ သူနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။
အေး... ဒါပေတဲ့ တို့ရွာမှာ သူမရှိ
ရင်တော့ သူ့အကြောင်းကလေးတွေ
အမှတ်ရစရာ ရာဇဝင်လိုတွင်ကျန်တာ
ကလေးတွေရှိနေတော့မှာ။ ပြီးတော့
စိတ်ကောင်းလည်းရှိတဲ့ မိန်းမကြီးပါ။
နောက်ကလေးတွေလည်း ချစ်တတ်ပုံ

ရတယ်ဟဲ့။ ရုပ်ကြီးကတော့ ဆိုးသလား
နော် တို့ထက်စာရင်”

ဒါကတော့ မသေးသေးက
ပြောလိုက်တာပါ။ ထိုစဉ် ကိုမြနှင့် ဆာမိ
တို့ကဟော့ ဒီတစ်ခါတာမှဆက်မပြော
တော့ပဲ ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
ကြည့်ကာ နေလိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ
၎င်းအချက်တွေနှင့် ပတ်သက်ပြီးလည်း
သူတို့ရွာတွင် မတောက်တစ်ခေါင်
တတ်သော စုန်းကတော့ အမှန်ရှိသေး
သည်ဟု သူတို့တွက်ထားလိုက်ကြ၏။

ဒီလိုနှင့် လကွယ်ညတစ်ညက
ထပ်ရောက်ခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ ဒီည
မှာလည်း ဒေါ်လုံးပိုး စုန်းတောက်စား
ထွက်တော့မှာဖြစ်သည်။ သူ့ခမာ
ဟိုတစ်ပါတ်လကွယ်ညက ကိစ္စပြီး
အောင်မနေလိုက်ရဘဲ တစ်ဝက်နှင့်
ပြန်ပြေးလာခဲ့ရတာမို့ ဒီတစ်ခါတော့
ကိုယ်သူ အားလုံးလွတ်လပ်ပြီအထင်နှင့်
လူခြေတိတ်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက်
ထွက်ခဲ့ပြန်လေတော့သည်။ ထိုစဉ်
အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြသော
ဆာမိခေါင်းဆောင်တဲ့ အဖွဲ့ကလည်း
အိမ်အနည်းက ခြုံတစ်ခြုံမှာ စောင့်

ကြည့်နေကြတာဖြစ်သည်။

ဒီနေရာမှာလည်း ဆာမိက
သူကြားဘူးထားတာလေးတစ်ချက် ရှိ
နေသေးတဲ့အတွက်မို့ ထိုသို့ပင် မလုံးဝ
အိမ်အနီးကနေ မကြောက်မရွံ့ပုန်း
အောင်းပြီး မောင်ကြီးထဲမှာ လူလေး
သောက်စုထိုင်ပြီး ချောင်းမြောင်းနေကြ
တာဖြစ်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ ဒေါ်လုံးဝိုး
အိမ်နောက်က မီးရဲရဲလို အလုံးကလေး
နီတံချီပွင့်ချီနှင့် ထွက်သွားတာနှင့်အတူ
ဆိုအခါ သူတို့အထဲမှ စကားသံတစ်သံ
မတိုးမကျယ်ထွက်လာ၏။

“ဟေ့ကောင်ဆာမိ . . .
ဒီမှာ... ဟိုမှာ ထွက်သွားပြီကွ။ ရွာ
အောက်ကို ဒီတစ်ခါတော့”

ဦးစွာတွေ့လိုက်ရသော ကိုမြက
စကားအရင် တီးတိုးပြောလိုက်လေ
သည်။ ဒီတော့ ဆာမိကဆက်ကာ...

“ကိုင်း...ဒါဆိုရင် သူ့အိမ်ပေါ်
ဒီတက်ကြမယ်ဗျာ ပိုကျိန်းသေသွား
အောင်”

“ဟကောင်ရ သူထွက်သွား
တွေနေမှ သူဆိုတာမှန်နေပြီပေါ့

“မဟုတ်သေဘူးဗျာ မှန်သတဲ့
မှန်သွားအောင်ပေါ့။ ပြီးတော့လည်း
မတွေ့ဘူးတာကို ခင်ဗျားတို့တွေရင်တွေ
နေမှာဗျာ။ တွေ့တဲ့အခါမှာရော မကြောက်
နဲ့နော်”

ဒီတော့ - တစ်ယောက်က
ထပ်ကာ...

“သူထွက်သွားမှတော့ သူ့အိမ်
ပေါ်မှာ ဘယ်သူကျန်ခဲ့ဦးမှာမို့လည်းကွ
ဆာမိရဲ့”

ဒီတော့ ဆာမိကလည်း “ကျန်
တော့ကျန်ခဲ့တယ်လို့ပြောတယ် ဒါပေတဲ့
အိမ်ပေါ်ရောက်မှ အသေအချာသိရမှာပဲ
လာ...လာကျွန်တော့်နောက်ကသာ
လိုက်ရဲတဲ့သူ လိုက်ခဲ့ကြပေတော့
ဒါပေတဲ့ ကိုမြကတော့ လိုက်ခဲ့နော်
မင်းတို့နှစ်ယောက်နေရင် အောက်မှာနေ

ခဲ့ကြ”

“ဒါတော့ တိုလည်းအောက်မှာ
မနေရဲဘူး မတော်လို့ သူပြန်လာရင်
မလွယ်ဘူးကွ”

ထိုအခါ ကိုမြက ထိုလူစကား
ကြောင့်...

“ဒါဆိုလည်း အတူတူ အိမ်ပေါ်
တက်ကြမယ်၊ လာ... လာ ဆာမိ
နောက်ကတစ်ခါတည်းလိုက်မယ် ဓာတ်
မီးတွေကို တဝင်းဝင်းနဲ့ မတိုးကြနဲ့ဦး
ဆာမိထိုးလိမ့်မယ်”

ကိုမြက ထိုသို့တီးတိုးပြော
လိုက်တဲ့အတွက် သဘောတူစွာပင်
ဆာမိနောက်ကနေ မလုံးဝိုး၏ တံခါးမရှိ
သောအိမ်ပေါက်ဝက အိမ်ပေါ်ပို့ တက်
လိုက်ကြလေသည်။ ထိုစဉ်ဆာမိ
ကလည်း အိမ်ပေါ်ရောက်တာနှင့် ခေါင်း
ရင်းခေါင့်တွင် ထောင်လျက်သားတွေ
လိုက်ရတဲ့ မလုံးဝိုး၏ ခြင်ထောင်ကြီးကို
ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကာဆွဲလှန်ဖွင့်လိုက်
လေသည်။

“ဒီတော့ ကိုမြက...”

“ခြင်ထောင်ထဲမှာ စောင်ခြုံ
ကြီးနဲ့ အိပ်နေတာ မလုံးဝိုးကြီးပဲ

မဟုတ်လား။ ဒါအိပ်မောကြနေတာဖြစ်ရမယ်။ စောင်ကြီးခေါင်မြီးချဲ့လို့ ခုနထွက်သွားတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူးကွ။ လာ... လာပြန်ဆင်းကြမယ်။ တော်တော်ကြာ လန့်နိုးသွားမှဖြင့် သူခိုးဓားပြ အအော်ခံနေရဦးမယ်ကွ။ ဟေ့ကောင်တွေရ”

ဒီတော့ တစ်ယောက်ကလည်း

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်

ဒါအိပ်မောကြ နေတာဖြစ်မယ် ပြန်ဆင်းပြေးကြစို့”

ထိုအခါ ဆာမိက သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ စကားတွေအတွက်...

“နေဦးခင်ဗျားတို့ ဒီမှာ အသေအချာကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဆာမိက ပြောပြောဆိုဆို လက်တစ်ဖက်က ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးလျက် လက်တစ်ဖက်က စောင်ကြီးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှာ ကြည့်မိသူတို့ ...

“ဟာဟာ။ ဟင် ဟင်။

အောင်မလေး”

“ဟေ... မလုံးပိုးကြီးခေါင်းကြီး မရှိပါတော့လားကွ။ လာ... လာဟေ့

ကောင်တွေ ဆင်းပြေးကြစို့ တော်ကြာပြဿနာတွေ တို့တက်ကုန်လိမ့်မယ်နော်”

ကိုမြက ထိုစကားပြောပြီးဆင်းပြေးသလို ဟာ...ဟင် ဆိုသော လူနှစ်ဦးကလည်း ကိုမြနှင့် အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးကြလေသည်။ ထိုအခါ ဆာမိကတော့ သူတို့လို ဆင်းမပြေးဘဲနှင့် သူဖွင့်လိုက်သော မလုံးပိုးကြီး ဦးခေါင်းဘက်မှစောင်ကြီးပြန်လည်ကာ ခြံပေးခဲ့ပြီးမှ သူကပြန်ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ သူကကြားဖူးနားဝရှိထားသူဆိုတော့ ထိုဖြစ်ရပ်အတွက် ကြောက်စိတ်မရှိသလို စိတ်ထားမျိုးပေါ်နေသည်။ ဒါပေတဲ့ သူလည်းပြန်ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ထိုအတူ ဆင်းပြေးသွားသော ကိုမြတို့ကို ဟင်...

“ဟေ့လူတွေ... နေကြဦးလေဗျ။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်ပြောပြပါဦးမယ်။ ကြောက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး နေကြစမ်းပါဦးဗျ”

ဒီတော့ ကိုမြနှင့် အဖေမိမိယောက်တို့ကလည်း အိမ်အောက်မှ စောင့်နေရင်းက ဆာမိသူတို့အနားရောက်လာတာနှင့်အတူ ကိုမြဆက်ကာ “ဟေ့ကောင်... ဆာမိပြောစမ်းပါဦးကွ။ အဲဒီဖြစ်ပျက်ပုံကြီးဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း”

“အေး... ပြောစမ်းပါဦးဗျ။ ဟေ့ကောင်ရ မလုံးပိုးကြီးအကြောင်း”

ကိုမြနှင့်အတူ နောက်တစ်ယောက်ကပါ ဆက်မေးလိုက်တာ။ ထိုအခါ ဆာမိကလည်း သူကြိုက်ကြားဘူးထားတဲ့ အချက်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေတာမို့ သူတို့တော့ကို အိမ်ပြန်ခေါ်နှင့်အတူ လမ်းတလျှောက် ဆက်ပြောသွားတာက “အင်း... အဲဒီလိုဆိုတော့ ဒေါ်လုံးပိုးကြီးဟာ စုန်းမကြီးဖြစ်နေတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေတဲ့ ဆယ်နှစ်ကြီးစုန်းမျိုးတွေလို လူတွေကို သေစေတော့ ပြုစားလို့မရဘူး။ သူတို့ရတာက

ခေါင်းကိုက်၊ ဗိုက်နာလောက်ပဲ ပြုစားလို့
ရသတဲ့ သူတို့ကို ချီးစားရန်မျိုးခေါ်တယ်
ဆိုပဲ။ ဒါကြောင့် ညဘက်တွေမှာ သူတို့
ရုန်းတောက်စားထွက်တဲ့အခါ သူတို့
တိယ်ခန္ဓာကြီး ထားရစ်ခဲ့ပြီး သူဦးခေါင်း
ကြီးကသာ သူ့ညီညာဉ်နဲ့အတူ ထွက်သွား
သလိုပေါ့ဗျာ။ နောက်ပြီး သူတို့ချစ်ခင်တဲ့
သူတွေကိုလည်း ကိုက်ဆွဲတာတို့ လျှာနဲ့
ဦးခေါင်းကိုလျှက်တာမျိုးတွေလည်း လုပ်
လေ့ရှိသေးသတဲ့ဗျ”

ဆာမီ၏ လမ်းလျှောက်ရင်း
ဆိုသို့ ပြောလိုက်တော့မှ ကိုမြနှင့်အတူ
သူနဲ့လူနစ်ယောက်တို့ကလည်း သဘော
ဆက်သွားကြလေသည်။ ထိုအခါ ကိုမြ
မောင်...

“အေး...ဟိုရက်က မသေး
သေး သားသမီးကလေးတွေ အဖြစ်ကို
အခုမှ တွက်လို့ရသွားတယ်ဟေ့။ ဒါ
သူလက်ချက်ပဲ ဖြစ်မှာပဲနော်”

ထိုအခါ ဆာမီဆက်ပြန်လေ
သည်။ သူသိတာကျန်သေးသဖြင့်...

“အဲဒီ ဒေါလုံးပိုးရဲ့ ခေါင်းပြတ်
အကြီးကို ခွဲတဲ့အရည်မျိုး (သရော်
သလို) အခွဲမျိုးတွေနှင့် သုတ်ထားရင်

သူ့ခေါင်းကြီးပြန်လာတဲ့အခါ အတော်
နှင့်ပြန်တတ်လို့ မရတော့ဘူးလို့ ပြော
သေးတယ်ဗျ။ ကျွန်တော့်ကိုပြောတဲ့
အောက်လမ်း ဆရာကြီးက ပြောဖူးသေး
တယ်”

ဒီတော့ အနောက်သမားတစ်
ဦးကပင် ပြောနေကုန်တာမို့...

“ဒါဆို တို့ရော အဲဒီလို သွား
လုပ်ထားရရင် မကောင်းဘူးလား ဟေ့
ဆာမီ”

ဒီတော့ ကိုမြကထပ်ကာ...

“မလုပ်ကြပါနဲ့ကွာ။ သူ့
အကြောင်း ဒါလောက်သိထားရရင်
တော်လောက်ပါပြီ။ သူ့စိတ်ဒုက္ခရောက်
သွားအောင် သွားမလုပ်ကြပါနဲ့ နောက်
ပြီး သူကဘယ်သူတွေကိုမှ အနှောင့်
အယှက်ပေးတဲ့ မိန်းမကြီးလည်း မဟုတ်
ပါဘူး။ သူ့ဗီဇနဲ့ သူသာ သူ့ဝါသနာအရ
သူ့ဖာသာ သူပြုလုပ်နေတာပါကွာ”

ထိုသို့ ကိုမြစကားကြောင့်ပင်
သူတို့တစ်တွေ ကို...အိမ်ကိုယ်ဆက်ပြန်
ကြလေတော့၏။ ဒီလိုနှင့် နောက်နေ့မှ
စခါပင် တစ်စတစ်စနှင့် တစ်ယောက်
က အစ တစ်ရာဆိုတာလိုပင် ကမ်းခြေ

ရွာကလေးတွင် ဒေါ်လုံးပိုးကြီး၏
အကြောင်းများသည် ပျံ့နှံ့ကာသွားပါ
တော့သည်။

ထိုအခါမှာ သူ့ကိုနှစ်သက်သူတို့
ရှိသလို မနှစ်သက်သူ တချို့ကလည်းရှိ
နေတာကြောင့်ပင် နေ့တစ်နေ့တွင်
သူ့ဈေးရောင်းသွားခိုက် လူတစ်စုက
သူ့ကိုသဘောမကျတော့သည့် အခြင်း
အရာပြသောအနေနှင့် သူ့အိမ်ပေါ်တွင်
မစင်ပုံများအနဲ့ လိုက်ယိုထားလိုက်ကြ
လေသည်။ ထိုစဉ် သူ့ဈေးရောင်းက
အပြန် သူ့အိမ်ပေါ်တွင် တွေ့မြင်လိုက်
ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်အတွက် သူ့အလွန်
စိတ်ပျက်သွားခဲ့လေသည်။

ဒါကြောင့် သူလည်းထိုနေ့မှပင်
ကမ်းခြေရွာကလေးမှ သူ့လှေကလေး
နှင့်ပင် သူ့ပစ္စည်းကလေးတချို့တင်ကာ
တစ်နေရာတစ်ဒေသသို့ ထွက်ခွာသွား
ပြန်လေတော့၏။ ထိုမှစခါပင် ထို
ရွာကလေးတွင်လည်း စုန်းမလုံးပိုးဆို
သော သူ့နာမည်ကြီးတွင် ကျန်ရစ်ကာ
သူ့အမူအကျင့်ကလေးတွေပင်လျှင်
ပြောစမှတ်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့၏။

တိရစ္ဆာန်သဘာဝ

ကျား...ကျား

ဘာဖြစ်လို့ကျားရတယ်

နိုးနိုး (သန်လျင်)

ကျားများ၏ကိုယ်တွင် အနက်
နှင့် အဝါကျား၍နေရခြင်းမှာ သဘာဝ
အကာကွယ်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအရောင်နှစ်ရောင်ကို မြက်
သား၊ လယ်တောများတွင် ခွဲခြား၍မရ
ပေ။

ထို့ကြောင့် အခြားသတ္တဝါများ
အနီးသို့ အလွယ်တကူ ချဉ်းကပ်သွား

ရောက် ခုန်အုပ်စားသောက်နိုင်ပေသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ကျား၏
အသက်ရှည်ရေးအတွက် သဘာဝက
ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် အစင်းတင်၍ပေး
သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

မြောက်ဝန်ရှိစွန်း ရေခဲပြင် ဒေသများတွင်
မြက်ပင်၊ သစ်ပင်မရှိဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံး ရေခဲပဲ၍ အဖြူ ရောင်ဖြစ်နေ

ရာ ထိုသို့သော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လိုက်
ဖက်အောင် ထိုဒေသရှိ ဝက်နှင့် မြေခွေး
များကိုမူ အဖြူရောင် အသွေးများဖြင့်
အကာကွယ်အဖြစ် သဘာဝက တန်ဆာ
ဆင်ပေးထားလေသည်။

နီးနီး (သန်လျင်)

နတ်သမီးတောင် (သို့မဟုတ်) မင်းသမီးတောင်တန်းကြီးသည် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း အရှေ့မှအနောက်သို့ ဆံ့ဝိုက်ဝိုက်ကလေး သွယ်တန်းလျက်ရှိပါသည်။ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ထက် ပေသုံးထောင်နှီးပါး မြင့်လျက်ရှိသော အဆိုပါ တောင်တန်းကြီးမှာ အင်တိုင်း တောတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။ အခြားသောကျွန်း၊ သစ်ရာ၊ အင်ကြင်း၊ ဖျဉ်းကတိုးများမှာလည်း ထူထပ်စွာ ချိတ်ရောက်လျက်ရှိသည့်အပြင် ထိုအပင်များ၏အောက်ခြေ၌ ကြိမ်ပင်၊ နီပင်၊ တောငှက်ပျော၊ ကင်ပွန်းချဉ်း ဆူးတတ်၊ ဖာလာ၊ သင်အူ၊ ဝါးနွယ်၊ နဘူးနည် အစရှိသော ချုံယောင်ပင်ယောင် အပင်တို့ကြောင့် အောက်ခြေအုပ်လျက် ဖြစ်သည်။

လူသူ အရောက် အပေါက် အထည်း နည်းသဖြင့် သားရဲတိရစ္ဆာန် တို့ ခိုအောင်းရာနေရာကြီး တစ်ခုအဖြစ် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ တောင်ခြေရင်း မြစ်ကမ်းဘေးတွင် အေသံလူများက အပျော့ ပိန္နဲ သရက်၊ တညင်း ရှောက်၊ သရေ အစရှိသော နှစ်ရှည်ပင်များကို

သူခြံကိုယ်ခြံ သတ်မှတ်ထားကာ လာရောက်စိုက်ပျိုးကြသည်။ ထိုခြံများတွင် မိသားစုများပါ လာရောက်နေထိုင်နိုင်သည့် တဲအိမ်ကလေးများကိုလည်း တည်ဆောက်ထားကြသည်။ မိသားစုများ အနေဖြင့် အမြဲတမ်းလာပြီးနေပါ။ သီးနှံပေါက်စလောက်တွင်မူ လာရောက်ပြီး အသီးအနှံများကို ဆွတ်ခူးရင်း လာနေတတ်ကြသည်။ ယခုနှစ်ဦးဦးကျ ကာလတွင် ကိုထိန်လင်းက သူ၏မိသားစုများကို ခေါ်မလာသေးပဲ သူရင်းငှားမောင်ပုနှင့် အတူဦးစွာလာရောက်ရှိလာကြပြီး ခြံအတွင်းရှိ ပေါင်းမြက်များကို ညအိပ်ညနေ နေ၍ ခုတ်တွင်ရှင်းလင်း နေပါသည်။ ထို့အတူ ခြံခြင်းကပ်နေသော ကိုမြမောင်ကလည်း မိသားစုများကို ခေါ်မလာသေး၍ ကိုထိန်လင်း၏ တဲအိမ်ကလေးမှာပင် အတူပေါင်းပြီး လာရောက်နေထိုင်ကာ ပေါင်းမြက်များကို ရှင်းလင်းနေပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုထိန်လင်းနှင့် ကိုမြမောင်တို့နှစ်ယောက် တူမီးသေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် တောပစ်ရန် မင်းသမီးတောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့

နှစ်ယောက်စလုံးသည် အမဲလိုက်အတွေအကြံ အသင့်အတင့်မျှသာရှိပြီး ဝါရင့် မုဆိုးများမဟုတ်ကြပါ။ မုဆိုးအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုကြသူများလည်း မဟုတ်ကြပါ။ တစ်ခါတစ်ရံဆို သလို အားလပ်သည့်အခါများမှာသာ တောပစ်ထွက်တတ်ကြခြင်းသာဖြစ်သည်။

မိုးဦးကျကာစဖြစ်၍ စိမ်းစိုနေသော သစ်ရွက် သစ်ခက် ချုံတောများကို အကာအကွယ်ယူရင်း မင်းသမီးတောင်ပေါ်သို့ တောင်စွယ်အတိုင်း တဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာခဲ့ကြသည်။ တောကြက်အုပ်နှင့် မျောက်များကိုတော့ မပစ်ချင်အဆုံး တွေ့ တွေ့နေရသည်။ သို့သော် သူတို့က ချေ ဆပ်၊ တောဝက်များကိုသာပစ်လိုကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ တောကြက်အုပ်နှင့် မျောက်အုပ်များကို ဒီအတိုင်း ဘေးမဲ့ထားကာ ဆက်လက် ချီတက်ခဲ့ကြသည်။

နတ်သမီးတောင်၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်းကို ကျော်သွားလျှင်တော့ လျှိုကြီး၊ လျှိုငယ်အသွယ်သွယ်တို့ရှိကြသည်။ ဆားငံအိုင်များ၊ ချောင်းများတို့

လည်းရှိကြသည်။ ထိုနေရာကိုလည်း သူတို့နှစ်ယောက်က မသွားလိုကြပါ။ အကြောင်းမူ အဆိုပါ ဘယ်ခြမ်းတွင် သားကောင်ကြီးများ ဖြစ်ပြီးလူကိုပင် ပြန်၍အန္တရာယ်ပေးနိုင်သော ကျား၊ ကျားသစ်၊ ဝက်၊ ပြောင်များအပြင် ဆင်အုပ်တို့ကိုပါ တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မုဆိုးအတွေ့အကြုံ နနယ် သေးသော သူတို့အနေဖြင့် မသွားလိုကြ။ တောင်၏ညာဘက်အခြမ်း မြစ်ကမ်း ဘေးတွင်လည်း တောဝက်၊ ချေ့ ဆပ်များ ကို တွေ့ရှိနိုင်သဖြင့် တောင်၏ခါးလယ်

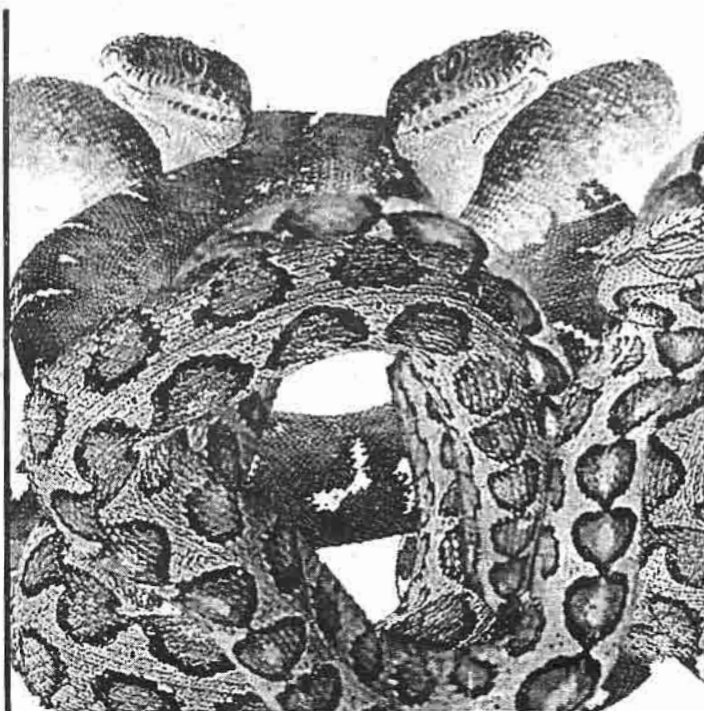
လောက်ကနေပြီး ညာဘက်အခြမ်း တစ်လျှောက်ကိုသာ အမဲလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။

မင်းသမီးတောင်ပေါ်သို့တက် လာပြီး တစ်ဝက်လောက်မရှိတရှိတွင် တောင်၏ညာဘက်အခြမ်းကိုစ၍ ပတ် လာခဲ့ကြသည်။ တောကောင်တို့အုပ်စု ဖြင့် သွားထားသောလမ်းကြောင်းများ ဆင်လမ်းများကို အမှီပြုပြီး ရှေ့ဆက်ခဲ့ ကြသည်။ မင်းသမီးတောင်၏ တောင် ကြောပေါ်တွင် ချေ့ဟောက်သံများ ဆပ် တင်သံများ၊ မျောက်တို့၏အော်မြည်သံ

များက မကြာခဏ ကြားနေရသေး လည်း သူတို့နှစ်ယောက်က တောင်၏ အထိမတက်လိုကြတော့။

သို့ဖြင့် တောင်၏ညာဘက် အခြမ်း ခါးလယ်လောက်ကနေပြီး ပတ်လာခဲ့ရာ တောင်ပေါ်မှ စီးဆင်းသော စမ်းနဲဘေးတွင် ဖွတ်တစ်ကောင် ကို တွေ့ရတော့သည်။ သေနတ်နဲ့ မပစ်ဘဲ ပါလာသော ဓားများဖြင့်လှိုင်း ပြီးခုတ်ကြရာ အလေးချိန် ငါးပိဿ လောက်ရှိနိုင်သော ဖွတ်တစ်ကောင်ကို စတင်ရရှိ လေတော့သည်။ ဒီနေ့အတော့ ဘာပဲပြောပြော ဟင်းစားတော့ လေပြီ။ နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ည ၁၁ နာရီထိုးပြီ ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ ရလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ရသမျှနှင့် တင်ဆက် ရောင့်ရဲကာ အပြန်ခရီးအတွက်ကလည် ရှိနေသေးသည်မို့ မြစ်ကြောင်းရိုး ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး တောင်စွယ် အတိုင်း တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းလာ ကြတော့သည်။ ဤကဲ့သို့ ဆင်းလာနေ တောင်ပိန္နဲပင်အောက်သို့ အရောက်သွား မှု နှစ်ယောက်သား ခဏထိုင်ပြီး

နားလိုက်ကြသည်။ မိုးဦးကျစ ကာလ ဖြစ်သော်လည်း ရာသီဥတုက ကိုယ့် ဘက်ပါနေသည်။ သာသာယာယာရှိလှ ပါသည်။ မြစ်ကြောင်းဘေးတစ်လျှောက် ဘက်တွင် ဒေါင်းတွန့်သံနှင့် မျောက် တစ်အုပ်တို့၏ အော်မြည်သံကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကလေးကြားနေရသည်။

ထိုစဉ် သူတို့နှင့် ကိုက်တစ်ရာ ကျော်ကျော်အကွာလောက်တွင်...

“ဝေါင်း...။ ဝေါင်း...။ ခေါင်း”

ချေဟောက်သံကို သူတို့ဆက် ဦးဆင်းရမည့် တောစွယ်ပေါ်တွင် ကြား ချက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်သား နှိုင်းကြည့်လေသော် ဇူးဆစ်သာသာ လောက်မြင့်သော သက္ကယ်တော၏ အလယ်တွင် ချေတစ်ကောင်က ကဆုန် ဆက်ပြီး ဟောက်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အနွှာရယ်တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီး ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ဟောက်နေပုံ ခေါ်သည်။

အရှေ့ဘက်ကို လှည့်ပြီး ဆောက်လိုက်၊ အနောက်ဘက်ကို ဆုန်ပေါက်လှည့်ပြီး ဟောက်လိုက်၊

တောင်ဘက်၊ မြောက်ဘက်ဆီသို့ ကဆုန် ပေါက်လှည့်ပြီး ဟောက်လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေ သည်။ ကြည့်ရသည်မှာ လက်ရှိနေရာ ကနေပြီး တခြားတစ်နေရာဆီသို့ ထွက် ပြေးရန် ကြိုးစားနေပုံရသည်။ ကဆုန် ပေါက်အားနဲ့ ရုံးထွက်ပါသော်လည်း မြေ ပြင်သို့ပြန်အကျတွင်မူ လက်ရှိနေရာမှာ ပဲ ပြန်၍ကျနေသည်ထင်ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားနေသော်လည်း ထွက်ပြေး၍ကားမရ။ သုတ်ကိုင်းမိထား သည့်ပုံစံမျိုးလည်းမဟုတ်ပါပေ။

သို့ဆိုပါလျှင် အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ဆွေးရူးဆွေးတန်းဖြင့် ကြောက် လန့်တကြားလှည့်ပတ်ပြီး ကဆုန်ပေါက် ကာ ဟောက်နေရပါသနည်း။ အကြောင်း တစ်ခုခုတော့ရှိရပေမည်။ ထို လျှို့ဝှက် ချက် အကြောင်းအရာကို သိရှိနိုင်ရန် ကိုထိန်လင်းနဲ့ ကိုမြမောင်တို့နှစ်ယောက် က ပါလာသော တူးသေနတ်ဖြင့် ဖယ် သေးပဲ ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းပြီး အကဲခတ် ကြည့်နေကြစဉ် သက္ကယ်ပင်များက လေတိုက်ခြင်းမရှိပါဘဲနဲ့ သားကောင်ရှိ ရာဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ယိမ်းညွတ် လာနေကြောင်း တွေ့ရလေတော့သည်။

ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ကောင်းလေစွ။ ထွက် ပြေးလွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားနေသော ချေမှာလည်း လက်ရှိနေရာက တစ်ဖဝါး မှ ထွက်ခွာခြင်းမပြုနိုင်။

သို့ဖြစ် ကိုထိန်လင်းနဲ့ ကိုမြ မောင်တို့နှစ်ယောက်မှာ အဆိုပါထူးဆန်း လှသော အဖြစ်အပျက်ကို စူးစမ်းလိုကြ သဖြင့် ချေအားမပစ်သေးဘဲ နှစ်ယောက် သားတိုင်ပင်ကာ ကိုမြမောင်အား လက်ရှိ နေရာတွင် ထားရစ်ခဲ့ကာ ကိုထိန်လင်း တစ်ယောက်တည်း ချေရှိရာဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးကပ်သွားလေ သည်။ ချေမှာ အရပ်လေးမျက်နှာစလုံး သို့ လှည့်ပတ်ကာ ဟောက်နေသဖြင့် ဇူးဆစ်လောက်သာမြင့်သော သက္ကယ် တောကို ကုန်းကုန်းကွက်ကွက်ဖြင့် တိုးကပ် လာနေသော ကိုထိန်လင်းအား မမြင်တွေ့ ရလောက်နိုင်စရာမရှိပါ။

သို့သော်လည်း ချေက တခြား နေရာသို့ ထွက်ပြေးခြင်းမရှိ၍ ကိုထိန် လင်းအား မမြင်တွေ့ရသည်လား။ သို့မဟုတ် မြင်တွေ့နေရသည်တိုင် ထွက် ပြေး၍မရနိုင်လောက်အောင်ရှိနေသော အနောင်အဖွဲ့ တစ်ခုခုကြောင့် ထွက်

မပြေးနိုင်ပဲ ရှိနေခြင်းပေါ့လား...။ ကိုထိန်
လင်းသည် ချေနပ်ဝါးတစ်ပြန်ကျော်
အကွာအဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားသည့်
တိုင် ချေကသူကို ဂရုမစိုက်ပါ။ ပတ်ချာ
လှည့်ပြီး ကဆုန်ပေါက်ကာ သွေးရူး
သွေးတန်းပုံဖြင့် ဟောက်နေဆဲ...။

ဒီထက်ဆက်ပြီး တိုးသွားရပါ
က ချေအားအရင်ဖမ်းရန်သာရှိတော့
သည်။ သို့သော်လည်း ကိုထိန်လင်းက
ရှေ့ဆက်ပြီး မတိုးရဲတော့ပါ။ အကြောင်း
မူ အဆိုပါချေ၏ အောက်ခြေတွင်
မည်ကဲ့သို့သော အန္တရာယ်စက်ကွင်းက
ရှိနေမုန်းမသိ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုအန္တရာယ်

စက်ကွင်းက လူကိုပါဒုက္ခမပေးခဲ့ဘူးဟု
မဆိုနိုင်ပါ။ သို့ဖြစ်၍ သိုနေရာမှနေပြီး
သားကောင်အားချိန်ရွယ်ကာ ပစ်ထုတ်
လိုက်တော့သည်။

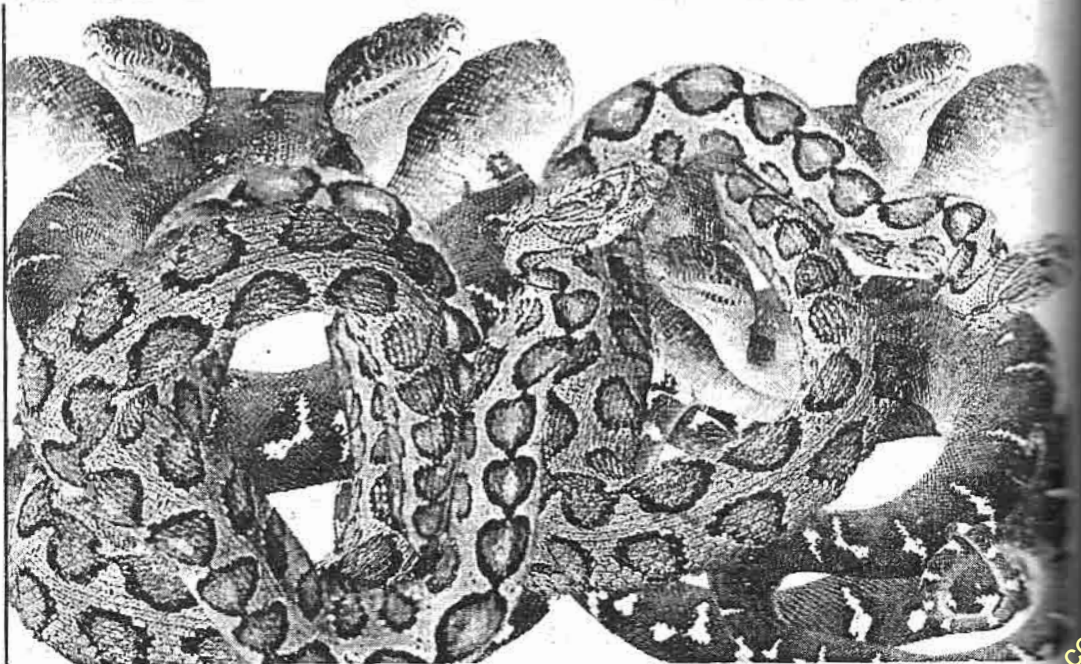
“ဒိုင်း...”

သေနတ်သံ၏ မြည်ဟီးပေါက်
ကွဲသံနဲ့ အတူချေမှာ ခြေဦးတည့်ရာ
အောက်ဘက်သို့ တရောသောပါး ထွက်
ပြေသွားပါလေတော့သည်။ ဇဏ်ရာတော့
ရသွားနိုင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း
သေလောက်သည့်ဇဏ်ရာ မဟုတ်၍
ထွက်ပြေးသွားနိုင်ခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။
ကိုထိန်လင်းမှာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်

သွားသော ချေကိုစိတ်ဝင်စားခြင်း
သိပ်မရှိပါ။ သူ့စိတ်ဝင်စားသည်မှာ ချေ၏
အောက်က အန္တရာယ်စက်ကွင်းကိုသာ
ပို၍စိတ်ဝင်စားသည်။

သို့ဖြစ်၍ ချေထွက်ပြေးသွား

သောနေရာအား ရှေ့ကိုတိုးပြီး ကြည့်
သောအခါ အားပါးပါး...။ ကွမ်းသီး
လုံးလောက်ရှိပြီး အရှည်အားဖြင့်
တစ်ပြန်ကျော်ကျော်လောက်ရှိမည်
ခန့်မှန်းရသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်
က သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် လင်းသစ်
စူးရှသော အစိမ်းရောင် အလင်းတန်း
ဖြာထွက်လျက် တွန့်တွန့်ခွေခွေက

ရိုနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေတော့ သည်။ ကိုထိန်လင်းမှာ သံပန်းထည်များ ပြုလုပ်ရာတွင် ငရိန်ဆော်သော နေရာသို့ အနီးကပ်ပြီး သွားကြည့်မိလိုက်သကဲ့သို့ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းကလေးမှာပင် ဘာဆို ဘာမှမမြင်ရတော့သလို ဖြစ်သွားပါတော့ သည်။ အမြင်အာရုံများမှာ အမှောင်ဖုံး သွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ မည်သည့်နေရာကို ကြည့်ကြည့် အစိမ်းရောင်အလင်းတန်း များကိုသာ တွေ့နေရ၍ ဖြစ်ပါသည်။

သဘာဝတောတောင် ရေမြေစသည့် အရာအားလုံးတို့ကို မမြင်တွေ့ရတော့ဘဲ ဘယ်နေရာကိုကြည့်ကြည့် စူးရှသော အစိမ်းရောင် ဟင်းလင်းပြင်မှတစ်ပါး အခြားအရာဝတ္ထုများဟူ၍ မတွေ့ရတော့ ပါ။ နောက်ဆုံးမိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်သောအခါတွင်လည်း ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုလုံး ပျောက်ဆုံးနေကာ အလင်းရောင်သက်သက်ကိုသာ တွေ့နေ ရလေတော့သည်။

ထူထဲသော မြူနှင်းအကြားထဲ သို့ ရောက်ရှိနေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်သို့ မြင် နေရသည့် အမြင်အာရုံချို့နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် တူသည်ဟု ပြောရလောက်နိုင်သော် လည်း မတူပြန်ပါ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မြင်နေရသော စူးရှလှသည့် အလင်းတန်းများက မိမိ၏မျက်စိအား ပြန်လည်ရိုက်ခတ်လာနေသကဲ့သို့ ခံစား နေရသည်။ စူးရှမှုအထိတို့ကြောင့် မျက်စိ များကလည်း ကျိန်းစပ်စပ်ဖြစ်လာ၍ ပါဝ် ညံ့။

တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ဆိုသလို မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် လှည့် ပတ်စီးဆင်းနေသော သွေးများမှာလည်း တုံ့နေသွားသည်လားမဆိုနိုင်။ ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ လှုပ်ရှားမှုနှေးကွေး လာတော့သည်။ ခန္ဓာကိုယ်အား ထမ်း ထားရသော နှုတ်ဖက်တို့မှာလည်း ကွေး ညွတ်လာချင်လို ခံစားလာရတော့သည်။ လျှင်မြန် ဖြတ်လတ် သွက်လက်နေ သော ခန္ဓာကိုယ်၏ အားအင်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း ရုတ်လျော့လာသည်။

အမြင်အာရုံတွေ ဝေဝါးပြီး အင်အားတွေပါချည့်နဲ့လာခြင်းနဲ့ အတူ

အသိအာရုံများမှာလည်း မူမှန်ခြင်းမရှိတော့ လက်ရှိနေရာအား မည်သည့် ကိစ္စကြောင့် ရောက်ရှိလာပြီး ဘာတွေ လုပ်နေသည်ဆိုခြင်းတို့ကိုပါ ပြန်စဉ်းစား၍ မရနိုင်တော့သလို ခံစားလာရတော့သည်။

လူတစ်ကိုယ်လုံးက ခွေပိုင်နေသလိုမျိုး ဖြစ်နေသည်ကို တောင်ပိန့်ပင် အောက်တွင် ကျန်ခဲ့သော ကိုမြမောင်က လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကိုထိန်လင်း ရှိရာဆီသို့ အမြန်ဆုံး ပြေးလိုက်သွားသည်။ ရောက်သောအခါ ကိုထိန်လင်း ရှေ့တွင် ရှိနေသော စူးရှသည့် အလင်း တန်းများ ဖြာထွက်နေသည့် သတ္တဝါကြီးကို မြင်မြင်ချင်း တူမီးဖြင့် မချိန်တော့ဘဲ ပစ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဒိုင်း...”

သေနတ်သံနဲ့ အတူ လုံးလုံး ရည်ရည်ရှိသော သတ္တဝါကြီးမှာ အပေါ်သို့ ဝါးတစ်ပြန်ခန့် အမြင့်ထိခုန်တက်သွားပြီး မြေပေါ်သို့ ပြန်အကျတွင်မူ နတ်သမီးတောင်ပေါ်သို့ တရောသောပီး ပြောဘက်သွားပါလေတော့သည်။

“ဝေါ...ဝေါ...ဝေါ...ဝေါ”

“နှီ...နှီ... နှီ... နှီ”

ထိုအခါမှပင် မြွေကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်နေကြောင်း သတိထားမိတော့သည်။ ကိုထိန်လင်းမှာလည်း သေနတ်သံ၏ ပေါက်ကွဲမှုကို နားကွဲမတတ်ကြားလိုက်ရလေမှ သတိတွေပြန်ရလာပြီး ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနဲ့ မျက်စိမျက်နှာများကို လက်ဖြင့်ပွတ်ကာသပ်ကာဖြင့် ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်လာလေတော့သည်။ အိမ်မက်ဆိုးမှ နိုးထလာသူကဲ့သို့ ကြောက်စိတ်များရောပြွန်းကာ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ ကိုမြမောင်က...

“ဟေ့ကောင် ထိန်လင်း။ သတိရပြီလား။ ငါမြမောင်လေ မှတ်မိတယ်နော်”

ကိုထိန်လင်းမှာသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အား ဟိုစမ်းဒီစမ်းလုပ်ကာ တုံ့ချည့်နေသော လေသံတို့ဖြင့်...

“အေး... သတိရပါပြီ။ ငါ့ဘာတွေဖြစ်သွားတာလဲ။ ခု နင်ကငါ့ချေတစ်ကောင်ကိုတော့ မိမိရရ ပစ်လိုက်ပါ့တယ်နော် အင်း...အင်း။ ငါ့အားလုံးကို မှတ်မိလာပါပြီ။ ဟို...ငါ့ရှေ့က စူးရှတဲ့

အလင်းရောင်တွေ ဖြာထွက်နေတဲ့ အကောင်ကြီးကကော”

“ငါသေနတ်နဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်လို့ အဲဒီ နတ်သမီးတောင်ပေါ်ဘက်သို့ ပြေးတက်သွားပါပြီ။ ချေကို ညှိပြီးစမ်းစားဖို့လုပ်နေတဲ့ မြွေကြီးတစ်ကောင်ပါ။ ဒီအကြောင်းအရာတွေကို ငါတို့တစ်ဦးရောက်မှပဲ ပြောကြတာပေါ့။ လောလောဆယ်ဆယ် တဲကိုအမြန်ဆုံးပြန်ကြရအောင်ပါ” ဟုပြောလိုက်သောအခါ ကိုထိန်လင်းက

“အေးပါ...ပြန်တာပေါ့။ ဒါနုကချေက ဒီဘက်ကိုပဲ ပြေးဆင်သွားတာကွ။ ဒီမှာလေ သွေးကွက်တွေ ဒဏ်ရာနဲ့ ထွက်ပြေးသွားတာဆိုတော့ ဒီရှေ့နားလေးတင် သေနေနိုင်တယ်။ ခဏလေးသွားရှာပြီး ပြန်ကြတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ နှစ်ယောက်သား သွေးစက်နောက်ကို ခြေရာခံပြီးလိုက်သွားကြရာ မကြာမီသေနေပြီဖြစ်သော ချေတွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။ ထိုအခါ ချေနှင့် ဖွတ်ကို တစ်ယောက်တစ်လူဆီ အလဲအလှယ်လုပ်ကာ ထမ်းပြီးပြန်လေတော့သည်။ ခြံစောင့်တဲအိမ်

ပြန်ရောက်တောအခါ ရလာသော သားကောင်များကို ခုတ်ထစ်ပိုင်းဖြတ် ပြီးရေချိုးကြလေသည်။

သူရင်းငှားမောင်ပုကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အရက်နဲ့ပြီး နှစ်ဆီပြီး ချေ ချေးခါးကို ဦးစွာပြုတ်ပေး လေသည်။ ကိုထိန်လင်းနဲ့ ကိုမြမောင် ဘီနစ်ယောက် ရေချိုးအဝတ်စားလဲပြီး သောအခါ ချေခါးဟင်းမှာလည်း ကျက်

နေပြီဖြစ်သည်။ သိဖြစ်၍ တဲအိမ်တွင် အသင့်ရှိနေသော တောအရက်ဦးရေဖြင့် ခြိန်ရည်ယုက်ရည် စားသောက်ကြလေ တော့သည်။ စားသောက်နေရင်း ကိုမြ မောင်က...

“ထိန်လင်းရေ...မင်းနဲ့ငါအခု တွေ့ခဲ့ရတာက ချေတစ်ကောင်ကို မြွေ တစ်ကောင်က ညှိဖမ်းစားနေတာပဲဗျ။ အမြင်အာရုံတွေပျက်နေတဲ့ သားကောင်

ကို သူရဲအပြီးနဲ့ ဆွဲယူနေတာလေ။ ဒါကြောင့်သတ္တဝယ်ပင်တွေက ချေရုံရာဆီ ကို ယိမ်းလာကြတာပေါ့”

“မြမောင်ကလဲဗျာ မြွေတွေက သားကောင်ကို ညှိယူပြီးဖမ်းစားတာ ဒီလို မျိုးကြက်တက်လို ခပ်ချွန်ချွန်အတက် ကလေးနှစ်တက်ရှိတယ်။ အဲဒီ ခပ်ချွန် ချွန်အတက်နှင့် သားကောင်တွေရဲ့ ခြေရာကို ဖမ်းထောက်ထားလိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ အဲဒီခြေရာပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့သား ကောင်က ဘယ်နေရာကိုရောက်ရောက် အဲဒီနေရာကိုပဲ မျက်စိလည်ပြီး ပြန် ရောက်လာရတယ်လို့ဆိုတယ်။ သား ကောင်ရဲ့ခြေရာကို သူရဲညှိကြီးအခွနဲ့ ဖမ်းထောက်ထားခြင်းဟာ မြွေကသား ကောင်ကို စပြီးညှိယူလိုက်ခြင်းပါပဲ။ သားကောင်ရောက်ရှိလာတဲ့အခါမှာ သူ ရဲမျက်လုံးနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး ညှိယူပြန် တယ်။ သူရဲပါးစပ်ကလည်း အစွမ်းကုန် ဟထားပြီး တံတွေးအမြှုပ်တွေကို အဆ မတန်ထုတ်ထားတယ်။ အဲဒီမြွေရဲ့ တံတွေးမှာတော့ အရောင်မျိုးစုံထွက်နေ ထာပေါ့ဗျာ။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ တော့ အရောင်တွေဖြာထွက်မနေပါဘူး။

အညှိခံထားရတဲ့ သားကောင်ဟာ အဖုန်းအဖုန်းကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်တွေကင်းမဲ့ပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာလဲ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေတယ်လို့ဆိုတယ်။ အဲဒီအခါမှာ မြွေက သူ့ရဲ့အမြီးနဲ့ သားကောင်ကို သူ့ရဲ့ပါးစပ်အနားထိ ရောက်လာအောင် တဖြည်းဖြည်းချင်းဆွဲယူတယ်လို့ဆိုတယ်။ ပါးစပ်နားရောက်လာတော့ မြွေကသူ့ပါးစပ်နဲ့ ခဲလိုက်တာပေါ့ဗျာ။

မြွေက သူ့ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ထားမိပြီဆိုတာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို တဖြည်းဖြည်း ရစ်ပတ်မိအောင် လုပ်တော့တာပဲ။ အဲဒီလို ရစ်ပတ်မိပြီဆိုတာနဲ့ မြွေက လိုအပ်သလို ဆွဲညှစ်ယူတော့တာပဲ။ ဒီအခါ သားကောင်က သေရတော့တာပေါ့။ အသက်ပြင်းပြီး တော်တော်နဲ့ မသေနိုင်တဲ့ သတ္တဝါမျိုးကိုတော့ မြွေက သူ့အမြီးနဲ့ သားကောင်ရဲ့စာအိုပေါက်ကို ထိုးသွင်းပြီး သတ်ဖြတ်ကြတယ်လို့ဆိုတယ်ဗျာ။

ဟု ရှည်လျားစွာရှင်းပြပြီး အရက်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်တော့သည်။ ပြီးလျှင် အရသာထူးကဲလှသော

ချေ ချေးခါးဟင်းကို တစ်တုံးပြီးတစ်တုံးစားလိုက်လေတော့သည်။ ထိုအခါ မောင်ပုက ထမင်းဟင်းချက်နေရာမှ...

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့ အဘိုးဦးစိုးလင်းကလည်း မြွေတွေသားကောင်ကိုညှိယူတဲ့အခါ အခု ဘလေးထိန်လင်းပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ အဲဒီအတိုင်း ညှိယူတယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဘိုးဆိုရင် ဘလေးတို့သိပါတယ်။ တစ်သက်လုံး တောလိုက်မုဆိုးဘဝနဲ့ပဲ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြသွားတာပါ။ မုဆိုးအတွေ့အကြုံနဲ့ သားကောင်တွေရဲ့ အလေ့အထတွေအပြင် သူတို့ရဲ့ သဘာဝကို ကောင်းကောင်းကြီး သိသူပေါ့”

ထိုအခါ ဦးမြမောင်က

“သိပါတယ်ကွာ၊ တစ်ခါတုန်းက ငါတို့ရွာမှာ အလှူတစ်ခုလုပ်တော့ အသားငါးတွေက လိုသလောက်မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ မြို့ပေါ်တက်ပြီး သွားဝယ်ရအောင်ဆိုပြန်တော့လဲ အချိန်ကား အဲဒီအထိမပေးနိုင်တော့ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒီအခါ မင်းအဘိုးက ဘာမှမပူကြပါနဲ့ မနက်ဖြန် မနက်စာအဖို့ ကျုပ်တောဝက်

တစ်ကောင် ရှာပေးမယ်။ ခင်ဗျားတို့ကသာ လိုအပ်တဲ့ ကြက်သွန် ငရုတ်သီး စတာတွေကို ထောင်းထားနဲ့ပဲ။ မနက်ဖြန်မနက် (ဂ)နာရီမတိုင်ခင် ငါအရောက်ပို့ပေးမယ်ဆိုပြီး အာမခံလေရဲ့။ တကတည်းက တောထဲမှာ သူ့အခိုင်မွေးထားတဲ့ ဝက်တစ်ကောင်ကို သွားယူပေးမယ်အတိုင်းပါပဲ။ လွယ်လွယ်ကလေးကို ပြောသွားတာ၊ ဟော... နောက်တစ်နေ့ မနက် (၇)နာရီခွဲလောက်ထိ ရောက်ရော မင်းအဘိုးက တောဝက်ကြီးတစ်ကောင်ကို အခြားလူနစ်ယောက်အကူအညီနဲ့ ထမ်းပြီးလာပို့ကြသလေရောလား။ အချိန်လေးဆယ်နီးပါး လောက်ထွက်တဲ့ တောဝက်ကြီးပဲ။ ငါတို့ဒေသတစ်လျှောက်မှာတော့ မင်းအဘိုးဟာတကယ်ကို ပြိုင်ဘက်ကင်းတောလိုက်မုဆိုး အကောင်အမော်ကြီးပဲ။

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

“ငါ့အထင်ပြောရရင် အခုထိ တွေ့ခဲ့ရတဲ့မြွေဟာ ရိုးရိုးမြွေမဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီမြွေက သူ့သားကောင်ကို ညှိယူဖမ်းစားနေတာ

ဟာ အခုမင်းပြောသလို တခြားရိုးရိုးမြွေ
တွေလို မဟုတ်ဘူးလေ။ သူ့ခန္ဓာ
ကိုယ်က ထွက်လာတဲ့ လင်းလက်စူးရှ
တဲ့ အစိမ်းရောင်အလင်းတန်းနဲ့ သား
ကောင်ရဲ့မျက်စိကို ထိခိုက်ပျက်ပြား
သွားအောင်လုပ်ပြီး ဖမ်းစားနေတာလေ။
မင်းတောင်မှ ငါပါခဲ့လို့သာပေါ့။ မဟုတ်
ရင်တော့လား။ ခုလောက်ဆို မင်းရဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ဝမ်းဗိုက်ထဲရောက်နေ
လောက်ပြီ။ မုဆိုးကနေ သားကောင်ဖြစ်
တော့မလို့ပါပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား။”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကိုထိန်
သင်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ... ဒါဆိုရင်
မင်းပြောချင်တာက”

“နတ်မြွေပေါ့ကွာ... နတ်မြွေ
ဆို အီတောင်ဟာ နတ်မင်းသမီးတောင်
ဖြစ်တယ်လေ။ အဲဒီနတ်မင်းသမီးမှာ သူ
ချစ်ကိုယ်ရံတော် ဒါမှမဟုတ် သူရဲကိုယ်
ပွား မြွေတစ်ကောင်ကောင်တော့
ရှိနိုင်တယ်လေ။ တချို့နတ်တွေက
ဘုရားရှိတယ်။ ဒါကြောင့် နတ်ကျား
ဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒီလိုမျိုးပေါ့”

ထိုအခါ ထမင်းဟင်းများကို

ချက်ပြုတ်နေသော သူရင်ကားမောင်ပုက

“ဟုတ်နိုင်တယ်ဗျ။ လွန်တော့
အဘိုးမသေခင်က ဒီတောင်မှ နတ်မြွေ
တစ်ကောင်ရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။
အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့က ငယ်သေး
တယ်ဆိုတော့ စိတ်လည်းမဝင်စားခဲ့ပါ
ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီမြွေဟာ ဘယ်
လို ပုံစံမျိုးလည်း ဘယ်လောက်ကြီးပြီး
ဘယ်လောက်ရှည်သလဲ။ ဘယ်လိုများ
ထူးခြားတဲ့ စွမ်းရည်တွေရှိနေလဲ စသည်
ဖြင့် မမေးဖြစ်ခဲ့ပါဘူးဗျာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
နတ်မြွေရှိကြောင်း အဘိုးပြောခဲ့ဘူးတာ
ကတော့ အမှန်ပါပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။ ထိုအခါ
ကိုထိန်လင်းက...

“ဒါဆိုရင် ငါတို့တော့ ဒုက္ခပဲကွ။
သူ့ကိုငါတို့ ဒုက္ခပေးခဲ့မိပြီ။ ငါတို့ကို ပြန်
ပြီး ကလဲ့စားချေရင်တော့ ဒုက္ခပဲကွ”
ဟုပြောလေသည်။ ကိုမြမောင်က...

“မဟုတ်တာပဲကွ။ ငါတို့က
ချေကိုသတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီးလုပ်ခဲ့ကြတာ
ပါ။ အဲဒီမြွေကိုတော့ မတော်တဆတွေ့
မိလို့ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ လုပ်မိလုပ်
ရာလုပ်ခဲ့မိတာပဲဥစ္စာ။ ပြီးတော့ သူ့ကို

လည်း ဘာတစ်ခုမှ ထိခိုက်အော်ရာရ
သွားစေခဲ့တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ
ပစ်တဲ့သေနတ်က သူ့ကိုမမှန်ပါဘူး။”

ဟုပြောလေသည်။ ထိုအခါ
မောင်ပုက...

“ဟုတ်တယ်ဗျ... ဟုတ်တယ်
မတော်တဆဖြစ်တဲ့ကိစ္စမို့ အညှိုး
အတေးတွေ မရှိနိုင်ပါဘူး”

ဟု ဝင်ပြီးထောက်ခံလေသည်။
ထိုအခါ ထိန်လင်းက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ဒီနေ့
တွေ့ခဲ့ရတဲ့မြွေက နတ်မြွေပဲဖြစ်ရမယ်”
ဟု ပြောပြလေသည်။ ထိုအခါ

မောင်ပုက...

“ဟုတ်တယ်ဗျ အခုတလေးတို့
နှစ်ယောက်မြွေကို တွေ့ခဲ့ရတဲ့နေရာက
မင်းသမီးတောင်ခြေရင်းမှာ။ ပြီးတော့
မြွေကလည်း နတ်မြွေ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်
ဝါကလည်း စိမ်းစိမ်းကြီးဆိုတော့ မင်းသမီး
တောင်ခြေရင်းက နတ်မြွေစိမ်းကြီးပဲပေါ့
ဗျာ” ဟုဝင်ပြီးမှတ်ချက်ပေးလိုက်ပါတော့
သည်။

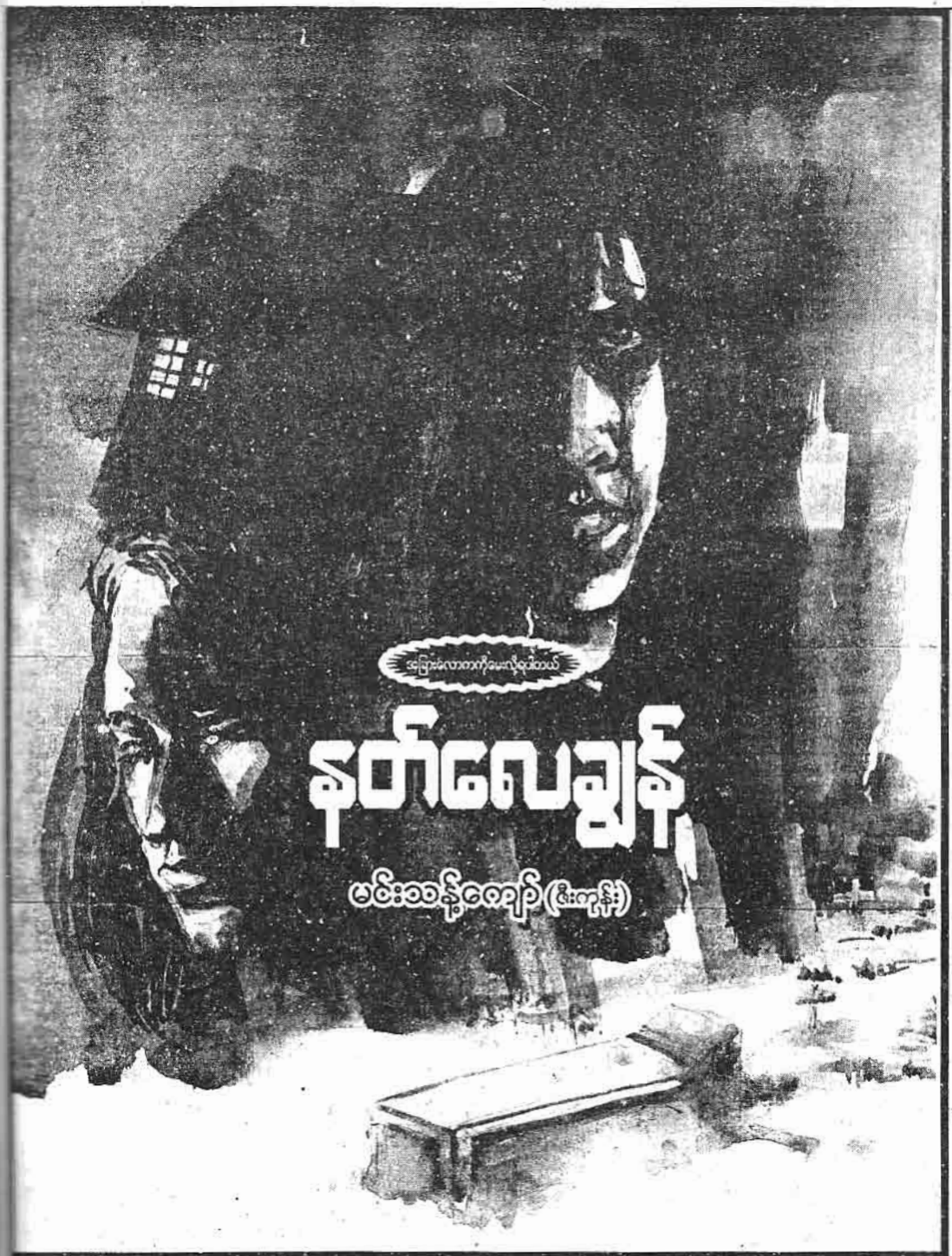
ရှင်လန်းချမ်းမြေကြပါစေ
ချစ်ဆိုင်

စာ ဖတ် သူ တွေ ဖျော် စေ ပို့

အထိမ္ဗိယား

အထိမ္ဗိယားမဟုတ်ပါနဲ့ ဆရာတော်...
ရှေ့ကလေးတွေ... စားသွား... ဝါးသွားတာ...
အချိုးတောင်မကျန်တော့ဘူး...
ပုဂံနဲ့တောင်... မျက်စိကလျှောက်ရတယ်

တစ်နေ့သ၌ ရုံးချုပ်မှ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာသည် ကျွန်ုပ်ထံ ဖုန်းဆက်လေသည်။

“ဟေ့... မင်းတို့ဆီမှာ နတ်လေချွန် ဟောတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ”

“ဘယ်လိုဟာမျိုးကို ဟောတာလဲ”

“လူသေအတွက်လည်း ကြည့်လို့ရတယ် ဆရာ။ နောက်ပြီး ပစ္စည်းပျောက်၊ လူပျောက်၊ နွားပျောက်တွေလည်း မေးလို့ရတယ် ဆရာ”

“အေး၊ အဲဒါဆိုရင် မနက်ဖြန်မှာ ငါ့ညီမတစ်ယောက် လာလိမ့်မယ်။ ပစ္စည်းပျောက်ကို မေးချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ လွှတ်လိုက်ပါ။ အားလုံးကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါမယ် ဆရာ”

နတ်လေချွန်ဆိုသည်မှာ လေချွန်၍ ဟောပြောသော နတ်ကို ဆိုလိုပါသည်။ အချို့ဒေသများ၌ လေချွန်နတ်ဟူ၍ ခေါ်လေသည်။ နတ်လေချွန်သည် သေသူအတွက်လည်း မေး၍ရသလို လူပျောက်၊ ပစ္စည်းပျောက်၊ ကျွဲပျောက်၊

နွားပျောက်ကိစ္စများကိုလည်း မေး၍ရလေသည်။

သို့သော် နတ်လေချွန်သည် နေ့ခင်းအချိန်မေး၍မရ၊ ညအချိန်ရောက်မှ မေး၍ရလေသည်။ ကျွန်ုပ် တာဝန်လမ်းဆောင်သော မြို့ကလေးတွင် နတ်လေချွန်ဟောသော အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်ရှိလေသည်။

သူမသည် အသက် (၅၀) နော် အဒေါ်ကြီးဖြစ်၏။ ပိန်ပိန်ပါးပါး အေးရပ်ရပ်ရှည်ရှည်နှင့်ဖြစ်၏။ ဆံထုံးကြီးကို ခေါင်းပေါ်တွင် စုပုံထုံးထားလေ့ရှိပြီး ထိုဆံထုံးတွင် လိပ်ခွံတီးတစ်ချောင်းကို စိုက်ထားလေသည်။ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးကို အမြဲသောက်လေ့ရှိပြီး ရှေ့သွားများ ကျိုးလျက်ရှိလေသည်။

သူမကို ရှေးထဲ၌လည်းကောင်း၊ လမ်းထဲ၌လည်းကောင်း တွေ့ရပါက နတ်လေချွန်ဟောသော အဒေါ်ကြီးဟု လူတိုင်းသိလေသည်။

ရန်ကုန်မှ ဆရာညွှန်သည်များသည် မနက်ဖြန်မှ လာမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့အား လက်ဆောင်ပေးရန် အတွက် ထိုအချိန်တွင်ပေါ်နေပြီဖြစ်သော

ဩဇာသီးချောချောများကို ရွာသို့ မှာလေသည်။

ညွှန်သည်များရောက်လာမည့်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ကျွန်ုပ်မှာထားသော ဩဇာသီးများ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုနေ့သည် ရုံးဖွင့်ရက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ရုံးသို့ စောစောရောက်အောင်လာလေ့ရှိသည့်အတိုင်း နံနက် (၈:၃၀) နာရီခန့်တွင် ရုံးသို့ရောက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စီမံခန့်ခွဲရေးတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသဖြင့် ဝန်ထမ်းများ လက်မှတ်ရေးထိုးရသော စာအုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ စားပွဲပေါ်တွင် ထားရှိလေသည်။ ဩဇာသီးခြင်းစားပွဲထောင့်တွင် တင်ထားလေသည်။

နံနက် (၉) နာရီခန့်မှစ၍ ရုံးသားများသည် ရုံးတက်ရန် ရောက်လာကြရာ တစ်ဦးစီသည် ပေါ်ရှိ စာအုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးမှ မိမိတို့ တာဝန်ကျရာ ဌာနသို့ သွားရ၏။

ပထမဆုံးရောက်လာသူ

ဒေါ်မြရင်ဖြစ်လေသည်။ သူသည်
လက်မှတ်ထိုးပြီး ပြန်ထွက်မည်အလုပ်
တွင် ဩဇာသီးခြင်းအား မြင်သွားလေ
သည်။

“ဟယ် ဩဇာသီးကြီးတွေ
ချောလိုက်တာ ဘယ်လိုဝယ် ရသလဲ
ဟင်”

“တစ်လုံးကို ၂/ ၅၀ ပြား
ဝယ်ရတယ်”

“ဘယ်နှလုံးဝယ်ထားတာလဲ”

“နှစ်ဆယ့်ငါးလုံးပါ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်”

“ရန်ကုန်က နတ်လေချွန်

မေးရအောင် ဧည့်သည်တွေ လာမယ်
လေ။ အဲဒါ အပြန်လက်ဆောင်ပေးဖို့ပါ”

“ချောလိုက်တဲ့ အလုံးကြီးတွေ
နော်”

ဒေါ်မြရင်ကြီး ထွက်သွားသော
အခါ ခုတီယရောက်လာသူကား
အိန်းမြိုင် ဖြစ်လေသည်။ သူမသည်
လက်မှတ်ထိုးပြီးသောအခါ ဩဇာသီး
ခြင်းအား မြင်သွားလေသည်။

“ဟယ် ဩဇာသီးကြီးတွေ
ထုပ်ဖို့လဲဟင်”

“ရန်ကုန်က နတ်လေချွန်
မေးရအောင်လာတဲ့သူကို လက်ဆောင်
ပေးမယ်လို့ပါ”

“ချောလိုက်တာ ဘယ်လို
ဝယ်ရသလဲဟင်”

“တစ်လုံးကို ၂/ ၅၀ ပြား
ကျပါတယ်”

“ဘယ်နှလုံးဝယ်ထား သလဲ
ဟင်”

“နှစ်ဆယ့်ငါးလုံးပါ”

သူမသည် ဩဇာသီးများကို
ကိုင်ကြည့်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။

နောက်တစ်ယောက် လာပြန်
၏။ လက်မှတ်ထိုးပြီးသောအခါ ဩဇာသီး
အကြောင်း မေးပြန်၏။ ကျွန်ုပ်က
ရှေးနည်းအတိုင်း ဖြေပြန်၏။ နောက်
လူများလည်း ထိုနည်းအတိုင်း ဖြစ်လေ

သည်။ သူတို့က အထက်ပါအတိုင်း
မေးကြ၏။ ကျွန်ုပ်က အထက်ပါအတိုင်း
ဖြေရ၏။

ကြာသော် ကျွန်ုပ်စိတ်ညစ်လာ
လေသည်။

ထို့ကြောင့် အဖြေရ သက်သာ
အောင်လုပ်ယူဟု စဉ်းစားမိကာ ကာဗွန်
ထည့်သော စက္ကူဘူးသက်သာအောင်
ကတ်ပြားတစ်ခုကိုယူ၍ အောက်ပါ
အငိုင်း စာရေးထားလိုက်လေသည်။

ဩဇာသီးများ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်လုံးကို ၂/ ၅၀ ပြား ပေးရပါ
သည်။

အလုံးအစိတ် ဝယ်ထားပါ
သည်။

ရန်ကုန်မှ နတ်လေချွန် မေးရန်
လာမည့်သူများသို့ လက်ဆောင်ပေးရန်
ဖြစ်ပါသည်။

စက္ကူကတ်ပြားတွင် ထိုစာကို
ရေး၍ ဩဇာသီးခြင်းတွင် ထောင်ထား
လိုက်ပါသည်။

ရုံးတက်ရန်လာသူများသည်
လက်မှတ်ထိုးပြီးသောအခါ ပထမတွင်
ဩဇာသီးအကြောင်းကိုမေးရန် ဟန်ပြင်

ကြ၏။ ကျွန်ုပ်က ဩဇာသီးခြင်းအား
လက်ညှိုးထိုးပြတော့မှ ကျွန်ုပ်ရေးထား
သောစာကိုဖတ်ကာ ပြုံးမိမိဖြင့် ထွက်ခွာ
သွားကြပါသည်။ အချို့က မကြား
တကြား ပြောသွားသေးသည်။

“ဒါလေးဖြေရတာ ဘာဖြစ်
သွားမှာကျနော့တာပဲ။ ကြီးကျယ်
လိုက်တာ။ စိတ်ကလည်း တိုပါ”

ကျွန်ုပ်သည် ဩဇာသီးများကို
သူတို့ မမြင်အောင်ထားမှ တော်တော်
မည်ဟု စဉ်းစားမိကာ ဖိုင်များထည့်ထား
သော ဗီရိုကြီးအား တစ်ထပ်ရှင်းကာ၊
ဖိုင်များကို အောက်သို့ ချထားလိုက်ပြီး
ဩဇာသီးခြင်းအား ထိုနေရာတွင်
ရွှေ့ပြောင်းထည့်ထားလိုက်ပါ တော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဩဇာသီးများ
အကြောင်း အမေးမခံတော့ပါ။

ညနေ ရုံးဆင်းပြီးချိန်တွင်
ကျွန်ုပ်သည် နတ်လေချွန်အိမ်သို့ ပြေးရ
ပြန်၏။ နတ်လေချွန်မှာ ညဘက်တွင်မှ
မေးရသဖြင့် ယခုအချိန်မှစ၍ စာရင်းပေး
ထားသူများ ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်
ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် စာရင်းပေးထားသူ
တော်တော်များနေလေပြီ။

စာရင်းလက်ခံသူများအား

ကျွန်ုပ်က ရန်ကုန်ကလာမည့် ဧည့်သည်
များအတွက် နတ်လေချွန်မေးပြီး ရန်ကုန်
ပြန်နိုင်ရန် အချိန်ရစေရန်အလို့ငှာ ရှေ့
ပိုင်း၌ စာရင်းသွင်းပေးပါရန် တောင်းပန်
ပြောဆိုမှုကြောင့် ရှေ့ပိုင်း အမှတ်စဉ် ၄
လောက်တွင် မေးခွင့်ရသွားလေသည်။

သို့နှင့် ညနေ ၆ နာရီခန့်တွင်
ဧည့်သည်များသည်ကား ကလေးဖြင့်
ရောက်လာကြ၏။ ထမင်းစားပြီးကြောင်း
ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဧည့်သည်များအား
နတ်လေချွန်အိမ်သို့ ချက်ချင်းခေါ်သွား
လေသည်။

နတ်လေချွန်ဟောသည်
အိမ်ကြီးသည် လေးပင်နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး
ဖြစ်၏။ ဘေးပတ်လည်တွင် ထရပ်များ
ကာထားလေသည်။ ထရပ်များကို

ရေနံချေးဝအောင် သုတ်ထားသဖြင့်
မည်းနက်နေလေသည်။

အိမ်၏အပေါက်ဝတွင် လူထပ်
ကြီးသုံးယောက်သည် ဧည့်သည်များအား
တစ်ဦးချင်းမိမိစစ်၍ ဝင်ခွင့်ပြုနေလေသည်။
ကျွန်ုပ်နှင့် ဧည့်သည်များအတွင်းသို့
ရောက်သွားချိန်တွင် မောင်နေလေသော
နတ်လေချွန်ဟောမည့်နေရာမှာ အိမ်၏
အပေါ်ထပ်တွင်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်
ဧည့်သည်များအား အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်
ပါသည်။

အိမ်အောက်ထပ်တွင်လည်း
ဧည့်သည်များဖြင့် ပြည့်နေ၏။ သူတို့ထည့်
ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ တည်းခိုနေထိုင်ကာ
ချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီး ညဘက်
ရောက်လာအခါ နတ်လေချွန်
မေးကြလေ၏။ နတ်လေချွန်မေးလျှင်
သေသူနှင့် ခဏသာ စကားပြောရသဖြင့်
မကျေနပ်ကြသောကြောင့် ညတိုင်း
တွေ့ဆုံခွင့်ရစေရန် စားအိုးစားခွက်ဖြင့်
ရက်ရှည် တည်းခိုနေထိုင်ကြခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် မောင်
မည်းနေလေသည်။ အိမ်ကြီး၏ခေါင်း

ခန်းတွင် နတ်ထိန်း အဒေါ်ကြီးသည်
ကျကျနနထိုင်ကာ ဧည့်သည်များအား
စောင့်ကြည့်နေ၏။ သူမ၏ရှေ့တွင် ရေနံဆီ
မီးခွက်ကြီးတစ်လုံးကို ထွန်းညှိထားလေ
သည်နေလေသည်။ အခြားဒီးလင်းရောင်
ချေချေ။

နတ်ထိန်းဘေးတွင် အဒေါ်ကြီး
တစ်ယောက်ထိုင်နေပြီး လာဘ်တင်သော
မိတ်ဆံများအား လက်ခံနေလေသည်။
လာဘ်တင်သည်ဆိုသည်မှာ နတ်
မေးသူက နတ်မေးမည် အတွက်
အကြေးငွေ ပူဇော်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
သေသောသူအတွက် နတ်မေးမည်
ဆိုပါက ၃/ ၂၅ ပြား လာဘ်တင်ရပြီး
ဧည့်ပျောက်၊ ကျွဲပျောက်၊ နွားပျောက်
အတွက် နတ်မေးမည်ဆိုပါက ၂/ ၅၀
ပြား လာဘ်တင်ရလေသည်။

သူမသည် လာဘ်တင်သော
မိတ်ဆံများအား လက်ခံရင်း...

“ကဲ ကဲ မောင်လာပြီ မေးလို့
ထမဆုံး စာရင်းပေးထားတာက
— ဖြူ — ရွာက
အိမ်တယ်။

“ဘာကိုမေးမှာလည်း မေးပါ”

“သေသူအတွက်ပါ”

“ဟုတ်ပြီ။ သေသူမွေးနေ့
ဘယ်နေ့ကသေတယ်။ ဘယ်သူသန်မှာ
မြှုပ်တယ်ဆိုတာ ပြောပါ”

နတ်မေးသူက သူမမေးသူကို
ပြောပြလိုက်သည်။

နတ်ထိန်းသည် ထိုအချက်များ
ကို အိမ်ခေါင်မိုးဆီသို့ မော်ကြည့်ကာ
ပြောလိုက်၏။ ပြီးသော် ဆေးလိပ်ကြီး
ဖွာနေလေသည်။

အိမ်ပေါ်ရှိ နတ်မေးလာသူ
ပရိသတ်ကြီးမှာ စကားတစ်ယောက်
တစ်ခွန်းဖြင့် ပြောနေကြသည်မှာ
တစ်ခန်းလုံး ဆူညံနေလေသည်။ ခဏ
အကြာတွင် အိမ်ခေါင်မိုးဆီမှ လေချွန်သံ
ကြီးကို ကြားကြရတော့၏။

ထိုအခါ နတ်ထိန်းသည်

အားလုံး တိတ်တိတ်နေကြရန်ပြောပြီး
မီးခွက်ကြီးအား ငြိမ်းလိုက်လေသည်။

တစ်ခန်းလုံးသည် မှောင်အတိ
ကျသွား လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ
ကြားရသော လေချွန်သံကြီးသည်
အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်း
လာကာ နတ်ထိန်းကြီးအနားတွင်
ရပ်သွားသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ထို့နောက် လေချွန်သံကြီးက
မေး “သတော့သည်။

x x x x x x x

လေချွန်သံဖြင့် မေးသည်ကို
ကျွန်ုပ်တို့ နားမလည်ချေ။

ထို့ကြောင့် နတ်ထိန်းက
ပြန်ပြောရ၏။

“မစိန် မစိန် လို့ခေါ်နေတယ်။
မစိန် ပါသလား”

နတ်မေးသည့် ဧည့်သည်မှ...

“ကျွန်မနာမည် မစိန်လှပါရှင်။

ဒါပေမဲ့ သူကတော့ မစိန်လှပဲ ခေါ်ပါ
တယ်။ အဲဒါ ကျွန်မကို ခေါ်တာပါ”

လေချွန်သံကြီးက မေးပြန်လေ
သည်။

* * * * *

နတ်ထိန်းက ပြန်ပြောရပြန်
လေသည်။

“သားလေး နေကောင်းလား။
ဘာလို့ခေါ်လာတာလဲလို့ မေးနေတယ်”

နတ်မေသည် အချိန်သမီးသည်
ငိုငိုက်နေလေပြီ။ နတ်ထိန်းက...

“မငိုနဲ့လေ ငိုနေရင် ဘာမှ
မေးလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူက
အချိန်သိပ်မရဘူး။ ခဏနေရင် ပြန်
ရတော့မှာ”

သို့နှင့် အမေးအဖြေ သုံးလေး
ခွန်းအပြီးတွင် ပထမဦးဆုံး နတ်လေချွန်
မေးသည့်အမျိုးသမီးနှင့် အဖော်များ
ပြန်သွားကြလေသည်။

နတ်ထိန်းဘေးမှ အမျိုးသမီး
သည် မီးခွက်ကိုပြန်တွန်းရင်း...

“ကဲ အမှတ်စဉ် ၂ က -----
မြို့ကလာသူတွေပဲ။ ဘာကို
မေးမှာလဲ”

“သေသူကိုပါ”
“သေသူရဲမွေးမှ။ အသက်မြုပ်
တဲ့ သုဿန်ပြောပါ”
နတ်မေသူက အချက်အလက်

များ ပြောလိုက်သည်။

“တနင်္လာသား။ အသက် ၈၀

* * * * *

“ခဏစောင့်”

ခဏအကြာတွင် ခေါင်မိုးဆီမှ
လေချွန်သံကို ကြားရလေသည်။
လေချွန်သံသည် တဖြည်းဖြည်းနိမ့်ဆင်း
လာသလို ထင်ရလေသည်။

နတ်ထိန်းက မီးခွက်ကို
ငြိမ်းလိုက်လေသည်။

လေချွန်သံက ပြောလေသည်။

* * * * *

နတ်ထိန်းက ပြန်ပြောလေ
သည်။

“ကဲ ခုမေးတဲ့လူက တာဝတိ
သာနတ်ပြည်ရောက်သွားပြီလို့ ပြော
တယ်။ သာဓုခေါ်ပေးကြပါ”

ကျွန်ုပ်အပါအဝင် ဆွေသည်မှာ
သည် သာဓု ၃ ကြိမ်ခေါ်ကြလေသည်။
နတ်လေချွန်မေးသူအပေါင်းလည်း သူ
မေးသောသူမှာ နတ်ပြည်ရောက်သွား
ဆိုသဖြင့် ဝမ်းသာပြီး ပြန်သွားကြ
သည်။

နတ်ထိန်းက...

“ကဲ နောက်တစ်ဦး။ -----

မြို့က။ ဘာကိုမေးမှာလဲ”

“ကျွန်တော် နွားက ခဏ
ပျောက်သွားလို့ပါ”

“ဘယ်နေ့က ပျောက်တယ်
ဆိုတာ ပြောပါ”

“တနင်္လာနေ့က ပျောက်သွား
တယ်။ မြက်စားဖို့လုနီးထားရင်း ပြန်
တော့တာပါ”

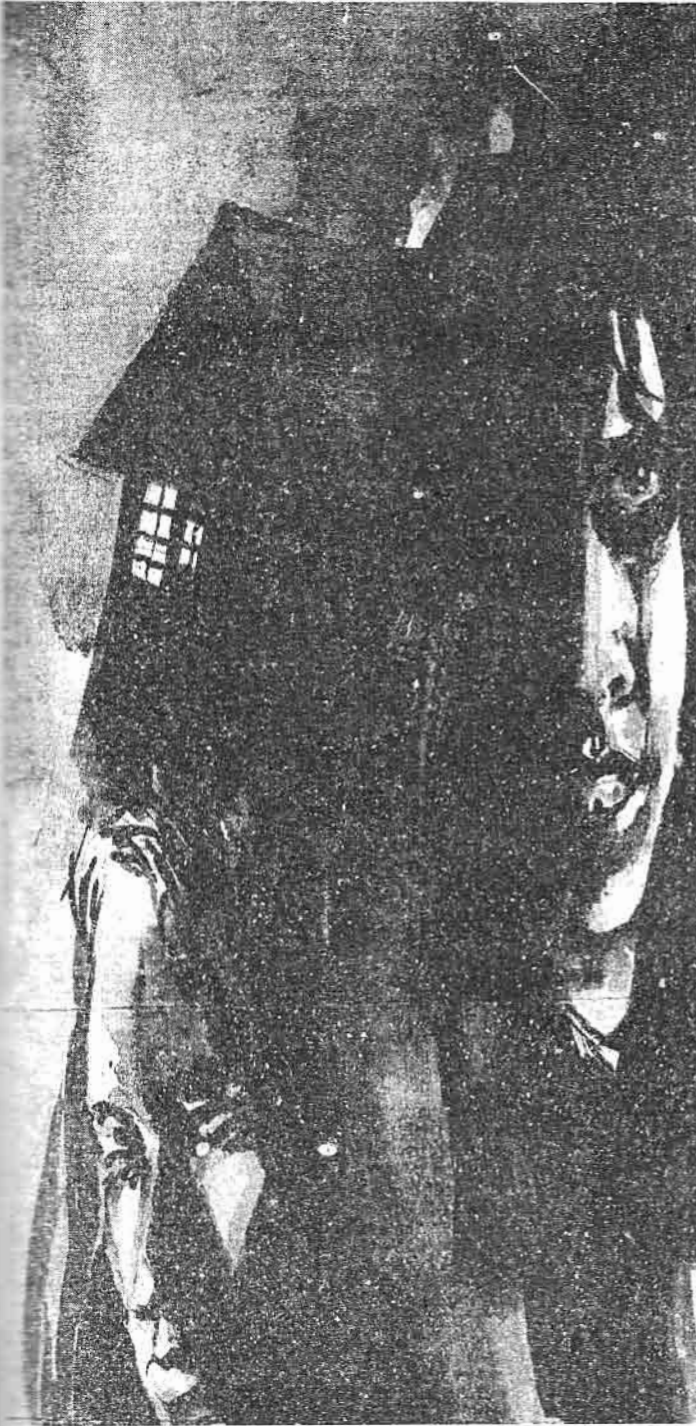
“ကောင်းပြီ ခဏစောင့်”

ခဏအကြာသောအခါ လေချွန်
သံကို ကြားရလေသည်။ နတ်ထိန်းက
မီးခွက်ကို ငြိမ်းလိုက်သည်။

“ပျောက်သွားတယ် ဆို
နွားက မျက်စေ့လည်နေတာပါ။ ခုခေါ်
ရောက်နေပြီလို့ ပြောတယ်”

နတ်ထိန်းက ပြောလိုက်သည်။

အခါ နတ်မေးသူသည် သွားကလေး
အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီဆိုသဖြင့် ဝမ်းသာ
အားဖြင့် ပြန်သွားလေသည်။

“ကဲ အမှတ်စဉ် ၄ သမား
တွေက ဘာကိုမေးမှာလဲ”

“ပစ္စည်းပျောက်ကို မေးမှာပါ
ရှင်”

“ဘာပစ္စည်း ဘယ်လိုပျောက်
တယ်ဆိုတာ ပြောပါ”

“ဒီလိုပါရှင်၊ ကျွန်မတို့အမေကြီး
ကွယ်လွန်သွားတာ ၄-၅ နှစ်ရှိပြီရှင်။
သူ့လက်ကောက်တွေ၊ ဆွဲကြိုးတွေကို
ဘယ်မှာထားခဲ့သလဲဆိုတာ ကျွန်မတို့လဲ
ရှာနေတာပါပဲ ခုထိရှာလို့မတွေ့ဘူး။ အဲဒါ
မေးချင်လို့”

“အင်း ကွယ်လွန်တာ ၄-၅ နှစ်
ရှိပြီဆိုတော့လည်း ကွယ်လွန်သူကို
မေးလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ အဘိုး
ရေ အဘိုးပဲ ကြည့်ပေးလိုက်ပါရှင်”

မယကြာသောအခါ လေချွန်
သံကြီးကို ခေါင်မိုးဆီမှကြားရပြီး အသံ
ဆည့် အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းနိမ့်ဆင်း
လာကာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်လေ
သည်။ နတ်ထိန်းက...

“ရွှေတွေက အိမ်ထဲမှာပဲ ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။”

“ကျွန်မတို့ရှာတာ နံနက်ပါပြီ။ ဘယ်နေရာမှာထားသလဲဆိုတာ မေးပေးပါ”

နတ်ထိန်းက တစ်ဆင့်မေးပေးလေသည်။

ခဏကြာသော် လေချွန်သံသည် ရောက်လာကာ တစ်စုံတရာ ပြောလေသည်။ နတ်ထိန်းက ပြန်ပြောရာတွင်...

“အိမ်ရဲ့ ဥရုတိုင်ပေါ်နားမှာ အခေါင်းထွင်းပြီးထည့်ထားတယ်လို့ ပြောတယ်။ သေသေချာချာကြည့်ပါတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ရင် ကျေးဇူးပါပဲ။ အိမ်ကြီးက ရှေးအိမ်ကြီးပါပဲ။ ကျွန်မတို့ အဘိုးအဘွားတွေ နေခဲ့တဲ့အိမ်ပါ။ ကျွန်မတို့ အဘိုးအဘွားတွေ နေခဲ့တဲ့အိမ်ပါ။ ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းရာလို့တွေရင် အဒေါ်ကိုလည်း လာပြီး ကန်တော့ပါမယ်ရှင်”

“အေးကွယ် သာဓု သာဓု သာဓု ရှာလို့တွေ့ပါစေကွယ်”

ကျွန်ပ်၏ ဧည့်သည်များသည် သူတို့သိလိုသည်ကိုမေးပြီးဖြစ်၍ ကျွန်ပ်

အာနတ်ဆက်ကာ ည ၇:၃၀ နာရီခန့်တွင် သူတို့ ကားကလေးဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်သွားကြပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်ပ်၏ဆရာထံမှ ကျွန်ပ်ထံသို့ မှန်းဆက်လေသည်။

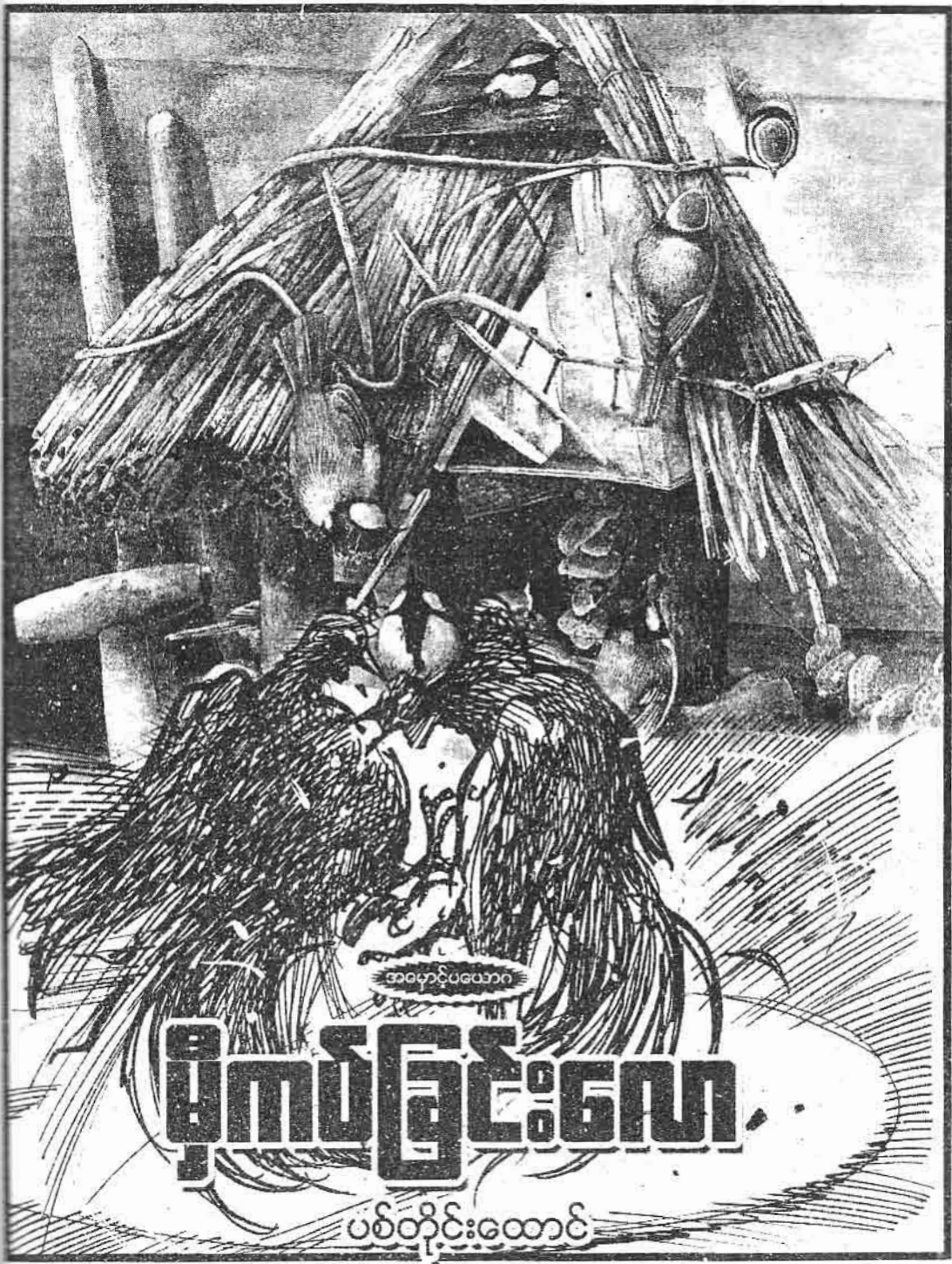
“ကဲ အားလုံးကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ။ အဲဒါရောပဲဟေ့ နတ်လေ ချွန်ဟောလိုက်တဲ့အတိုင်း အိမ်ရဲ့ ဥရုတိုင်ကို အသေးစိပ်ရှာကြတာ သေသေသပ်သပ်ပိတ်ထားတဲ့ အခေါင်းပေါက်တစ်ခု တွေ့လို့ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အဖွားထား

ခဲ့တဲ့ရွှေတွေကို တွေ့တာပဲဟေ့ နတ်ထိန်းကြီးကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ။ ငိုညီမလေးက လာပြီးကန်တော့ပါဦးမည်တဲ့”

ကျွန်ပ်လည်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

စာဖတ်သူများအားပြောရန် တစ်ခု ကျန်နေပါသည်။ ရုံးသူရဲသားများ ကျွန်ပ်အပေါ်တွင် ကြီးကျယ်သည်။ စိတ်တိုသည်ဟု ပြောဆိုခံထားသော ဩဇာသီးခြင်းကြီးမှာ ဧည့်သည်များ မေးပြီး မပေးလိုက်ရပါ။ ဗီဂိုအတွင်း နေပြောင်းရွှေ့ထားလိုက်ခြင်းကြောင့် နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဩဇာသီးမတုံးသေးပါ။ ယခုတစ်ခေါက်လာလျှင် ထပ်ဝယ်ပြီး ပေးဖြစ်အောင် ပေးလိုက်မည်ဟု စိတ်ကျူးထားပါ လေတော့သည်။ မင်းသန့်ကျော်(ဦးကျော်)

မှတ်ချက်။ ။ လွန်ခဲ့သည့် အသက် ၃၀ ခန့်က အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ရေးဖွဲ့ပါသည်။

စာရေးသူ၏ ဖခင်ကြီးကား
 ၁၉၈၈-ခုနှစ်က ဆုံးပါးခဲ့ပါပြီ ဖခင်ကြီးကို
 သတိရတိုင်း ဖခင်ကြီး၏ ဆုံးမဩဝါဒများ
 ကို သတိတရဖြစ်၍နေပါသည်။ ဖခင်မှာ
 ဟိုးငယ်စဉ် ရှင်လှထွက်ကတည်းက
 အစိုးဖြစ်သူနှင့်အတူ တောင်သူလယ်
 သမား အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါ
 သည်။ ၎င်းတောင်သူလယ်လုပ်တာဖြင့်
 ပင် တစ်သက်လုံး အသက်မွေးဝမ်း
 ကျောင်းမှုပြုလျက် စာရေးသူတို့ကြီးပြင်း
 သည်အထိ မိဘဝတ္ထုရားကျေပွန်စွာ ပြုစု
 ကျွေးမွေးခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
 တောင်သူအလုပ်၊ လယ်တော၊ ယာ
 တော အလုပ်အတွေ့အကြုံများကား
 တွေ့ကြုံမှု များပြားခဲ့ပါသည်။

လယ်တောနှင့်ပတ်သက်၍
 ထူးခြားအံ့သြဖွယ်ရာ အတွေ့အကြုံများ
 သည်းထိတ်ရင်ဖို အတွေ့အကြုံများကို
 ပုံပြင်သဖွယ် ပြောပြသည်ကို နားထောင်
 ခဲ့ရပါသည်။ ထိုသည်းထိတ်ရင်ဖို အတွေ့
 အကြုံများမှ “မြွေ” နှင့် ဆက်စပ်ပတ်
 သက်သော အတွေ့အကြုံများကို အထူး
 မှတ်မိနေပါသည်။ ထိုအတွေ့အကြုံ
 ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန်များထဲမှ ယခု

တစ်ပတ် အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို တင်
 ပြပေးပါမည်။ နောက်အတွေ့အကြုံ ထူး
 ခြားအံ့သြဖွယ်ရာများကိုလည်း အလျဉ်း
 သင့်တိုင်း ဖော်ပြပေးသွားပါမည်။

“အချိန်အခါမှာ နွေဦးပေါက်စ
 အခါသမယ ဖြစ်ပါသည်။ လောကဓာတ်
 ကြီးတစ်ခွင်လုံးမှာလည်း နွေဦးနေမင်း
 ကြီး၏ ပူပြင်းမှုဒဏ်ကို ကြုံကြုံနေနေပါပြီ။
 သစ်ပင်ကြီးများမှာ ရွက်ဟောင်းများ
 ကြွေကျ၊ မြေခ၍ “သစ်ရွက်ရော်ရီ
 အိန္ဒြေဝယ်သီတာဝက်ဖက်၍ ဆေးစိုခြယ်
 သောပုံသို့” ဆိုသည်အတိုင်းပင် ရွက်
 ဟောင်းကြွ၍ ရွက်သစ်များပင် ထွက်စ
 ပြုနေပါပြီ။ လက်ပံပင်ကြီးများကား
 အရွက်လုံးဝမရှိတော့ဘဲ “တပို့တွဲပေါက်
 လဲ (လက်ပံ) ငုတ်စိစိနှင့်” ဆိုသည့်
 အတိုင်း အဖူးအင့် အပွင့်များဖြင့် တစ်
 ပင်လုံးနီတျာတျာဖြစ်နေပါပြီ။ ထိုလက်ပံ
 ပင်များထက်တွင် ကျေးငုက်သရကာ
 (ဆက်ရက်များ) များက ပေါ်မြူးစွာ
 ဟစ်ကြွေးတွန်ကျူးနေပါသည်။ အညာ
 ဒေသ သဘာဝအတိုင်း လက်ပံပွင့်
 ကောက်ယူရသည်မှာလည်း အရသာပင်။
 အညာဒေသတွင်ကား ယခု

ကဲ့သို့ နွေဦးပေါက်သည်ဆိုလျှင်
 ယာလုပ်ငန်းဟူ၍ မရှိတော့ပါ။ ကောင်း
 ပဲသီးနှံများလည်း သိမ်းဆည်းပြီးကြပြီ။
 ယခုခေတ်ကဲ့သို့ နွေစပါ၊ နွေသီနှံ
 မလုပ်ကိုင်ရသေးပါ။ မိုးဦးနှင်းလျှင်ဦး
 စပါးနှင့် ဆောင်းပဲများလုပ်ကိုင် စိုက်ပျိုး
 ကြပါသည်။ စပါး၊ ဆောင်းပဲသိမ်းပြီးသော်
 တောင်သူလယ်သမားများ အလုပ်ရှင်
 အားလပ်နေကြပါပြီ။

အားလပ်ချိန်တွင် နွေဦးပေါက်
 ရာသီဥတုကသာယာ၊ ထန်းရည်က
 ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများကရှိ၊ ကြက်တိုက်ပွဲ၊
 တိုက်ပွဲ၊ ကျွဲချင်းတိုက်ပွဲများဖြင့် ဖျော်ဖြေ
 နေကြပါသည်။ တောင်သူလယ်သမား
 များသာမက လယ်လုပ်ခွင်တွင် တအာ
 ရန်းကန် အလုပ်လုပ်ကြသော ကျွဲ
 များပင်လျှင် အလုပ်အားနေကြပါသည်။
 လယ်တော၊ ယာတောများတွင် ဖျက်
 စရာ ဘာသီးနှံမှမရှိလေသောကြောင့်
 များ၊ ကျွဲများကို စားကျက် ကျယ်ကျယ်
 တွင် ကြီးမြေလွှတ်ကျောင်းကြပါသည်။
 ထို့ကြောင့် နွားများမှာလည်း လူတို့ကဲ့သို့
 ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာဖြင့် တွန်ကျူးမြူးကြ
 ရှေ့ကြ၊ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်လိုက်

ကြ ပြုလုပ်နေကြပါသည်။

ကျွန်းများကို လွှတ်ကျောင်း သည်ဆိုသော်လည်း နွားကျောင်းသားများ က လိုက်လံထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကြ ပါသည်။ နွားကျောင်းသားများမှာလည်း နွားကျောင်းရသည်ကို အလွန်ပျော်ကြပါ သည်။ နွားကတခြား သူတို့ကတခြားပါ။ နွားကျောင်းသားများက (၉) ယောက် (၁၀) ယောက်ခန့်စုမိကြကာ ဝိုင်းဖွဲ့ ဆော့ကစားနေတတ်ကြပါသည်။ တော သဘာဝ “ကျေး (ကချီး) သားရိုက်ခြင်း၊ နွားသိုးချင်းတိုက်ခြင်း၊ ဒိုးထိုးခြင်း၊ မျောက်ပန်းလှန်ကစားခြင်းများ လုပ် ကစားနေတတ်ကြပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ မကစားဖြစ်ပါက လေးခွ၊ လောက်စလုံး များဖြင့် ငှက်လိုက်ပစ်ခြင်း၊ တွေရာ သရက်ပင်များမှ သရက်ကိုင်း သရက်သီး များ ပစ်ခတ်စားသောက်ခြင်း၊ ဖွတ်၊ ပတတ်တူးခြင်း၊ ယုန်လိုက်ခြင်း ရရှိလာ သော ဖွတ်၊ ပတတ်၊ ယုန်၊ ငှက် စသည် များကို မီးဖုတ် မီကင်ကာ တပျော်တပါး ဝိုင်းဖွဲ့၍ စားသောက်ကြခြင်း ထိုကဲ့သို့ စားသောက်ရပါက အလွန်ပင်ကျေနပ် ပျော်ရွှင်ကြပါသည်။

နွားကျောင်းသားများကား ဘာမှ ပစ်ခတ်လိုက်၍၊ တူး၍မရဘူးဆိုလျှင် ညောင်ပင်ကြီးများ၊ ကုက္ကိုပင်ကြီးများရှိ သစ်ခေါင်းကြီးများကို တက်နှိုက်ခြင်း၊ သစ်ခေါင်းအတွင်း မီးရှို့ခြင်းများ ပြုကြ ပါသည်။ ယင်းသို့ မီးရှို့သောအခါ သစ် ခေါင်းအတွင်းရှိ မြွေများ၊ လင်ကောင်ပိုး ငှက်များ၊ မီးကွက်များ၊ တောကြောင်များ ရတတ်ပြန်ပါသည်။ ထိုရလာသော အကောင်များကိုလည်း မီးဖုတ် မီးကင်၍ စားမြဲဖြစ်ပါသည်။

ဘာမှရှာမရဘူးဆိုလျှင် သာ မန်၊ မြက်တော၊ နဘူးခြံများကို ဝိုင်း၍ ပြန်၍ မိရှိမီးတိုက်ကြပါသည်။ ထိုအခါ ထိုခြံများ၊ တောများတွင် အောင်းနေ တတ်သော မြွေများရတတ်ပါသည်။ ထို ရလာသော မြွေများကိုလည်း စားကြစမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ စလေဦးညောင်စာသားကဲ့သို့ “စားရလျှင် အပြီးပြေ” ဆိုသည့်အတိုင်း နွားကျောင်းသားတို့ဘဝ စားစရာက အများအပြားပင်။

တစ်နေ့သောအခါ မောင်ရေ နွားနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်စုတို့သည် စာရေး သူတို့ရှာ မြောက်တစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော

“ခြင်ထောင်” သရက်တောသို့ နွား ကျောင်းသွားခဲ့ကြပါသည်။ ထိုနေ့က နွားကျောင်းရင်း ဘာမှစားစရာမရသဖြင့် ပျင်းရိငြီးငွေ့နေကြပါသည်။ ထိုအခါ မောင်မြဟန်ဆိုသူက တစ်လံမှရှည်သော ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် နဘူးခြံအစပ်၊ တော အစပ်များကို လိုက်လံခြောက်လှန် ရိုက် နှက်ပါသည်။ ကံအားသော်စွာပင် မြွေ ပွေးကြီးဘစ်ကောင်တွေ၍ ရိုက်သတ်ခဲ့ ပါသည်။ အားလုံးပျော်ရွှင်သွားကြပါသည်။ ရလား သာ မြွေပွေးကြီးမှာ လူကြီးလက် ကေးကပ်ဝတ်သောခန့် ဝတ်တုတ်တုတ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ မြွေခိုက်ကြီးမှာ ဖောင်းနေပါ သည်။ ဘာကောင်မျိုးစားထားသလဲ သိ လိုကြပါသည်။ မြွေတို့၏ သဘာဝမှာ ရိုက်သတ်ထားသော်လည်း ထိုးထိုးထွန် ထွန် ဖြစ်နေပါသည်။

ထို့ကြောင့် မြွေကြီး၏ခေါင်းပိုင်း က တစ်ချက် အမြီးပိုင်းကတစ်ချက် စုံ (ငုတ်ချွန်) ရိုက်ကာ မြွေမေးစေမှ အောက်ပိုင်းသို့ မြက်ရိတ်တံစဉ်းဦးဖြင့် ထိုးခွဲလိုက်ပါသည်။ မြွေကြီး၏ဝမ်းဗိုက် ထဲမှ အူ၊ အသည်းနှင့် အဆီများ ထုတ် ယူကြပါသည်။ အချို့က မြွေပွေးဆီကို

နွားပခုံးပေါက်ထည့်ရန် ပေါက်ဖက်များ နှင့် ထုတ်ယူထားကြပါသည်။

မြွေကြီး၏ဝမ်းအတွင်းသား

အားလုံးထုတ်ယူပြီး ကျန်သားများကို မီးကင်ရန် ခေါင်းဘက်မှ ခွံတက်ကို အရင် နတ်လိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ်ငုတ်ချွတ် ပြီးလျှင်ပြီးချင်း မြွေကြီးကအနီးရှိ မောင်မြဟန်ကို လှမ်းပေါက် (ကိုက်) လိုက်ပါတော့သည်။ သို့သော် အမြီးပိုင်း ရှိ ငုတ်မနတ်ရသေး၍ မောင်မြဟန်ကို မကိုက်မိလိုက်ပါ။ နွားကျောင်းသား အားလုံး ထိတ်လန့်ကုန်ပါသည်။ အနီး အနားရှိ နွားကျောင်းသားကိုင် တုတ်များ ဖြင့် ဝိုင်းရိုက်ကာ မီးကင်စားပစ်လိုက် ကြပါသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ရွာမလူ ကြီးများအား ပြောပြကြသောအခါ ထိုခြင်ထောင်သရက်တောမှာ ရှေးတုန်း က ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ပန်းကံ ကုန်းရွာဖြစ်ကြောင်း ရွာဆိုးကုန်း ရွာ ပျက်ကုန်းဖြစ်၍ ပရလောကသားများ တစ္ဆေ သရဲများရှိနိုင်ကြောင်း၊ ၎င်းပရ လောကသားများ ပူးကပ်၍ မြွေသေ ကောင်မှ အသက်ရှင်သကဲ့သို့ လူကို

လှမ်းကိုက်ပေါက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း “အပ ဝီတယ်” ဟု ခေါ်ကြောင်းပြောပြကြပါ သည်။

နွားကျောင်းသားများလည်း မိုက် ကန်းကန်းဖြင့် ထိုမြွေသားများကို မီးကင်မီးဖုတ်စားကြသော်လည်း နောင် ဘာများဖြစ်ကြမလဲဟု တွေးရကာ ထိတ်လန့်နေခဲ့ကြပါသည်။

ထိုနွားကျောင်းသားများထဲမှ မြွေကြီးကို ပထမဆုံး ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ သော မောင်မြဟန်ဆိုသူမှာ မြွေကြီး၏ ကိုက်ပေါက်ခြင်းကိုလည်း ခံရခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အခြားသူများထက် ထိတ် လန့်နေပါသည်။ ရွာပြန်ရောက် သော အခါ မောင်မြဟန်မှာ ထိတ်လန့်၍ အပြင်းဖျားပါတော့သည်။ သူမိဘများ ကလည်း တတ်စွမ်းသမျှ ဆေးဝါးများ ကုသပါသည်။ သို့သော် မောင်မြဟန်ကား ဆုံးပါးခဲ့ပါတော့သည်။ ထိုရက်မှစ၍ နွား ကျောင်းသားများမှာလည်း ထိုခြင်ထောင် သရက်တောဘက်သို့ နွားကျောင်းမထွက် ကြတော့ပါ။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကိုယ့်တွေ့ ကြံကြိုက်ကာ ပြောပြခဲ့သော “မောင်ရေ

မွှေး” ဆိုသူမှာ စာရေးသူ၏ဖခင်၏ ဖြစ်ပါတော့သည်။ ဖခင်ကြီးပြောပြသည့် အတိုင်း ပြန်လည်ရေးသား တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤအကြောင်းအရာကို ပြော၍ ခဲ့သော ဖခင်ကြီးအား သတိရခြင်းများ စွာဖြင့် အမှတ်တရ ကျေးဇူးတင် ကန်တော့ အပ်ပါသည်ခင်ဗျား။

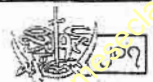
အားလုံးကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။
ပစ်တိုင်းထောင်
ချောင်းနက်

မာတိကာမဲ့သောဘဝများ ၁

စောနိုင်ထူး

အိမ်ခြံမြေ အုတ်မြစ်ချစ်

လွယ်လင့်တကူ ခေါင်းညှိတ် တတ်သူတို့သည် ယုံလွယ်သူများဟု ဆိုပါက ပုတ်သင်ညိုများ ခေါ်သဖြစ် တော့မည်။ ခွေးရူးများကပင်လျှင် တဒဂံ တစ်မွန်းတည့် ကောင်းစားသွားခဲ့ရသေး သည်။ နေထွက်မှသည် မိုးရဲရဲချုပ်လေ သည့်တိုင် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဘာ တစ်ခုမှ မပြနိုင်ခဲ့သော လူတစ်ယောက် အား မြင်ဖူးကြပါသလား။ လုံလောက် အောင် မှောင်ခဲ့ပြီးမှ ကြယ်တွေကို တွေ့ခဲ့ရပါ၏။ သို့သော် ကြယ်ကြွေည “အသိတရားနှင့် အရှိတရား” တို့သည် ကျောချင်းကပ် ခေါင်းနှင့်ပန်း ဒဂါးပြား ဟုဆိုပါလျှင် ထိုဒဂါးပြားအား မြင်ဖူးချင် ပါသည်။ ယခုထိ မတွေ့ဖူးသေးပါ။ ကျွန်ုပ် ခွဲရှိသော ဒဂါးပြားသည် မည်သည့်တက် က ခေါင်း မည်သည့်တက်မှ ပန်းဟုပင် မသိနိုင်တော့လောက်အောင် ပျက်ယွင်း နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သေချာသည်က လောကဓံ၏ ပွတ်တိုက်စားသွားမှုကြောင့် သာလျှင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တာဝန်မဲ့ သော တာဝန်ပျက်ကွက်သော အိမ် ထောင်ဦးစီး ယောက်ျားတစ်ယောက် အိမ် အိပ်ရာထ အိပ်ရာသည်ဆိုသော အချက်

အား အံ့သြခံရသည်။ “အဖေ” ဟု အခေါ် ခံနိုင်ဖို့အတွက် နှစ်သုံးဆယ် စောင့်ခဲ့ရပါ သည်။ ကျွန်ုပ် အသက်နှစ်ဆယ် တင်း တင်းပြည့် သောနေ့က ချစ်သူနှင့် ဘုရား သွားရန် လိုအပ်သည့် ရွှေနှစ်ဆယ် မရှိခဲ့ ၍ တစ်သက်သာ သေခဲ့ရဖူးပါသည်။ ယခု အသက်လေးဆယ် ပြည့်သည့်နေ့ ကလည်း ဆေးလိပ်ဖိုး ရွှေနှစ်ဆယ်မရှိ၍ ခေါ်သပေါက်ကွဲကာ မိသားစုအား ရန်ပြု ၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့မိသည်။ အနှစ်နှစ် ဆယ်သည် ကျွန်ုပ်အား လုံလောက်သော ရင့်ကျက်မှု အသိတရားကို မပေးခဲ့။ အလည်လွန်နေသော ကံကောင်းခြင်း သည် ယနေ့ထက်ထိ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ပြန် မလာခဲ့သေးပါ။ အနှစ်သုံးဆယ် ကွဲကွာ နေခဲ့သော သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ပြန်လည်၍ ဆုံတွေ့ကြသောအခါ ပြောစရာစကား တို့သည် မိနှစ်သုံးဆယ် မပြည့်ခင်မှာပင် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ကြသည်။ ပြောစရာစကား ရှာမရတော့၍ လမ်းခွဲကြရသည်ကို သတိရမိသည်။ လွန်ခဲ့သည့် (၁၃) နှစ် လောက်က ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရသည့် သူငယ်ချင်းသည် ယနေ့ထက်တိုင် ကျွန်ုပ်နှင့် မနီးမဝေးရှိ သူငယ်ချင်း အများ

စုတို့မှာမူ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ အဘယ်ကြောင့် ရှိမနေရပါသနည်း။ ရင်ဘက်နှင့် ပေါင်၌ ပုခုံးပေါက်တင်ခဲ့ရသော သူငယ်ချင်း တစ်စုအား သာမုအနုမောဒနာ ခေါ်ဆို သည်။ မှန်ပါသည်။ တစ်ဘုံထဲ ဖြစ် သွားသွား နှစ်ဘုံဖြင့်ကဲ သွားသွား မရဘဲ မနား သွားမြဲသွားနေကြရဦးမည် သာ လျှင်ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က ရွှေထီး ဆောင်းခဲ့ရပါသည်ဟု မည်မျှပင်လျှင် ဂုဏ်ယူဝင်ကြား ပြောဆိုနေကာမူ ယခု အချိန်တွင် ကျွန်ုပ် မိုးခိုနေရသည်။ မိုးရေထဲတွင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပြော လွှား နေရပါသည်။ သောက်ရေသန့် အမျိုးပေါင်း ရာနှင့်ချီရှိသည့်အနက် မည်သည့် ရေသန့်သည်။ အသန့်ရှင်းဆုံး နှင့် ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်အချရဆုံး ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်မသိပါ။ ကျွန်ုပ် အတွက် အကောင်းဆုံးသော သောက် ရေသည်ကား လမ်းဘေး၌ထားရှိသည့် ရေအိုးစင်များသာလျှင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ရေသန့်ကို သောက်ကြသည်။ အရက် သန့်ကို သောက်ကြသည်။ ခဏသန့်အေး ကျောက်ကပ်သန့်အေး။ နှလုံးသန့်အေး စသဖြင့် သန့်ရှင်းမှုကို ဂရုပြုသူအများ

၏ သန့်ရှင်းသောခံတွင်းမှ ပြောသည့် စကားတို့သည် သန့်ပါ၏လော။ သူတို့၏ သန့်ရှင်းနေသည့် နှလုံးသားမှ စိမ့်ဆင်းလာသည့် စိတ်ရင်းအမှန် ဆန္ဒတို့သည် သန့်ပါ၏လော။ ညစ်ပေနေသော ဘဝတစ်ခုတွင် တစ်ခုတည်းသော “သန့်” တစ်သန့်ရှိပါ၏။ ဤအရာသည်ကား “လိပ်ပြာသန့်” ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။ သူတစ်ပါးအပေါ် ကိုယ်စိတ်နှလုံး သန့်စွာ ကာယကံပြောကံ၊ ဝစီကံပြောကံ၊ မနောကံပြောကံ အမြဲတစေ ကျင့်သုံးဆက်ဆံ ပြောဆိုနေထိုင်ကြသည်။ သူတို့အတွက် အထူးစိမ့်ဖော်စပ်ထားသော သန့်ဆေးမလိုပါ။ ရယ်ဖို့ကောင်းသည်မှာ မသန့်၊ သန့်အောင်၊ သန့်သည်ထက် သန့်အောင် ကြိုးစားသမူပြုနေကြသူ အများစုတို့သည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် မသိ။ တစ်စုံတစ်ရာအပေါ် အမြဲတစေ ကြောက်ရွံ့နေကြသည်။ အဘယ်သို့သောအရာကား သူတို့အား လှန်နေရသနည်း။ ဘဝဟူသော စကားသည် မေးခွန်းမဟုတ်ပါ။ ဖြေဆိုဖို့မလိုပါ။ သိဒ္ဓိသာလိုပါသည်။

“မင်း ဒီစာကိုဖတ်ပြီး သူ့အပေါ်

ဘယ်လိုထင်လဲ”

စံဝင်းရဲ့ မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရသည်။ ဘာကိုပြန်ရမလဲ။ ဘယ်လို ဝေဖန်ချက် ပေးရမလဲ။ ဘာမှန်း ရေရေရာရာ မသိတာကတော့ သေချာသည်။

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ... အင်း ဒီလူ စိတ်ထဲရှိရာတွေကို လျှောက်ရေး နေတယ် ထင်တာပဲ”

ကျွန်တော့်စကားကိုကြားတော့ စံဝင်းက ဝါးလုံးကွဲမတတ် တဝါးဝါး တဟားဟားနဲ့ အားပါးတရ ရယ်ပါလေတော့တယ်။ ရယ်လို့အားပြေဆိုမှ သူက...

“မင်းပြောတဲ့ သဘောက ဒီကောင်ရူးနေပြီ။ ဒါမှမဟုတ် ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ စိတ်ထဲရှိရာ လျှောက်ရေးနေတယ်ပေါ့လေ”

“အေးလေ အဲဒီလို မပြောလို့ ငါက ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုပြီး ဖတ်လိုက်ရတာ”

“ဖတ်မိတဲ့အတွက် နောင်တရတယ်ပေါ့လေ”

အင်း

ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းသော ဘာသော ငဲ့မနေပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်တာကို ကြားတော့ စံဝင်းက ပြုံးရင်းနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“မင်းပြောတာ မမှားဘူး။ ဒီစာကို ဖတ်ပြီးတဲ့ လူဆယ်ယောက်မှာ အားလုံးက ဒီလိုပဲ ဝေဖန်ချက်ပေးကြတာပဲကွ။ မင်းတို့ပြောလည်း ပြောစရာ ကိုးကွ။ ဒါပေမဲ့ သူရေးထားတာတွေကို သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်ပြီး ပြန်တွေးကြည့်ရင် ဟုတ်နေတာပဲကွ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွ။ ဒါပေမဲ့ စာနဲ့ပေနဲ့ ရေးတဲ့အခါမှာ အကျိုးအကြောင်း ဆီလျော်အောင် တော့ ရေးရမှာပေါ့ကွ။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ဖတ်ဖို့ရေးတာဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ကွာ”

“ဟေ့ကောင် ဘာပဲပြောပြော ဒီကောင်ဟာ တွေးအားကောင်းတယ်။ ရေးရဲတယ်။ သူပြောချင်တာကို သူပြောတတ်သလိုပြောတာ။ ဒါ ရိုးသားမှုပဲကွ။ သူက ငါတို့ထက်သာတာတော့ အမှန်ပဲ။ အခုပဲကြည့်လေ ငါတို့က စာမူကလေး

တစ်ပုဒ်ပိုမိုအရေးကြီးစားနေကြတာ၊ နှစ်တွေ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ဒီ ကောင်က မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ စာတွေပေါ်နေ တာ ဆယ်ပုဒ်မကတော့ဘူး။”

“သူ့ကိုမနာလိုလို့ ပြောတာ
မဟုတ်ဘူးကွာ။ ဝေဖန်ရေးရှိမှ တိုး
တက်မှာပါ။ ပိုပြီးကောင်းစေချင်လို့ ပြော
နေတာ။ ဘာပေတံနဲ့ တိုင်းနေတာလဲ
မဟုတ်ပါဘူး။ ငါလည်း စာပေသဘော
တရားတွေ ဘာမှန်းမလည်တာ မဟုတ်
ဘူး”

ကျွန်တော်က ချိန်ချိန်ဆဆနဲ့ စကားကို သတိထားပြီး ပြောလိုက်တယ်။ စံဝင်းက ရေနွေးပူပူတစ်ခွက်ကို မှတ်ကာသောက်ရင်း ပြန်ပြောတယ်။

“ဒီကောင်က စိတ်ကစဉ်
ကလျား ပို့စ်မော်ဒန်ဆိုလား အဲဒီလို
စာတွေ ဖတ်များတဲ့ကောင်ကိုးကွ။ သူ
ရေးတဲ့စာတွေက ကပေါက်ကသောက်
ဖြစ်နေမှာပေါ့”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ကိုယ်ရေး
တဲ့စာကို ကိုယ်သာနားလည်နေမယ်
ဆိုရင်တော့ ရေးပြီး အိမ်မှာသာ သိမ်း
ထားဖို့ကောင်းတယ်။ ဘာလို့ စာဖတ်

ပရိသတ်တွေ အတူတူဖြစ်အောင်
 ဝေပေးလို့ပေါ့။ လုပ်နေတာလဲ။
 ဒါတွေဖတ်ရတော့ ဘယ်သူက သူ့အပေါ်
 ဘယ်လိုနားလည်မှာလဲ။ ဖတ်ရတဲ့
 ငါတို့အတွက် ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ။”

ဟား...ဟား ငါတို့ကသာ
သူ့ရေးတဲ့စာတွေဖတ်ပြီး အမှတ်တရနဲ့
ခွဲခြမ်းစိပ်ဖြာနေတာ။ ဒီကောင်ကြီး
ကတော့ အခုလောက်ဆိုရင် အိပ်ခန်း
တံခါးပိတ်ပြီး မဟာအကောင်းစား ရသ
ဟတွေကို တကုန်းကုန်းနဲ့ ရေးနေ
လောက်ပြီ တကယ့်ကောင်ပဲ”

မည်သို့ပင်ဆိုကောမူ ကျွန်
တော်နှင့် ခံဝင်းတို့ လူတတ်ကြီးလုပ်၍
ပစ်ပစ်ခါခါ ဝေဖန်ခဲ့သော ဒီကောင်ကြီး
သည် ယခုအခါ၌ လွန်စွာမှလူကြိုက်
များသော လွန်စွာမှ ရောင်းကောင်းသော
လူငယ်ကြိုက် စာရေးဆရာအဖြစ် လျှမ်း
လျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေပြီ ဖြစ်
သည်။ သူ့စာနှင့်သမ္မူ ငွေအလွန်ရ၍ နေ
မအား ညမအား တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ်
ရေးနေရသည်ဟု ကြားရသည်။

“ရေမြင့်လျှင် ကြာတင့်” ဟူ
သော ဆိုရိုးစကားအရ သူသည် ယခု

နေထိုင်ရာထက်ပို၍ မြင့်မားသော အသွယ်
အတန်းရှိသော နေရာသို့ ပြောင်းသွား
သွားခဲ့လေပြီဖြစ်သည်။ သူနှင့်တွေ့သော
နေသာသာ သူ့သတင်းပင် မကြား
သလောက် ဝေးကွာသွားခဲ့ရသည်။

သို့သော်...သူ၏ စာအုပ်တို
ကာလစဉ်အဆက်မပြတ် ထွက်နေသော
လက်မလျှင်အောင် ဂျားနေရတဲ့ ရောင်
နေရတဲ့ ပင်ပမ်းနေရတဲ့။

အံ့သြမိပါသည်။ သို့သော်
အံ့သြစရာကား မဟုတ်။

စောနိုင်သူ

6560: (စာပေ)

- ၂၃၅၊ ၃၂ လမ်း (အထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့

- ၄ - ကန့်လမ်း၊ ပြည်မြို့

- ၁၁ အလကကျောင်း၊ တိုက်တန်း၊ တောင်ကြီး

ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

ကျော်သိန်းစာပေ

၃၂-လမ်း

ပန်းဘဲတန်း

ရန်ကုန်မြို့။

အမှတ်တရတိုက်ပွဲကြီးများ

ပြစ်တိုက်ပွဲကြီး

သောင်းငါး

ယခင်လမှအဆက်

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်သိထားသည့် ဦးသုဝေ အကြောင်းကို အကျဉ်းမျှ တင်ပြလိုပါသေးသည်။

ဦးသုဝေ

ဦးသုဝေအား ၃၁-၁၂-၃၂ ရက်နေ့တွင် တောင်ငူမြို့၌ အဖ ဦးလှအုန်း အမိ ဒေါ်လှတင်တို့မှ မွေးဖွားသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရ၍ ဒီမိုကရက်တစ် ကျောင်းသားအဖွဲ့ DSO ခေါင်းဆောင်၊ ၁၉၅၆-၆၂ ဖဆပလလူငယ်အဖွဲ့ ရန်ကုန်ခရိုင်အတွင်းရေးမှူး၊ အဖွဲ့ချုပ် အလုပ်အမှုဆောင်၊ ၁၉၄၈ မှ ၅၈ ခုနှစ် ထိ ဒုဝန်ကြီးချုပ် ဦးကျော်ငြိမ်း၏ ကိုယ်ရေးအတွင်းဝန်အဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် ထိုင်းနိုင်ငံသို့ လျှို့ဝှက် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးနု ခေါင်းဆောင်သည့် ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီ ပါတီတွင် ဗဟိုကော်မတီနှင့် စစ်

ကောင်စီဝင် တစ်ဦးဖြစ်သည့် Bangkok World သတင်းစာတွင် စာတည်းအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ထိုင်းနိုင်ငံ၌ ထိုင်းနိုင်ငံသူ Pharlimee Chittapham ခေါ် ဒေါ်မြသန်းနှင့် အိမ်ထောင်ပြုပြီး သား ၂ ယောက် သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့သည်။ ဟန်ကောက်မြို့ အနီး ထုံဘူရီ (ထွန်ပိုလီ) မြို့ ချောနာကွယ်လမ်းရှိ ယောက္ခမ မိသားစုနှင့်နေထိုင်ခဲ့သည်။ ၁၉၈၀ ခုနှစ်ပြည့်နှစ်တွင် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ ခွင့် အမိန့်ကြော်ငြာစာ ၂/၈၀ အရ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လာသည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်းတွင် ဦးနုနှင့်အတူ ပါဝင်ခဲ့သည်။ ၉-၉-၁၉၈၈ ရက်နေ့တွင် ဦးနုပါဝင်သော စင်ပိုင်အစိုးရ ဖွဲ့စည်းရာတွင် စာရင်း၌ ပါရှိခဲ့သော်လည်း နုတ်ထွက်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံတကာ အတွေ့အကြုံရှိသူဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေး သမားသာမက သတင်းစာသမား တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ဒီမိုကရက်တစ် ပါတီ(မြန်မာ)ကို တည်ထောင်ပြီး

ရွေးကောက်ပွဲများတွင် ဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်လျက်ရှိသည်။ ပါတီဥက္ကဋ္ဌ လည်း ဖြစ်သည်။

ဦးသုဝေသည် မကြာသေးမီက သူ၏တောတွင်း နိုင်ငံရေး စစ်ရေး အတွေ့အကြုံများအား “ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီနှင့် ကျွန်တော်” အမည်ရ စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးထုတ်ခဲ့၏။

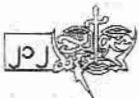
ထိုစာအုပ်၌ သူ့ဟို့ ပီဒီပီထီ နောင်ရိုးစစ်ဆင်ရေးကြီး ပျက်သွားခဲ့ရပုံကို အသေးစိတ်ဖော်ပြထား၏။

ယခု ထိုအသေးစိတ် ဖော်ပြချက်ကို ဦးသုဝေ၏ စာအုပ်မှ ကူးယူ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်ခင်ဗျား။

ဦးသုဝေပြောသော

နောင်ရိုးစစ်ဆင်ရေး

စစ်သည်တော်တွေ နောက်ဆံ့ မတင်းဘဲ စိတ်ဒုန်းဒုန်းချပြီး ရန်သူကို အနိုင်တိုက်စေတဲ့ ဘုရင့်နောင်ရဲ့ထုံး နှလုံးမူလို့ နောင်ရိုးစစ်ဆင်ရေး ပေါ်လာပါတယ်။ ဒီစစ်ဆင်ရေးရဲ့ တာဝန်ခံကတော့ ရန်ကုန်ဘဆွေပါ။ သူဟာ ဗိုလ်မှူးအောင်နဲ့အတူ ပြည်ချစ်

အလယ်ပိုင်းတိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာ
ကြောင်း (၃၀-၇-၇၂) မှာ ကျွန်တော်
တို့ စပြီး သတင်းရပါတယ်။ ပြည်ချစ်
တပ်မတော်ဌာနချုပ်က ဗိုလ်မှူး
အောင်ရော၊ ရန်ကုန်ဘဲဆွေကိုပါ
နှစ်ဦးစလုံးကို ခေါင်းဆောင်များအနေနဲ့
ကြိုဆိုပါတယ်။ ယုံယုံကြည်ကြည်ပဲ
တာဝန်ပေးတယ်။ ရေးဦးစွာ
ပြည်ချစ်တပ်စခန်းတွေကို လိုက်ပြီး
လေ့လာခိုင်းတယ်။ လိုအပ်တဲ့
အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်အောင်ဆိုတဲ့

သဘောပါပဲ။ နောက်ပြီး စစ်ကောင်စီ
ဌာနချုပ် ဝါဒဖြန့်ချိရေးစာတမ်းတွေကို
ရေးသားထုတ်ဝေစေတယ်။
မူလက (ပီဒီပီ)မှာ စစ်ရေး၊
နိုင်ငံရေး နှစ်ပိုင်းခွဲထားပြီး နိုင်ငံရေး
ပိုင်းကို ဥက္ကဋ္ဌကြီးဦးနု ခေါင်းဆောင်
တယ်။ စစ်ရေးပိုင်းကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
လက်ျာက ဦးဆောင်တယ်။ နိုင်ငံရေး
ပိုင်းရဲ့အောက်မှာ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်
ရေးနဲ့ အသံလွှင့်ဌာနရှိတယ်။ ဒဲဒီမှာ
ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ယူကြတယ်။

ရန်ကုန်ဘဲဆွေဟို့ ရောက်လာချိန်မှာ
ဥက္ကဋ္ဌကြီးဦးနု အပါအဝင် အမှုဆောင်
အချို့နဲ့ ကျန် အမှုဆောင်များ
(ပြည်ထောင်စုအတွင်းမှ ခွဲထွက်လိုက်
ခွဲထွက်ပိုင်ခွင့်) ပြဿနာအပေါ်
သဘောကွဲလွဲပြီး ဥက္ကဋ္ဌရာထူးမှ ထွက်
သည်အထိ ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါကြောင့်
နိုင်ငံရေးဌာနမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်
နေသူများနဲ့ ပြည်ချစ်လူငယ်
တပ်မတော်ကို ဥက္ကဋ္ဌကြီးဦးနုဘက်ပါ
မှာပဲ။ ပီဒီပီက ခွဲထွက်မှာပဲလို့ ဌာန

ချုပ်ခေါင်းဆောင်များက ယူဆနေ
တယ်။ သို့မို့လို့ ရန်ကုန်ဘဲဆွေကို
သုံးပြီးပါတီ ကြေညာချက်တွေ ထုတ်
တာပဲ။ သို့သော် ရှိပြီးသားစိတ်ဓာတ်
စစ်ဆင်ရေးဌာနနဲ့ ဝိရောဓိမဖြစ်ရ
လေအောင် ဝိဒီဝိပြန်ကြားရေးဌာနမှ
ထုတ်ဝေသည်လို့ သုံးစွဲလိုက်တယ်။
ဒါကို ဘယ်သူမှ အငြင်းမပွားကြပါ
ဘူး။ ရန်ကုန်ဘဲဆွေဟာ နာမည်ကြီး
သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာပဲ။
တော်လှန်ရေးသမား လူငယ်ဟောင်း
တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့အရေးအသား

တွေဟာ ပြောင်မြောက်ပါတယ်။
အဲဒီနောက် ပြည်ချစ်စစ်တိုင်း
တွေကို သူသွားရောက်လေ့လာပြီး
ဖြစ်လို့ တပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ လမ်းညွှန်
ချက်တွေကို ထုတ်ပြန်လိုက်တယ်။
၁၉၇၂ ခုနှစ်အကုန်လောက်မှာလည်း
စစ်တိုက်ခိုက်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
စစ်ကောင်စီကို တင်ပြတယ်။ ဆိုလို
တာကတော့ ရန်ကုန် ဘဲဆွေကို
(ပီဒီပီ)ဌာနချုပ်နဲ့ ပြည်ချစ်
လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော်တို့မှ
အရေးတယူ အခွင့်အရေးပေးပါတယ်။

သို့သော် စစ်တိုင်းတွေက ဆရာလာ
လုပ်မယ့် မည်သူ့ကိုမှ လိုချင်ဟန်
မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်
စစ်တိုက်ပါမယ်။ ရှေ့ကနေ တိုက်ပါ
မယ်လို့ အဆိုပြုသော်လည်း ဘယ်
တိုင်းကမှ ရန်ကုန်ဘဲဆွေကို ဖိတ်ခေါ်
ခြင်း မရှိပါဘူး။
တကယ်တမ်းအားဖြင့် ဘယ်
စစ်တိုင်းကမှလည်း ထိထိရောက်
ရောက် မတိုက်ကြဘူးလို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
လက်ျာက ယူဆတယ်။ ဒါကြောင့်
ရန်ကုန်ဘဲဆွေကို အထူးတပ်မှူးခန့်ပြီး

စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုကို ခေါင်းဆောင်
စေပါတယ်။ အဲဒီစစ်ဆင်ရေးကို
“နောင်ရိုး” စစ်ဆင်ရေးလို့ အမည်
ပေးတယ်။ သေမြေကြီး၊ ရှင်ရွှေထီး
ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ နောက်မဆုတ်တမ်း
တိုက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲ။ ပြည်ချစ်
စစ်တိုင်းတွေအားလုံးမှ တစ်တိုင်းကို
အင်အား လေးငါးရာစီ ထုတ်ပြီး
အစုစုတပ်သားတစ်ထောင်ကျော်ကို
အသုံးပြုရန် ဖြစ်တယ်။ ဌာနချုပ်ရဲ့
အစီအစဉ်ဆိုတော့ စစ်တိုင်းတွေ
အားလုံးကလည်း သူတို့တာဝန်ကျတဲ့
အင်အားကို ချိန်းဆိုခေါ်ယူတဲ့အချိန်မှာ
ဖို့ပေးပါမယ်လို့ ကတိပြုကြတယ်။

ဒီကတိ ဘယ်လောက်အထိတည်မယ်၊
ဘယ်လောက် ယုံကြည်အားတက်မှု
ရှိတယ်ဆိုတာကတော့ တပ်အပ်မပြော
နိုင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စစ်
ဆင်ရေးကြီး ပျက်ပြီး စစ်တိုက်တဲ့အထိ
မရောက်လာလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

နောင်ရိုးစစ်ဆင်ရေးရဲ့
အဓိကမျှော်မှန်းချက်ကတော့
ကျော့မသင်း၊ တနင်္သာရီနဲ့ ဗြိတိန်မြို့
များကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း သိမ်းယူ
မယ်။ တပ်သားသစ်တွေ ချက်ချင်းစု၊
အုပ်ချုပ်ရေးနဲ့တကွ အခိုင်အမာတပ်စွဲ
နေဖို့ဖြစ်တယ်။ တပ်တွေကို သူတို့
သက်ဆိုင်ရာတိုင်းတွေမှာပဲ သူတို့

တပ်မှူးနဲ့ သူတို့အဆင်သင့်ပြင်ဆင်
ထားစေတယ်။ အဲဒီတပ်မှူးတွေအပြင်
နောင်ရိုးစစ်ဆင်ရေးကို ခေါင်းဆောင်
မှာကတော့ ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ် ရန်ကုန်
ဘဆွေ ယူမယ်။ စစ်သားစုဆောင်း
ရေးနဲ့ စစ်လေ့ကျင့်ရေးအတွက်
ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ညွန့်၊ ရဲကွာအတွက်
ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ဝင်း၊ ဆေးဘက်ဆိုင်
ရာ တာဝန်ခံအဖြစ် ဗိုလ်မှူးဒေါက်တာ
မြင့်ဆိုင်း၊ ဗိုလ်မှူးသျှင်သူရဲနဲ့
ကျွန်တော်က အုပ်ချုပ်ရေး တာဝန်ခံ
မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

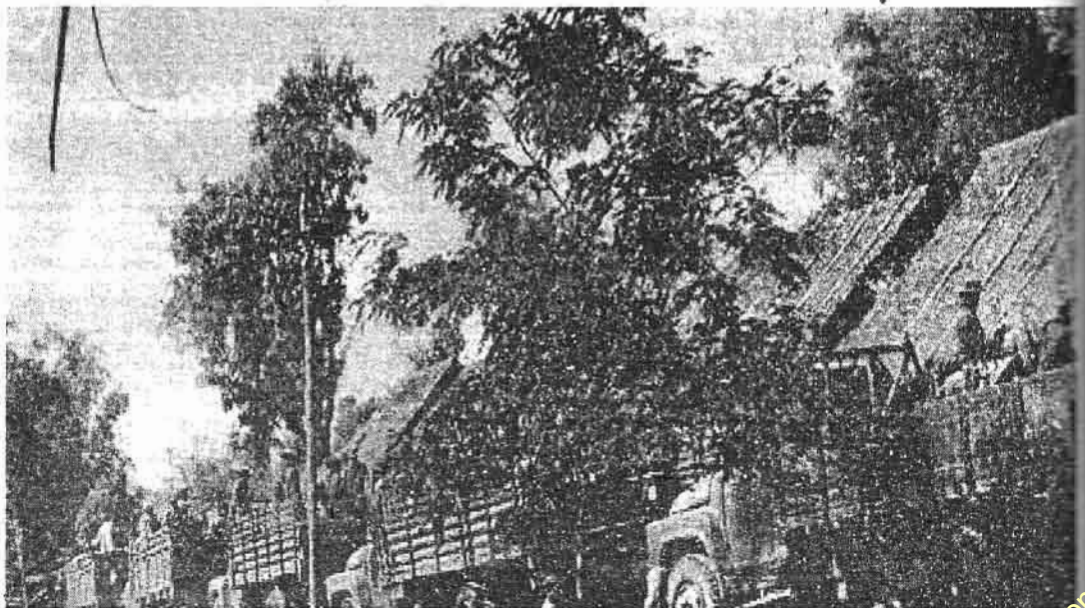
မြို့သိမ်းပြီးတဲ့အခါ စစ်သား
စုဆောင်းပြီး သင်တန်းပေးဖို့ သင်တန်း

ဆရာတွေကို သီးခြားသင်တန်းတွေ
ပေးခြင်း၊ မြို့ရွာအုပ်ချုပ်ရေးနဲ့ လူထု
စည်းရုံးရေးဆိုင်ရာ တာဝန်ယူကြရ
မယ်၊ လူတစ်ရာခန့်ကို သင်တန်း
ကျောင်းဖွင့်ပြီး သင်တန်းပေးပါတယ်။
လက်နက်ကြီးသင်တန်းကိုတော့
တောင်ပိုင်းတိုင်း မွေးစခန်းကို
သင်တန်းသားတွေ ပို့ပေးရတယ်။
သင်တန်းဆရာများကတော့ ထိုင်း
တပ်မတော်မှ အကူအညီပေးပါတယ်။
စစ်ဆင်ရေးအတွက် ရိက္ခာခြောက်
တွေလည်း အသံလွှင့်စခန်းမှာ
သိုလှောင်ထားပြီး ဖြစ်တယ်။

နောင်ရိုးစစ်ဆင်ရေး ပြင်ဆင်
ချိန်မှာ ထိန်လင်းစခန်းသို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
လက်ျာရောက်လာပြီး တပ်ခေါင်းဆောင်
တွေကို အောက်ပါအတိုင်း မိန့်ခွန်းပေး
ပါတယ်။
တော်လှန်ရေးပါတီတစ်ရပ်
အနေနဲ့ ရန်သူကို နိုင်အောင်တိုက်ဖို့မှာ
လိုအပ်ချက်တွေကတော့...
၁။ မိမိတို့ရဲ့ဝါဒလမ်းစဉ်
၂။ ပြည်သူလူထုရဲ့ထောက်ခံမှု
၃။ ပြည်ပမဟာမိတ်များရဲ့ ထောက်ခံ
မှု
၄။ လက်နက်

၅။ လက်နက်ကိုင်တပ်
၆။ တိုင်းရင်းသားလူနည်းစုများ
ညီညွတ်မှု
အဲဒီလိုအပ်ချက်တွေ အား
ဖို့မှာ ပြည့်စုံတယ်။ ဒါပေမဲ့ တော်လှန်
ရေးကြီး အိနေတယ်။ ဘာကြောင့်
တုန်း။
၁။ ပါတီအမတ်တွေ ပြည်တွင်း
စနစ်တကျ မစည်းရုံးနိုင်လို့
အားကိုးရမယ့် အဖွဲ့အစည်းတွေ
မရှိသလောက် ဖြစ်နေလို့
အားကိုးရတဲ့ လူငယ်အဆက်
အသွယ်မရခဲ့လို့၊ ရပြန်တော့

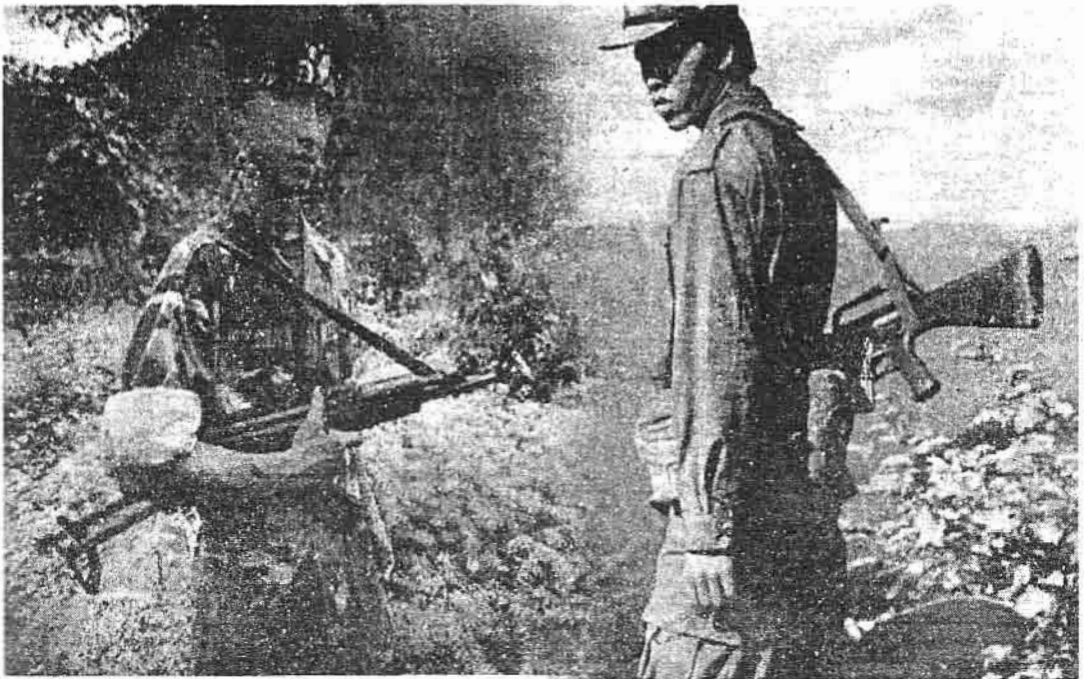
လည်း မောက်ပြန်ကုန်လို့။
၂။ အဲသလို အခြေအနေမှာ အချင်း
ချင်း သဘောကွဲလွဲကြပြီး အိမ်
ကြီးထဲ အိမ်ငယ်ဆောက်လာ
ကြလို့။

၃။ သဘောတရားရေးအရ ကွဲပြားတဲ့
နောက် ညီညွတ်ကြဖို့ အင်မတန်
ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ မညီညွတ်
ခဲ့ဘူး။ ဘာကြောင့်တုန်း။ တွေ့ရ
တဲ့ အဖြေကတော့...

(က) တစ်ဖွဲ့တစ်စည်းတည်းဖြစ်ဖို့
ထက် တပည့်မွေးပြီး ကိုယ့်

အင်အား ကိုယ်စုကြတာပေါ့။
တော်လှန်ရေးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း
ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားစွာ ထား
လာနေကြတယ်။ တော်လှန်ရေး
ကြီးက အလိုလိုပြီး သွားမယ့်
အတိုင်းပဲ။ တပည့်မွေးရင်လည်း
အရည်အချင်းရှိခြင်း၊ သဘော
ထားမှန်ခြင်း၊ ဗိုင်းပြည်အပေါ်
သစ္စာရှိခြင်းတို့ကို အလေးထားပြီး
မွေးဖို့ကောင်းတယ်။ ဒီလို
မဟုတ်ဘဲ မိမိအပေါ် သစ္စာရှိမှု
တစ်ခုတည်းကို ကြည့်ပြီး တပည့်

မွေးကြတဲ့အတွက် အချင်းချင်း
စိတ်ဝမ်းကွဲရတယ်။ တစ်တိုင်းနဲ့
တစ်တိုင်း သိက္ခာချကြတယ်။
တော်လှန်ရေးကို မေ့ကြတယ်။
ဗိုလ်နေဝင်းအစိုးရ တစ်နေ့ပြုတ်
မှာပဲ။ ဒို့အင်အားရှိထားမှဆိုတဲ့
သဘောတွေပေါ်လာတယ်။
(ခ) လက်နက်ကိုင်တပ်တွေ ကိုင်တွယ်
တဲ့နေရာမှာ အမိန့်နာခံခြင်း၊
စည်းကမ်းရှိခြင်း၊ လေ့ကျင့်မှု
ရှိခြင်း၊ တိုက်ခိုက်ရေး စွမ်းရည်
ရှိခြင်းထက် မိမိအပေါ်သစ္စာရှိဖို့

ရာထူးပေးတယ်။ ခေါင်းဆောင်
ခန့်တယ်။ တော်လှန်ရေး ပြီးတဲ့
နောက်ပိုင်း ရည်ရွယ်ချက်တူလို့
ခန့်တယ်။

ဒီ အကြောင်းအရာတွေ
ကြောင့် တိုင်းအချင်းချင်း မယုံ၊
တစ်တိုင်းနဲ့တစ်တိုင်း သပ်လျှိုသလို
လုပ်၊ ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှု မရ၊ မူးတွဲတိုက်ပွဲ
တွေ မလုပ်လိုကြ၊ ဒီလို ဖြစ်နေတယ်။
အခုလက်ရှိ စစ်ပရိယာယ်တွေနဲ့
တိုက်နေလို့ရှိရင် ငွေကုန်လူပန်းပြီး

ဒီတော်လှန်ရေး တဖြည်းဖြည်း ရေတိမ်
နစ်မှာပဲ။ ရဲဘော်တွေ စွန့်စားရကျိုး
လည်းနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်
အခု “နောင်ရိုး” စစ်ဆင်ရေးကို လုပ်
ရတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ပြည်တွင်းလှုပ်ရှား
မှုကြီးဖြစ်အောင် အားလုံးဝိုင်းကြိုးစား
ရမယ်။

ဒီစစ်ဆင်ရေးဟာ ဒီအတွက်
သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်တယ်။ ဘယ်သူ
တရားပျက်ပျက် ကိုယ်မပျက်ကြဖို့
အရေးကြီးတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်

စည်းကမ်းကြီးကြီးနဲ့ စစ်ဆင်ရေး
လုပ်မယ်။ လုပ်တဲ့ အခါကျမှ
စည်းကမ်းမလိုက် နိုင်တာကို
အကြောင်းမပြဘဲ အခြားအကြောင်း
တွေပြပြီး စစ်ဆင်ရေးမှာ သဝေထိုး
လာရင် စစ်စည်းကမ်းအတိုင်း
ပြင်းပြင်းတန်ထန် အရေးယူမယ်။
မလုပ်ခင်က သဘောမတိုက်ဆိုင်ရင်
ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်းပြောပြီး အခြား
တာဝန်ယူနိုင်တယ်။ ဘာတာဝန်မှမယူ
ဘဲ အပြင်ထွက်ပြီးနေလိုက် နေခွင့်ပေး

မယ်။ ဒီပွဲမှာတော့ ပြတ်ပြတ်လုပ်မယ်
ဆိုတာ အတိအလင်း ပြောထားမယ်။

အဲသလိုခိုလှုံချုပ်ကြီးလက်ျာ
က ပြောတဲ့အခါ တိုင်းတွေအားလုံး
ကျေနပ်ထောက်ခံတယ်ဆိုပြီး နောင်ရိုး
စစ်ဆင်ရေး စီမံကိန်းအတိုင်း
သင်တန်းများသို့ လူတွေကို လွှတ်ကြ
ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီစစ်ဆင်ရေး
ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုတာဝန်ခံ ခိုလှုံမှုဖြစ်
တယ်။ အခုလို စွန့်စွန့်စားစား

ပြတ်ပြတ်သားသား တိုက်တာမျိုးကို
ဖြစ်စေချင်နေတာ ကြာပါပြီ။ ဒီတိုက်ပွဲ
ဟာ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း နိုင်ချင်
လည်းနိုင်မယ်။ မနိုင်လို့ သေကုန်
တောင်မှ တော်လှန်ရေးအတွက်
ခြေလှမ်းကြီးတစ်လှမ်း တက်လှမ်းမိ
လိုက်ခြင်းဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်
တယ်။ ဒါကြောင့် အချင်းချင်း ဝိရောဓိ
တွေကို တတ်နိုင်သလောက် ပြေ-
ပျောက်စေပြီး စစ်ဆင်ရေးဖြစ်မြောက်

သွားအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခက်အခဲတွေ
အများကြီးရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်
သဘောပေါက်ပါတယ်။ ရိက္ခာအစီ
အစဉ်တွေအပြင် ရိက္ခာခြောက် အလုံ
အလောက်ကိုလည်း ထိုင်းတပ်မတော်
မှ ရထားပြီးပြီ။ အခက်အခဲဆိုတာ က
တော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်
တို့ လူတွေအချင်းချင်း ပြဿနာပါ။
၁။ ရန်ကုန်ဘာဆွေက တကယ်ကော

တိုက်မှာလား။

၂။ တိုင်းခေါင်းဆောင်တွေက ရန်ကုန်
ဘဆွေအပေါ်မှာ တကယ်ယုံကြည်
သလား။

၃။ တိုင်းခေါင်းဆောင်တွေအနေနဲ့
ဒီစစ်ဆင်ရေးဟာ အောင်မြင်မယ်၊
အကျိုးရှိမယ်လို့ တကယ်ပဲ
ယုံကြည် သလား။

၄။ ရန်ကုန်ဘဆွေကကော တိုင်း
ခေါင်းဆောင်တွေအပေါ် ယုံကြည်
ရဲ့လား။

ဒီမေးခွန်းတွေကို ယတိပြတ်
ကျွန်တော် အဖြေမပေးနိုင်ဘူး။

ပြင်ဆင်မှုနဲ့ သင်တန်းတွေမှာတော့
ရန်ကုန်ဘဆွေကော တိုင်းခေါင်းဆောင်
တွေပါ အားပါးတရပြောဆို လုပ်ကိုင်
နေတယ်။ အတွင်းစိတ်ဓာတ်ကတော့
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိတ်ချလက်ချ
ယုံကြည်မှုမရှိကြတာတော့ အမှန်။
မယုံကြည်လို့ မလုပ်ချင်ဘူးဆိုရင်
လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လက်ျာပြောတဲ့
အတိုင်း ခြောင်ပြောပြီးနေဖို့ ကောင်း
တယ်။ ကိုယ်ယုံကြည်ရာကို သတ္တိရှိရှိ
လုပ်ရဲ ရမှာပေါ့။

ကျွန်တော် အကဲခတ်ကြည့်
ရသလောက် ဘယ်စစ်တိုင်းကမှ

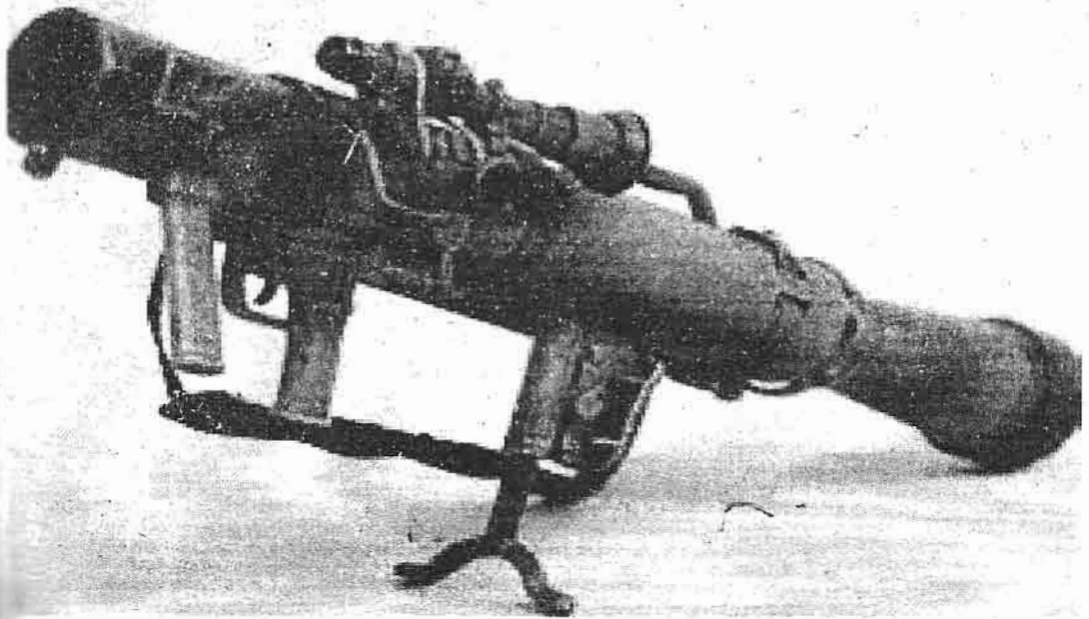
ရန်ကုန်ဘဆွေအပေါ် ယုံကြည်မှုမရှိ
ဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်အရ မကြိုက်ဘူး။ အရည်
အချင်းရှိတယ်လို့ တကယ် မယုံကြည်
ဘူး။ ရန်ကုန်ဘဆွေ ခေါင်းဆောင်လို့
အောင်မြင်သွားမှာကိုလည်း မလိုလား
ဘူး။ နောင်ရိုးစစ်ဆင်ရေး စုရပ်စခန်း
က ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ဝင်းရဲ့ အထူး
တိုင်း (၁) မှာ လက်နက်ကို
တိုက်ခိုက်နိုင်သူ အဲဒီအချိန်က ၃၀၀
ယောက် ရှိတယ်။ အမျိုးသမီးနဲ့
ကလေး ၆၀ ရှိတယ်။ အပ် ၁၆ က
အလက် ၁၀၀၊ အိတ်ချုံကေ ၄၇ က
အလက် ၃၀၀၊ ကျည်ဆန်က ၃

သိန်းကျော်၊ အပ် ၇၉ ဓာ ၁၇ လက်၊
ကာဘိုင်နဲ့သေနတ်အတိုအများရှိတယ်။
တပ်ခေါင်းဆောင်များဖြစ်တဲ့
ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ဝင်းနဲ့ ဗိုလ်မှူး
အောင်လက်ျာတို့ကလည်း အခြား
တိုင်းမှူးများနည်းတူ ရန်ကုန်တစ်ဆွေကို
သဘောကျဟန်မတူကြဘူး။ ဒါကို
ရန်ကုန်တစ်ဆွေကလည်း သိတယ်။
အဲသလိုနေရင်း ဘယ်သူ့ကြောင့်
ဘယ်သူမှန်တယ် မှားတယ်ဆိုတာ
တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဗိုလ်မှူး
တင်မောင်ဝင်းနဲ့ ဗိုလ်မှူးအောင်
လက်ျာတို့ကို ထိုင်းအစိုးရရဲ့ အမိန့်နဲ့

ဘန်ကောက်မှာ လာနေစေရမယ်။
သူတို့ဟာ နယ်ခြားရှိ ထိုင်းအရပ်သား
များကို နှိပ်စက်ပြီး ထိုင်းအရာရှိတွေနဲ့
ရန်ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဂိတ်ဖွင့်
အခွန်ကောက်ပြီး ဘိန်းကုန်ကူးသူများနဲ့
အဆက်အသွယ်လုပ်တယ်လို့ ဆို
တယ်။
ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့
ဒီအကြောင်းပြချက်တွေကိုလည်း
မယုံကြည်ဘူး။ ထိုင်းအစိုးရက အမိန့်
ပေးတယ်ဆိုတာလည်း မယုံကြည်ဘူး။
နောက်ပိုင်းမှ လှည့်ကွက်တစ်ခုပဲလို့
ထင်နေတယ်။ ဌာနချုပ်ခေါင်းဆောင်

များက ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ဝင်းနဲ့
ဗိုလ်မှူးအောင်လက်ျာတို့ကို စိတ်ချ
တဲ့အတွက် အနှောင့်အယှက်ပေးမှာ
စိုးလို့ တပ်နဲ့ခွဲထားလိုက်ခြင်းသာ
ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆစရာဖြစ်နေတယ်။
ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ဝင်းတို့ တပ်က
လည်း မသင်္ကာစရာ အခြေအနေတွေ
က ရှိတယ်။ ဌာနချုပ်အမိန့်ကို
ဆန့်ကျင်ပြီး ဂိတ်ကြေးယူ စီးပွားရှာ
တာလည်း မှန်တယ်။ မူးယစ်ဆေးဝါး
ဆန့်ကျင်ရေး အမေရိကန်ဗျူရီနဲ့
ဆက်သွယ်တာလည်း အမှန်ဖြစ်တယ်။
မူလအခြေခံကလည်း ဒီလိုရှိ

ပါတယ်။ ဝန်ကြီးဦးဝင်းနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်
သွင်တို့ဟာ ပထစခေတ်တုန်းက
ဦးဗိုလ်သခင် အုပ်စုကွဲမှာ ရှိခဲ့ကြတဲ့
အတွက် မတည့်ကြဘူး။ အဲဒီအဆက်
ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်သွင်က ဗိုလ်မှူးတင်
မောင်ဝင်းကို သတိထားပြီး ဆက်ဆံ
တယ်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးဦးနုနဲ့ ပီဒီပီ
ခေါင်းဆောင်တွေ အဆင်မပြေကြ
တော့ ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ဝင်းကို ဦးနု
တပ်လို့ ယူဆတယ်။ ဦးအောင်နုနဲ့
ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ဝင်းတို့ဟာ
သုငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ပစားပေးမှု
တွေရှိတာ အမှန်ဖြစ်တယ်။ တပ်စခန်း
တွေကို လက်နက်ရိက္ခာပေးပို့တဲ့
နေရာမှာ ဦးအောင်နု၊ ဦးသောင်းထိုက်
တို့ ညီအစ်ကိုက ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ဝင်း
ရဲ့ အထူးတပ်ရင်း (၁) အတွက် အထူး
ပြုပြီး ပေးပို့ခဲ့တော့ ခါးပိုက်ဆောင်
တပ်ပဲလို့ ဌာနချုပ်က ယူဆတယ်။

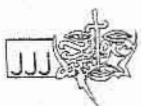
ကေအင်ယူမှ တောင်းဆိုတဲ့
ပြည်ထောင်စုတွင်းမှ ခွဲထွက်လိုက်
ခွဲထွက်ပိုင်ခွင့် ပြဿနာဖြစ်တော့
ဥက္ကဋ္ဌကြီးဦးနုနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး ဗိုလ်မှူး
တင်မောင်ဝင်းက ခွဲထွက်ခွင့်ကို

သဘောတူကြောင်း ကြေညာတယ်။
ကျွန်တော်တို့ ပြည်ချစ် လူငယ်တပ်
ပေါင်းစု ဗဟိုအလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့နဲ့
ဗဟိုကော်မတီတွေအနက် တစ်ဦး
တည်းသော ခွဲထွက်ခွင့်ကို သဘောတူ
ကြောင်း ကြေညာသွား။ မူအရ ဌာန
ချုပ်အမှုဆောင် အများစုဘက်က
ရပ်တည်ပေးမယ့် လူအရ သူဟာ
ဦးအောင်နုတို့နဲ့ နီးစပ်မြဲဖြစ်တယ်။
ဦးနုနဲ့မူအရကွဲတဲ့ အဲဒီအကြောင်း
ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်သွင်နဲ့ ဗိုလ်မှူးတင်
မောင်ဝင်းတို့ အပေါင်းအသင်းတည့်
သွားကြသေးတယ်။ သို့သော် သူတို့
နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ပရိယာယ်သမား
တွေ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကြာရှည်
မပေါင်းစပ်နိုင်ပါဘူး။

အဲဒီထဲမှာ နောင်ရိုးစစ်ဆင်
ရေးကို ရန်ကုန်ဘဏ္ဍေက ခေါင်းဆောင်
ပြင်ဆင်တဲ့အခါ ဗိုလ်မှူးတင်မောင်
ဝင်း၊ ဗိုလ်မှူးအောင်လက်ျာတို့က
စိတ်မပါသကဲ့သို့ ရှောင်တောင်တောင်
လုပ်နေကြတယ်။ ရန်ကုန်ဘဏ္ဍေကို
ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ မကြိုက်လို့လား၊
စစ်ဆင်ရေးမူကို သဘောမကျလို့လား

ဆိုတာတော့ မရှင်းဘူး။ ကျွန်တော်
သဘောအရကတော့ မြောင်မြောက်ပြီး
မြောင်လုပ်သင့်တယ်။ အခုတော့
အဲသလို ကပ်ကပ်သပ်သပ်လုပ်နေတဲ့
အတွက်များ သူတို့ကို တပ်နဲ့ခွဲလိုက်
လေသလားလို့ ထင်မိတယ်။ နောင်နဲ့
စစ်ဆင်ရေးရဲ့ ခေါင်းဆောင်အနေနဲ့
ရန်ကုန်ဘဏ္ဍေက အထူးတိုင်း (၁) မှ
ကျန်ရစ်တဲ့ တပ်ဗိုလ်တပ်မှူးတွေကို
ရိုးရိုးသားသား ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစား
တာလားတော့ မသိ။ အဲဒီတပ်မှာ
ဗိုလ်မှူးဇော်ဝင်းက အဓိကပဲ။ သူ
လက်အောက်မှာမှ ဗိုလ်မှူးမျိုးသန့်၊
ဗိုလ်ကြီးမင်းစိုးအောင် စသည်တို့ရှိ
တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရန်ကုန်
ဘဏ္ဍေက အထူးအခွင့်အရေးပေးပြီး
ခွဲစည်းရုံးတယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီ

သံသယတွေကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ
အထူးတိုင်း (၁) ဟာ ပြည်ချစ်
တပ်မတော်မှ ခွဲထွက်သွားခဲ့တယ်။
အထူးတိုင်း (၁) ခွဲထွက်သွား
တဲ့နေ့ကတော့ (၂၉-၉-၁၉၇၃)
ဖြစ်တယ်။ ၂၆ ရက်နေ့တုန်းက ရန်ကုန်
ဘဏ္ဍေနဲ့ မြောင်းမြဗဏ္ဍေ ဗန်ကောက်

သို့ သွားကြတာကို ကျွန်တော်တို့
ပရကျွတ်စီရီခန့်မြို့အထိ မော်တော်
ကားနဲ့လိုက်တယ်။ (ပရကျွတ်စီရီခန့်)
ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မော်မဲ့ကျီးဟာ
ဝေးလံသောခရီးမှ မျှော်မှန်းရာမရှိ
ပျံသန်းရင်းလာရောက် ရပ်နားလေ
သောကြောင့် “မော်မဲ့ကျီးရပ်နား
သောမြို့”လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီမြို့မှာ
မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ မိတ္တီလာမြို့ကဲ့သို့သော
လေတပ်သင်တန်းကျောင်း ရှိတယ်။
ဇိုက်တာလေယာဉ်လေးတွေဆိုတာ
တက်လိုက်ဆင်းလိုက်နဲ့ ရပ်နားတယ်
လို့ မရှိပါဘူး။

အဲပရကျွတ်မြို့ထိ ရန်ကုန်
ဘဆွေတို့ကို ကျွန်တော်တို့ လိုက်ဖို့
အပြီး အပြန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဟိုတော
စစ်ကပ်လေးနဲ့ ဗန်ကောက်ဘက်မှ
ဆာတဲ့ ပေါင်မုန့်လိုတိုယိုတာကား
အသစ်တစ်စင်း တိုက်မိတယ်။
ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကားက ဘာမှ
မဖြစ်ပါဘူး။ ပေါင်မုန့်လိုကားက ပွန်းပဲ့
သွားတယ်။ မှားတာက ကျွန်တော်တို့
ထားပါ။ ကားမောင်းသူက ယခင်
အရှေ့ရဲစခန်းမှူးလုပ်ခဲ့တဲ့ ဦးဘသိန်း

ဖြစ်တယ်။ အတိုက်ခံရတဲ့ကားက
လျော်ကြေး တောင်းတယ်။ ပရကျွတ်
မြို့ရဲ့အပြင်ဘက် ကျွန်တော်တို့
တပ်စခန်းနယ်မြေထဲမှာဖြစ်လို့
ကျွန်တော်တို့က မပေးဘူးဆိုရင်
လည်း သူတို့ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပါပြီး
ကျွန်တော်တို့ မှားတာလည်း ဖြစ်နေ
တော့ ဘတ် ၁၂၀၀ လျော်ပေးလိုက်
ရတယ်။

၂၈ ရက်နေ့မှာ ရန်ကုန်
ဘဆွေတို့ ဗန်ကောက်မှ ပြန်ရောက်
လာတယ်။ မော်တော်ကား ဗွက်နှစ်တဲ့
အတွက် ရဲဘော်တွေ ဝိုင်းတွန်းကြရ
သေးတယ်။ (၂၉-၉-၇၃) နေ့မှာ
မြို့ပြရေးရာ သင်တန်းစခန်းသို့
ကျွန်တော်သွားပြီး သင်တန်းပေး
တယ်။ မြို့ပြရေးရာသင်တန်းစခန်း
ဆိုတာက မြို့သိမ်းပြီးရင် အုပ်ချုပ်ရေး
အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင် နေတဲ့စခန်း
ပါ။ အဲဒီစခန်းက ကျွန်တော်တို့ အသံ
လွှင့်စခန်း နေရာနဲ့ မော်တော်ကားခရီး
နာရီဝက်ခန့် ရှိတယ်။ အထူးတိုင်း (၁)
ထိန်လင်းစခန်းကို ဖြတ်ပြီး တစ်မိုင်

လောက်နေရာမှာပါ။
အဲဒီသင်တန်းသို့ ရန်ကုန်
ဘဆွေ ဗိုလ်မှူးသျှင် သူရဲ(ရဲကျော်သူ)
နဲ့ ကျွန်တော်တို့ အလှည့်ကျ ဆရာ
များအဖြစ် သွားပြီးတော့ သင်တန်းပေး
ရတယ်။ ဒီသင်တန်းစခန်းရဲ့ အုပ်ချုပ်
ရေးကိုတော့ ကျွန်တော်ပဲ တာဝန်ယူ
တယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့်သင်တန်း
အလှည့်မဟုတ်ပါဘူး။ ဗိုလ်မှူး သျှင်
သူရဲရဲ့အလှည့်။ သူဟာ တစ်ခါတလေ
ရန်ကုန်ဘဆွေနဲ့အတူ သွားလေ့ရှိ
တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က အမြဲတွဲ
လျက်ပဲ။ မြို့ပြရေးရာသင်တန်းသား
အများကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို
သိပ်မကြည်ဘူး။ မြို့ပြရေးရာ
သင်တန်းသားထဲမှာ ပါလီမန်အမတ်
ကောင်းတွေပါတယ်။ (ပထစ) ခရိုင်
ခေါင်းဆောင် မြို့နယ်ခေါင်းဆောင်
တွေပါတယ်။ သစ်တောဝန်ထောက်
ပါတယ်။ ရဲအရာရှိပါတယ်။ ကျောင်း
ဆရာပါတယ်။ တပ်မတော်မှ တပ်ကြပ်
မှောင်းတွေပါတယ်။ မီးရထား
လက်မှတ်စစ်လည်း ပါတယ်။
ကုန်သည်လည်းပါတယ်။ ကျောင်းသား

ခေါင်းဆောင်တွေ၊ စာရေးစာချီတွေ
လည်း ပါတယ်။ လူပေါင်းစုံပဲ။

အဲဒီနေ့မှာ ဘယ်လို အခြေ
အနေဖြစ်သလဲဆိုတော့ အထူးတိုင်း
(၁) ရဲဘော်တွေအားလုံး အဆင်သင့်
အနေအထားမှာ ရှိနေကြတယ်။ အစိုးရ
တပ်တွေ ထိုးစစ်ဆင် လာတယ်ဆိုတဲ့
သတင်းအရ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ဖို့
အသင့်ပြင်ထားတာလို့ ဆိုတယ်။
ရှေ့တန်းစခန်း ဗိုလ်မှူးဇော်ဝင်း
ကနေပြီး ဗိုလ်မှူးသက်ထွန်းဆီကို
ပြန်လည် သတင်းပို့လိုက်တဲ့ထဲမှာ
ရန်သူအင်အား ၄၀၀ ဟာ သဘော
လိတ်ဘက်မှာ ပျောက်သွားကြောင်း၊
လိပ်ကိုက်ဘက်ကို ချီတက်သွားဟန်
ရှိကြောင်းပါတယ်။ အဲဒီသတင်း
ကြောင့် အထူးတိုင်း (၁) က
အဆင်သင့် အနေအထား လုပ်ထား
တယ်။ မြို့ပြရေးရာ သင်တန်းစခန်းသို့
လည်း တပ်စိတ် ၂ စိတ် ပို့ထားကြောင်း
ဗိုလ်မှူးသက်ထွန်းက အသံလွှင့်
စခန်းရှိ ရန်ကုန်ဘဏ္ဍေဆီ လာ
အကြောင်းကြားပြီး တကယ်အရေး
ကြီးက သူ့ကိုယ်တိုင် လာခဲ့မယ်လို့

ဆိုတယ်။ အဲဒီသတင်းရတော့ ဗိုလ်မှူး
သျှင်သူရဲက စခန်းရဲဘော်တွေအားလုံး
ကို အဆင်သင့် အနေအထား လုပ်ခိုင်း
ထားလိုက်ပါတယ်။

အထူးတိုင်း (၁) မှ အခုနက
ရန်သူတွေလာတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ
အမှန်ကတော့ ပရိယာယ်ဆင်လိုက်
တာပါ။ သူတို့တပ်ကို ပြည်ချစ်
တပ်မတော်မှ ခွဲထွက်သွားဖို့ ပြင်ဆင်
ပို့က်ခြင်းသာဖြစ်တယ်။ အဲဒီအချိန်
တုန်းက ဗိုလ်မှူးအောင်လက်ျာ
ကတော့ ဗန်ကောက်မှတစ်ဆင့်
လက်နက်ကြီးသင်တန်း ဖွဲ့စခန်းကို
ရောက်နေတယ်။ ဗိုလ်မှူးတင်မောင်
ဝင်းတို့ ရည်ရွယ်ချက်က သူတို့
ပြည်ချစ်တပ်မတော်မှ ခွဲထွက်သွားမှာဆို
တော့ ထိန်လင်းစခန်းကိုဖျက်ပြီး စခန်း
သစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားကြမယ်။
အဲသလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေ
တာကို မရိပ်မိစေဖို့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃၊ ၄
ရက်ကတည်းက ရန်သူတို့စစ်သတင်း
အကြောင်းပြပြီး သူတို့ အပြီးအပိုင်
သွားမယ့်နေ့ပဲ။ ဒီလို သွားတဲ့အခါမှာ
သူတို့မလိုလားတဲ့ ရန်ကုန်ဘဏ္ဍေနဲ့

ဗိုလ်မှူးသျှင်သူရဲကို သူတို့ဖမ်းဆီး
လိုက်ချင်ပုံရတယ်။ အဲဒီနေ့က မြို့ပြ
သင်တန်းကျောင်းသို့ ရန်ကုန်ဘဏ္ဍေ
သျှင်သူရဲသင်တန်းစခန်း သွားလိမ့်မယ်
လို့ သူတို့ ယူဆထားပြီး အသင့်စောင့်
နေတယ်။ ကံအားလျော်စွာ သျှင်သူ
ရဲရဲ့သင်တန်းရှိနေပေမယ့် ဘာ
အကြောင်းကြောင့်လဲ မသိဘူး။
ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်ပြီး အတင်း
သွားခိုင်းတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်
သင်တန်းသွားပေးရတာပေါ့။ သျှင်သူရဲ
တို့အစား ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့
သူတို့အကြံ အထမမြောက်ဘူး။ ဒါပေမယ့်
ညပိုင်းမှာ တစ်ခါ သတင်းလာရောက်
ပေးသလိုလိုနဲ့ အခြေအနေကို လာ
ရောက် အကဲခတ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်
တို့ စခန်းမှာ သျှင်သူရဲတို့ အသင့်
အနေအထားမှာသာမရှိရင် ဝင်ရောက်
ဖမ်းခေါ်သွားဖို့နဲ့တူတယ်။ တကယ်
ကတော့ အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့အားထု
ထွက်ခွာသွားပြီးဖြစ်နေပေပြီ။ နောက်
တစ်နေ့ (၃၀-၉-၇၃) ကျမှ ရန်ကုန်
ဘဏ္ဍေနဲ့ သျှင်သူရဲတို့ ထိန်လင်းစခန်း
သွားကြတဲ့အခါ ဟိုမှာ ဘာမှမရှိတော့

ဘူး။ စခန်းကို မီးရှို့ထားခဲ့လို့
မီးလောင်ပြင်ပဲ တွေ့ကြရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အသံလွှင့်ဖို့
ရှေ့တန်းပို့ထားတဲ့ ကိုသန်းမြင့်ကို
ပြန်လွှတ်ပြီး စာတွေရေးပေးသွားတယ်။
ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ဝင်းက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
လက်ကွဲနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စောကြာအိထံသို့
လည်းကောင်း၊ မန်းဘဇံနဲ့ နိုင်
ရွှေကျင်ထံသို့လည်းကောင်း ကျွန်တော်
ထံသို့လည်းကောင်း သူတို့ ထွက်သွား
ရခြင်းအကြောင်း ရေးတဲ့စာထဲမှာ
ကျွန်တော်တို့ကို လေးစားပါတယ်။
ကျွန်တို့လူတွေအပေါ် မကျေနပ်ဘူးလို့
ပါတယ်။ တော်လှန်ရေးကို သူတို့
ဆက်ပြီး ဆင်နွှဲမယ်လို့ပါတယ်။
ဗိုလ်မှူးသက်ထွန်းကလည်း ကျွန်တော်
ဆီ ရေးတဲ့စာထဲမှာ အရင်ကလိုပဲ
အခင်မင်မပျက်၊ လေးစားမြဲ လေးစား
နေမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါတယ်။
ဗိုလ်မှူးတင် မောင်ဝင်းနဲ့ ဗိုလ်မှူးသက်
ထွန်းတို့ရဲ့ စာပါအကြောင်းတွေဟာ
သူတို့ရဲ့ တကယ့်စိတ်စေတနာရင်း
ထည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့
အင်း စိတ်ဝမ်းကွဲအောင် ကြံစည်တာ

လည်း ပါချင်ပါမှာပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြည်ချစ်
တပ်မတော်ဟာ ထပ်ပြီး ကွဲသွားရ
ပြန်ပါပြီ။ တကယ့်သေရေးရှင်ရေးပဲလို့
မျှော်မှန်းထားတဲ့ နောင်ရိုးစစ်ဆင်ရေး
လည်း ပျက်သွားရတယ်။ မူလက
တည်းက ဘယ်သူ့ကြောင့်များ ပျက်
မလဲ။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်သူမလိုက်
နာဘဲ နေမလဲလို့ ဂရုပြုစောင့်ကြည့်
နေတုန်း။ စစ်ဆင်ရေးအတွက် ရက်
လည်း သတ်မှတ်လိုက်ပြီး တပ်တွေကို
လည်း စုရပ်သို့ ချိန်းဆိုလိုက်ပြီ။
တကယ့် အခြေမပေါ်ခင် လက်တွေ့
ဖျက်ဆီးလိုက်တဲ့ တရားခံကတော့
ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ဝင်း ဖြစ်သွားတယ်။

နောင် ရိုးစစ်ဆင်ရေးကို
ပထမစပြီး စီစဉ်တုန်းက စတိုက်မယ့်
နေ့ဟာ ဩဂုတ်လ ၂၈ ရက်။ နောက်
တစ်ခါ ဟိုဟာထပ်ဖြည့် ဒီဟာထပ်
ဖြည့်နဲ့ စက်တင်ဘာ ၂၅ ရက်။
ဒါလည်း လက်နက်ကြီး သင်တန်းတွေ
က မပြီးပြတ်လို့ အောက်တိုဘာလ
ဆန်း ဖြစ်သွားရတယ်။ ဘယ်လောက်
မှန်သလဲ မသိဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်ရန်နိုင်

တို့ရဲ့ တောင်ပိုင်းတိုင်းမှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး
မောင်စိုး ဦးစီးတဲ့တပ်တွေ နောင်ရိုး
စစ်ဆင်ရေးအတွက် ထွက်လာနေပြီ
ဖြစ်ကြောင်း၊ နောင်ရိုးစစ်ဆင်တဲ့
တစ်ချိန်တည်းမှာ တောင်ပိုင်းတိုင်းမှ
ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့တပ်များက ထားဝယ်ကို
ထိုးစစ်ဆင်ဖို့ ပြင်ထားတဲ့အကြောင်း၊
ဗိုလ်ချုပ်သွင်ရဲ့ ပြည်ချစ်အလယ်ပိုင်း
တိုင်းကလည်း ဒုဗိုလ်မှူးကြီး
တက်ထွန်း ဦးစီးပြီး နောင်ရိုးစစ်ဆင်
ရေးအတွက် ချီတက်ဖို့ အမိန့်ပေးထား
ပြီးဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ကျန်တဲ့အင်အား
ထဲမှ ပြည်ချစ် ၇၅၀ နဲ့အတူ
ကေအင်ယူ ၁၀၀၀ ပူးပေါင်းပြီး
မော်လမြိုင်ခရိုင်သို့ စစ်ဆင်ပျော်ရှား
မယ့်အကြောင်း ပြောတာပဲ။

အဲဒီတုန်းက ရှေ့တန်းစစ်ဆင်
ရေးစခန်းသို့ ပို့လိုက်တဲ့ လက်နက်တွေ
ထဲမှာ ရီကျိုင်းလက်စ်က ၁၂ လက်၊
ကျည် ၂၀၀၀၊ အမ် ၇၉ က အလက်
၆၀၊ အမ် ၆၀ က အလက် ၂၀၊
ကျည် ၅၀၀၀၊ ပစ်စတို အလက်
၁၀၀၊ လက်ပစ်ဗုံးအလုံး ၁၀၀၀။
တရားခံဗိုလ်မှူးတင်မောင်ဝင်းကြောင့်

အဲဒီအစီအစဉ်တွေအားလုံး ပျက်စီးသွားရတယ်။ ဒီစစ်ဆင်ရေးပျက်လို့ တကယ်စိတ်မကောင်းသူကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလက်ျာပဲ။ တပ်တွေကို ထိထိရောက်ရောက် တိုက်ခိုင်းတိုင်း ဘယ်သူမှ မလိုက်နာ၊ ဟိုအကြောင်းပြ ဒီအကြောင်းပြနဲ့ မကျေမနပ်ဖြစ်ရာ က နောင်ရိုးစစ်ဆင်ရေးဟာ တကယ် လုပ်မယ်လို့ ယူဆပြီးအားထားနေခဲ့တာကိုး။ (ပီဒီပီ)ကို ထောက်ပံ့နေသူများအတွက်လည်း ပျက်နှာပန်းလှမယ်။ ရှုံးတာနိုင်တာ အပင်ထားလို့ မိမိတို့ တာဝန်ကျေအောင် ကြိုးစားသမှုပြုရာကျတယ်။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကိုယ့်လူတွေ မပြေမလည်ရှိနေတဲ့ကြားက စစ်ဆင်ရေးဖြစ်မြောက်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ထားတာကိုး။ စစ်ဆင်ရေးတာဝန်ခံ ရန်ကုန်ဘဏ္ဍေကတော့ ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ အကဲသိပ်မခတ်တတ်ဘူး။ စစ်ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ် ကြီးစောကြာဒိုးဆီ အလွန်ကျွမ်းပြီး အစီရင်ခံဖို့ သွားတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်လည်း

ရှိနေတယ်။ မူးအားကြီးတဲ့အတွက် အလုပ်ကိစ္စမပြောစေတော့ဘဲ နောက်မှ လာဖို့ ထပ်ချိန်းထားတယ်။ စိတ်ညစ်လို့ မူးတယ်ပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကိစ္စပြောဖို့ဆိုသွားတဲ့အချိန်မှာ ဘုရားလွန်မူးတာတော့ မမှန်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။

ထားပါတော့ တကယ်တမ်း အားဖြင့် ရန်ကုန်ဘဏ္ဍေနဲ့တကွ ကျွန်တော်တို့ ပြည်ချစ်တပ်မတော်တိုင်းမှူး စစ်ခေါင်းဆောင်တွေ ပြောသလောက် တိုက်ပွဲဆင်နွှဲမယ်ဆိုရင် အများကြီးဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်။ တပ်အင်အား ၄၀၀ လောက်လည်း ထွက်သွားတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ။ ကျန်တဲ့တပ်တွေနဲ့ ဆက်တိုက်ပေါ့။ အခုတော့ ပျက်သွားတဲ့ စစ်ဆင်မှုကိုသာ ရမယ်ရှာပြီး ယခင်အတိုင်း အီးရော အီးရော ဖြစ်သွားကြတယ်။

ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ဝင်း၊ ဗိုလ်မှူးသက်ထွန်း မြဝတီရဲခေါင်တို့ အတူတကွ ခွဲထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် ပြည်ထောင်စုစည်းလုံးညီညွတ်ရေးပါတီသစ်၊ တပ်သစ်ကို ဖွဲ့စည်းလိုက်ကြ

တယ်။ တပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ သူတို့ဆီမှာ အဓိကပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဗိုလ်မှူးဇော်ဝင်းဖြစ်တယ်။ သူက ဗြိတိသား။ တပ်ရဲဘော်အများစုကလည်း ဗြိတိသားတွေကိုး။ သူတို့တပ်အုပ်ချုပ်ရေးမှာ ရေဘက်ဆိုင်ရာကို ဗိုလ်ကြီး မင်းဇော်အောင်က တာဝန်ယူပြီး၊ ကုန်းဘက်ဆိုင်ရာကို ဗိုလ်မှူးဇော်ဝင်းက တာဝန်ယူတယ်။

ပါတီသစ်တပ်သစ်ထောင်တယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ ဘာမှမခဲယဉ်းပါဘူး။ ပြည်ချစ်တပ်အနေနဲ့ လူစုပြီး သား လက်နက်ရှိပြီးသား အခြေအနေကို တည်ဆောက်ပြီးသားပဲ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အစမှ ပျိုးထောင်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ သို့သော် သူတို့ ဘယ်လိုတွက်လို့ ဘယ်လိုမြင်ပြီး ဘာယုံကြည်ချက်နဲ့ ခွဲထွက်သွားသလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။ တော်လှန်ရေးယုံကြည်ချက်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ မကျေနပ်မှုလေးတွေကို အကြောင်းပြုပြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်ဆောင်ချက်လို့ပဲ ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ်။ ပြည်ချစ်

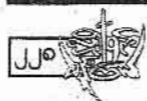
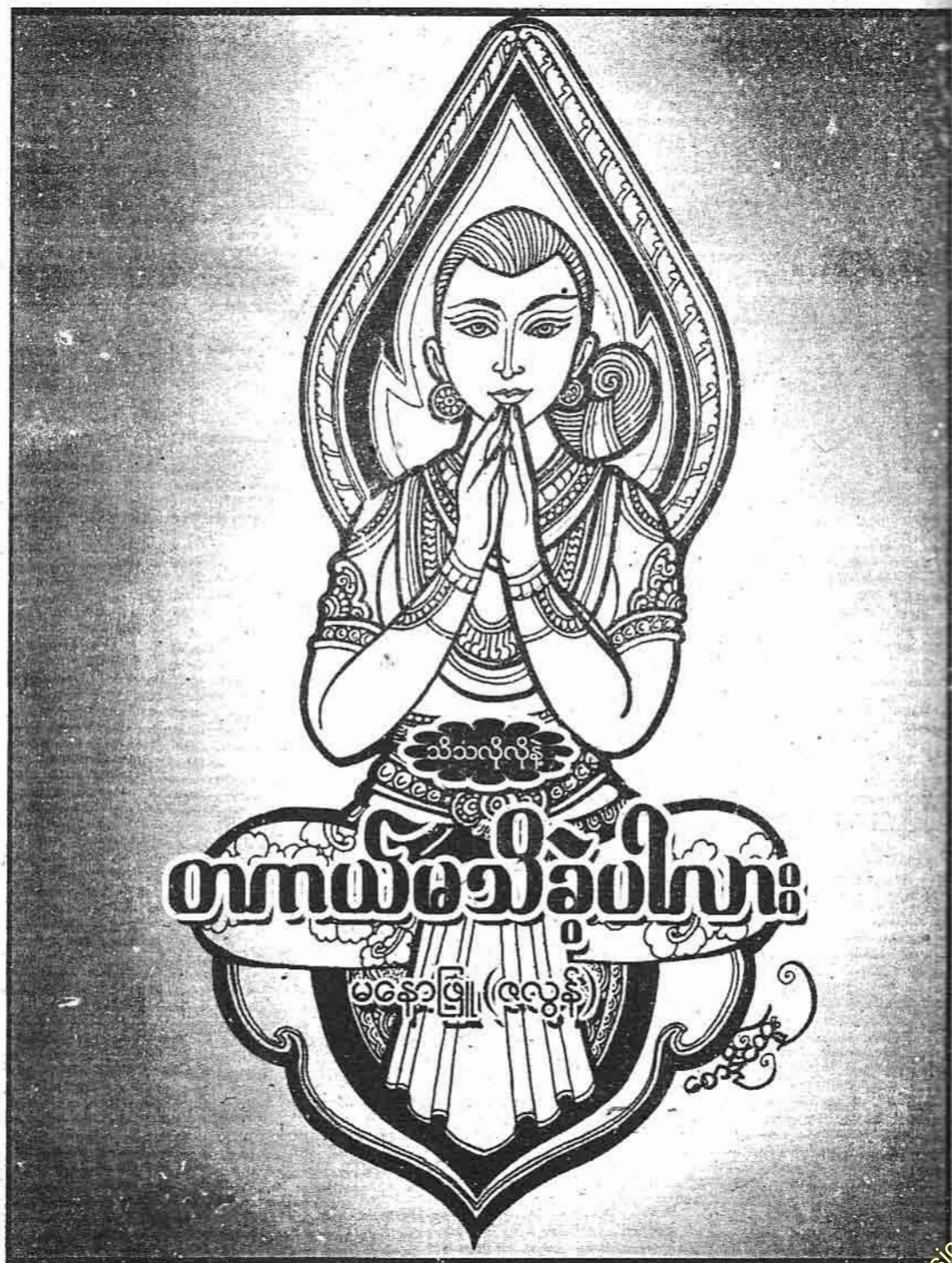
တပ်မတော် တပ်တစ်တပ်ကို လက်နက်
ရိက္ခာအပါအဝင် သန်းပေါင်းများစွာနဲ့
တည်ဆောက်ထားခဲ့ရတာ။ ငွေကုန်
သလောက် အကျိုးမထိရောက်ဘူး။
ဗဟိုမှ ထောက်ပံ့ထားစဉ်ကပင် ထိ
ရောက်အောင် မလုပ်နိုင်တဲ့ တပ်မှူး
တွေဟာ ဘဝင်မြင့်ပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ်
ကြိုးစားကြည့်လိုက်ကြတာနဲ့ အားလုံး
ကွဲကုန်ကြတာပဲ။ တော်လှန်ရေးအမြင်
တော်လှန်ရေး ယုံကြည်ချက်နဲ့
တကယ်လုပ်ကြတာ မဟုတ်ဘူးလို့
ကောက်ချက်ချချင်ပါတယ်။

ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ဝင်း တပ်
ဆိုရင် တပ်သား ရဲဘော် အများက
ဗိုလ်မှူးအောင်လက်ျာအပေါ်
သံယောဇဉ်ရှိတယ်။ အောင်လက်ျာက
ရဲဘော်တွေနဲ့အတူ စစ်တိုက်
ထွက်သူဖြစ်ပြီး ဗိုလ်မှူးတင်မောင်
ဝင်းကတော့ နောက်တန်း တပ်
အုပ်ချုပ်ရေးလောက် ကိုင်တာကိုး။
ဗိုလ်မှူးအောင်လက်ျာ ပါမလာတော့
ရဲဘော်တွေက ပြန်အဆက်အသွယ်
လုပ်တယ်။ ဗိုလ်မှူးဇော်ဝင်း၊ ဗိုလ်ကြီး
မင်းစိုးအောင်တို့ ကိုယ်တိုင်က ဗိုလ်မှူး

အောင်လက်ျာနဲ့ ပြန်ပေါင်းဖို့ ကြိုးစား
တယ်။ နောက်ဆုံးတပ်တွေအားလုံး
ဗိုလ်မှူးအောင်လက်ျာရှိတဲ့ ပြည်ချစ်
တပ်မတော်ထဲ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
လာကြတယ်။ ဗိုလ်မှူးတင်မောင်ဝင်း
ကတော့ တပ်နဲ့ကင်းကွာ သွားပြီး
နောက် အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာ
သွားရောက် နေထိုင်လိုက်တယ်။
ဤသည်မှာ ဦးသုဝေဓါ - ဖော်ပြချက်
များ ဖြစ်ပါ၏။ ဆက်လက်၍ နောင်ရိုး
စစ်ဆင်ရေးမှူး ရန်ကုန်ဘဲဆွေ၏
ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အကျဉ်းကို ဖော်ပြပါ
ဦးမည်။

ရှေ့လဆက်ရန်

ဝိမုတ္တိယုဂခေတ် တပတ်ပြန်
လည်လာသော ယခုကာလတွင် လူ
အတော်များများသည် လည်းကောင်း၊
ကျွန်မသည်လည်းကောင်း တရားစခန်း
များ၌ ဝင်ရောက် အားထုတ်ဖြစ်ကြပါ
သည်။ တရားပွဲများ ကျင်းပရာနေရာဌာန
တို၌လည်း တရားနာ လာရောက်ကြ
သော ပရိသတ်များအပြည့်ဖြင့် အားရ
ပရာ ကောင်းလှပါသည်။ ရပ်ကွက်ထဲ
လမ်းထဲတွင်လည်း T.V မှာ လာသော
တရားများ၊ ပြင်ပမှ ဝယ်ယူနာကြားကြ
သော တရားခွေများမှ ဓမ္မကထိကများ
၏ တရားများကို ဖွင့်လှစ်နာကြားနေကြ
သည်မှာ အလွန်ကျေနပ်ကြည်နူးစရာပါ။
မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဓမ္မမိုးများ ဖြိုင်ဖြိုင်ရွာ
သွန်းပြီးနေသည်မို့ ဒီတစ်ခါရွာသည် မိုး
ကိုချိုးဖြစ်အောင် ချိုးကြရပါမည်။

ဤသို့ တရားများနာကြားခြင်း၊
တရားများ အားထုတ်ကြခြင်းကြောင့်
တရားအသိများကြ၍ မျက်စိပွင့် နားပွင့်
တရားသံဝေဂများ ကြွယ်၍ပါသည်။ သို့သော်
တရားနာနေစဉ်မှာ သိသလိုလို၊ တရား
အားထုတ်နေစဉ်မှာ သိသလိုလိုနဲ့
တကယ်မသိကြသေးလိုသာ ကိုယ်ကျင့်

လည်နေတဲ့ဘဝက ရုန်းမထွက်နိုင်ကြ
တာပါ။ နာကြားရသည့် တရားများ
ကြောင့် ကိုယ့်ဘဝကို ကြည့်ကြည့်၊
ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ကြည့်
တကယ်သာဟာဖွယ် မရှိပါလားဟု သံ
ဝေဂဉာဏ်တွေဝင်ပြီး ရလာသည့် အာ
ကြီးကို ငြီးငွေ့သလိုလို၊ ခန္ဓာကြီးကို ရွံရှာ
စက်ဆုပ်သလိုလို၊ နောက်တဖန် တတိ
ရမှာကို ကြောက်သလိုလိုနဲ့ တကယ်
တမ်းကျ မစွန့်နိုင်ကြပါ။ သိသလိုလိုနဲ့
တကယ်မသိကြ၍ မစွန့်နိုင်ခြင်း ဖြစ်
သည်။

ဘုရားရှင် သာဝတ္ထိပြည် ဇေ
တဝန်ကျောင်းတော်မှာ သီတင်းသုံးနေ
စဉ် ရာဇဂြိုဟ်မြို့မှ အမျိုးကောင်းသမီး
တစ်ယောက်သည် သာသနာမှာ ဘိက္ခု
နီမ အဖြစ်နေချင်သည်။ အတိတ်က

ပါရမီတွေ စုဆောင်းခဲ့ပုံရပါသည်။ သီလ
ရှင်ဝတ်ရန် မိဘများထံ ခွင့်တောင်းသည်။
မိဘများက တစ်ဦးထဲသမီးမို့ ခွင့်မပြုပါ။
သမီးကလွတ်မြောက်ရာ လမ်းကိုသွား
ရန် ဘိက္ခုနီမဝတ်မို့ အကြိမ်ကြိမ်ခွင့်ပန်
သော်လည်း မိဘများက သမီး၏ဆန္ဒကို
ခွင့်မပြုဘဲ အိမ်ထောင်ချပေးသဖြင့် ဒုက္ခ
ဆင်းရဲ ရောက်ရတော့သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောခဲ့သော
တရားတစ်ပုဒ်တွင်...

“သမ္မာဓော ယရာဝိသော ရာဇ
ပထော” ဟု မိန့်ကြားခဲ့သည်မှာ...

“ဘိက္ခုဝေ - ရဟန်းတို့ ယရာ
ဝိသော - အိမ်ရာထောင်သော လူ့ဘောင်
လူ့ဘဝ၌ အိမ်ထောင်ကျကာ နေရမှု

သည်။ သမ္မာဇော - အလွန်တရာကျဉ်း
မြောင်းလှစွာ၏။ ရာဇပထော - ကိလေ
သာတည်းဟူသော နှိပ်မြှူအညစ်အကြေး
တို့၏ ပြီးပြွမ်းထူပြော ကိလေသာ
တောလမ်းခရီးမည်၏။ ဟူ၍ ဟောကြား
ခဲ့ပါသည်။

အမျိုးသားများထက် အမျိုး
သမီးများမှာ ဒုက္ခပိုများသည်။
၁။ တစ်လတစ်ခါကြုံရသည့်ဒုက္ခ
၂။ အိမ်ထောင်ပြလိုက်ရသည့် မိန်းမသား
သည် သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါဆိုသလို
လင်ယောက်ျားနောက်လိုက်နေရသဖြင့်
ကိုယ့်အိမ်မှာနေသလို နေလို့မရ။ လွတ်
လွတ်လပ်လပ်မနေရ။ ယောက္ခတွေ
ကိုမျက်နှာ အောက်ချတည်အောင်
ပေါင်းရခြင်းဒုက္ခ။

၃။ အိမ်ထောင်ဖက်က အရက်သမား
ဖြစ်နေလျှင် အန်ဖတ်ကြံ့။ အရိုက်ခံ
အနိပ်စက်ခံရခြင်း။ အရက်မသောက်
တတ်လျှင်လည်း ယောက်ျားများတွင်
ဉာဉ်ဆိုးတစ်ခုခု ရှိနေတတ်သဖြင့်
ထိုဉာဉ်ဆိုး၏ ဒဏ်ကိုခံရခြင်း။
၄။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရသည့် ဒုက္ခ။
၅။ မွေးဖွားသည့်အခါ သေဘေးနီး
လောက်အောင် ကြုံရသည့်ဒုက္ခတို့အပြင်
နောက်ထပ်ဒုက္ခ (၁၀)မျိုးရှိသေးတာနှင့်
ပေါင်းလိုက်လျှင် ဒုက္ခ(၁၅)မျိုးကြုံကြရ
သည်။ နောက်ထပ်ဒုက္ခ(၁၀)မျိုးမှာ
ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ် အော့အန် ခေါင်းခဲ၊ မူးလဲ၊
မှုန်ပြာ၊ မျက်နှာခြေလက်ဖောလျက်

ယောင်လာ၊ ဗိုက်ခါးကိုက်ခဲ သွေးလည်း
ဆင်းလာ စိတ်ပြောင်းလဲ ဆင်းရဲ (၁၀)
ဒုက္ခ။

မိဘများသည် သမီးများအရွယ်
ရောက်လာလျှင် လင်ကောင်း သား
ကောင်းရစေချင်၊ ဆင်စီးမြင်းရဲတာ မြင်
ချင်သဖြင့် အိမ်ထောင်ပြုပေးချင်ကြ
သည်။ အိမ်ထောင်ဟူသည့် နွဲ့ထဲဆင်း
လျှင် ဒီလိုဒုက္ခတွေ ကြုံကြရပြီး ဆင်နင်း
ခြင်းကန်ခံရသည့် အဖြစ်မျိုး ကြုံကြရမည်
ဟု မသိသည့် မိဘများက သမီးတွေကို
နွဲ့ထဲ ဆွဲသွင်းကြသည်။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်
အိမ်ထောင်နွဲ့ထဲ ကျရောက်ခဲ့ပြီးသော်
လည်း နွဲ့နွဲ့နွဲ့နွဲ့နွဲ့နွဲ့နွဲ့နွဲ့နွဲ့နွဲ့နွဲ့နွဲ့နွဲ့
က ဖုံးအုပ်ပြီး တဏှာက ချောထား
သဖြင့် သိသလိုလိုနဲ့ တကယ်မသိခဲ့ကြ
တာဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင် လက်ထက်က ထို
အမျိုးကောင်းသမီးလေးသည် ရှေး
အတိတ်က ပါရမီပါလာခဲ့သဖြင့် အိမ်
ထောင်နှင့် နေသော်လည်း အလှအပ
မပြင်ဆင်၊ တရားဓမ္မကို မမေ့မလော့
နလုံးသွင်းမှန်စွာ သတိနှင့်နေသည်။
လင်ယောက်ျားက ထိုသို့နေသည်ကို

မနစ်သက်။ အားမရ။ ကပိုအရိုနှင့်
အတိုင်း မပြင်မဆင် မြင်တွေ့နေရသဖြင့်
စိတ်ပျက်သည်။

တစ်နေ့ကျတော့ ရာဇဂြိုဟ်
ပြည်တွင် နက္ခတ်ပွဲသဘင် ကျင်းပတာ
နှင့် ကြုံသည်။ ခင်ပွန်းသည်က အမျိုး
သမီးကို ဒို့လည်းပွဲလမ်းသဘင် သွားရ
အောင်ဟု လှလှပပ ပြင်ဆင်ဝတ်စားနိုင်
သည်။ သည်မှာတင် အမျိုးသမီးလေးက
အချိန်ကျပြီ အကွက်လင်ပြီဆိုပြီး ခင်ပွန်း
သည်ကို တရားဟောသည်။

အမောင် - ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို လှပ
အောင် ပြင်ဆင်နေတာသည် အိမ်သားကို
ပြင်ဆင်နေတာနှင့် တူပါသည်။ ဆေး
ရောင်စုံချယ်ပြီး ကြွေပြားတွေ အလှကပ်
ထားထား။ Aircon တွေတပ်ထားထား။
အလှအပတွေဘယ်လို ဆင်ထားဆင်
ထား အိမ်သားမှာ ဘယ်သူ ပျော်ပွဲစား
ထွက်မှာလဲ။ အနံ့အသက်တွေနဲ့ မစင်
အညစ်ကြေးတွေ စွန့်ပစ်တဲ့ အိမ်သားထဲ
မှာ လောက်တွေစားလိုက် သောက်
လိုက်နဲ့ ပျော်နေသလို ကျွန်မတို့ဟာ
လည်း မိမိတို့ခန္ဓာကိုယ်ကို အိမ်သားကြီး
တူမုန်းမသိလို့ ပြင်ဆင်နေကြတာ။

ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို အာဟာရတွေ
ဝါးပြီး သွင်းနေကြတာကို ကြည့်စမ်းပါ။
တစ်ခါတစ်လေ ဝါးပြီးသားကို ကျောက်ခဲ
ပါသွားလို့ ပြန်ထွေးကြည့်ရင် အနံ့ဖတ်
တွေကို ရွံစရာအဖြစ် မြင်ရပါမည်။
တကယ်တော့ ဝါးပြီးမြိုချလိုက်တဲ့
အနံ့ဖတ်တွေ ဝမ်းဗိုက်ထဲကို အများကြီး
ဝင်သွားတာ ဖြစ်ပါသည်။ ငယ်ငယ်တုန်း
က ကျွန်မတို့မသိကြ၍ အမေတွေ ဝါး
ကျွေးတာစားခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ ခုနေ
ဝါးကျွေးလျှင် မည်သူမျှ မစားတော့ပါ။
သိသွား၍ ဖြစ်ပါသည်။

အမောင် - ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ဘယ်
လောက် ပြင်ဆင် ပြင်ဆင် မတင့်တယ်
ပါ။ သုဿန်နှင့်လည်း တူပါသည်။
သုဿန်မှာ လူသေအလောင်းကောင်
တွေ သွားမြုပ်ကြသည်။ လူသေကောင်
မှာ အနံ့အသက်တွေ ပုပ်စေ့နံ့နေပြီး
ညဘက်မှာ သရဲခြောက်မှာကြောက်ရ
သေးသည်။ နေ့ဘက်မှာလည်း ရွံစရာ
စက်ဆုပ်စရာ ကောင်း၍ သုဿန်ကို
မသွေးကြပါ။

အမောင် - တစ်နေ့တစ်နေ့ သားတွေ
ငါးတွေ ချက်ပြုတ်ပြီး စားနေကြသည်

မှာ မိမိသက်တမ်းအမျှ ဖြစ်သည်။
 ငါးသေ၊ ဝက်သေ၊ ကြက်သေ၊ ပုစွန်သေ
 စသဖြင့် အသေကောင်တွေ မြုပ်ထား
 သည့် ဝမ်းဗိုက်သင်္ချိုင်း သုဿန်ကြီးကို
 သတိမမူမိကြပါ။ ညဘက်ကျတော့
 လည်း သုဿန်သင်္ချိုင်းနှင့် အတူအိပ်ကြ
 ရသည်။ ကိုယ့်သုဿန် ဝမ်းဗိုက်သင်္ချိုင်း
 နှင့်ကိုယ် ညတိုင်းအတူအိပ်ကြသည်မှာ
 ဗိုက်ထဲတွင် ငါးသရဲတွေ၊ ဝက်သရဲတွေ၊
 ကြက်သရဲတွေ ပျော်မြူးနေကြတာကို
 သိလျှင် ပျော်နိုင်ကြပါမည်လား။ မသိလို့
 ပျော်နေ ကြတာဖြစ်သည်။

သူ့ကြည့်လည်းသုဿန် ကိုယ့်
 ကြည့်လည်းသုဿန် ဗိုဿာယာဖွယ် မရှိ
 ပါ။ စက်ဆုပ်စရာ ဖြစ်ကြောင်း အမှန်ကို
 သိလျှင် ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မခင်တော့
 ပါ။ တကယ်သိပြီဆိုလျှင် မတွယ်တော့
 ပါ။ ခင်တွယ်နေတာသည် သိသလိုလိုနှင့်
 တကယ်မသိသေးလို့ ဖြစ်ပါသည်။

အမောင် - ဟောသည် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး
 သည် အမိဝမ်းတွင်းမှာတုန်းကလည်း
 ပုပ်ဟောင်နံ့စပ်လှသည့် မစင်အညစ်
 အကြေးတုံးနှင့် တူပါသည်။ ဗိုက်ထဲမှာ
 အညစ်အကြေးတွေနှင့် လူးလိမ့်နေရ

သည်။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် တန်ဖိုးမဲ့
 သည့် ခန္ဓာကြီးဖြစ်ပါသည်။ မည်မျှတန်
 ဖိုးထိုက်သည့် အဝတ်အစား၊ ပိုးဖဲကတ္တီပါ
 တွေ ဝတ်ထား၊ ဝတ်ထား၊ ညနေကျ
 ညစ်ထေးပြီး ချွေးစော်နံ့နေမည်ဖြစ်
 သည်။

လမ်းတစ်ခုထဲမှာ ဖြတ်သွား
 ရင်း ဖိနပ်ပြတ်သွားလျှင် အိမ်တစ်အိမ်
 မှာ ခေတ္တခဏ အပ်ထားခဲ့၍ ရပါ
 သည်။ ဖိနပ်စုတ်လောက်တောင် တန်ဖိုး
 တကယ်မရှိ၍ ဖြစ်ပါသည်။ တန်ဖိုးမရှိ
 မှုန်းကို မသိ၍ မက်မောနေကြခြင်း
 ဖြစ်ပါသည်။

အမောင် - စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ဤခန္ဓာ
 ကိုယ်ကြီးသည် အပုပ်ရည်တွေ ထည့်
 ထားသည့် အပုပ်အိုးကြီးနှင့်လည်း တူပါ
 သည်။ အပုပ်အိုးကြီးကို မည်သို့ပင် နဲ့
 သာရည်တွေနှင့် ဖုံးထား၊ ဖုံးထား အပုပ်
 နံ့နေသည်သာ ဖြစ်သည်။ အော့အန်ချင်
 စရာကောင်းသည့် အပုပ်တွေ အသိုးတွေ
 သာ ထွက်ကျနေသည့် ဒုက္ခသစ္စာ ခန္ဓာ
 ကြီးဖြစ်သည်။

ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို တွယ်တာ
 တပ်မက်နေတာသည် တင့်တယ်စရာ၊

သာယာရာရာဟု ထင်နေ၍ ဖြစ်ပါသည်။
 ဤသို့အထင်မှား အယူမှား မက်မောနေ
 ခြင်းသည်ပေါက်ပင်နှင့် ခွေးအညစ်အကြေး
 ပါသည်။

ပေါက်ပင်မှာ အရွက်တွေ
 ကြွေ၍ အရွက်မရှိ အပွင့်တွေနှင့်
 ရဲတောက်နေသည်ကို တောထဲမှ
 “ခွေးအ” တစ်ကောင်မြင်သောအခါ ရဲရဲ
 နီနေသည့် ပေါက်ပွင့်များသည် “ခွေးအ”
 ရင်ထဲ၌ သူ့အတွက် စားမကုန် သောက်
 မကုန်သည့် အသားတုံးတွေဟု ထင်မှတ်
 နေသည်။ ထိုအချိန် လေတိုက်၍ လွင့်
 ကြွေလာသည့် ပေါက်ပွင့်ကို “ခွေးအ”
 က ပြေးဟပ်သည်။ အသားတုံးဟု ဟပ်
 ၍ သယ်ပြေးပြီးမှ အသားမဟုတ်မှန်း
 သိတော့ လွင့်ပစ်သည်။ အပင်ပေါ်၌
 ကျန်နေသည့် အပွင့်တွေကို အသားတုံး
 အထင်နှင့် ထိုင်စောင့်နေပြီး ကြွေကျ
 လာလျှင် ပြေးဟပ်၍ မဟုတ်မှန်း သိ
 တော့ လွှတ်ချပြန်သည်။ အပင်အောက်
 မှာ အခွံအလွန်ကြီးစွာ ထိုင်စောင့်နေပြီး
 အပွင့်တွေသာ ကုန်သွားသည်။ အသား
 တုံးမဟုတ်၍ မစားရပါ။ အမှန်ကို
 မသိသည့် အဓိဋ္ဌာနှင့် စားချင်သည့်

တဏှာကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရရှာပါသည်။

ဤသို့အားဖြင့် အမျိုးကောင်းသမီးလေးက ခင်ပွန်းသည်အား တရားသဘောများ ရှင်းပြပြီး သူမကို ဘိက္ခုနီမဝတ်ခွင့်ပေးပါရန် ခွင့်တောင်းသည်။ ခင်ပွန်းသည်ကလည်း ကာမဂုဏ်အာရုံတောမှာ ဘယ်လိုမှ မမွေ့ပျော်နိုင်သည့် ဇနီးသည်အား နားလည်ခွင့်ပြုပေးလိုက်ပါသည်။ ဘဝအထိုထိုက ပါရမီဓာတ်ခံယူလာပြီး တကယ်သိ၍ တကယ်စွန့်သွားနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့သည်ကား ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားများ၊ သစ္စာတရားများမှာ ပြီး တရားစခန်းတွင် ဝင်ကြ၍ ခန္ဓသည် စက်ဆုပ်စရာ၊ ရွံစရာ အပုပ်အသိုးကြီးဟု သိနေကြသော်လည်း မစွန့်နိုင်ကြပါ။ ကိုယ်ခန္ဓာကပြသည့် တရားတွေကို သိသင့်သလောက် သိကြသော်လည်း တကယ်အသိကို မရောက်သေးသရွေ့ သိသလိုလိုနဲ့ တကယ်မသိကြတာပိုလောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ ထိနမိဗ္ဗ၊ ဥဒ္ဓစ္စ၊ အဟိရိက၊ အနောတ္တပ္ပ ဟူသော ကိလေသာတို့ဖြင့်

သံသရာလည်မည့် အလုပ်တွေနှင့် အချိန်ကုန်နေကြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်သိဖို့ရာကလည်း စာအုပ် စာပေများ ဖတ်ရှုရုံနှင့် မသိနိုင်ပါ။ တရားများနာနေရုံဖြင့် မသိနိုင်ပါ။ စာသိနာသိ လောက်မှုဖြင့် သံဝေဂရရံသာရှိပါမည်။ မမေ့လျော့သော သတိတရားဖြင့် တကယ်ဝိရိယစိုက် ကျင့်ကြံအားထုတ်မှသာလျှင် ခန္ဓာ၏ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းအမှန်ကို တကယ်သိနိုင်ပါမည်။ ဖြစ်ပျက်ကာ ဒုက္ခသစ္စာ၊ သေသွားတာက သမုဒယ သစ္စာ၊ နောင်ခန္ဓာ မလာတော့တာက နိရောဓသစ္စာ၊ သိတဲ့ဉာဏ်က မဂ္ဂသစ္စာဟူ၍ သစ္စာလေးပါးတို့ကို ပိုင်းခြားသိမြင်ကြပြီး တကယ်မသိခြင်းမှ လွတ်ကင်းနိုင်ကြစေရန် ဝိပဿနာတရားကို တကယ် ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြပါစို့ဟု တိုက်တွန်းနှိုးဆော်လိုက်ရပါသည်။

သတ္တဝါမှန်သရွေ့ တရားတွေ၊ ချမ်းမြေ့သာယာ ရှိကြပါစေ။

မနောဖြူ (လွေန်)

စာ ဖတ် သူ တွေ ပျော် စေ မိ

အဖေမှာလဲ ကြွေးငွေနဲ့....
သားမှာလဲ ပွေးငွေနဲ့....
ပြဿနာက အဖေရော သားပါ ဂရုစိုက်စို့

“ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆိုရယ်”

တောင်တော်သခင်မ

ဘိုဘို (ရွှေကံကု)

၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်
သည် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး သပိတ်
ကျင်းပမှုအဖွဲ့ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအဖြစ် ရွာကလေး
သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကာ
ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေးကျောင်း
တွင် မူလတန်းပြဆရာအဖြစ် ဝင်ရောက်
လုပ်ကိုင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း
ဝင်းအတွင်းရှိ စာသင်ကျောင်းမှာပင်နေ၍
လိုမှာပင်အိပ်ပါသည်။ နံနက်နှင့် နေ့စာ
တို့ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှကျွေးပြီး ညစာ
ကို ရွာထဲမှ အလှည့်ကျ ထမင်းချိုင့်
ပို့ပေးပါသည်။ ထိုစဉ်က တကောင်းလမ်း
မကြီးမပေါက်သေးသဖြင့် ရွာကလေးမှာ
ခေါင်လှကာ လူသူအရောက်အပေါက်
မရှိသလောက် နည်းပါးလှပါသည်။ အိမ်
ခြေ ၃၀ ခန့်မျှသာရှိပြီး တောင်ယာလုပ်
ကိုင်သူ အနည်းငယ်နှင့် အများစုမှာ
ထင်းခုတ်၊ ဝါခုတ်၊ မီးသွေးဖုတ်၊ တော
လိုက် စသော လုပ်ငန်းများနှင့် အသက်
မွေးကြရသည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြပါ
သည်။

ရပ်ရွာကလေးတွင် အနေ
ဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲသည့်အပြင် ရာသီ
ဥတု ကြမ်းတမ်းဆိုးရွားပြီး အဖျားအနာ

ထူးပြော လှသော်လည်း စိတ်အေးချမ်း
လွတ်လပ်သဖြင့် ကျွန်တော်ပျော်မွေ့ပါ
သည်။ အနောက်ဘက်တွင် ရော့တီမြစ်
ထိတိုင် ၁၅ မိုင်ခန့်အထိ အင်တိုင်းတော
ကြီးများနှင့် မြေနိမ့်လွင်ပြင်ဖြစ်ပြီး အရှေ့
ဘက်တွင် မိုးထိအောင်သီခေါင်မြင့်မား
လှသော မောင်တော်၊ နမတော် တောင်
ထွင့်နှစ်ခုနှင့် တောင်တန်းကြီးများ မှာ
ဆင့်၍ဆင့်၍ တောင်ပင်လယ်ကဲ့သို့
တွေ့မြင်ရသည်မှာ ဆန်းကြယ်လှပလွန်း
သည်အပြင် လွမ်းမောဆွတ်ပျံ့ကြေကွဲ
ဖွယ် စိတ်တွင်ဖြစ်ပေါ်မိပါသည်။

ညနေဆည်းဆာအချိန်များ
တွင် နေရောင်ခြည်အောက် တစ်မျှော်
တစ်ခေါ်တွေ့မြင်ရသော တောင်တန်းကြီး
များမှာ ပန်းချီကားချပ်သဖွယ် ဖြစ်နေ
တတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်
သည် ထိုတောင်တန်းကြီးများကို ငေးမော
ကြည့်နေမိကာ အမေနှင့်ညီအစ်ကို
မောင်နှမများအား သတိရတမ်းတမိကာ
မျက်ရည်များပင်ကျမိပါသေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် အုန်း
တကျားရောက်ပြီး ၂ လခန့်အကြာ ည
တစ်ညတွင် ထူးဆန်းသော အိမ်မက်

တစ်ခုကို မြင်မက်ပါသည်။ ကျွန်တော်
ကျောင်း၏ တောင်ဘက်တွင် လှည်း
လမ်းရှိပါသည်။ မြွေ၏ကိုယ်လုံးမှာ လှည်း
လမ်းနှင့်အပြည့်ဖြစ်၍ မီးရထားတွဲကြီး
တမျှ ကြီးမားလှပါသည်။ မြွေကြီးသည်
လှည်းလမ်းအတိုင်း တောင်တန်းများဆီ
သို့ ဇာရွှေရွှေထွက်ခွာသွားကာ ကွယ်
ပျောက်သွားပါသည်။ ခဏအကြာတွင်
တောင်တန်းများဆီသို့ ကျွန်တော်လှမ်း
ကြည့်မိရာ ဂေးလွန်းလှသဖြင့် မြွေကြီး
ကိုမမြင်ရသော်လည်း တောင်၏အလျား
လိုက်ဆင်း၍နေသော မြွေကြီးမှထွက်ပေါ်
နေသည့် အလျားလိုက် အလင်းရောင်
များကို မြင်တွေ့နေရပါသည်။ အိပ်မက်
မှာ ဤမျှသာဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းတက်
ချိန်တွင် ကျောင်းခေါင်သက္ကယ်မီးအကြား
မှ လက်သန်းလုံးခန့် မြွေကလေး တစ်
ကောင်ထွက်ပေါ်လာပြီး ခေါင်မိုးတွင်
လှည့်လည်သွားလာ၍ နေပါသည်။
ကလေးများလည်း မိမိတို့အပေါ် ပြတ်
ကျမည်ကို စိုးရိမ်ကြောက်လန့်၍ ရုတ်
ရုတ် သံသံ ဖြစ်နေကြရာ ကျွန်တော်
အား စာကူသင်ပေးလျက်ရှိသော ဦးဆင်

ဦးတေတေမှ တရွေ့ရွေ့လာနေသည့်မြေ
၏ ရှေ့တွင်တုတ်ဖြင့် ယူဆောင်သွားပြီး
တစ်ဖာလုံခန့် ကွာဝေးသော တောင်
လက်ပံပင်ကြီးပေါ်သို့ သွား၍လွှတ်ခဲ့ကာ
ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ထူးဆန်းလှသည်မှာ
မြေလွှတ်ခဲ့သော ဦးတေတေမှ ကျောင်း
သို့ပြန်မရောက်သေးမီ မြေကလေးမှာ
ကျောင်းခေါင်မိုးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ၍
နေပါသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ထိုမြေကလေးကို
နေ့စဉ်လိုလို မြင်တွေ့နေခဲ့ရပြီး တစ်လ
ခန့်အကြာတွင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါ
သည်။ ဤသို့ဖြင့် ၁၅ ရက်ခန့်အကြာ
တွင် နေ့လည်ခင်း စာသင်ချိန်မှာပင်
ကလေးတစ်ယောက်သည် ကြမ်းကြားမှ
ခဲတံကျသွား၍ ခဲတံဆင်းကောက်ရာ
မြေတစ်ကောင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့
ရပြန်ပါသည်။ ယခင်မြေနှင့် အရောင်
အဆင်း အရွယ်အစားမှအစ ကွဲပြားကာ
ယခုမြေမှာ အနည်းငယ်ပို၍ ကြီးမား
ကြောင်းတွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည်
ကျောင်းသားများအား မြေကို ကျောင်း
အောက်မှ ချောက်ထုတ်စေခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင်

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းပေါ်မှ မျက်နှာ
သစ်၍ နေ့စဉ် ကျွန်တော် မျက်နှာသစ်
၍ချသော ရေများကျနေသည့် အနီးတွင်
မနေ့က တွေ့ခဲ့ရသောမြေကို တွေ့လိုက်
ရပြန်ပါသည်။ မြေသည် လူတစ်ဦးတစ်
ယောက်မှ ကြည့်နေသကဲ့သို့ ကျွန်တော်
အား ခေါင်းထောင်၍ကြည့်နေပါသည်။
ထိုနောက် တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားကာ
ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်လခန့် ကြာမြင့်
သည့်တိုင် မြေများထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိ
တော့ပါ။ မိုးရာသီ ကျရောက်လာပြီဖြစ်၍
ကျွန်တော်သာမက ရွာခံလူများပါ မကြာ
ခဏ ဖျားကြပါတော့သည်။ ထိုနေ့က

အဖျားပျောက်ခါသောရှိသေးသော်လည်း
ဆရာဟူ၍ ကျွန်တော်တစ်ယောက်
တည်းသာ ရှိသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်
စာမသင်နိုင်လျှင် ကျောင်းပိတ်ရမည်
ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းမပိတ်ဘဲထား
ကာ ကြိုးစား၍ စာသင်ခဲ့ပါသည်။ ည
ပိုင်းတွင် ဘာမိတွန်နှင့် ပါရာစီကမော
သောက်၍ စောစောအိပ်ရာဝင်ခဲ့ပါ
သည်။ အိပ်မက်တစ်ခု မြင်မက်ပြန်ပါ
တော့သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်
နေ ၁ ကျောင်းခေါင်မိုးတွင် သက္ကယ်
များအဆွေး၍ တစ်ပေပတ်လည်ခန့်
အပေါက်တစ်ခုဖြစ်နေသည်။ (အပြင်တွင်
မရှိပါ) ကျွန်တော်သည် ထိုခေါင်မိုးပေါက်
အား မော့ကြည့်နေစဉ် ထိုအပေါက်တည့်
တည့်ပေါ်မှ မြွေကြီးတစ်ကောင်ဖြတ်သွား
နေသည်။ မြွေ၏ကိုယ်လုံးမှာ ကြီးမားလှ
၍ တော်တော်ကြာကြာ သက္ကယ်ပေါက်
မှာ မြွေ၏ကိုယ်လုံးနှင့် ဖုံး၍နေသည်ကို
တွေ့မြင်နေရပါသည်။ မြွေကြီး၏ အဆင်
အသွေးမှာ အနက်ရောင်တွင် အဝါ
ရောင် အပိုင်းကွက်များပါရှိသည်။ မြွေကြီး
ဖြတ်သွားပြီး၍ သက္ကယ်ပေါက် ပြန်ပေါ်
လာချိန်တွင် အိပ်မက်ပြီးဆုံးသွားခဲ့

ပါသည်။

နောက်နေ့တွင် မြွေတွေတော့ မည်ဟု ကျွန်တော်စိတ်တွင် အလိုလို သိနေပြီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် နေမိပါသည်။ သို့သော် တစ်နေ့ကန် မြွေမတွေ့ဘဲ ညနေကျောင်းဆင်းချိန် နီးလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကလေးများအား အားလပ်ချိန်ပေးထားပြီး ကျောင်းပေါ်မှာပင် ဆူညံစွာဆော့ကစားစေပါသည်။ မြွေများရှိပါက ဆင်သွားစေရန် ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စာသင်ဆောင်ကလေးမှာ ၉ ပေ ၂ခန်း ၃ခန်း ဧရိယာတွင် ရှိပါသည်။ ထိပ်ပိတ်နှင့် ဘေးတစ်ဘက်သာ တစ်ဝက်ကာရံထား၍ ရေကန်တစ်ခုရှိကာ သူငယ်တန်းမှ ၃ တန်းအထိသာရှိသော စုစုပေါင်း ကျောင်းသား ၃၀ ခန့်အား အခန်းမခွဲ တစ်ပေါင်းတည်းထိုင်စေကာ ကျောက်သင်ပုန်းသာ ခွဲခြားထားပြီး ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သင်ကြားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ညောင်းကိုက်လှသဖြင့် ခုတင်ပေါ်တွင် ကလေး ၇ ယောက်ခန့် တက်၍နင်းနေ

ကြပါသည်။ ကျောင်းတိုင်သည် တိုင်လုံး ဖြစ်နေ၍ ခုတင်သည် ထရံနှင့်ကပ်၍ မရပါ။ တိုင်ဖြင့်ခံနေပြီး ခေါင်းရင်းနှင့် နံဘေးတွင် ကြားဖြစ်နေသောကြောင့် ကလေးများအား ထိုထရံကြားများတွင် ဝင်၍ရပ်စေကာ ဆူညံစေပါသည်။

“မင်းတို့ကြိုက်သလောက် ဆူကြအော်ကြ ထရံတွေ ကြမ်းခင်းတွေကို ခိုက်ပုတ်ကြ” ဟု ကျွန်တော်မှ ပြောထားသဖြင့် ကလေးတို့သည် ဖျော်ရွှင်စွာ မြူးတူးအော်ဟစ် ဆော့ကစား၍နေကြပါသည်။ ထိုမဉ်ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် တက်၍နင်းနေကြသော ကလေးများနှင့် ကျွန်တော့် ခုတင်၏ ခေါင်းရင်းနှင့်နံဘေး

ထရံကြားတွင်ရပ်၍ ဆူညံနေကြသော ကလေးတို့ အပြန်အလှန် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် မခံချင်အောင် ပြောသို၍ နေကြပါသည်။

အပေါ်မှ ကလေးများက အောက်မှကလေးများကို...

“နင်တို့က ခွေး တွေ ခွေးတွေ” ဟုဆိုလျှင်...

“နင်တို့က နွားတွေ နွားတွေ” ဟု အပေါ်မှ ကလေးများကိုပြန်၍ စကားနာထိုးကြပါသည်။ ဤသို့ဖြင့်...

“ဝက်တွေ ဝက်တွေ”

“ကြက်တွေ၊ ကြက်တွေ”

“ဆိတ်တွေ၊ ဆိတ်တွေ”

အစရှိသဖြင့် အပြန်အလှန် စလျက် နောက်လျက်ရှိရာမှ

“မြွေတွေ မြွေတွေ နင်တို့က မြွေတွေ” ဟု ကလေးတစ်ဖွဲ့မှ အော်လိုက်လျှင် ကျွန်တော်သည် ဖိစိမ်းသွားပြီး

“ဟေ့ ရပ်ကြ အဲဒါတော့ မပြောကြနဲ့ ဧပြီ သတ္တဝါများမည်တွေတို့ ထည့်ပြောကြ” ဟု ဝင်ရောက်ဟန့်တားလိုက်သော ကျွန်တော်၏စကားမှ မဆုံးသေးမီ...

“အယ်... မြွေကြီး၊ မြွေကြီး”

ကလေးများသည် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ကြကာ ခုတင်ကြားမှ ထွက်ပြေးကြပါတော့သည်။

ကျွန်တော်အပေါ်မှ ကလေးများလည်း ဆင်းပြေးကြကာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ခုတင်အောက်သို့ မည်သို့ရောက်သွားသည် မသိပါ။ ခုတင်အောက် ငုံ့ကြည့်လိုက်သောခါ လုံးပတ်လေးလက်မခန့်ရှိသော မြွေသည် ခေါင်းရင်း ခုတင်တိုင်ကိုပတ်၍ တက်နေပါသည်။ ကလေးတွေ ဆူညံနေသည့် ကြားမှ ရဲတင်းစွာ ခုတင်တိုင်ကို မည်သည့်အချိန်တွင် လာရောက်ရစ်ပတ်နေသည် မသိ၍ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်လိုမြွေလဲ ဘာမြွေလဲဟု သေချာအောင် ကြည့်လိုက်မှ ပို၍ကြောက်မိပါတော့သည်။ အရွယ်အစားသာ သေးငယ်သွားပြီး နေညက အိပ်မက်ထဲတွင် ခေါင်းမီးအပေါက်မှ ဖြတ်သွားသော မြွေကြီးဖြစ်နေပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ထိုမြွေကြီးကို သေချာစွာ မကြည့်ရဲတော့ပါ။

ယောက်ျားကလေး ကျောင်းသားများအား ဤမြွေကို ကျောင်းနှင့်ဝေးရာအထိလိုက်၍ သေချာရရှိစိုက်၍ ချောက်ထုတ်စေခဲ့ပါသည်။ ထိုမြွေသည် တော်တော်ဆန်းပါသည်။ မြက်ပင်များအောက်သို့ ခေါင်းလျှို၍မသွားပါ။ မြွေ၏ကိုယ်ခန္ဓာအလျား ငှက်တစ်ပုံခန့်သာ မြွေတွင်ထိပြီး ပါးပျဉ်းထောင်သကဲ့သို့ မတ်တတ်ရပ်ကာ ပေါက်၍ ပေါက်၍သွားပါသည်။ ဟိုတစ်ယောက်က မြွေသွားသောဘက်၊ သွားလမ်း အတိုင်းပင် ကျွန်တော်၏ စာသင်ကျောင်း၏ အရှေ့တောင်ခြေရှိ ရှိတောင်စွယ် ကလေးဆီ ဦးတည်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် အုန်းတကူးသို့

ရောက်ရှိပြီး မကြာမီမှာပင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဘုန်းကြီး ဦးသုမင်္ဂလမှ အုန်းတကူးတောင်တွင် တောင်ပိုင်တောင်စောင့်နတ်မိသားစု ငါးပါးနေထိုင်ကြကြောင်း တောင်ပိုင်ဘိုးဘိုးကြီး ဘွားဘွားကြီးနှင့် အစ်မတော်ကြီး အစ်မတော်လတ်တို့မှာ အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်ကြသော်လည်း ညီမငယ် အစ်မတော်၊ တောင်တော်သခင်မသည် ထက်မြက်သင့် စိတ်ကြီးသည်။ စိတ်ဆတ်သည်။ အမှားအယွင်းရှိပါက ချက်ချင်းသိသာစွာ ဆုံးမတတ်သည်ဟု မိန့်ကြားကာ အမှားအယွင်းမရှိအောင် ပြောဆိုနေထိုင်ပါဟု သတိပေးစကားကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် ပြန်လည်ဆန်းစစ်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော့်တွင် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မှားယွင်းမှုမရှိပါ။

သို့သော် ကျွန်တော်ယနေ့တွင် ညရောက်မှာကို တွေး၍ကြောက်နေမိသည်။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်မှာပင် ဤမျှလှူတွေဆူညံနေသည့်ကြားထဲ ရဲတင်းထူးဆန်းစွာ ရောက်ရှိလာသောမြွေမှာ ညအချိန် ကျွန်တော့်စောင့်ထံ တိုးဝင်လာ

ရန်မှာ ခဲယဉ်းမည်မဟုတ်ပါ။ နေဝင်သည်
နှင့် ကျွန်တော့်တွင် လိပ်ပြာလန်နေမိ
သည်။ ရာယက ဥက္ကဋ္ဌ ကိုမြင့်ဦးအား
ခေါ်စေကာ ကျန်းမာရေး အကြောင်းပြ
ချက်ဖြင့် ရွာထဲမှ ကာလသား သုံးဦးခန့်
ကျောင်းတွင် အိပ်ပေးရန် စေလွှတ်ဖို့မှာ
ကြားပြီး ကျွန်တော်၏ ဘေးတစ်ဖက်
တစ်ချက်တွင် ကပ်၍အိပ်ပေးရန်
ကျောင်းသားနှစ်ဦးကိုလည်း ခေါ်ယူလိုက်
ပါသည်။

ထိုသို့က အိပ်ရာမဝင်မီ စောင်
ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးများသာမက
ဖျာနှင့်ကပ်ကြမ်းများကိုပါ ဖြတ်၍ခါစေခဲ့
ပါသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်
သွားခဲ့ပါသည်။ ည ၂ နာရီခန့်တွင် ဖျတ်
ခနဲလန်နှိုးသွားပါသည်။ လပြည့်ကျော် ၃
ရက် လမွန်းတည့်ချိန်ဖြစ်၍ လမင်းကြီး
မှာ ထိန်ထိန်သာလျက် ရှိပါသည်။
ညဘက်တွင် ထရဲအကာမရှိသည့်အပြင်
အရိသက္ကယ်ပေါက်များကြားမှ လရောင်
တို့ဖောက်ကျနေ၍ ကျောင်းထဲမှာပင်
အပြင်ကဲ့သို့ ထင်လင်းလျက် ရှိပါသည်။
ထိုစဉ်လှေကားထက်မှ မိန်း
ကလေးတစ်ဦး ကျောင်းပေါ်တက်လာ

သည်။ အသက် ၂၀ ကျော်ခန့် ရှမ်းသို့မဟုတ် စာရပ်ဟု ယူဆနိုင်ပြီး ဆံပင်ကုတ်ဝဲ၊ ဇာအင်္ကျီ အနီရဲနှင့် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုခေတ် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုးပင်။ ကျောင်းပေါ်ရှိ ရေအိုးစင်အနီးတွင်ရပ်ကာ ကျွန်တော့်အား ကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကြောက်ရွံ့၍အော်မည် စိတ်ကူးသော်လည်း ပါးစပ်ပင်လှုပ်၍မရပါ။ တစ်ကိုယ်လုံးကိုလည်း ချုပ်နှောင်ထားသလို ဖြစ်နေပါသည်။ ခဏကြာသော် ထိုမိန်းကလေးသည် ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းသွားပါသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော့်မှာ လှုပ်ရှား၍ ရပါတော့သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်တို့သည်ကား ယနေ့အချိန်တိုင် အိပ်မက်ပေလား၊ တကယ်လား ဟုခွဲခြား၍မရနိုင်ပါ။ သို့သော် ထိုညမှစ၍ ကျွန်တော်လည်း ဆရာတော် ဦးသုမင်္ဂလာကျောင်းပေါ်သို့ ပြောင်း၍ အိပ်ခဲ့ပါတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် စာသင်နှစ်ကုန်သော် ကျွန်တော်၏ မိသားစုများရှိရာ ကျောက်ဆည်မြို့သို့ ပြန်ခဲ့တော့သည်။ ငှက်ဖျား ရောဂါစွဲကပ်၍ မနေနှင့်အစ်မများက ကျွန်တော့်ကို အနီးတကားသို့ ပြန်မသွား ရဟူ၍

အမိန့်ထုတ်ပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် မလာနိုင်တော့သည့်အကြောင်း စာဖြင့်အကြောင်းကြားခဲ့ရပါသည်။

နွေရာသီကုန်ဆုံး၍ ကျောင်းဖွင့်ချိန်သို့ တစ်ဖန်ပြန်လည်ရောက်ရှိ၍ လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ ဝိတက်ချီစောင်းတွင် ဆံပင်များကျွတ်၍ ရွေးစေ့ခန့် အဝိုင်းကလေးပေါ်လာပါသည်။ ထို့နောက်မကြာမီ ကျပ်ပြားဝိုင်းခန့်အထိ ကျယ်လာပြီး လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်သောအခါ ဆံပင်ငုတ်မရှိဘဲ အဟရွက်ကဲ့သို့ ပြောင်ချော၍နေပါသည်။ ရိုးရာကိုင်သည် ထင်၍ ရိုးရာတင်ကာ

ပ.သသော်လည်း မပျောက်ကင်းသဖြင့် သီလ၊ သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား မေးမြန်းကြည့်ရာ အနီးတကားတောင်တော် သခင်၊ အစ်မတော် မှ ၎င်းထံလာစေလို၍ အသိပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တောင်တော်ပေါ်တွင် သွားရောက်၍ လက်ဖက်လှူပါ။ ပြီးလျှင် ထိုလက်ဖက်ကိုစွန့်၍ အနည်းငယ်ယူကာ ဆံပင်ကျွတ်သော နေရာတွင် ပွတ်လိုက်ပြီး နောက်ပြန်ပစ်ခဲ့ပါ။ ထို့နောက် တစ်နှစ်လျှင် အနည်ဆုံး နှစ်ကြိမ်ခန့် သွားရောက်ပြီး တောင်ပေါ်တွင် နံသာတိုင်များထွန်းညှိကာ မေတ္တာပို့ အမျှဝေပါဟု ပြောပါသည်။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်လိုက်သောအခါ မကြာမီ ဆံပင်များ ပြန်ပေါက်လာခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အနီးတကားတောင်တော်သို့ တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ်မှ သုံးလေးကြိမ်အထိ ပုံမှန် သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အနီးတကားသို့ သွားရောက်ရန် အချိန် ကျရောက်လျှင် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ မြွေရောက်လာလေ့ရှိပါသည်။ အိမ်ထဲသို့ မဝင်ပါ။ ခြံစည်းရိုးပေါ်နှင့် အိမ်ဝင်းအတွင်း

ရှိ သစ်ပင်ပေါ် စသည်တို့တွင် တစ်ပတ်
ဆယ်ရက်ကြာသည်တိုင် နေရာမပြောင်း
ရွှေ့ဘဲ ရှိနေတတ်ပါသည်။ ထိုအခါ
ကျွန်တော် အုန်းတကူးသို့ သွားရပါ
တော့သည်။

ကျွန်တော် အုန်းတကူးသို့
ရောက်လျှင် ရွာသူရွာသားများမှ ယခင်
နေ့က ရွာတွင်မြွေတွေကြောင်း ပြောပြ
ကြပါသည်။ ကြာသော် ရွာသူရွာသား
များနှင့် တပည့်များမှ မြွေတွေလျှင် မကြာ
မီ ဆရာလာတော့မည်ဟု ပြောစမှတ်ဖြစ်
လာခဲ့ကြပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် နှစ်စဉ်အမြဲ
မပြတ် အုန်းတကူးကို သွားရောက်လေ့
ရှိ၍ ရွာသူရွာသားများနှင့် ကလေးများ
သည် ကျွန်တော့်ကို မစိမ့်ကြပါ။ နောက်
တက်ကလေးငယ်များမှာ ကျွန်တော်၏
တပည့်များ မဟုတ်တော့သော်လည်း
“ကျွန်တော့်ကို ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး”
ဟူ၍ ခင်ကြ ချစ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်
တောင်ပေါ်တက်သောနေ့တွင် ကျောင်း
သားများ အားလုံးနီးပါး တောင်ပေါ်လိုက်
ကြ၍ နေ့တစ်ပိုင်း ကျောင်းပိတ်ရစမြဲ
ဖြစ်ပါသည်။ လက်ရှိတာဝန်ကျနေသော

ဆရာ၊ ဆရာမများအား ဦးသုမင်္ဂလမှ
ကလေးများ ကျွန်တော့်ကို အဖော်ပြု၍
စောင်ပေါ်သို့ လိုက်သွားကြရန် ထည့်
စေလိုကြောင်း မေတ္တာရပ်ခံပေးလေ့
ရှိပါသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ တောင်ပေါ်
တွင် မြွေ၊ ကင်းတို့သာမက ပုရွက်ဆိတ်
မျှပင် အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါဟူသမျှ
မတွေ့ရှိကြရပါ။ တောင်ပေါ်တက်ရန်
လမ်းဖောက်လုပ်ထားခြင်း မရှိသည့်
အပြင် တောင်မှာ မတ်စောက်လှပြီး
ရောမကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် ပြည့်နှက်
နေပါသည်။ ၅ နှစ် ၆ နှစ် အရွယ်ကလေး
များပင် လိုက်ပါတတ်ပြီး ကမ်းကုန်

အောင် ဆော့ကစားကြသော်လည်း လိပ်
ကျခြင်း၊ ထိခိုက်မိခြင်း မရှိကြသည်မှာ
ယနေ့အချိန်တိုင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်
လာလျှင် ကလေးများအားလုံး ပျော်ကြပါ
သည်။ ကျွန်တော်ပြန်လျှင် ကလေးများ
အားလုံး ဝိုင်းပဲ့ဖြစ်ကြ၍ ကားဂိတ်အထိ
တစ်ပြုံကြီးလိုက်လာကြကာ...

“ဆရာကြီး နောက်တစ်ခေါက်
အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့ပါ။ မကြာနှင့်နော်”
ဟု မှာကြပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည်
အစောပိုင်းနှစ်များတွင် လပတ်မှန်စွာ
သွားရောက်နိုင်ခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်း
တွင် တစ်စထက်တစ်စ အခေါက်ရေ
ကျ၍လာပါတော့သည်။ တစ်ခုသော
မိုးနှောင်းကာလတွင် ကျွန်တော် အုန်း
တကူးသို့ တစ်ခေါက်ရောက်သွားခဲ့ပါ
သည်။ ကိုမြင့်ဦးအိမ်မှ ကြည့်လျှင် အစ်မ
တော်၏တောင်ကို လှမ်း၍မြင်နေရ
ပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း နောက်တစ်နေ့
နံနက်မှ တောင်ပေါ်တက်မည်ဖြစ်၍
ကျွန်တော်သည် အစ်မတော်အား စိတ်
အတွင်းမှ မေတ္တာဖို့ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်
ပါသည်။ ခဏကြာလျှင် ကိုမြင့်ဦး၏သား

ဆယ်တန်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်၏တပည့်လောင်း ဝိနိုဇ်ရောက်လာပြီး ...

“ဪ...ဆရာကြီးရောက်နေတာကိုး မနေ့ညနေက ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ မြွေတွေ့လို့ ကျွန်တော်ကတောင် ဆရာကြီးလာတော့မှာလို့ အစ်မ မအိပ်ဖြူကို ပြောနေသေးတယ်” ဟု ပြောရာ အိပ်ဖြူမှ...

“ဟုတ်တယ်ဆရာကြီး ကျွန်မလည်း ဟိုတစ်နေ့က သိန်းဇော်သီချင်း ဖွင့်သံကြားလို့ ဆရာကြီးကို သတိရနေသေးတယ်။ ဒီကနေ့ည ဆရာကြီးသီချင်းဆိုပြီး”

ကျွန်တော့်အား ရွာသူရွာသားများက မန္တလေးသိန်းဇော်နှင့်တူသည်ဟု ပြောကြပါသည်။ ရွာမှ စွီဒီယိုရုံတွင် ကျွန်တော်ရောက်လာတိုင်း စီဒီအိုကေဖြင့် သိန်းဇော်၏ ရွှေပွင့်လွှာခွေအတွင်းမှ သီချင်းများကို ဆိုပြလျှင် ရွာသူရွာသားများနှင့် ကလေးများမှာ ဝိုင်း၍နားထောင်အားပေးလေ့ရှိကြပါသည်။

ထိုညတွင် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်နှင့် ထူးဆန်းသော အဖြစ်

တစ်ခုကို ကြုံရပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ပျော်နေရာမှ နာမ်ခွာသွားသည့်သဘောဖြင့် ကိုယ့်ကိုပြန်၍ မြင်နေရပါသည်။ ဤညတွင်လည်း လမင်းမှာ ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိပြီး သက္ကယ်ပေါက်များကြားမှ လရောင်သည် ကျရောက်နေ၍လည်းကောင်း ထရံပေါက်များမှ လရောင်၏ အလင်းတို့ဝင်နေ၍လည်းကောင်း အိမ်တံခါးများ ပိတ်ထားသည့်တိုင် အိမ်အတွင်းတွင် အလင်းရောင်များရှိနေ၍ သဲကွဲစွာ အရာအားလုံးကို မြင်တွေ့နေရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပက်လက်အနေအထား စောင်ခြုံ၍ ခြေဆန့်

လျက် အိပ်ပျော်နေပါသည်။ ကျွန်တော်၏ နံဘေးတွင် ရှေးခေတ် ရှမ်းအင်္ကျီလက်ရှည် ဖျဉ်ပင်နီချော ဝတ်ဆင်ကာ ရှည်လျားသော ဆံပင်များကို ဖားလျားချထားသည့် အသက် ၂၀ ကျော်ခန့် မိန်းကလေးသည် အင်္ကျီလက်ဖြင့် မျက်ရည်များသုတ်ကာ ငိုကြွေး၍ နေသည်ကို တွေ့မြင်၍ နေပါသည်။ ထိုအခါ ဘာရယ်မသိ ကျွန်တော့်စိတ်တွင်လည်း ဝမ်းနည်း၍လာမိပြီး အိပ်မက်မှ နိုးလာပါသည်။ ထိုစဉ်အိမ်အောက်မှ ခွေဟော... သံကြားသဖြင့် ကိုမြင့်ဦးနီးလာပြီး ခွေကို လှမ်းငေါက်သော်လည်း ခွေသည် ဆက်ဟောင်နေပြန်သဖြင့် ကိုမြင့်ဦးသည် ဓာတ်မီးယူပြီး အိမ်အောက်သို့ ဆင်းရန် ပြင်လိုက်ပါသည်။

“ဪ...ကျောင်းဆရာလည်း နီးနေတာကိုး။ ဘာရယ်မသိဘူး။ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောရာ ...

“ကျွန်တော်လည်း အပေါ့အပါးသွားချင်သေးတယ် လိုက်ခဲ့ဦးမယ်” ဆိုပြီး ကိုမြင့်ဦးနောက်မှ လိုက်သွားခဲ့ပါသည်။

ဤဒေသသည် တောတောင် ထူထပ်လှသေး၍ ယနေ့တိုင် တောဆင်ရိုင်းနှင့် တောဝက်၊ ကျားသစ်၊ ဆိပ်၊ တောကြောင်၊ စပါးကြီးမြွေ၊ ဥဒေါင်း စသော သဘာဝ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တို့ ရှိနေပါသေးသည်။ တစ်ချိန်က ဦးကျော်ဟိန်း၊ ဦးနေအောင်နှင့် ဒေါ်ခွဲခွဲမူတို့ ပါဝင်ရိုက်ကူးခဲ့သည်ဟု သိရပါသည်။ ကိုပြည့်ဦးသည် အိမ်အောက်သို့ တန်ဆင်းမသွားပါ။ အပေါ်ဆုံးလှေခါးထစ်မှ အိမ်အောက်သို့ ခေါင်ငုံ၍ ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ပါသည်။ ထိုစဉ် ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် အရောင်တလက်လက် ထွက်နေသော စပါးကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၍ နှစ်ယောက် သားလန်သွားကြပါသည်။

“ဟာ...စပါး ကြီးမြွေကြီးဗျ။ အစာရှာတာနဲ့တူတယ်။ ကျွန်တော် ချောက်ထုတ်လိုက်မယ်” ဟု ပြောကာ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းသွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်နှင့် ဆက်စပ်နေ၍ ကြက်သီးဖြန်ဖြန်ထကာ ကြောက်ရွံ့နေလှုပ်သွားပြီး အိမ်အောက်သို့ မဆင်းဝံ့တော့ပါ။

နံနက်လင်းသောအခါ မြွေကြီး

ကို မတွေ့ရတော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ထုံးစံအတိုင်း ကလေးများဖြင့် တောင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ပြီး နံ့သာတိုင်များ ထွန်းညှိပူဇော်ကာ မေတ္တာပို့ အမျှဝေစသည်တို့ကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် အုန်းတကူးမှ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အုန်းတကူးသို့ မရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်နှင့်ချီ၍ ကြာညောင်းသွားခဲ့ပါသည်။ တစ်ညတွင် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခု မြင်မက်ပြန်ပါသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျောက်ဆည်နေအိမ်၌ ကျွန်တော်သည် ဘုရား

ပန်းအိုးများကို ရေလဲလျက်ရှိပါသည်။ ထိုစဉ် အိမ်ခြံစည်းရိုးအပြင်ဘက်ရှိ အုတ်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ရေနုတ်ကြောအတိုင်း မြွေဟစ်ကောင်လာနေပါသည်။ မြွေ၏ပုံသဏ္ဌာန်မှာ အပြင်တွင်မရှိနိုင်ပေ။ လုံးပတ် (အချင်းဝက်) မှာ နှစ်လက်ခန့်သာ ရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း အရှည်မှာ ပေ-၅ဝ ခန့်မျှရှိ၍ ကြိုးသဖွယ်ဖြစ်နေပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပန်းအိုးများကို ဘုရားခန်းအတွင်းသို့ ပို့ဆောင်တော့ရန် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားပြီးဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် မြွေကြီးအား ဘုရားပန်းအိုးများ ကပ်လှူပြီးမှ ထွက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဘုရားခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော် အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ မြွေကြီးသည် ဝမ်းနည်းသွားဟန်တူပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မြွေကြီးကို မတွေ့လို၍ ရှောင်ထွက်သွားသည်ဟု ယူဆသွားကာ နောက်သို့ပြန်လည်ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော် အပြင်သို့ ရောက်ချိန်တွင် မြွေကြီး၏ ဦးခေါင်းမှာ ပေ - ၂ဝ ခန့် အဝေးသို့ ရောက်နေပြီ

ဖြစ်သော်လည်း အမြီးနှင့် ဦးခေါင်းမှာ
ခေါက်ချိုးညီလျက် ရှိနေသေး၍ ကျွန်
တော်၏အနီးတွင် ခေါက်ချိုးကွေ့၍
သွားလျက်ရှိသော မြွေ၏ကိုယ်လုံး
အလျား တစ်ဝက်ခန့် ကျန်နေသေး
သော်လည်း ကျွန်တော် ထွက်လာသည်
ကို မြွေကြီး မသိတော့ပါ။ ထိုကြောင့်
ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါ
သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်
တို့ ကျောက်ဆည်သား အုန်းတကူးကူး
ရှာအနီးရှိ ကျောက်ကြီးတပ်မှ ဗိုလ်မှူး
ကိုကျော်စွာ ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်
တော်နှင့် ခင်မင်ရင်းခွဲရှိကာ ကျွန်တော်နှင့်
အုန်းတကူးအကြောင်းကို အစအဆုံး
သိရှိထားသူ ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော် မနက်ဖန် တပ်ကို
ပြန်မယ် ရွာကိုဘာမှာဦးမလဲ” ဟု
မေးပါသည်။

“ကိုမြင့်ဦးတို့ကို ပြောလိုက်ပါ
နတ်တော်လပြည့်နေ ကျွန်တော်လာမယ်
လို့” ထိုသို့ မှာကြားလိုက်ပါသည်။

သို့သော် နတ်တော်လပြည့်နေ
တွင် ကျွန်တော်မသွားဖြစ်ခဲ့ပါ။ ထိုနေ့က

စာပေဟောပြောပွဲ ရှိသဖြင့် ဦးညီညီ
(ပြည်နိုင်ပြီး ယခုတိုင်းဒေသကြီး လွှတ်
တော်ကိုယ်စားလှယ်) မှ ကျွန်တော်အား
စာပေဟောပြောပွဲတွင် ကြိုဆိုညှော်ခံရေး
တာဝန်ပေးအပ် အကူအညီတောင်းခံ
ထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်
တော်တို့ ကျောက်ဆည်မြို့သည်ကျောက်
တောင်များ၏ အခြေတွင်ရှိ၍ ပူစရာ
ရှိလျှင်လည်း တအားပူကာ အေးစရာ
ရှိလျှင်လည်း တအားအေးပါသည်။

ထိုနေ့ည အအေးလွန်ကဲသည်
က တစ်ကြောင်း (၁၁- ဒီဂရီစင်တီ
ဂရိတ်အထိ ကျရောက်ခဲ့ပါသည်) စာရေး
ဆရာကြီးများမှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်

လှပြီး ခရီးပမ်း၍ လာခြင်းတို့ကြောင့်
စာပေဟောပြောပွဲကို အတိုချုံး၍ ဟော
ပြောကြကာ ၁၁ နာရီခန့်တွင် ရပ်သိမ်း
လိုက် ကြပါသည်။ အေးလွန်းသဖြင့် လာ
ရောက်နားထောင်သူ စာပေပရိသတ်
ကလည်း နည်းပါးပါသည်။

ပစ္စည်းများ စောင့်ဆိုင်းသိမ်း
ဆည်းနေရ၍ ၁၂ နာရီခန့်မှ ကျွန်တော်
အိမ်သို့ပြန်ရောက်ကာ အိပ်ယာဝင်နိုင်ခဲ့
ပါသည်။ တစ်ခဏအတွင်း ကျွန်တော်
အိမ် ပျက်သွားပါသည်။ ည ၂ နာရီခန့်
တွင် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားပါသည်။
ကျွန်တော်လည်း အပေါ့အပါး သွားဦး
မည်ဟု စိတ်ကူးပြီး အိပ်ယာထရန်
ပြင်လိုက်ပါသည်။ ဦးခေါင်း လှုပ်လိုက်
သည်နှင့် ခုတင်ကြီးတစ်ခုလုံး ချာချာ
လည်သွားသည်ဟု ထင်ရအောင် မူးမိုက်
၍ သွားပါတော့သည်။ ခေတ္တမျှ ငြိမ်နေ
လိုက်ရာ သက်သာသွားသဖြင့် ညောင်း
ညာလှပြီဖြစ်၍ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ရန်
ပြင်လိုက်ပြန်လျှင် ချာချာလည်အောင်
မူးပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် လုံးဝ မလှုပ်
ရှားရဲတော့ပါ။ နံနက်လင်းသည် အထိ

အသားလေးငြိမ်းနေရပါသည်။ ရေလည်း
မသောက်နိုင်၊ မျက်နှာလည်း ထမသစ်
နိုင်ပါ။ ညောင်းညာ၊ ကိုက်ခဲလွန်းလှ
သော်လည်း တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ရဲပါ။
လှုပ်လိုက်သည်နှင့် ချာချာလည်အောင်
မှူးနေသဖြင့် ကျွန်တော်စိတ်ပျက်မိကာ
ဖိုးရိမ်လာမိပါသည်။ နောက်မှ အိမ်သား
များ သိရှိကာ ဆေးခန်းမလိုက်နိုင်သော
ကြောင့် အသိမိတ်ဆွေ ဆရာဝန်
ဒေါက်တာမေသက်နိုင်အား အိမ်သို့ပင့်
ဆောင်ကာ ကုသစေပါသည်။ စမ်းသပ်
စစ်ဆေးမှုတွင် သွေးတိုး၊ သွေးကျ၊ သွေး
အားနည်း စသော လက္ခဏာတို့ မတွေ့
ရှိရပါ။ အိပ်ရေးပျက်ခြင်းနှင့် အအေးလွန်
ကဲခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု ဒေါက်
တာမေသက်နိုင်မှ မှတ်ချက်ပြုကာ
ဆေးထိုးပေးပြီး လိုအပ်သော သောက်
ဆေးများနှင့် ဓာတ်စာတို့ကို ဆေးစာရေး
၍ ပေးခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၃ ရက်ခန့်ကြာ
သောအခါ ကျွန်တော် အတော်ကလေး
သက်သာ၍ လာခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါ
အုန်းတကူးသို့သွားမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု
တွေးမိပါတော့သည်။ ထူးဆန်းသော

အိပ်မက်လည်း မြင်မက်ထားသည်။ ယခု
ထူးဆန်းသော ရောဂါလည်း ဖြစ်ပေါ်
လျက်ရှိရာ နတ်နှင့်နဂါး မလှည့်စားနှင့်
ဟူသော စကားကို အမှတ်ရမိကာ
ကျွန်တော်ကြောက်ရွံ့မိသည်။ အသက်
အန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့ရလျှင် ဘယ်
အရာမှ အရေးမကြီးတော့ပါ။ အပမ်း
မကြီးတော့ပါ။ ဦးစားပေးဖို့ မလိုတော့
ပါ။ ကျွန်တော် သွားသင့်ပါသည်။ ဤ
အကြောင်းအရာများသည် ဆန်းကြယ်
လှပါသည်။ ကိုယ်တွေ့မှသာ ယုံနိုင်ကြ
ပါမည်။ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိကြပါ
လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် နောက်နှစ်ရက်
ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော် အုန်းတကူး

သို့ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

အုန်းတကူးသည် ယခုအခါ
တကောင်း ကားလမ်းမကြီးပေါ်တွင်
ရှိနေ၍ ကားမှကင်းလိုက်သည်နှင့်
ရွာထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းမှ
ရွာသူရွာသားအချို့ ကျွန်တော့်ကို မြင်
သွားကြပြီး...

“ဟိုမယ်... ဆရာကြီးလာပြီ
ဟေ့” ဟုဆိုကြကာ ခြေထွက်လာကြ
ပြီး ကျွန်တော်၏ ခရီးဆောင်အိတ်ကို
လှမ်းယူကြပါသည်။

“ဆရာကြီးလာ ကိုမြင့်ဆွေဆိုင်
မှာ လက်ဖက်ရည် သောက်ပါဦး၊ ခဏ
နားပြီးမှ ကိုမြင့်ဦးအိမ် လိုက်ပို့ပါမယ်”
ထိုသို့ဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အတွင်း
သို့ ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် ဆိုင်ရှင်ကိုမြင့်ဆွေ
ထွက်လာပြီး...

“ဆရာကြီး ထိုင်ပါဦး ဖြည်း
ဖြည်းနားပြီးမှ ဗီတာခါ ထူးဆန်းတာတွေ
ကျွန်တော်ပြောပြမယ်” ဟု ဆိုပါသည်။

ခဏကြာလျှင် စူပါကော်ဖီမစ်
နှင့် ကိတ်မုန့်ခြောက်တို့ စားပွဲပေါ်သို့
ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည်
ဆိုင်ရှင် စိတ်ကျေနပ်စေရန် ကော်ဖီမစ်

ကို အနည်းငယ်သောက်လိုက်ပါသည်။
ပြီးလျှင်...

“ပြောပြတော့ဗျာ ဒီတစ်ခါ
ကျွန်တော်မလာခင် ဒီရွာမှာ ဘာတွေ
ဖြစ်သေးသလဲဆိုတာ ဘာတွေတွေ့သေး
သလဲဆိုတာ” ဟု ကျွန်တော်က မေး
လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ကိုမြင့်ဆွေမှ

“ဒီလိုဆရာရေ” ဟု အစချီကာ
အောက်ပါအတိုင်း တတ်စုံခင်း၍ ပြောပြ
လိုက်ပါတော့သည်။

နတ်တော်လဆန်း ၁၂ ရက်နေ့
ဗိုလ်မှူးကျော်စွာသည် အုန်းတကူးသို့
ရောက်လာပြီး နတ်တော်လပြည့်နေ့တွင်
ဆရာရောက်လာမည်ဟု ကိုမြင့်ဦးထံသို့
ဝင်ရောက်သတင်းပို့သွား၍ တစ်ရွာလုံး
ကလေးလူကြီးမကျန် ဖျော်ရွှင်နေကြ
ကြောင်း သိရသည်။ ၁၃ ရက်နေ့နံနက်
တွင် စာသင်ကျောင်းအတွင်း စပါးကြီး
မြွေကြီး ရောက်နေသည်ကို ကလေးများ
မှစတင်တွေ့ရှိကြ၍ အိဖြူနှင့် မိုးနိုင်
မောင်နှမ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြပြီး

“တောင်တော်သခင်မ ဟုတ်ပါ
သလား။ ဟုတ်တယ်ဆိုလျှင် မနက်ဖြန်
သဘက်မှာ ဆရာကြီးရောက်လာတော့

မှာမို့ တောင်ပေါ်ကနေပြန်စောင့်ပါ။ ဒီမှာ
နေလျှင် အန္တရာယ်များပါတယ်” ဟု
ပြောကြားခဲ့ရာ နေ့လည်ထမင်းစား
ကျောင်းဆင်းပြီးချိန်တွင် မြွေကြီးကို
မတွေ့ရတော့ကြောင်း ပြောပါသည်။

ရှေ့တွင် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း
ရွာသူရွာသား အများစုမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ
အမည်ခံထားသော်လည်း ဘာသာရေး
အသိမရှိကြပါ။ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း
လည်း ကြမ်းတမ်းသဖြင့် စရိုက်လည်း
ကြမ်းကြုတ်ပါသည်။ တောကောင်းများအား
သတ်ဖြတ်ရန် ဝန်မလေးသကဲ့သို့
အရက်သေစာ သောက်စားမှု ကင်းရှင်း
သူနည်းပါးပါသည်။ တစ်ချို့က ဤနေရာ

ဤဒေသတွင် ဆင်ဝိုင်းများရှိခဲ့၍ ဘိန်းပဲ
ပေါ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ထိုရွာတွင်ရှိစဉ်
၁၉၉၀ ခုနှစ်ထဲမှာပင် ထိုရွာမှ ဘိန်း
ရောင်းဝယ်မှုဖြင့် ဖမ်းဆီးအရေးယူခဲ့ရမှု
များရှိခဲ့ပါသည်။ စပါးကြီးသည်မြေနှင့်
ညှို့တံချက်ကြီးတို့သည် အရေခွံထက်ပင်
တန်ဖိုးကြီးမားလှ၍ စပါးကြီးမြွေများသည်
မုဆိုးတို့၏ မျက်စေ့ကျစရာ ဖြစ်နေပါ
သည်။

ဤရွာတွင်လည်း အများစုမှာ
ကွန်တော့အား ရိုသေလေးစား တန်ဖိုး
ထားကြသော်လည်း နောက်မှဤရွာသို့
ပြောင်းရွှေ့ ရောက်ရှိလာကြသူများမှာ
ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ဖာသိဖာသာ
သာမန်မျှ သဘောထားကြသူများလည်း
ရှိပါသည်။

ထိုသို့ဖြင့် နတ်တော်လပြည့်ည
သို့ ရောက်လာပါသည်။ အုန်းတကူးသည်
မိုးကုတ်နယ် ကျောက်လှည်းဘီး ဒေသမှ
မိုးတိမြင့်မားသော တောင်တန်း တောင်
ကြောကြီးများ အုပ်စုလျက်ရှိ၍ ဆောင်း
ရာသီတွင် နင်းများထူထပ် သိပ်သည်းစွာ
ကျရောက်လေ့ရှိပြီး အရိုးကွဲမတတ်
ချမ်းအေးလှပါသည်။ ထိုညတွင် လမင်း

ကြီးသည် ကြည်လင်အေးမြစွာ ထိန်ထိန် သာလျက်ရှိပါသည်။ အစ်မတော်သည် ကိုမြင့်ဦးအိမ်တွင် ကျွန်တော်ရောက်နေ ပြီဟု ထင်ဟန်တူပါသည်။ လရောင် အောက်တွင် အရောင်တဖိတ်ဖိတ်လက် ၍ ရွာအစွန် အိမ်ပိုင်းတစ်ခုအတွင်းမှ ဖြတ်ကာ ကိုမြင့်ဦးအိမ်သို့ တရွေ့ရွေ့ လာနေပါသည်။ ကိုမြင့်ဦးအိမ်နှင့် ရွာ စည်ရိုးအကြားတွင် အခြားအိမ်ပိုင်းတစ်ခု ခြား နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထို အိမ်တွင် ကြက်များမွေးထားပါသည်။ စပါးကြီးမြွေကြီး၏ တွားသွားအသံသည် တိတ်ဆိတ်သော ညသန်းခေါင်ယံတွင် ထင်ထင်ရှားရှား ထွက်ပေါ်နေ၍ ကြက် များသည် လုပ်လုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကာ နောက်ဆုံးတွင် ဆူညံစွာအော်၍ လန်ပျံ့ကန်ကြရာ အိမ်ရှင်မှာ နီးလာပြီး လာကြည့်လျှင် စပါးကြီးမြွေကြီးကို တွေ့မြင်သွားပါသည်။

အိမ်ရှင်သည် စပါးကြီးမြွေကြီး မှ ကြက်များကိုလာ၍ ဖမ်းသည်ဟု ထင်သွားပြီး မြွေကြီး၏ ဇက်ပိုးကို ဓား လှံဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်ပါသည်။ မြွေကြီး မှာ နာကျင်လွန်းလှ၍ ရုန်းကန်၍နေ

ပါသည်။ အိမ်ရှင်သည် ကျောက်တုံးဖြင့် လှံရိုးမှ မြေအတွင်းသို့ တစ်တောင်ခန့် အထိ ရိုက်သွင်းခဲ့ကာ ကြောက်ကြောက် လန်လန်ဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွား ခဲ့သည်။ နံနက် နေတက်ချိန်မှ မြေ ကြီးကို အသေသတ်ပြီး သည်းချေကို အလွယ်တကူ ထုတ်ယူတော့မည်ဟု စိတ်ကူးကြောင်းသိရပါသည်။

နံနက်သို့ရောက်သော် သေး ငယ်လှသော ရွာကလေးအတွင်း မြွေကြီး ၏ သတင်းမှာ ပျံ့သွား၍ ရွာသူ ရွာသား များနှင့် ကလေးများပါ လာရောက်ကြည့် ရှုကြရာ ကျွန်တော်၏ တပည့်ဟောင်း များမှ...

“ဟာ...ဆရာကြီးရဲ့ မြွေကြီး ဟိုနေ့ကတောင် ကျောင်းထဲလာနေသေး တာ” ဟု ပြောကြပါသည်။ စောကြာ လျှင် ဥက္ကဋ္ဌကိုမြင့်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး

“ဟေ့ကောင် . . . အောင် မင်းလေး မြွေကြီးကို မသတ်ပါနဲ့ကွာ”

“မဟုတ်လည်း သေတော့မှာ ဘဲဗျာ မထူးတော့ပါဘူး” ဟု ပြောပြော ဆိုဆို မြွေကြီး၏ ဦးခေါင်းကို ကျောက်တုံး ဖြင့် ချိန်ရွယ်လိုက်စဉ် ကိုရင်ကလေး များ ရောက်လာပြီး...

“ကိုအောင်မင်းလေး ခင်ဗျားကို ဘုန်းဘုန်းက ခေါ်ခိုင်းတယ် လိုက်ခဲ့ဦး” ဟု ပြောသဖြင့် အောင်မင်းလေးသည် ကျောင်းသို့ လိုက်သွားရပါသည်။

ကျေးလက်ဒေသများတွင် တစ်ခုကောင်းသည်မှာ ဘုန်းကြီး၏ စကားဆိုလျှင် မည်သူမျှ မပယ်ရှားဝံ့ကြ ပါ။ ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌထက် ဘုန်းကြီးကို ပို၍ ကြောက်ကြပါသည်။ သို့ဖြင့် ဆရာ တော်သည် အောင်မင်းလေးထံမှ မြွေကြီး ကို အလှူခံပြီး ကျောင်းသို့ပို့စေပါသည်။

မြွေကြီးသည် နှစ်ရက်တိတိ ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာဖြင့် မလုပ်မယုက် ငြိမ်

သက်စွာ ကြိုးစားအသက်ရှင်လျက် ကျွန်တော့်ကို စောင့်မျှော်နေပါသေးသည်။ ၃ ရက်ပြည့်သော နံနက် ၈ နာရီခန့်တွင် မြွေကြီးသည် ၂ ရက်တိတိ ခွေ၍ ငြိမ်သက်နေရာမှ လူးလွန်းလှုပ်ရှား၍ လာပါတော့သည်။ သို့သော် ဦးခေါင်းမှာ လုံးဝမကြွနိုင်တော့ပါ။ မတည့်နိုင်တော့ဘဲ ဦးခေါင်းတရွတ်တိုက်လျက် တခြမ်းစောင်းကြီးဖြင့် တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။ တောင်တော်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တစ်ဖာလုံသာသာ ခန့် ဝေးပါသည်။ မြွေကြီးသည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်ပြီး အစာရေစာငတ်မွတ်ကာ အားအင်ကုန်ခန်း နေသည်ဖြစ်၍ ခရီးတွင်မူမရှိပါ။ ဖြည်းဖြည်းကလေးသာ သွားနေရပါသည်။ ယာပြင်အတွင်း ဖြတ်သမ်းနေစဉ် ကျီးများနှင့် ဆက်ရက်များက မြွေကြီးကို လိုက်လံထိုးဆိတ်ကြသဖြင့် ကလေးများမှ လိုက်၍ကာ ကွယ်ပေးရပါသေးသည်။ သို့ဖြင့် ၂ နာရီခန့်အကြာတွင် မြွေကြီးသည် အစ်မတော်တောင်ခြေရှိ ကျောက်တုံးကြီးအောက်တွင်း ဖြည်းဖြည်းခြင်း ခွေလျက် အသက်ထွက်သွားပါတော့သည်။

စိတ်မခိုင်သော အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးတို့သည် မြွေကြီးအား သနားလွန်းသဖြင့် ဝမ်းနည်းကာ ငိုကြွေးကြပါသည်။ ထို့နောက် ဆရာတော်ရောက်လာပြီး မြွေကြီးအား မည်သူမျှ မထိပါးရ ကောင်းမွန်စွာ မီးသင်္ဂြိုဟ်ရမည်။ နောက်နေ့တွင် တစ်အိမ်လျှင် ဆွမ်းတစ်အုပ် ကျောင်းသို့ပို့ရမည်။ မြွေကြီးအတွက် ရည်စူးပြီး အနီးအပါးမှ သံဃာတော်များ ကိုပင့်ကာ ဆွမ်းတရား နာရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်ပါသည်။ ဤယနေ့နံနက်မှာပင် ဆွမ်းတရားနာ၍ ပြီးပါသည်။ မြွေကြီး၏ အရိုးပြာများမှာ တောင်ခြေတွင် ဤအတိုင်းပင် ရှိပါ

သည်။ ဆရာရောက်လာမှ ကြိုက်သလို ပြုလုပ်ပါစေဟု ဆရာတော် မှ မိန့်ကြားထားပါသည်ဟု ကိုမြင့်ဆွေမှ ရည်လျားလှစွာ ရှင်းပြပါသည်။

ခဏကြာလျှင် ကိုမြင့်ဦးရောက်လာနေပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း ကိုမြင့်ဦးတို့အိမ်သို့ လိုက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ထူးဆန်း၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် ထိုအကြောင်းများကို ကြားရသောအခါ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ခံစားရရုံမျှမက နောင်တတရားတို့ဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများဖြစ်ကာ သံဝေဂတရား များလည်းရရှိပါသည်။

“မသေခင်ချစ်ကြ၊ ‘သလျှင်ပစ်ကြရမယ်’”

“နောင်မှ နောင်တမရကြနှင့် ရှင်တုန်းပြုကြ” ဟု ရှေးလူကြီးတို့၏ ဆုံးမစကားတို့ကို ပို၍ ခံစားနားလည်လာပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ပေါ့လျော့ခဲ့သောကြောင့် ယခုလိုဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူကုန်မရ ဖြစ်မိပါသည်။ ဘဝ ဘဝတွေ ခြားခဲ့သော်လည်း ပုထုဇဉ်တို့၏ သဘာဝ

ကား သံယောဇဉ်တရားတို့ကို ရှေ့စား
တင်ကာ သောကမီးတို့ကို တီးပွားစေ
တတ်ကြပေသည်။ ရုပ်တရား နာမ်တရား
တို့၏ ဖြစ်မှု၊ ပျက်မှု အစုစုတို့ကို
ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ရှုကြည့်၍ သူ၊ ငါ၊
ယောကျ်ား၊ မိန်းမ ဟူ၍မရှိ ရုပ်တရား
နာမ်တရားတို့သာတည်းဟု အဝိဇ္ဇာနှင့်
ပညတ်တို့ကို ဖယ်ခွာနိုင်မှ သတ္တဝါတို့
သည် ငြိမ်းအေးကြရမည်သာတည်း။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မြွေ
ကြီး၏ အနီးပြာပုံကို သွားရောက်ကြည့်ရှု
ပြီး တောင်ပေါ်သို့တက်ကာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်
အားရည်မှတ်၍ နံ့သာတိုင်များ ထွန်ညှိ
ပူဇော်ပါသည်။ ထိုနောက်တွင် တောင်
တော်သခင်မ အစ်မတော်နှင့် မြင်အပ်
မမြင်အပ် ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးတို့အား အမျှ
အတန်းပေးဝေကာ မေတ္တာများပို့သ၍
ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းပေးခဲ့ပြီး
တောင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

နေ့လည်ပိုင်းတွင် မြွေကြီး၏
အနီးပြာများကို သပိတ်ကျင်းမြို့ မြစ်ဆိပ်
သို့ သွားရောက်ပြီး လှေငယ်တစ်စင်းဖြင့်
ရေဝတီ မြစ်လယ်သို့ သွားရောက်ကာ
မျောချရင်း ဤမြွေကြီးသည် နောင်ဖြစ်

လေရာဘဝတွင် အပယ်ဘုံမှ လွတ်
မြောက်၍ ကောင်းရာသုဂတိသို့ လား
ရောက်ကာ သူတော်ကောင်းတရားများ
ကို ပွားများအားထုတ်ပြီး အဆုံးအစွန်
သောဘဝတွင် သံသရာမှ လွတ်မြောက်
နိုင်ပါစေဟု ဆုမွန်ကောင်း များစောင်း
ပေးခဲ့ပါသေးသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်တွင် အမှန်
မှာ မြွေကြီးသည် သက်ရှိတိရစ္ဆာန်အစစ်
ဖြစ်ပါသည်။ တောင်တော်သခင်မ၏
ဝိညာဏ်မှ မြွေကို လာရောက်ပူးကပ်ခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု ဆရာတော်မှ မိန့်ကြားပါ
သည်။ တိုက်ဆိုင်လှသည်မှာ မြွေကြီး
အား စားလုံဖြင့် အထိုးခံရသည့် အချိန်
မှာပင် ကျွန်တော်ချာချာလည်အောင်
မူးနောက်ခြင်း ဝေဒနာခံစားရခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ တောင်တော်သခင်မသည်
ဘုမ္မိရအနွယ်ဝင်ဖြစ်၍ အသက်မသေ
သော်လည်း ဝိညာဏ်ပူးကပ်နေချိန်တွင်
စားလုံဖြင့် အထိုးခံရ၍ နာကျင်သော
ဝေဒနာကိုတော့ ခံစားရသည်ဟု သိရပါ
သည်။

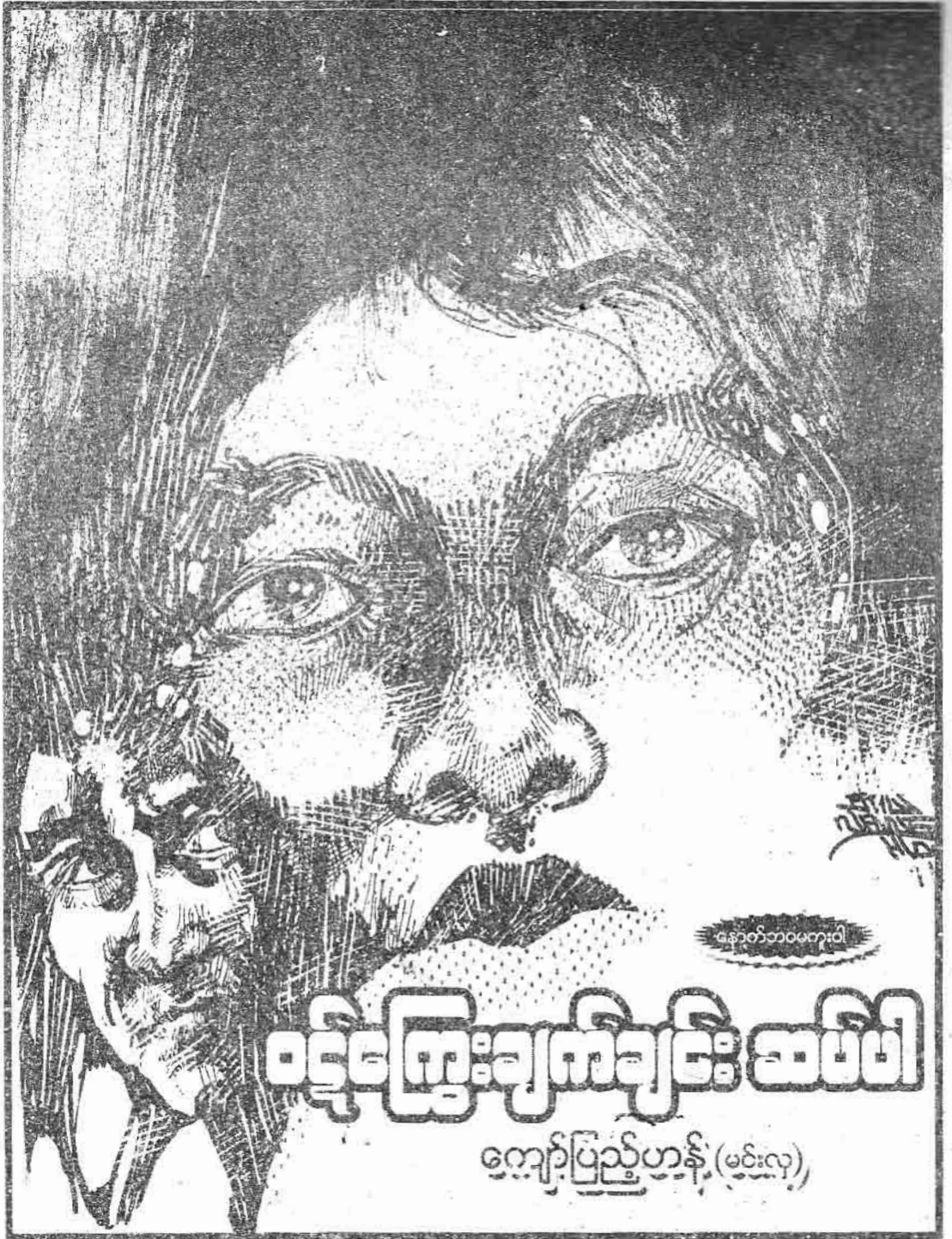
ကျွန်တော်တို့သည် သံသရာ
တစ်လျှောက်တွင် ဘဝအထွေထွေကို

ကျင့်လည်ခဲ့ကြရာ၌ အဖေ၊ အမေ၊
မောင်နှမ၊ ညီအစ်ကို အစရှိသည်ဖြင့်
ခွေမျိုး မတော်စပ်ခဲ့ဘူးသူဟူ၍ မရှိပါ။
ထို့ကြောင့် သတ္တဝါအားလုံးတို့သည်
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ယခုဘဝတွင် တွေ့လျှင်
တွေ့ခြင်း အတိတ်ဘဝမှ သံယောဇဉ်
များ ပြန်လည်ဖြစ်ပေါ်လာကြရပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့
ပုထုဇဉ်များတွင်မူ လာရာအရပ်ကိုလည်း
မသိပါ။ လားရာအရပ်ကိုလည်း မသိပါ။
ဘဝသံသရာခရီးတွင် စုန်ချည် ဆန်ချည်
မျောလွင့်နေကြရပေဦးမည်။

ယခုလည်း ကျွန်တော် အုန်း
တကူးသို့ မရောက်ဖြစ်ခဲ့တော့သည်မှာ
နှစ် နှစ်ခန့်ရှိပေပြီ။ မအားလပ်သော်
လည်း တစ်ခါတစ်ခေါက်တော့ သွား
ရောက်သင့်ပြီဖြစ်၍ ကြိုးစား၍ သွား
ရောက်ပါဦးမည်။ ယခုတစ်ခေါက်တွင်
တော့ မည်သို့သော အကြောင်းကိစ္စများ
နှင့် တွေ့ကြုံရပါဦးမည်နည်း။ စိုးရိမ်စိတ်
များ ဖြစ်ပေါ်နေမိပါသေးသည်။

ဘိုဘို (ရွှေကံကု)

ဝင့်ကြွေးမှာ အလွန်ကြောက်
စရာကောင်းလှသည်။ နောင်ဘဝ
မရောက် ယခုဘဝမှာ ချက်ချင်းလက်
ငင်း အကျိုးပေးနေပြီ ဒီဘဝ မကြေခဲ့
ရင် နောင်ဘဝ ထပ်ဆပ်ရမည်ပေါ့
ကျွန်တော်တို့နေသော ရွာလေးမှာ မင်း
လှမြို့ အနောက်ဘက် ၃ မိုင်ခန့်ဝေးသော
ကညင်ပင်ရွာဖြစ်သည်။ မိဘညီအစ်ကို
မောင်နှမများနှင့် ဘဝမေ့ ဘဝင်မြင့်
နေမိသည်။ ပြောချင်ရာပြော လုပ်ချင်ရာ
လုပ် ဘာကိုမှ အလေးမထား အရေး
မထား ငယ်ဂုဏ်နှင့် နေမိသည်။
ကျွန်တော်တို့အိမ်နှင့် ၃ အိမ်ကျော်မှ
ဒေါ်စိန်သွယ်အကြောင်း ပြောပြချင်တာ
ဖြစ်သည်။ တစ်ရွာလုံး ဒေါ်စိန်သွယ်ကို
ကြောက်ကြသည် သူ့ကြောင့် လင်
မယားကွဲ၊ ချစ်သူချင်းကွဲ၊ ဘဝပျက်သူ
တွေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်သူတွေ မရေ
တွက်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဟုတ်
သည်ရှိရှိ မဟုတ်သည်ရှိရှိ သူပါးစပ်ထဲ
ရောက်ပါက အဲဒီလူ မသက်သာတော့
ပေ။ ဘဝပါထိခိုက်နိုင်သည် မဲ့ကာရွဲကာ
တစ်ချိန်လုံးပြောသည် တစ်ရွာလုံး တစ်

နယ်လုံး သိစေရမည် အရှက်ကွဲစေရ
မည်။ ဒေါ်စိန်သွယ်ကတော့ မပေးခါ
ပန်းပန်လျက်ပါဘဲ။ အတင်းပြောသည့်
မိန်းမများထဲတွင် ဒေါ်စိန်သွယ် ပင်ကိုယ်
သတ္တိရှိသူ မိုက်ရဲသူဖြစ်သည်။ ဒေါ်စိန်
သွယ်၏ ဇာတ်လမ်းထဲမှ တစ်ခုတင်ပြ
ရသော် ရွာထိပ်က ကိုရန်အောင်ကြီး
မိန်းမ မစန်းရီအကြောင်း အရင်ဆုံး
တင်ပြပါမည်။ ကိုရန်ကြီးမှာ ရုံးတစ်ရုံးမှ
ညစောင့်ဝန်ထမ်း တစ်ဦးဖြစ်သည်။
မာန်းရီက ငယ်သေးသည် လင်မယား
အသက် ၁၅ နှစ်ကွာခြားသည်။ တစ်
ရွာတည်းနေ ကိုညိုကြီးနှင့် တိတ်တိတ်
ပုန်း ညားကြသည်။ တစ်ရွာလုံးသိပါ
သည်။ ဒေါ်စိန်သွယ်လည်း သိသည်။

ဟိုလူပြော ဒီလူပြောနှင့် တိုး
တိုးတိတ်တိတ် ပြောဆိုနေကြသော်
လည်း ဒေါ်စိန်သွယ်ကား ထိုကဲ့သို့
မဟုတ် ကိုရန်အောင်ကြီးထံသွားပြီး
ဗြောင်ဖွင့်ချသည်။ လင်မယား ပြဿနာ
အကြီးအကျယ်တက်သည်။ လင်မယား
ကွဲသည်အထိ ဇာတ်လမ်းရှုပ်သွားသည့်
ဒေါ်စိန်သွယ်ကား မမူပါ။ ပုံမပျက်ပါ။

အထက်ပါကဲ့သို့ ရှင်းလေ ရှုပ်

လေ ဇာတ်လမ်းမျိုးကို ဘယ်သူမှ
မကြောက်တဲ့ပုံနဲ့ ပြဿနာပေါင်းစုံ ရှင်း
လာလိုက်တာ ဒေါ်စိန်သွယ် အသက်
၆၀ ရောက်လာပြီ နည်းနည်းတည်ငြိမ်
လာပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ပေါ့လေ သူပြုထား
တဲ့ ဝင့်ကြွေးက အချိန်သိပ်မဆိုင်းဘဲ
နည်းနည်းဝင်ရောက်လာတာ အခုဆို
အဆောက် အအုံကြီးလာခဲ့သည်။
ဒေါ်စိန်သွယ်၏ ညာဘက်ပါးကြီးမှာ
အဆီကြိတ်လိုလို လေနီသလိုလိုနဲ့ ပါး
တစ်ခြမ်းမှာ ညှိမပြီး ဦးခေါင်းပါစောင်း
လာသည်အထိ အကြိတ်ကြီးလာသည်။
ဘယ်သူ အကြောင်းမှ ဒုလင်းအဖျင်မှ
မပြောနိုင်တော့ပါ။ ပါးစပ်လည်း နည်း
နည်းဘဲဟပြီ၊ ထမင်းတောင် နည်း
နည်းဘဲ သွင်းနိုင်တော့ပါသည်။ ဆေး
ပေါင်းလည်း စုံနေပြီ မပျောက်ပါ။ ဝင့်
ကြွေးချက်ချင်းပြုပြီပေါ့။

ရှိစမဲ့စု ငွေစကလေးနှင့် ရန်
ကုန်မြို့သို့ အကြိတ်ခွဲရန် မိသားစုနှင့်
သွားကြသည်။ တော်တော်လေး ကုန်
သွားသည်။ ပါးမအကြိတ်ခွဲပြီး အထဲမှ
အသားပိုများ အဆီများ ထုတ်လာသည်။
သို့သော် မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး ရွဲသွား

သည်။ သူတစ်ကာကို မဲ့ကာ ရွဲကာ
 ပြောခဲ့သောပုံအတိုင်း ဖြစ်လာသည်။
 ပြန်လာပြီး ၃ လ ခန့်အကြာ အကြိတ်
 မှာ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကြီးလာသည်။
 ဘယ်ဆရာဝန်မှ လက်မခံချင်တော့ပါ။
 ငွေကြေးလည်း ကုန်ပြီး လူတော သူ
 တောထဲလည်း မသွားနိုင်တော့ပါ။

ရန်ကုန်မြို့မှ နယ်လှည့်အထူးကား ဆရာ
 ဝန်ကြီးများ အဖွဲ့မှ အသားစည့်ပူသွား
 သည် ၁၅ ရက် ခန့်ကြာသောအခါ
 အဖြေထွက်လာသည်။ ကင်ဆာဆဲလ်
 ဖြစ်ကြောင်းနှင့် နောက် ၆ လ ခန့်သာ
 နေရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း အတိ
 အကျ သိရတော့မှ ဘယ်သူကိုမှ

တောင်းပန်၍ မရတော့ပါ။ ဘဝတွေ
 ပျက်သူများလှပြီ။ အခြေအနေမဲ့သူ
 တွေ များလှပြီး လက်မခံ နိုင်ပါတော့ပါ။
 အဲဒါနဲ့ ၅ လ ကြာပြီးမှတော့ ဒေါ်စိန်သွယ်
 ဘဝ ချုပ်ငြိမ်းခဲ့ရသည်။ ဝင့်ကြေးချက်ချင်း
 ဆပ်သိုက်ရပါသည်။

ကျော်ပြည့်ဟန် (မင်းထု)

မဂ္ဂဇင်း ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

ခြမ်း

စာပေ

တိုက် (၉) ၃၀၀-ပိတောက်လမ်းယူဇနပလာစာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
 ဇုန်း-၀၉၄၃, ၂၀၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇, ၂၁၅၀၊ ၀၉၅၁၆, ၂၃၀၊ ၀၉၅၀၃, ၆၆၀၂

ကျော်သိန်း

စာပေ

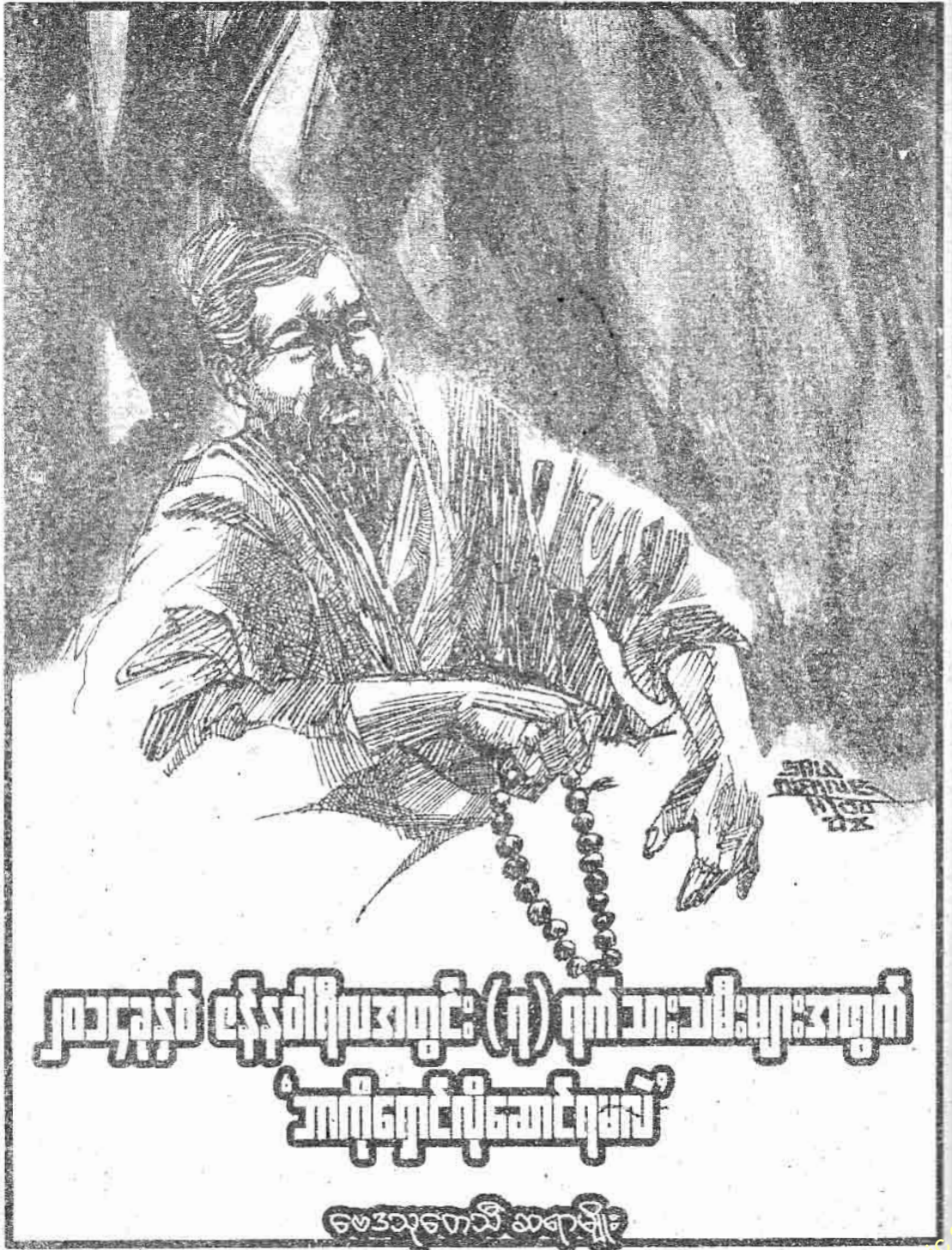
၃၂-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၂၀၁၄ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလအတွင်း (၇) ရက်သားသမီးများအတွက်
'အာဂီရောင်လုံဆောင်ရွက်ပေး'

ဗေဒနာရေးသား ဆရာမ

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလအတွင်း (၄)ရက် သားသမီးများအတွက်
“ဘာကို ချောင်သို့ ဆောင်ရမလဲ”

ဣန္ဒာသယမဟိဒ္ဓီဝေ
ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး

ဇန်နဝါရီလအတွက်

- မိမိ၏ဘဝအတွက် မိမိသည်သာ ပဲ့ကိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။
- စကားအချေအတင် ပြောဆိုရကိန်းရှိသည်။
- အများနှင့်ပတ်သက်သော လုပ်ငန်းများအောင်မြင်မည်။
- မိဘကို လုပ်ကျွေးနိုင်သောနှစ် ဖြစ်သည်။
- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးသော ဂဏန်း (၁၊ ၂)
- သင်အား၊ ခရေ၊ ပိတောက် အစရှိသော အသားများကို ဆောင်ပါက ကောင်းကျိုးလိုရာ ဆန္ဒပြည့်စုံပါလိမ့်မည်။

ဇန်နဝါရီလအတွက်

- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးသော ဂဏန်း (၂၊ ၅)။
- အောင်မြင်မှုများ ရရှိမည်အချိန်အခါ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရန်များမည်။
- အိပ်တွင်းကို အသစ်လဲပေးပါ။
- အမိ၏ ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ပါ။
- ကျောင်းသားများ ပထဝီ၊ ရူပ ဘာသာရပ် အားနည်းမည်။
- အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး သင့်ပါသည်။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- ယခုလအတွင်း ကံဇာတာနိမ့်လိုက်မြင့်လိုက် ဖြစ်နေမည်။
- အရာရာကို သည်းခံဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် အောင်မြင်ရာ၏။
- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးသော ဂဏန်း (၄၊ ၀)။
- အိုး၊ အိမ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရန် သင့်တော်သော ကာလဖြစ်သည်။
- သို့သော် ရပ်ဝေးခရီးမထွက်သင့်ပါ။
- ထင်းရှူးသား ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို အိမ်သို့ပင့်၍ ကိုးကွယ်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ ထိဆုသေးပေါက်နိုင်ပါသည်။ အကျိုးပေးသော ဂဏန်း (၅၊ ၂)။
- သောကြာ ရေကြောင်း မသွားကောင်းပါ။
- အတိုက်အခံ အပြိုင်အဆိုင်များဖြင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရမည်။
- ပညာရေး ကောင်းပါသည်။

- တိုက်အုပ်ဆရာတော်ဘစ်ပါးကို ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်းပါ။
- ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ခန္ဓာကိုယ် သွာဘက်ခြမ်းကို ဂရုစိုက်ပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- ကြာသပတေးသားသမီးများ ရင်ထဲတွင် မြို့သိပ်ထားသည်များ ပွင့်အန်နိုင်သည်။
- အကျိုးပေးဂဏန်း (၁၊ ၅၊ ၂)။
- အောင်မြင်မှုသည် ထိပ်ဆုံးနှင့် ဘိတ်ဆုံးတွင် ရပ်တည်နေသည်။
- မိတ်ဆွေက ရန်သူဖြစ်၍ ရန်သူက မိတ်ဆွေဖြစ်လာမည်။
- အိမ်ပြင်ထွက်ခါနီးတိုင်း ပိတောက်သားကို နင်းကြမ်း ပြုလုပ်ပါ။
- ချစ်သူကို အဖြေမတောင်းသင့်သော ကာလဖြစ်သည်။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- သောကြာသားသမီးများ ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ပါ။
- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးသော ဂဏန်း (၆၊ ၃)။
- မုန့်ဟင်းခါးကို ကြက်သားနှင့်ချက်၍ အိမ်မြှောက်ဖက်တွင် အလှူလုပ်လိုက်ပါ။
- ပညာရှာသော အချိန်တွင် ကြင်ယာမရှာသင့်ပါ။
- စိတ်လိုက်မာန်ပါ တဖွတ်ထိုးလုပ်တတ်ခြင်းမျိုး ရှောင်ပါ။

ဧကသားသမီးများအတွက်

- ယခုအချိန်တွင် ကံနိမ့်သောကာလဖြစ်သဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်နေသင့်သည်။ တိုင်နေအကောင်း ထသွားမှကျိုးမှန်းသိလိမ့်မည်။
- ရပ်ဝေးသတင်းကြားရလိမ့်မည်။
- အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးမကောင်းပါ။
- မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို လွယ်အိတ်လှူလိုက်ပါ။
- မင်းဝွတ်သီးအခွံကို အသုံးချ၍ ပျက်သောလမ်းကို ဖာပေးပါ။

ဣန္ဒာသယမဟိဒ္ဓိစေ
ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး

သက်သတ်လွတ်

မာတိလောကီတပယ် ဆုရာ

မောင်လေးကော (ဘီးလင်း)

၂၀၁၂ ရက်ကဖြစ်သည်။
ဦးဇင်းကြီးဖူးမောဒီသည် မူးဒေးတောရ
ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးသည်။ လေးကော
ရွာကို ဆေးခန်းပြန်လာပြရင်း လေးကော
ကျောင်းမှာ နားနားနေနေ သီတင်းသုံး၏။
မူးဒေးတောရကျောင်း ဖူးမောဒီပြောပြ
တာ တစ်ခုရှိသည်။ သူကလည်း လူကြီး
သူမထံက တစ်ဆင့်စကား ကြားရခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူငယ်ဆယ်နှစ်အရွယ်ပင်
မရှိတတ်သေး။ လူကြီးသူမတို့က တစ်
ဆင့်ပြန်ပြောပြ၍ သိရခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးဇင်းကြီး ဖူးမောဒီသည် ယခု
၂၀၁၂ ခုနှစ်တွင် အသက် ၅၉ နှစ်ရှိ
ပြီးဖြစ်သည်။ လေးကောကျောင်းမှာ
လာလည်ရင်း အောက်ဖော်ပြပါ ဖြစ်ရပ်
ကို ပြောပြပါသည်။

“ဦးဇင်းကြီးတို့ ငယ်ငယ်တုန်း
က လူကြီးသူမပြောတာ ကြားခဲ့ရဖူး
တယ်။ တစ်နေ့မှာ တောရဆောက်
တည်နေတဲ့ ရွှေရောင်ပြဆရာတော်
ဦးအုန်းခိုင် (ဆရာတော် ဦးအာလောရံ
သီ) က လေးကောရွာ ကပ်ကျော်ဘုရား
မှာ ခေတ္တခဏာ ကြွရောက်သီတင်းသုံး
နေတဲ့ အချိန်ပေါ့။ ရွာထဲက အကြောက်

အလန့်နည်းတဲ့ ဒကာကြီးတစ်ယောက်
က ဘုန်းတော်ကြီးကို လျှောက်တယ်။
ဒကာကြီးအမေး

“ဆရာတော်တောရ ဆောက်
တည်တော့ သက်သတ်လွတ် မစားရင်
မရဘူးလား ဘုရား”

ဆရာတော်
“အင်း... ရတော့ရဝာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ သက်သတ်လွတ်စားတော့
နည်းနည်းသက်သာတာပေါ့ ဒကာကြီး”
ဒကာကြီး

“တပည့်တော်တော့ သက်
သတ်လွတ်မစားနိုင်ဘူးဘုရား။ တောထဲ
မှာ တရားကျင့်တာတော့ ဝါသနာပါ
ပါတယ်ဘုရား”
ဆရာတော်

“ဒကာကြီး ဝါသနာပါရင်
စမ်းကြည့်လေ။ ရော... ပုတီး။ ဒီမှာ
ဖယောင်းတိုင်နဲ့ မီးခြစ်။ ဒကာကြီးက
သုသာန်တောထဲမှာ ကျွဲကျောင်း၊ နွား
ကျောင်းရင်း လူသေမြုပ်တဲ့ တွင်းနားမှာ
နီးခြာပြီးနေ နေကျလို့ ကြားရတယ်
ဟုတ်လား”
ဒကာကြီး

“ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။ သုသာန်
မှာတော့ တပည့်တော်နေရာလို ဖြစ်နေ
ပါပြီ ဘုရား”

ဆရာတော်
“အေး... အေး သုသာန်မှာ
ပုတီးစိပ်ချေ။ “အရဟံ” “အရဟံ” လို့

စိပ် ကိလေသာကင်းတော် မူသော
ဘုရားရှင်ကို အာရုံပြုဟေ့”

ဒကာကြီး
“တင်ပိုတုရော” ဟုလျှောက်ကာ
ညနေ နေဝင်ရီတရော အချိန်ကာလပြီး
သုသာန်ထဲ ဝင်သွားခဲ့သည်။

တောသုသာန်ဆိုသည်က မြို့
သုသာန်လို အတ်ဂူဖွေးဖွေး မြေတလင်း
ရှင်းရှင်း မဟုတ်ချေ။ သစ်ပင်ကြီးများနဲ့
သောနေရာဖြစ်သည်။ အသည်းငယ်သူ
အဖို့ဆို နေ့ခင်းပင် မသွားရကြ။

ထိုဒကာကြီးသည် လေးကော
သရက်ကြီးတော သုသာန်ထဲဝင်သွား
သောအခါ ဖယောင်းတိုင်ထွန်း ဘုရား
ရှိခိုးပြီး မျက်လွှာချ တင်ပလ္လင်ခွေကာ
ပုတီးစိပ်၏။ စိပ်ရင်း စိပ်ရင်း သစ်ကိုင်း
ချိသံ သစ်ကိုင်းဆွဲသံကို ကြားရ၏။ အ
အကြာတွင် သူ့ကို မြရာကိုင်းနှင့် တဖြည်း

ဖြန်းလာရိုက်၏။ ဆရာတော်မှာသည် အတိုင်း ပုတီးပတ်ရေ မပြည့်သေး၍ ပေခံနေလိုက်၏။ စိတ်ထဲမှာတော့ ကြိမ်းလိုက်မိသည်။

“နင်လုပ်ထားဦး ဆရာတော် မှာတဲ့အတိုင်း ပုတီးအပတ်ရေပြည့်ရင် တော့ နင်နဲ့ငါတွေ့မယ်” ဟု တေးထားလိုက်သည်။

ရိုက်သူကို သေသေချာချာ မမြင်ရ ကြည့်လည်းမကြည့်ဖြစ် တဖြန်းဖြန်းနှင့် ရိုက်သည်ကို ပေခံနေလိုက်၏။ မြရာကိုင်းမှ မြရာရွက်များ ကြွေကျသဖြင့် ထိုင်နေရင်း ခါးဆစ်ထိပင် ရောက်၏။ ပုတီးပတ်ရေ ပြည့်သောအခါ ရိုက်သူကို စိန်ခေါ်ဖို့ သုသာန်စပ်နားက လယ်ကွင်းထဲ သွားစောင့်နေလိုက်၏။ ဘာမှလိုက်လာတာမတွေ့။ ဒီလိုနှင့် မိုးလင်းသွား၏။ မိုးလင်း၍ ပုတီးစိပ်သည် နေရာကို သွားကြည့်သောအခါ မြရာကိုင်းလည်းမတွေ့ရ မြရာရွက်လည်း မတွေ့ရနှင့် ဆရာတော်ထံ ပြန်လာ၏။ ဆရာတော်ဦးအုန်းခိုင်

“ဘယ်လိုလဲ ဒကာကြီး အဆင်ပြေလား”

ဒကာကြီး

“သိပ်အဆင်မပြေပါ ဘုရား”
ဟု လျှောက်၏။

ဆရာတော်

“ဒကာကြီး သုသာန်ထဲမှာ ပုတီးစိပ်ဖို့ ဝါသနာပါသေးလား။ စိပ်ရဲသေးလား”

ဒကာကြီး

“ရဲတာပေါ့ ဘုရား”
သည်လိုနှင့် ဒုတိယညတွင် ပထမညအတိုင်း ပုတီးစိပ်နေရင်း မြရာကိုင်းနှင့် တဖြန်းဖြန်းလာရိုက်ပြန်၏။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ မြရာကိုင်းနှင့် ကလော်တုံတံခံရ၍ လဲကျသွားသည်။ ပြန်ထ၏။ ပုတီးပတ်ရေပြည့်၍ လယ်ကွင်းစပ်နား နပ်လုံးဖို့ သွားစောင့်သော အခါ လိုက်လာတာမတွေ့ရ မိုးလင်းပြန်၏။ နေရာကို သွားကြည့်သော အခါ သစ်ရွက်တစ်ရွက်ပင် မရှိချေ။

တတိယညလည်း သွားပြန်၏။ သင်္ချိုင်းကျွန်းကို ဖယောင်းတိုင်ကို အထုပ်လိုက်ထွန်းသည်။ ပုတီးစိပ်နေရင်း သစ်ကိုင်းနှင့် တဖြန်းဖြန်းလာရိုက်သည်။ ထိုအခါ ဒကာကြီးသည် ရိုက်သူကို

နပ်လုံးဖို့ထလာကာ လူလိုလို မဟိန်းတဝါး မြင်နေရသည့် အရာနောက်ကို ပြေးလိုက်သည်။ အသံကြားရာနောက်ကို ပြေးလိုက်၏။ မိုးစင်စင်လင်းမှ ပြန်လာ၏။

ထိုဒကာကြီးက သေသေချာချာ မမြင်ရသောသူနောက်ကို သတ်ပုတ်ရန် ပြေးလိုက်တုန်း ရွာထဲက လူတချို့ သင်္ချိုင်းကျွန်းထဲက ပြေးလွှားသံ၊ အော်ခေါ်သံတွေကို ကြားရသည်ဆို၏။ သုသာန်နှင့်ရွာမှာ လယ်ကွင်းတစ်ကွက်သာခြား၏။

ထိုဒကာကြီးသည် နောက်တစ်နေ့ည ပုတီးသွားစိပ်သောအခါ ဘာမှလာရိုက်တာ မခံရတော့ချေ။ ငြိမ်ချပ်စုံကို ဒကာကြီးက ဆရာတော်ဦးအုန်းခိုင်ကို ပြန်လျှောက်ပြသည်။

“သုသာန်ထဲမှာ တရားထိုင်၊ ပုတီးစိပ်ရင် သက်သတ်လွတ်စားရင် နည်းနည်းသက်သာတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လောက်တယ်ဘုရား” ဟူ၏။

ကျွန်းမာချစ်သာကြပါစေ။
မောင်လေးဒကာ (ဘီးလင်း)
(မူးဒေးတောရကျောင်းမှ ဦးစင်းကြီး ဖူးမောဒီး သို့ အမှတ်တရ)

စာ ဖတ် သူ တွေ ဖျော် စေ ပို့

ဝေဖန်မှု

မင်းအဖေအရက်သမားကို
ဝေဖန်တာအကြောင်းမဟုတ်ဘူး...
မင်းအဘကိုဝေဖန်ရင်တော့
နတ်ပြည်ကိုအရှင်လတ်လတ်
ရောက်သွားမယ်... ဟင်း ဟင်း...

ရာဇဝင်ထဲကဟာသများ

၆ **၆၆** ၇

မြစ်ရသည့် အကြောင်း

ကောင်းမြတ်သူ

မြတ်ထင် ကျော်ရွှေနှင့် ဦးပေါ်ဦး တို့သည် ဘိုးတော်မင်းထရား(ဗဒုံမင်း)၏ အိမ်တော်ပါငယ်ကျွန်းများ ဖြစ်ကြ၏။ သုံးဦးစလုံးပင် ဘိုးတော်မင်းတရား၏ မိဖုရားခေါင်ကြီး ရှင်လွန်းမယ်က သားတော်များသဖွယ် ချစ်ခင်သည်။ ထိုသုံးဦးလုံးပင် ဘိုးတော်မင်းတရား အထွတ်အထိပ်ရောက်သောအခါတွင် မှူးမတ်သေနာပတိများ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ဦးပေါ်ဦးက အတွင်းဝန်ကြီး။

ဦးကျော်ရွှေက ရန်ကုန်ဝန်ကြီး။

မြတ်ထင်က အကူပတ် မြင်းဝန်ကြီး(ဘိုးတော်မင်းတရားယယ်ကွယ် မှ တီထွင်ရသော ဝန်ကြီးရာထူး)

တို့ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သုံးဦးထဲတွင် အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးမှာ အတွင်းဝန်ဖြစ်သောကြောင့် ဘိုးတော်ဘုရားကမေးတိုင်း ဘိုးတော် မင်းတရားက နိပ်စက်တိုင်း ခံရသူဟု ဆိုသင့်၏။

ဘိုးတော်မင်းတရားသည် အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦးကို သားသမီးကဲ့သို့ သဘောထားကာ မေးစရာရှိသည်များကို မေးသည်။ ဦးပေါ်ဦးကလည်း ဘိုးတော်

မင်းတရားကို မင်းကျင့်တရားနှင့်အညီ မှန်ကန်အောင် တော်တည့်အောင် ပြောမတ်အောင် ဖြေကြားလေ့ ရှိ၏။ အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦးက ဖြေကြားသော စကားများကို စိတ်ကြည်လှောင် အချို့အရာ များမှာ ခက်ခဲသောဗေဒ၊ နက္ခတ်၊ ဝိဇ္ဇာကတ်ကျမ်းဂန်များဖြစ်၍ အချို့မှာ ရယ်စရာအရာ လူ့ဘာသာများ ဖြစ်၏။

အချို့က အလွန်ပင် ဖြေရှင်းရ ခက်ခဲသော လူ့ဘာသာသဘောများဖြစ်၍ "အတ္တ" "ဒေသ" "မာန" "သစ္စာ" ဟူသော လူ့နယ်ပယ်ရှိ ဖြေရှင်းရခက်သော ကိစ္စ ရပ်များ ဖြစ်နေပေသည်။

အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦးမှာ မူလ ကတည်းကပင် လူ့သဘာဝနှင့် စာပေ ကျမ်းဂန်တို့ကို ဝေဖန်လေ့လာတတ် သော သဘောရှိလေသည်။ ဘိုးတော် မင်းတရားကလည်း သူ့စိတ်တွင် ထင်မြင် လာသည့် ပြဿနာများကိုသိလို၍ ဦးပေါ် ဦးကို မေးလေ့ရှိရာ ဦးပေါ်ဦးမှာ ဉာဏ် ပညာဗဟုသုတနှင့် ထိုးထွင်းဉာဏ်တို့ မရှိပါက ဖြေကြားနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

တစ်ခါသော် ဘိုးတော်မင်း တရားကြီးသည် သုတ္တန်နိပါတ်

အဋ္ဌကထာတွင်ရှိသော ပဗ္ဗေသုတ်အဖွင့် ကို ကြည့်ရှုတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် အနော်မာဖြစ်မှ ယူဇနသုံးဆယ်ကွာသော ရာဇဂြိုဟ်ပြည် သို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူကြောင်းပါလေ သည်။ ထို၌ ပဏ္ဏဝ၊ ဂိဇ္ဈကုဋ္ဌ၊ ဝေဘာရ၊ ဣသီ၊ ဂီလီ၊ ဝေပုလ္လဟူသော တောင်ညိုငါးလုံးတို့သည် နွားခြံကဲ့သို့ ကာရံတည်ရှိ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို "ဂီရိဗ္ဗက" ဟုခေါ်သည်ကို ကြံတော်ဖြစ် သည်။

ထိုသို့အကြံတော်ဖြစ်ရာမှ

"မောင်မင်းတို့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို ကာရံသော တောင်ညိုငါးလုံးတွင် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဟာ အဲဒီတောင်မှာ လင်းတတို့နေစမှပြုလို့ပဲ ခေါ်ဝေါ်တာလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ အဲဒီ တောင်က လင်းတနဲ့ အသွင်တူလို့ ခေါ် ဝေါ်တာလားဆိုတာ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် က အသေအချာ သိချင်တယ်။ အကြောင်းရင်းဗျာဉ်ကို ရှာကြည့် အိုင် အခန့် နန်းစဉ်အမှုတော်လို့ သတ်မှတ် ပြီး လျှောက်ထားတော်မူကြစေ။

မူးမတ်များကို မိန့်ကြားတော်မူ
လေသည်။

ထိုအခါ အမတ်တို့သည်
အထူးထူးသော ကျမ်းဂန်မှာရှိသော
ရေးသားချက်များကို ရှာဖွေတင်ဆက်ကာ
အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦး၏အလှည့်
သို့ရောက်လျှင်

“တောင်ရဲအထွဋ်မှာ ငှက်များ
နှင့်မတူ ထူးခြားတဲ့ ဌင်းတငှက်
နေပါတယ်ဘုရား။ ဒါကို တစ်နည်းပြောရ
လျှင် လင်းတနဲ့တူတဲ့ တောင်အထွဋ်
ရှိလို့လဲ ဂိဇ္ဈကုတော၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်မည်တယ်
လို့ ကျမ်းဂန်များမှာ မိန့်ဆိုပါတယ်”ဟု

သော သဘောကို ရေးသားဖော်ပြလေ
သည်။

အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦးကရေးရာ
တွင် အများရေးသော “လင်းတ”ကို
“ဌင်းတ”ဟု “ဌကြီးအက္ခရာ”၎င်းရေးသား
ဆက်သွယ်သည်ကို တွေ့၍ တစ်နည်း
တောလုံးဘုန်းဘုန်းကျယ်ကျယ်ဆူညံနေ
ကြလေတော့၏။ ထိုအခါ အမတ်ကြီး
ဦးပေါ်ဦးရေးသည်မှာ “သတ်ပုံအထူး
ကျွမ်း”ကိုတွေ့ချင်၍ ဖြစ်သည်ဟု အမတ်
များ ပြောတော်မူကြရာ ဘိုးတော်မင်း
တရား ကြားတော်မူလေသည်။

ဘိုးတော်မင်းတရားလည်း
အကြောင်းမုန်ကို သိစေရန် အမတ်ကြီး
ဦးပေါ်ဦးကို ရှေ့တော်သို့ခေါ်ကာ မေးမြန်း
လေ၏။

“ပေါ်ဦး”

“ဘုရား”

“နင့်စာမှာ သူများက လင်းတ
ကို “လ”နဲ့ ရေးတာကို နင်က “ဌင်းတ”
လို့ ဘာလို့ “ဌ”နဲ့ရေးရတာလဲ ရေးထုံး
နည်းနှင့် တွေ့ဖူးလို့လား။

မှန်လှပါ“ဌ”ကြီးရေးထုံးကို
တော့ မတွေ့ဘူးပါ။ ဘုရားဘုန်းတော်

ကြောင့်ဘုရားကျွန်တော်မျိုး ပေါ်ဦး
တင်လျှောက်ရရင် “ရှုသိဒ္ဓိ”မှာ လတ္တနံ
လငယ် ဌကြီးတို့လည်း “အဝိသေသော
အထူးမရှိ” ဟူသောစာကို ဖတ်ဖူးပါတယ်
ဘုရား။

“ဒီတော့ ရွှေဘုန်းဝန်ကျွန်
ပေါ်ဦးက ဗျည်းလုံးဆယ်သုံးလုံးမှာ အာဠ
တစိုက် လိုက်ကြည့်ရှုရင် “ဌကြီး”
အက္ခရာအား အရေးရလည်း ခက်ပါ
သွယ်။ အမြင်နဲ့လဲ တခြားအက္ခရာတွေ
ထဲမှာ အရပ်ဆိုးပါသည်။ ပုံသဏ္ဌာန်
အနေနဲ့လဲ “ဌင်းတ”ငှက်နဲ့ နည်းနည်း
တူပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ “လငယ်”နဲ့
“ဌကြီး”မထူးရာမှာ အရပ်ဆိုးဆုံးငှက်နဲ့
အရပ်ဆိုးဆုံးအက္ခရာတား ရေးသင့်တယ်
ထင်ပါသောကြောင့် “ဌင်းတ”ကို “ဌကြီး”
နဲ့သာ ရေးသားလိုက်ပါကြောင်း ရှိခိုး
သံတော်ဦးတင်ပါတယ် ဘုရား။

ထိုလျှောက်ထားချက်ကို
ကြားရသောအခါ နန်းတော်ထဲရှိ မူးမတ်
များသည် သံသရာတ်ရတ် ရယ်မောဟား
တိုက်ကြလေတော့သည်။

ကောင်းမြတ်သူ

သုတိုဆံတစ်ခေါက်

ဘယ်လိုမှ မမျှော်မလင့်တာပါ။

ဒီနေ့ပြည်တော်ဆိုတဲ့ မြို့သစ်

ကြီးကို ရောက်ဖူးရုံကလွဲလို့ နေထိုင်ရ လိမ့်မယ်လို့ စိတ်တောင် မကူးခဲ့မိတာ အမှန်ပါ။

နေရဗိုက်ပါလာတော့ နေပြည် တော်မှာရှိတဲ့ ဝန်ကြီးဌာနတစ်ခုမှာ ညွှန်ကြားရေးမှူး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ တဲ့ နမမြစ်သူ ဒေါ်ခင်မာလာရွှေက သူ့နဲ့ အတူလာနေဖို့ ဖုန်းဆက် အကူအညီ တောင်းတာပါ။ သူမိသားစုက ပုသိမ်ကြီး မှာ အလုပ်ကိုယ်စီနဲ့ဆိုတော့ သူ့နဲ့အတူ လိုက်မနေနိုင်ကြပါဘူး။ အထက်ဗူးကွဲ မှာ ညွှန်မှူးအိမ်ရာမှာ တိုက်ခန်းရထား လို့ တစ်ယောက်ထဲနေ နေတာပါ။ ပြီး တော့ အဲဒီညွှန်မှူးအိမ်ရာက ခြောက် ခန်းတွဲ၊ သုံးထပ်တိုက်ငါးလုံးပဲ သီးသီး သန့်သန့် ရှိနေတာပါ။ တိုက်ငါးလုံးရဲ့ အရှေ့ဘက်၊ တောင်ဘက်နဲ့ မြောက် ဘက်မှာတော့ပဲ ရှိပါတယ်။ အထူး သဖြင့် ဝါးပင်တွေ နုပါကံနေတဲ့ ဝါးရံ တောပါ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး အေး အေးချမ်းချမ်းနဲ့ နေလို့ကောင်းတဲ့ နေရာ လေးပါ။ ကျွန်တော့် နမရတဲ့အခန်းက

အရှေ့ဘက်အစွန်ဆုံး မှာရှိတဲ့ အလယ် ထပ်ပါ။

တစ်နေ့အလုပ်က ပြန်လာ တော့ သူ့နေတဲ့အခန်းဟာ ဖောက်ထွင်း ခိုးယူခံထားရတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ အိပ်ခန်းထဲက သံသေတ္တာထဲမှာ သွေ့ ခတ်ပြီး သိမ်းထားတဲ့ ငွေသုံးသိန်းကျော် သူခိုးလက်ပါ သွားပါတယ်။ တခြားဘာ ပစ္စည်းမှ မယူဘဲ ငွေသားချည်းပဲ ခိုးသွား ပါတယ်။ ထမင်းစားခန်းက မှန်ပြုတ်တင်း ပေါက်ကာတစ်ဆင့် ဝင်ခိုးသွားတာပါ။ အဲဒီ မှာ ကျွန်တော့်နမလည်း တစ်ယောက် ထဲ မနေရဲတော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့မိသား စုကို သူ့နဲ့အတူလာနေပေးဖို့ ဖုန်းဆက် အကူအညီတောင်းတာနဲ့ နေပြည်တော် မြို့သစ်ကြီးကို ရောက်လာရတာပါ ခင်ဗျာ။

နေပြည်တော် မြို့သစ်ကြီး ရောက်ပြီး မကြာမီမှာပဲ တစ်တိုက်ထဲ အတူနေ အပေါ်ဆုံးအထပ်မှ ညွှန်ကြား ရေးမှူး ဒေါ်တင်တင်မြင့်ရဲ့ ခင်ပွန်း ဦးစံ ဟိန်းနဲ့ စတင်ရင်းနှီးသွားပါတယ်။ အတူ နေ သာသနိမရှိတဲ့ သူတွေဆိုတော့ ဇနီး ဖြစ်သူကို ရုံးလိုက်ပို့ပြီးရင် တစ်ယောက်

ထဲ အထီးကျန်တဲ့ဘဝကို ရောက်သွား တဲ့ ဦးစံဟိန်းနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ပိုပြီးတွဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့လိုပဲ အထီး ကျန်ဘဝတွင်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ဦးစိုင်းဖုန်း (ဗိုလ်မှူးကြီး - ငြိမ်း)၊ ဦးဖြူ နှင့် ဦးမြင့်တို့ပါ ရင်းနှီးခွင့် ရလာပါ တယ်။ သူတို့ သုံးယောက်ဟာလည်း အလွန် အလုပ်များတဲ့ ညွှန်မှူးမမတွေ အင်မတန်ချစ်တဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်ထီး တွေသာ ဖြစ်ကြလေသည်။

“အကိုကြီး...အိမ်မှာနေရတာ ပျင်းစရာကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ဗျာ”

တစ်နေ့ ကိုစံဟိန်းက သူ့ဇနီး ကို ရုံးလိုက်ပို့ရန် အပေါ်ထပ်မှ ဧ.င.လာ ပြီး ကျွန်တော်ကို ဝင်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ အခုလို ဦးစံဟိန်းနှင့် တွဲမိတော့ မှ နေပြည်တော်တစ်ခွင် ပြုပြင်အောင် ရောက်ဖူးပါတော့သည်။ နေပြည်တော် မှာရှိတဲ့ လေးလမ်းသွား၊ ခြောက်လမ်း သွား၊ ရှစ်လမ်းသွား၊ ဆယ်လမ်းသွား အစရှိတဲ့ ကွန်ကရစ်လမ်းတွေကို စုံ အောင်ရောက်ခဲ့သလို အဲဒီလမ်းတွေ ပေါ်မှာ စည်မဲ့ကမ်းမဲ့ မောင်းချင်သလို

မောင်းနေတဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တွေ
ကိုလည်း တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသေး။ အဲဒီလို
ပဲ မီးပွိုင့်မှာ မီးနီပြနေပေမဲ့ မောင်းချင်
တဲ့ကားက မောင်းသွားတာပါပဲ။ ယာဉ်
ထိန်းရဲတွေရှိနေပေမဲ့ ဂရုမစိုက်သလို
ယာဉ်ထိန်းရဲတွေကလည်း စည်ကမ်းမဲ့
မောင်းနေတာ တွေပေမဲ့ အချင်းချင်း
စကားပြောမပျက်။ မမြင်သလို မသိသ
လိုနေနေတာ တွေရပါတယ်။ မြင်လို့
တွေ့လို့ တားရင်လည်း မောင်းပြေးသွား
တဲ့ ဆိုင်ကယ်တွေလည်း ရှိနေပါတယ်
ခင်ဗျ။ ဒါက နေပြည်တော်လမ်းပေါ်က
မြင်ကွင်းပါ။ လမ်းဘေးကလည်း နေပြည်
တော် ပီသစွာ ပလက်ဖောင်းတွေက
အကျယ်ကြီး။ ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ
စိုက်ထားတဲ့ ပန်းအလှပင်တွေ၊ အရိပ်ရ
အပင်တွေ ဖြစ်တဲ့ ခရေပင်၊ စိန်ပန်းပင်၊
ပိတောက်ပင်တွေကလည်း အားပါး လှမှ
လှ စည်ပင်ဝန်ထမ်းတွေကလည်း လမ်း
ဘေးမှာ စိုက်ထားတဲ့ ပန်းအလှပင်တွေ၊
အရိပ်ရအပင်တွေကို ရှင်သန်ဖို့ ရေ
လောင်း ပေါင်းသင် လုပ်နေကြတာ
ကလည်း နေ့စဉ်ဆိုတော့ အားရစရာပါ
ပဲ။ အဲ...လမ်းလယ်မှာရှိတဲ့ လမ်းလယ်

ကျွန်းတွေပေါ်မှာလည်း အရိပ်ရအပင်
တွေ၊ မြက်ခင်း စိမ်းစိမ်းတွေနဲ့ မျက်စေ့
ပသာဒကြည့်လို့ လှလွန်းပါတယ်။

အခုလည်း ဦးစံဟိန်းက သူ
ဇနီး ဒေါ်တင်တင်မြင့်ကို ရုံးလိုက်ပို့ပြီး
အပြန်မှာ ခရေအိမ်ယာမှာနေတဲ့ ဦးဖြူ
ဆီကို ဝင်လိုက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်
တို့ အရင်ရောက်နေတာက ဗိုလ်မှူးကြီး
ဦးစိုင်းဖုန်း (ငြိမ်း) ပါ။

“ကိုမြင့်ဦး ကျွန်တော်တို့
ရောက်နေပြီ။ ဦးဖြူတိုက်ခန်းကို ဆင်း
လာခဲ့ဗျာ”

ဦးစံဟိန်းက ကိုမြင့်ဦးကို ဖုန်း
ဆက်ခေါ်လိုက်သည်။ ဦးစိုင်းဖုန်းက ဂျာ
နယ်တစ်စောင် ဖတ်နေရာမှ...

“သင်၏ လက်ဖဝါးပြင်သည်
သင့်ဘဝကြေးမပြင်ဖြစ်သည်” ဆိုတာ

“တကယ်မှန်တဲ့ စကားပဲဗျ”
ဟု ပြောလိုက်ပြီး ဂျာနယ်မှာပါတဲ့
လက္ခဏာကြော်ငြာတစ်ခုကို ထောင်ပြ
လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဦးမြင့်ဦး ရောက်လာ
သည်။ တီဗွီစင်နားတွင်ရှိသော ဆိုဖာပေါ်
သို့ ဝင်ထိုင်ရင်း...

ဗိုလ်မှူးကြီးမှာ လက္ခဏာနဲ့

ပတ်သက်ပြီး ယုံကြည်လောက်တဲ့ ပြော
စရာစကား ရှိနေပြီတင်တယ်။

ဟု ပြောလိုက်သည့် ဦးဖြူက
ကော်ဖီနှင့် မုန့်များကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်
ရင်း...

“စာရေးဆရာ အစ်ကိုကြီး
အတွက် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ရပြန်ပြီ”
ဟု ပြောလာသည်။ ဦးစံဟိန်းက ကော်
ဖီသောက်ရင်း နားစွင့်နေသည်။

“အေးဗျ... ကျွန်တော်က
စစ်သားဆိုတော့ လက်တွေ့ကျတာပဲ
ယုံကြည်တယ်။ စိတ်ကူးယဉ်တာတို့
မုန်းဆတာတို့ကို မကြိုက်ဘူး။ ကိုယ်
မယုံလို့ သူများကို မယုံစေချင်တာမျိုး
တော့ လက်မခံပါဘူး။ ဒီကြော်ငြာထဲ
ကလိုပေါ့ဗျာ။ လက်ဖဝါးမှာ ပေါ်နေတဲ့
အရေးအကြောင်းလေးက ဘဝရဲကြေးမုံ
ပြင်ဆိုတာကို ကျွန်တော်လက်ခံ ယုံ
ကြည်လောက်အောင် တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ရ
တာဗျ”

“ကမ္ဘာကျော် လက္ခဏာဆရာ
ကြီး ကိုင်ရီ နာမည်ကြီးခဲ့တာလည်း
ဒီလက္ခဏာ ပညာကြောင့်ပဲ မဟုတ်
လား”

ဦးမြင့်ဦးက ဝင်ပြောလိုက် သည်။

“အင်မတန် ဆန်းကြယ်တဲ့ ပညာရပ်ပါဗျာ။ တစ်ယောက်နှစ်ယောက် လောက် မှန်တယ်ဆိုတာထက် လူငါး ဆယ်ကျော်လောက်ကို မှန်အောင်ဟော နိုင်ပြောနိုင်တာကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ရတာပါဗျာ။ ၁၉၇၄ ခုနှစ် အရေး အခင်းကာလ တုန်းကဗျ။ အဲဒီအချိန် တုန်းက ကျွန်တော်ရဲဘော်တစ်ယောက် ရှိသေး တယ်။ ချင်း သ . န . က . ဝ မှာဗျ။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းက ပဲခွယ်ကုန်း မြို့မှာ ရန်ကုန်မှာ အရေးအခင်းဖြစ် တော့ ပဲခွယ်ကုန်းကနေ ရန်ကုန်ကို လှံ ခြံရေးအရ ပြောင်းလာရတယ်။ ကျွန် တော်တို့က အင်အားတစ်ရာငါးဆယ် လောက်ရှိတယ် ရန်ကုန်ရောက်တော့ သိမ်ကြီးဈေး မွှာရုံနဲ့ ကုန်ဈေးတန်း လမ်းထဲက သမဝါယမ ဆိုင်ဟောင်းထဲ မှာ နေရာချထားပေးတယ် သမဆိုင် ဟောင်းက ပိတ်ထားတာကြာပြီဆိုတော့ မြေကြွက်တွေက အရမ်းသောင်းကျန်း တာ ညဘက်အိပ်လို့မရဘူး။ ညရောက် ရင် မြေကြွက်တွေကို လိုက်ရိုက်ရတာ

ဝန်းဝန်းကြပေါ့ဗျာ။ အဲဒါကို လမ်းထဲမှာ သတင်းထွက်လာတယ် အဲလိုပြောတာ ဗျ။

“တကယ်စားတာ မဟုတ်ဘူး လား”

ဦးဖြူက မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ညဘက်အိပ် မရလို့ သတိတာပါ။ မြေကြွက်ဘယ်စား မလဲဗျ။ မြေကြွက်ဘယ်စားမလဲ ကျွန် တော်တို့ ရဲဘော်တွေကို ကုန်ဈေးတန်း က ကုလားတွေက ညစာမနက်စာ ထမင်း ပို့ပေးနေတာဗျ။ ကုလားစာ စား နေရတာဗျ။ ရဲဘော်တွေအားလုံး ထမင်း ချက်မစားရဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ကံ ကောင်းတာက ကုန်ဈေးတန်းကနေ ၁၈ လမ်း ဘုံကျောင်းကို ပြောင်းရပြန်တော့ ထမင်းချက်မစားရပြန်ဘူးဗျ။ တရုတ် တွေက မနက်စာ ညစာပို့ပေးတယ်လေ။

“ဟာ . . . တယ်နိပ်ပါလား။ ကုလားစာပြီးတော့ တရုတ်စာပေါ့”

“အဲ...၁၈ လမ်း ဘုံကျောင်း ကနေ ခြုံမကျောင်းကို ပြောင်းရတော့မှ ထမင်းပို့မဲ့သူ မရှိတော့လို့ ချက်စားရတဲ့ ဘဝကို ရောက်တော့တာဗျ။ မြို့မ

ကျောင်းမှာ အခြေချရတဲ့ အချိန်မှာ ဂျူတီမရှိတဲ့ ရဲဘော်တွေက လက္ခဏာ ဆရာစံမြဆီသွားပြီးကြည်ကြတယ် လာမေးတဲ့ ရဲဘော် တိုင်းကို နိုင်ငံခြား ရောက်မယ်လို့ ဟောသဗျ။ သူမြင်တာ သူဟောတာပေါ့ဗျာ။ ဆရာစံမြဟော လိုက်တာ ရဲဘော် ငါးဆယ်ကျော် လောက်က နိုင်ငံခြား သွားရမယ်လို့ ဆို ထားတာဗျ။ ရဲဘော်တွေ ကတော့ နိုင်ငံ ခြား ရောက်မယ်ဆိုတော့ ပျော်နေတာ ပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သင်တာပေါ့ဗျာ။ ဗိုလ်ကြီး၊ ဗိုလ်မှူး အဆင့်ဆို ထားပါတော့။ အခုတော့ ရိုးရိုး ရဲဘော်တွေကို နိုင်ငံခြားသွား ရမယ်ဆို တော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ‘လှိုနဲ့ ခြုံမကျောင်းကနေ တပ်ပြောင်းဖို့ အမိန့် ထွက်လာတယ်။ မိုညင်း ဒေသမှာရှိတဲ့ တပ်ရင်း ၁၀၈ က နေဖြူမြို့ကို ပြန်နားရ မယ် ကျွန်တော်တို့ ချင်းတပ်က အဲဒီ ကိုသွားရမယ် ကျွန်တော်တို့ရောက် သွားတာက ဇန်နဝါရီလဗျ။ အဲဒီမိုညင်း ဒေသက ရာသီဥတုက အရမ်းဆိုးတာ။ ဆောင်းတွင်းဆိုတော့ အေးကလည်းအေး နင်း တွေကျ ပြီးတော့ မိုးကရွာသေးသဗျ။

ဗ.က.ပ တွေသောင်းကျန်တဲ့ နယ်မြေ
ပေါ့။ ရာသီဥတုကဆိုးတော့ နယ်မြေ
သတင်းလည်းမရ။ တပ်လုံခြုံရေးပဲ ကရ
စိုက်နေရတာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဝိုးတွေ
ကရွာ နင်းတွေကကျနေတာကို အခွင့်
ကောင်းယူပြီး ဗ.က.ပ တွေက အလုံး
အရင်းနဲ့ ကျုပ်တို့ကို အလစ်အဓိုက်ဝင်
ဆော်တာလို့။ ကျွန်တော်ဘက်က လေး
ယောက်ကျသွားပြီး။ ငါးဆယ်ကျော်
အဖမ်းခံလိုက်ရတယ်”

“အဲ...ဘီဘီစီနဲ့ ဘီအိုအေ
ကတောင် သတင်းလွှင့်သွားတယ်နော်”

ဦးစံဟိန်းက ဝင်ပြောလိုက်
သည်။

“အင်း...လွှင့်မှာပေါ့ဗျာ။ ထား
လိုက်ပါတော့။ ခုနစ်ကားပြန်ဆက်ရ
အောင်။ ဗ.က.ပ တွေနဲ့ ဖြစ်ပြီးသွားတဲ့
နောက်မှာ လက္ခဏာ ပညာကိုလည်း
အံ့မခန်း ပညာဘစ်ရပ်အနေနဲ့ ယုံကြည်

လက်ခံလိုက်သလို သင်၏လက်ဖခံပြင်
သည် သင့်ဘဝကြေးမုံပြင် ဖြစ်သည်
ဆိုတာ တကယ်မှန်ပါလားလို့ သိလာရ
တယ်ဗျာ”

“ဟာ...အကိုကြီးကလည်း
ဗ.က.ပ နဲ့ ဖိုက်တာနဲ့ လက္ခဏာဟော
တာမှန်တယ်ဆိုတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လည်း
ဗျာ”

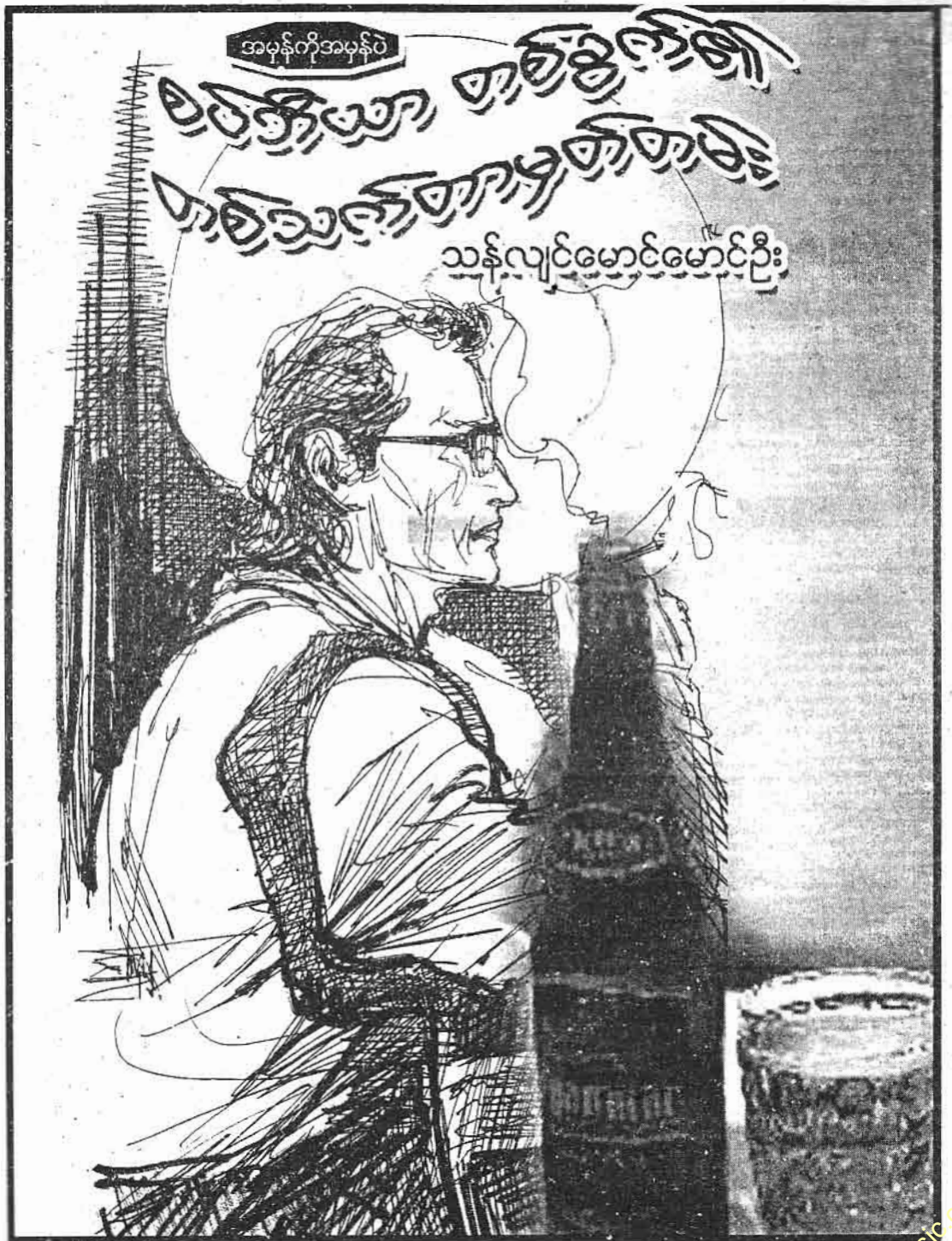
ဦးဖြူက မရှင်းသဖြင့် ဝင်မေး
လိုက်သည်။

“အဲဒါခက်တာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်
တော်ပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်
ပါဦး။ ဗ.က.ပ တွေက ရာသီဥတုဆိုး
တာကို အခွင့်ကောင်းနဲ့ အလစ်အဓိုက်
ယူပြီး ဝင်တိုက်တာ ရဲဘော်ငါးဆယ်
ကျော်လောက်ကို ဖမ်းသွားပြီး ဘယ်ခေါ်
သွား တယ်မှတ်သလဲ။ တရုတ်ပြည်က
ပီကင်းမြို့ကို ခေါ်သွားတာဗျာ။ ပီကင်း
ရောက်တော့ ဗ.က.ပ တွေက

ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တွေကို စည်းရုံးပြီး
ပီကင်းမှာ သူတို့နဲ့ နေချင်လည်းနေ
မနေချင်လည်း ပြန်ပို့ပေးမယ်ဆိုတော့
ဗ.က.ပ တွေနဲ့ လေးယောက်လောက်
နေခဲ့ပြီး ကျန်တာတွေက ပြန်လာကြ
တယ်။ အဲဒီပြန်လာကြတဲ့ ရဲဘော်တွေက
ဆရာစံမြဲလက္ခဏာ ကြည့်ပြီး နိုင်ငံ
ခြားရောက်မယ်လို့ ဟောလိုက်တဲ့ ရဲ
ဘော်တွေပါပဲဗျာ။ ပီကင်းပြန် ရဲဘော်
တွေ ဖြစ်သွားတာပေါ့လေ။ ကဲ...
ဘယ်လောက် ဆန်းကြယ်သလဲ။ ဘယ်
လိုမှ နိုင်ငံခြား မရောက်နိုင်တဲ့ သာမန်
ရဲဘော် တစ်ယောက်ကို နိုင်ငံခြား သွား
ရမယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ဒါပေမဲ့
လက်ဖဝါးမှာပါတဲ့ အရေးအကြောင်း
လေးက သွားရမယ်လို့ ညွှန်းဆိုထား
တော့လည်း သွားရတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီမှာ...နိုင်ငံခြားသွားရတဲ့
လက္ခဏာကို မမြင်ဖူးရင် ကြည့်ထား”
ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်း ဦးစိုင်းနှင်း
စကားအဆုံးမှာ ဝင်ပြောရင်း လက်ဖခံ
နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြလိုက်တဲ့ သူကတော့
ဂျပန်နိုင်ငံက ပြန်လာတဲ့ ဦးစံဟိန်းပဲ
ခင်ဗျာ။ ကျော်အေး

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ အသက် (၅၈) နှစ်အရောက်မှာ အောက်သွားနှစ်ချောင်း ကျိုးသည်။

ရှေ့သွားတွေ ဖြစ်နေသဖြင့် စကားပြောသည့်အခါ ကျိုးနေသော သွားများကို “ဖြ” ပြလိုက်သကဲ့သို့ ရှိ၏။

ပထမတော့ ကျွန်တော် စိတ် မကောင်း။ ယူကျုံးမရလည်း ဖြစ်မိ၏။ ရှက်ရွံ့သလိုလည်း ဖြစ်မိသည်။

အိုး... အသက်ခြောက်ဆယ် နားနီးလို့ သွားကျိုးတာ ဘာဆန်းသလဲ။ ဘာဝမ်းနည်းစရာလိုသလဲဟု ဖြေတွေး တွေးမည်ဆိုက တွေး၍ရသည်။

ခက်သည်က ကျွန်တော် အနေအထား။

ကျွန်တော်သည် ယခု စာသိပ် မရေးဖြစ်။

ဆိုတော့ကာ အယ်ဒီတာလုပ် ၍ရသော ဉာဏ်ပုဇွန်ခတ်ဖြင့် ဝမ်းရေး ကို ဖြေရှင်းနေရ၏။

ဆိုလိုသည်မှာ ကျွန်တော် သည် စာပေဟောပြောပွဲများကို တောက် လျှောက်လိုလို ဟောပြောနေသူဖြစ်၏။

သည့်နှယ် အရပ်တကာလှည့်

ကာ ဟောပြောပွဲတွေ ဆင်နွှဲနေရသူ တစ်ဦးကျမှ သည်ရှေ့သွားနှစ်ချောင်း လာကျိုးရသည်ဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ထဲမှာ အတော်ပင် မကောင်း။

ဖြင့်ချင်တော့ ၂၀၁၁ ခုနှစ်မှာ သွားကျိုးသည်။

၂၀၁၃ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလမှာ စင်္ကာပူနိုင်ငံမှ စာပေဟောပြောပွဲဖိတ်၏။

မတတ်နိုင်။ ထိုသွားကျိုးကြီး ဖြင့်ပင် သွားရောက် ဟောပြောခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ထိုပုံစံဖြင့်ပင် မြန်မာပြည် ဟောပြောပွဲများကို ဆက်လက် ဟော ပြော။

“နေပါဦး။ ကျိုးသွားတဲ့သွားတွေ နေရာမှာ သွားအတုပြန်စိုက်လို့ မရဘူး လား” ဟု မေးစရာတော့ရှိ၏။

ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါသည်။

သို့သော် မစိုက်ဖြစ်ပါ။ ဘယ် ညာအံသွားတွေက မရှိတော့ပါ။ ကျိုး သွားသည့် ရှေ့သွားနှစ်ချောင်း၏ ဘေး တစ်ဘက်တစ်ချက်မှ သွားတွေကလည်း ယိုင်နဲ့နေပါသည်။

ဆိုတော့ကာ သွားအသစ်မစိုက် ဖြစ်တော့ပါ။ စိုက်မည်ဆိုပါက လက်ကျန်

သွား လေးငါးခြောက်ချောင်းကို အကုန် နုတ်ပစ်ပြီး “အံပုံ” တပ်ထားမှ ဖြစ်ပါ တော့မည်။

ကုန်ကျစရိတ် များလွန်းဟာ ရယ်၊ ကိုယ်တိုင်ကလည်း လက်ကျန် သွားကလေး လေးငါးခြောက်ချောင်းကို သံယောဇဉ် တွယ်နေတာရယ်ကြောင့် သည်အတိုင်းပင် နေလိုက်တော့သည်။

သည့်နှယ်နေလာရင်။ မှတ်မှတ်ရရ ၂၀၁၃ ခုနှစ် မတ်လ (စင်္ကာပူဟောပြောပွဲမှ ပြန် ရောက်လာပြီးနောက်လ) မှာ ဖြစ်သည်။

သန်လျင်မှာ ကျွန်တော် သောက်နေကျ 115 စည်ဘီယာဆိုင်သို့ ညနေ (၄) နာရီကျော်ကျော်လောက် ရောက်လာသည်။

စောသေးတော့ ဆိုင်မှာ လူ သိပ်မရှိ။

တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ သဖြင့် အဖော်လေးဘာလေး တွေလို တွေ့ခြား ဆိုင်ထဲသို့ မျက်လုံးဝေကြည့် သေးသည်။ မျက်မှန်းတန်းမိသူ နှစ် ယောက်သုံးယောက်သာ တွေ့သည်။ သိပ်အေးရင်းနီးကြီး မဟုတ်သဖြင့် ကိုယ့်

ဘာကုယ တစ်ဦးတည်းပင် ထိုင်လိုက်
သည်။

ဆိုင်အတွင်းဘက်သို့ သိပ်မဝင်
တော့ဘဲ အပေါက်အနီးရှိ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်း
မှာ လမ်းမဘက် မျက်နှာမူ၍ထိုင်သည်။
ဖြတ်သွားဖြတ်လာ သောက်ဖော်သောက်
ဖက်များကို တွေ့ရလို့ တွေ့ရပြေး။

သို့သော် မတွေ့။
မတွေ့တော့လည်း ကိုယ့်ဘာ
သာကိုယ် တစ်ကိုယ်တည်းပင် အခမ်း
အနား စတင်ကျင်းပရတော့သည်။

ပထမ ဘီယာတစ်ခွက်နှင့်
ဝီစကီတစ်ပက် မှာသည်။ အဲ...အသား
ကင် တစ်ပွဲလည်း မှာသည်။

သိပ်မကြာ စည်ဘီယာခွက်နှင့်
ဝီစကီခွက်တို့ ရောက်လာသည်။

ဘီယာက အမြှုပ်တွေနှင့် ခွက်
ပြည့်လှဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ကျိုက်လောက်
ကောက်စုပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ထို
ဘီယာခွက်ထဲသို့ ဝီစကီတစ်ပက်ကိုရော။

ထို ဝီစကီစပ်ဘီယာလေး တစ်
ကျိုက်ကျိုက်လိုက် အသားကင်လေး
တစ်ဖတ်ဝါးလိုက်။ (အမှန်တော့ မဝါး
နိုင်။ သွားဖုံးဖြင့် ကြိတ်ဝါးကာ လုံးထွေး

ပျံ့ချရခြင်း)

သို့ဖြင့် ဆယ်မိနစ်လောက်
အတွင်းမှာ ထို စပ်ဘီယာတစ်ခွက်က
ကိစ္စချော၍သွားသည်။

နောက်တစ်ခွက် တစ်ပက်ထပ်
မှာ။ ရောက်လာ။ ထပ်စပ်။ ထပ်သောက်။
ထပ်ကျန်။

နှစ်ခွက်၊ နှစ်ပက်ဆိုတော့ လူက
ရီတီတီလေး ဖြစ်၍လာ။

သို့သော် “လီမစ်”က မပြည့်
သေး။

ကျွန်တော့် “လီမစ်”က သုံး
ခွက်၊ သုံးပက်။

ဆိုတော့ကာ...။

တတိယမြောက် စပ်ဘီယာ
ခွက်ကို ကောက်၍အကိုင် ဆိုင်ထဲသို့
သားအဖနှစ်ဦး ဝင်လာသည်ကို သတိ
ပြုမိလိုက်သည်။

သေချာကြည့် လိုက်တော့
ယခင် ဆယ်နှစ် ကျော်ကျော်လောက်က
ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ နေသွား
သည့် လူငယ်လေး။

အဲ...အခုတော့ အသက်လေး
ဆယ်ဝန်းကျင်ပေါ့လေ။

ကျွန်တော်က ဆိုင်ပေါက်ဝန်း
မှာ ထိုင်နေသူမို့ သူကျွန်တော့်ကို တွေ့
သွားသည်။ ကျွန်တော်က ပြုံးပြလိုက်
ရင်း...

“ဟေ့ကောင်...။ ဘာလာ
လုပ်တာလုန်း”

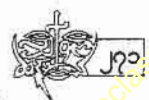
သူလက်ဆွဲလာသော ပါးကွက်
ကလေးနှင့် ချစ်စဖွယ် ကလေးမလေးကို
မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်မေး
သလိုသူက...

“ငါးခေါင်းဟင်းချို လာဝယ်တာ
ပါ အစ်ကို” ဟု ပြန်ဖြေသည်။ တဆက်
တည်းပင် စားပွဲထိုးကလေးကို ငါးခေါင်း
ဟင်းချိုမှာကြားသည်။ ပြီးတော့ သူတို့
ထိုင်စောင့်ရမည့် နေရာလွတ်ကို မျက်လုံး
ဝှေ့၍ရှာသည်။

“ဒီမှာ လာထိုင်လေကွာ”
ကျွန်တော့်ဝိုင်းရှိ ခုန်လွတ်နှစ်

လုံးကို မေးခေါ်ပြရင်း ပြောလိုက်တော့
“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို” ဟု ဆိုကာ
သမီးကို လက်ဆွဲလျက် ဝင်ထိုင်သည်။

“မောင်ရင့် သမီးလား...”
“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို...”
“အချောလေးပဲကွ။ သမီး

နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ...”

ကလေးမလေး မျက်လွှာချသွား

သည်။

သူ့အဖေက...

“ပြောလိုက်လေ သမီး” ဟု

ဆိုမှ ကျွန်တော့်ကို မခံမရဲ အမူအရာ
ဖြင့် ဝေပုံကြည့်ရင်း...

“လင်းလက်အောင်” ဟု ဖြေ
လေသည်။

“ဟာ...နာမည် လန်းလှချေ
လား။ လူကလည်း လန်းမှလန်း”

ကလေးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း

ရှက်ရွံ့ အမူအရာလေးဖြင့် ပြုံးသည်။

ကျွန်တော်လည်း ပြုံးရယ်ရင်း

ဘီယာခွက်ကိုယူကာ တစ်ကျိက်ကျိက်

ပြီး ပြန်ချထားသည်။

ကလေးမလေးသည် ကျွန်

တော်လှုပ်ရှားမှုများကို အစအဆုံး လိုက်
ကြည့်နေမှန်း ကျွန်တော် သတိထားမိ

သည်။

မသိယောင်ပြုပြီး အမြည်းပန်း

ကန်ဘက် လက်လှမ်းသည်။

“ဘာကြီး...”

ကလေးမလေး၏ အသံ...

ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ လှမ်း

ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြောလေ သမီး...”

ကလေးမလေးက ကျွန်တော့်

ရှေ့မှ စပ်ဘီယာခွက်ကို မေးငဲ့ရင်း...

“အဲဒါ အရက်တွေလားဟင်”

ကျွန်တော်ချက်ချင်း မဖြေနိုင်။

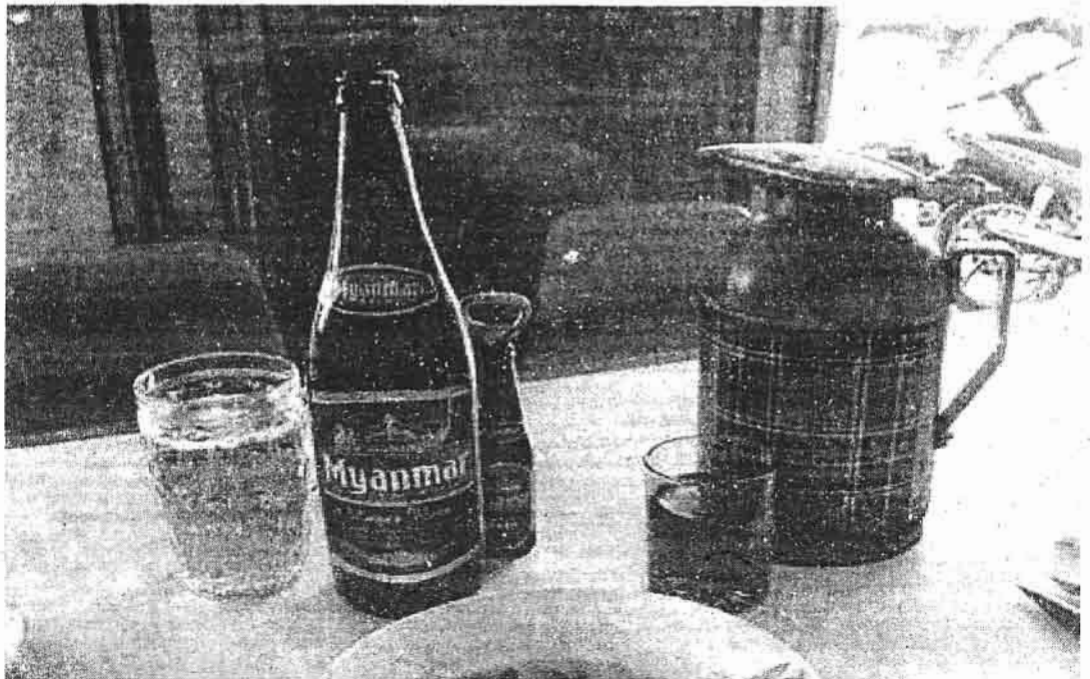
“ဘီယာပါ သမီးရယ်” ဟု ဖြေ

လိုက်လျှင် ကလေး ဝေဝေဝါ ဖြစ်သွား

နိုင်သည်။ သည်လိုတော့ ကျွန်တော်

မဖြေချင်။

“ပြောလေ ဘာကြီး”

ဒုက္ခ။ ဘယ်လိုဖြေရပါ။

အို...အရက်ဆိုင်မှာ လာထိုင်
သောက်နေမှတော့ အရက်ပဲပေါ့။ ဘာ
လိမ်နေစရာလိုသလဲ။

“ဟုတ်တယ် သမီး။ အရက်
တွေ”

သည်တစ်ခါ ငြိမ်သွားသူက
ကလေးမလေး။

ဟုတ်သည်။ ကလေးမလေး
ငြိမ်သွားသည်။ အသံထွက်မလာတော့။
သို့သော် ဘီယာခွက်ကို တစ်လှည့်၊
ကျွန်တော်မျက်နှာကို တစ်လှည့် ဖျတ်
ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်၍နေ။

အတော်ကလေး ကြာတော့မှ
ကလေးမလေးက ကျွန်တော်ကို စိုက်
ကြည့်ရင်း တစ်လုံးချင်း ပြောသည်။

သူ့စကားက ကျွန်တော်နည်း
သားကို တည့်တည့်ကြီး ထိသွားစေသော
စကား...။

“ဘာကြီးရယ်...။ သွားတွေ
လည်း ကျိုးနေပါပြီ။ အဘိုးကြီးလည်း
ဖြစ်နေပါပြီ။ အရက်မသောက်ပါနဲ့တော့
နော်”

“ဟဲ့...လူကြီးကို ဘာတွေ

လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

သူ့အဖေက လှမ်းဟန်သည်။

ကျွန်တော် မချိုးပြုံးရင်း...

“ပြောပါစေကွာ” ဟု အသံပြု

ကာ ကလေးမလေးကို စိုက်ကြည့်နေမိ
သည်။

ပြီးတော့ တံတွေးတစ်ချက် မျို
ချရင်း...

“သမီးက ဘာကြီးကို အရက်
မသောက်စေချင်ဘူးလား”

မျက်လုံး လက်လက်ကလေး
ဖြင့် ကြည့်ရင်း ခပ်ဆတ်ဆတ် ခေါင်း
ညိတ်ပြလိုက်သော ကလေးမလေး၏
အသွင်ပြင်က ကျွန်တော်ရင်ကို တုန်
လိုက်သွားစေသည်။ သည်တစ်ခါတော့
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သွား
ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ “လင်းလက်မျက်
ဝန်းချင်း” ပြိုင်နေကြခြင်း။

ကလေးမလေးကလည်း
အကြည့်ကို မလွှဲ၊ ကျွန်တော်ကလည်း
အကြည့်ကို မသွေ။

သို့သော် တကယ်တမ်းကျ
တော့ ကလေးမလေး၏ လင်းလက်မျက်

ဝန်းတွေနှင့် ကျွန်တော် တာရှည်မယှဉ်
ပြိုင်နိုင်။

အကြည့်ကို ပြန်ရပ်ရင်း နှုတ်မှ
အသံထွက်လာသည်။

“သမီး မသောက်စေချင်ရင်
မသောက်တော့ပါဘူး သမီးရယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဘီယာခွက်ကို
ဆတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်ပြီး စားပွဲနံဘေး
ရှိပလတ်စတစ်ပုံးထဲသို့ လောင်းသွန်
ပစ်လိုက်၏။

“ဟာ” . . . “အစ်ကို” . . . ကွာ
ငါသမီးကလည်း “သူ့အဖေက သမီး
ကိုမာန်မဲမည်ပြသည်။
ကျွန်တော်လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ရပါတယ်ကွာ...ကလေးဆိုတာ
အမှန်ကိုပဲ ပြောတတ်ကြတာပဲ။

သူပြောတာ မှားမှမမှားပဲ။ ဟုတ်တယ်
သွားတွေလည်းကျိုးနေပြီး . . . အဘိုး
ကြီးလည်းဖြစ်နေပြီ...ဆိုတော့ကွာ”

ဆိုတော့ကွာ...
ဇာတ်လမ်းကသည်မျှသာဖြစ်သည်။
ယခုကျွန်တော်အရက်မသောက်တော့။

သန်လျင်မောင်မောင်ဦး

လူ၏ဘဝသည်

အကြွပ်အတည်း ရဲရဲရင်းဆိုင်

K. M အေး (ဆုံဖျော်)

ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က လူ
ပြော သူပြော စကားများကြောင့် တစ္ဆေ
သူရဲကို အလွန်ကြောက်၏။ ညအမှောင်
ထဲတွင် ဟိုဟိုသည်သည်သို့ မသွားရဲ
မလာရဲ အိမ်တွင်တစ်ယောက်တည်း
မနေရဲ။ သို့သော်လည်း တစ္ဆေ သူရဲများ
အကြောင်းကိုတော့ သိပ်နားထောင်ချင်
ကြ၏။ ပြောကြသည်မှာ ကိုယ်တိုင်
တွေ့ကြုံသူများလည်းပါသည်။ တစ်ဆင့်
ပြောစကားတွေလည်းပါသည်။

ကျွန်တော်ဘကြီးသည် တစ္ဆေ
သူရဲအကြောင်းများကို ပြောရာတွင်
တစ္ဆေ သူရဲများကို လူကသာ နိုင်
ကြောင်းသာများသည်။ သေသူနှင့် ရှင်သူ
မှာ ရှင်သူတွေကသာ လူတွေကို ဒုက္ခ
ပေးနိုင်သည်။ သေသူမှာ ကြောက်ရုံ၊
လှန့်ရုံကလွဲ၍ ကိုယ်ထိလက်ရောက်
ဘာမှမလုပ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ကို
မလိုမှန်းထားဖြစ်သူ ရှင်သူကိုသာ သတိ
ထားရန်အမြဲ သတိပေးတတ်သည်။ ထို့
ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ အရွယ်ရောက်
လာသောအခါ တစ္ဆေ သူရဲများကို
ကြောက်စိတ် သိပ်မရှိတော့ပါ။

ဘကြီးပြောသော အကြောင်း
အရာတွေထဲက ယခုအချိန်အထိ ရင်ထဲ

မှာ စွဲနေသော တစ္ဆေ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ရှိ
သည်။ ခေါင်းစဉ်ပေးမည်ဆိုလျှင် အကြပ်
အတည်း ရဲရဲရင်ဆိုင်ဆိုပါစို့။

တစ်ခါက ရွာကလေးတစ်ရွာ
တွင် လယ်သမား ဇနီးမောင်နှံ နှစ်
ယောက်ရှိသည်။ လယ်သမား၏ ဇနီး
ဖြစ်သူမှာ တစ်ရွာတစ်ကျေးမှ ဖြစ်၏။
သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါဆိုသည့်အတိုင်း
တစ်ရွာသား လင်ဖြစ်သူထံ လိုက်၍
နေရ၏။ ဤသို့နေထိုင်ကြရင်း ဇနီးသည်
၌ နေ့စေ့လစေ့ ကိုယ်ဝန်ရှိလာ၏။
ကလေးမွေးဖွားရန်အတွက် ဇနီးဖြစ်သူ
မှာ သွမိဘာရပ်ထံပြန်လို၏။ ဇနီးသည်
ဆန္ဒအတိုင်း မိခင်ရှိရာရွာသို့ ခရီးထွက်
ရန်ပြင်ဆင်ကြ၏။ သူတို့နှင့်အတူ ခွေး
တစ်ကောင်၊ ကြက်တစ်ကောင်နှင့်
အဝတ်အထည်အချို့ကိုသာ ယူ၍ ခရီး
ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ဇနီးသည်၏ မိခင်၊ ဖခင်များ
နေထိုင်ရာ ရွာမှာ အတန်ငယ်ဝေးလှ
၏။ မရောက်မီ ညနေစောင်းအချိန်တွင်
မိုးကြီး လေကြီးတိုက်သဖြင့် ခရီးမဆက်
နိုင် ကြတော့ပေ။ နီးရာ ဇရပ်အိုကြီးတစ်ခု
တွင်ဝင်၍ မိုးခိုကြ၏။ မိုးမှာ ခွေလျက်
ရှိနေသည်။ တဖြည်းဖြည်း မိုးချုပ်လာ

တော့၏။ ဇနီးသည်မှာလည်း ဇရပ်ပေါ်
တွင် မီးဖွားတော့သည် ယောက်ျားဖြစ်သူ
မှာ ဇနီးသည် မီးနေရန်အတွက် အနီး
အနားရှိ ထင်းတုံးများကို ကောက်ယူကာ
ဇရပ်ပေါ်တွင် မီးဖိုပေးတော့၏။

မိုးမှာ တဖြောက်ဖြောက် ရွာ
လျက်ပင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း
မိုးရိပ်လေရိပ်များဖြင့် ပိန်းပိတ်အောင်
မှောင်လျက်ရှိနေသည်။ ဇရပ်အပြင်ဘက်
ရှိ သစ်ပင်ကြီးတို့မှာ ညအမှောင်ထုထဲ
တွင် လေတိုက်တိုင်း ဘယ်ညာယိမ်းထိုး
လျက်ရှိနေ၏။ မကောင်းဆိုးဝါး ကောင်
ကြီးများ လှုပ်ရှားနေသကဲ့သို့ ရှိနေတော့
သည်။

ညည့်မှာနက်သည်ထက် နက်
လာသည်။ ပိုး၊ ပုရစ်သံကလေး များမှာ
လည်း စီစီညံနေတော့သည်။ ထိုဇရပ်
အိုကြီးအနီးရှိ ညောင်ပင်ကြီးတွင် နေ
သော တစ္ဆေအိုကြီး တစ်ကောင်သည်
ဇရပ်ပေါ်တွင် လူသံ၊ သူသံများလည်း
ကြား၊ မီးရောင်လည်းမြင်သဖြင့် ဇရပ်
ပေါ်သို့ မည်းမည်းနှင့် တက်လာသည်။
သူ၏ နားရွက်နှစ်ဖက်မှာ စကောတစ်
ချပ်စာမျှရှိသည်။ မျက်လုံးကြီးများမှာ
လည်း သပိတ်တစ်လုံးခန့်မျှပင်။ ကိုယ်

လုံးကိုယ်ထည်မှာ ၁၀ ဘင်းဆင့် ဆန်ပုတ်
မျှပင် ရှိပေလိမ့်မည်။

ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ တစ္ဆေ
ကြီးကို မြင်သော်လည်း ကြောက်လန့်မှု
မရှိ။ သို့သော် ဇနီးဖြစ်သူ သွေးလန်မည်
ကိုသာစိုးရိမ်၏။ ဇနီးဖြစ်သူကို မမြင်ပေ
ရန် အိပ်နေရန်သာ ပြောထား၏။ တစ္ဆေ
အိုကြီးသည် ဇရပ်၏ လှေကားရင်းမှနေ၍
အမွေးအမျှင်ဖွားဖွား လက်ကြီးဖြင့်
ကြက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ မိုးပြဒယ်မျှ
ရှိသော ပါးစပ်ကြီးကိုလည်း ဟပြ၏။
ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ သူ၏ကြက်ကို
မပေးလိုသော်လည်း အေးရာအေး
ကြောင်းသဘောဖြင့် ကြက်ကို ဖမ်းပေး
လိုက်၏။ အမွေးစုတ်စုတ် လက်ကြီးဖြင့်
ကြက်ကို ယူ၍ သူ၏ပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်
သွင်းလိုက်၏။ ခဏအကြာတွင် သွေးစ
သွေးနု ပေနေသော ပါးစပ်ကြီးကို ဟ၍
ဇရပ်လှေခါးရင်းသို့ တက်လာပြန်၏။

မီးဖိုဘေးတွင် ခွေခွေကလေး
အိပ်နေသောခွေးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။
ရှေးနည်းတူတောင်းသော ခွေးကို ဖမ်းပေး
လိုက်၏။ ဂျိုးဂျိုးဂျွတ်ဂျွတ်ဖြင့် ကိုက်ဝါး
ပြန်၏။ အတန်ငယ်ကြာသောအခါ ဇရပ်
ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာ၏။ တစ္ဆေကြီးက

ပါးစပ်ကိုဟ၍ လက်ဝါးဖြန့် ပြန်၏။
ယောက်ျားဖြစ်သူက ဘာမျှမရှိ ကြောင်း
လက်ခံပြန်၏။ တစ္ဆေကြီးက စောင်ပုံထဲမှ
ကလေးနီတာရဲအား လက်ညှိုးထိုးပြ၏။
မပေးလျှင် ပြန်ဆင်းမည် ပုံမပေါ်။ တွေ
တွေကြီး ရပ်နေတော့၏။ ကလေးငယ်နှင့်
ဇနီးတို့မှာ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဒုက္ခ
ရောက်ရန်သာ ရှိတော့သည်။ ရလေလို
မလေ အိုတစ္ဆေ ဖြစ်နေသည်။ အကြပ်
အတည်းနှင့် ကြုံလာရတော့၏။

ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ မီးဖိုအနီး
ကစာပုံထဲမှ ကလေးငယ်အနီးသို့ သွား
၏။ အလျှင်အမြန်ပင် မီးဖိုထဲမှ ရဲရဲ
တောက်နေသော ထင်းတုံးတစ်တုံး ဆွဲ
ယူ၍ ဟထားသော တစ္ဆေပါးစပ်ထဲသို့
ထိုးသွင်းလိုက်တော့၏။ တစ္ဆေအိုကြီးမှာ
ပူး ပူး ဝါး ဝါး အသံဆိုးကြီးဖြင့် ထွက်
ပြေးသွားတော့၏။ ဇနီးသည်ကြား၍...

“ဘာသံကြီးလဲ” ဟုမေးရာ
လေပြင်းတိုက်သဖြင့် သစ်ပင်ကြီးများ
လှုပ်ယမ်းသည်။ မကြောက်ရန်သာ ပြန်
ပြော၏။

နံနက်မိုးသောက်သောအခါ
ယောက်ျားဖြစ်သူနှင့် ဇနီးသည်တို့သည်
ကလေးငယ်ကို ပွေ့ချီကာ ခရီးဆက်ကြ

တော့သည်။ မိုးရွာပြီးစ နေရောင်ခြည်
မှာ ဝင်းလက်လျက်ရှိနေတော့လည်း
တောစပ်တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ
ရွာသားထမ်းသာသော ဖွတ်တစ်ကောင်
ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုဖွတ်၏ပါးစပ်တွင် မီး
လောင်ဒဏ်ရာများတွေ့ရ၏။ ဒီကောင်
ကြီးဟာ ညတုန်းက ဇရပ်ပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့
ရသော တစ္ဆေသာ ဖြစ်မည်ဟု
ယောက်ျားဖြစ်သူက မှတ်ချက်ချ၏။

အကျဉ်းအကြပ်ထဲတွင် လူက
ဉာဏ်ရည်သာ၍ တစ္ဆေ သူရဲများကို
အနိုင်ယူခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်
ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ လူဟာ စွမ်းရည်
အထက်ဆုံးဆိုထားသည်လည်းရှိသည်။
ဘဝလမ်းခရီးမှာ အစဉ်ဖြောင့်
ဖြူးနေသည် မဟုတ်။ လောကဓံတရား
အရ တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန် အခက်
အခဲ၊ အကြပ်အတည်းတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်
ကြရမှာ ထိုသည်များကို စိတ်တည်
တည်ငြိမ်ငြိမ်၊ ဉာဏ်လွှာသုံးပြီး ကျော်
ဖြတ်မယ်ဆိုရင် အောင်မြင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့
သာကေပဲ မဟုတ်ပါလား။

(နမ့်ခမ်းမြို့ရောက် အမှတ်တရ ရေးဖွဲ့ပါ
သည်။)

K. M အေး (ကျံဟော်)

ဘဝကောင်းကောင်း

ချစ်သူငယ်

စိုးဝင်း (ဝက်လက်)

BURMESE
CLASSIC

အပိုင်း (၁)

ရွှေတောကာလ၏ ကျောက်
အင်း အများအပြား တူးဖော်အောင်မြင်
နေသော တတိယကာလ အနေအထား
အချိန်သမယ။

လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူများနှင့် ငွေထုပ်
ပိုက်ထားသူများ ရွှေတောလောကသို့
အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်လာကြ၏။

ရွှေတော အနေအထား
ကလည်း တစ်နိုင်တစ်ပိုင် လေလံကွက်
ချပေးသော အနေအထားဖြစ်၏။

ပေတစ်ရာ ဟတ်လည်ကို လေ
လံတစ်ကွက် ချပေး၏။ ငွေကြေးတောင့်
တင်းသူများက လေလံလေးငါးကွက်
ဆွဲယူထား၏။

တစ်ကွက်၏ ကုန်ကျမှု
ကလည်း သုံးသောင်းလောက်သာ ကုန်
ကျမှုရှိ၏။ ရွှေတစ်ကျပ်သား ပေါက်ဖျော့
ကလည်း နှစ်သောင်းကျသာ ရှိသေး၏။

အရပ်တကာမှ ရွှေလုပ်သား
ရွှေမှဆိုးများ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ရွှေ
တွင်း ရှာဖွေတူးဖော်ကြ၏။

ရွှေမှဆိုးများ၏ ရှာဖွေတူးဖော်
မှုကြောင့် ကျောက်နှင့်ရွှေ ရောနှောနေ
သော ရွှေကြေးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိလာရ၏။

ရွှေတောအခေါ်အနေဖြင့် ခါး
ကြေးဟုခေါ်၏။ ဒီအချိန်က အတောင်
ခုနစ်ဆယ်လောက်မှ စပြီးတွေ့ရသော
ရွှေပင်မကြောကြီး ခဲပဟန်းကြောကြီး

ကို မတွေ့ရသေး။

အတောင်ခြောက်ဆယ်ထိရှိ
သော ခါးကြေးကိုသာ တူးဖော်ရမှန်း
သာ သိသေး၏။

ရွှေမှဆိုးများ ရှာဖွေအောင်မြင်
နေသော နေရာများကို လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိသူ
နှင့် ငွေကြေးတောင့်တင်းသူများက
လေလံကွက် အမြင့်ဆုံးဆွဲယူလိုက်မှု
ကြောင့် လက်ရှိ ရွှေတွင်းတူးဖော်နေ
သော ရွှေလုပ်သားများက မိမိတို့ ရွှေ
ထွက်ရှိနေသော တွင်းများကို အဆုံးအရှုံး
ခံလိုက်ရ၏။

လေလံဆွဲသူက ရွှေအများဆုံး
ထွက်ရှိသော မူလပိုင်ရှင်ပြန်မပေးတော့
ဘဲ လေလံဆွဲသူက အရန်သင့် ထမင်း
ပိုင်းကို ဝင်ရောက်စားရသလို လွယ်ကူ
သက်သာ အကျိုးအမြတ်ရရှိကြ၏။

ရွှေအသင့်အတင့် ထွက်ရှိသော
ရွှေတွင်းများကိုတော့ နီးစပ်သူကို လုပ်
ပိုင်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီး ရွှေဖြုန်း သုံးပုံတစ်ပုံ
ခွဲယူ၏။

ရွှေတွင်း ရေထွက်လာပါက
ရေစုတ်ထုတ်ရ၏။ ဦးမောင်တင်သည်
ကျောက်ချောင်း ရွှေလုပ်ကွက်ထဲတွင်
လေလံဆွဲယူထားသဖြင့် ရွှေအများဆုံး
ထွက်ရှိသော ရွှေတွင်းသုံးခုလုံးကို ကိုယ်
တိုင်ဦးစီးပြီး ရွှေလုပ်သားများနှင့် လုပ်
တိုင်ပြီး ရွှေအတွက်နည်းသော အင်းများ
ကို သုံးစုတစ်စုနှင့် လုပ်ခွင့်ပေးလိုက်၏။

ဦးမောင်တင် လုပ်ကိုင်နေသော

ရွှေတွင်းသုံးလုံးတွင် ရွှေလုပ်သား နှစ်
ဆယ့်ငါးယောက်ရှိ၏။

ရွှေတွင်းတစ်လုံး ရှစ်ယောက်၊
ကိုးယောက်၊ ဆယ်ယောက် လုပ်ကြရ
၏။ ရွှေတွင်းအမှတ် (၁) တွင် ရွှေလုပ်
သားများ ဆယ်ယောက်ရှိ၏။ မောင်
တရုတ်၊ မောင်ရှမ်း၊ ပေါ်ဌေး၊ တင်သန်း၊
စိန်မြ၊ လှသိန်း၊ ရွှေမောင်၊ ခင်သိန်း၊
တင်ကို၊ မောင်မာတို့ ရွှေလုပ်သား
ဆယ်ယောက်ဖြစ်၏။

ရွှေလုပ်သားများသည် နေ့လည်
စာ ထမင်းစားပြီး အင်းတံပေါ်တွင် ထိုင်
သူထိုင်၊ ကျောဆန့်သူဆန့် နေကြ၏။

“ဒီတစ်ခါ ဖြုန်းကြိတ်ပြီးရင်
ရွာကို ငွေသွားပို့ရဦးမယ်။ အမေနဲ့ညီမ
လေးတို့ ငွေပြတ်နေလောက်ပြီ”

တင်သန်းက ပြောလိုက်၏။
တင်သန်းသည် ရွှေတောကို တက်လာ
ခါစက ရည်မှန်းချက်၊ မျှော်လင့်ချက်
အပြည့်နှင့် ရွှေတောကို ရောက်လာသူ
ဖြစ်၏။

ရွှေတွင်းတူးဖော်လို့ အောင်
လျှင် တံအိုလေးကို အိမ်ကောင်း
ကောင်းဆောက်ပြီး အမေနဲ့ညီမလေး
ကိုလည်း မပူမပင် မကြောင့်မကျထား
မည်ဟု ရည်မှန်းထားခဲ့၏။

ညီမလေးသည် အပျိုအရွယ်
သို့ ရောက်လာသော်လည်း အများနည်း

တူ မဝတ်နိုင်၊ မစားနိုင်ရှာ။

တစ်နေ့တာ ဝမ်းရောအတွက် ကောက်ခိုက်၊ စပါးခိုက်၊ အစိုက်ကောက် သေညှိလယ်လုပ်ငန်း အစားများ လုပ် ကိုင်နေရ၏။

မိခင်ဖြစ်သူက အသက်အရွယ် ကြီးသဖြင့် ဒီးဒီဆောင်မှ ချက်ရေးပြတ် ရေးပင် လုပ်နိုင်တော့၏။

“တင်သန်းတို့ မောင်နှမနှစ် ယောက် ကျွဲရာကျပန်း လုပ်ကိုင်စား သောက်နေရင်းမှ အမေကို အကျိုး အကြောင်း ပြောပြပြီး ရွှေတောတက် လာခြင်းဖြစ်၏။

မိခင်ကြီးဆန္ဒကတော့ ရွာမှာပဲ လုပ်ကိုင်စားသောက် နေစေချင်၏။ အန္တရာယ်များလှသော ရွှေတောကို သွားရောက် မလုပ်ကိုင်စေချင်။

“အမေရာ၊ တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်မဖြစ်တဲ့ စကားပဲရှိသားပဲ။ သားတို့မောင်နှမ လယ်ကူလီတာဝန် တင့် တောင်းတင့်တယ် ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး။ ရွာက ဖိုးခြံ၊ ဖိုးလှ ညီအစ်ကို ရွှေတော တက်ပြီးလုပ်လို့ ရွှေတွေရလာလို့ အခု လည်း နွား၊ မြေယာနဲ့ဖြစ်နေပြီ။ သူတို့ ကလည်း ရွှေတောလိုက်ခဲ့တဲ့ စား သောက်ရေး နေဖို့ထိုင်ဖို့ မပူနဲ့တဲ့။ ရတဲ့ ငွေ စုယူတဲ့”

“မေကတော့ စိတ်ပူပြီး အန္တရာယ်များတာကိုပဲ သိတယ်ကွယ်”

“အမေကလည်း သားအတွက် မပူပါနဲ့။ ရွှေတောလုပ်ရင် ညီမလေး လည်း အခုလို ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရ တော့ဘူးပေါ့”

တင်သန်းသည် မိခင်ဖြစ်သူကို ခွင့်ပြုအောင် အမျိုးမျိုးပြောဆိုပြီး ရွှေ တောတက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဒီရီယာနှင့် ဇွဲကြောင့် တင်သန်းတို့ တူးဖော်သော ရွှေတွင်း ရွှေကြောပေါ်ပြီး ရက်ပိုင်းအလို ခလလဆွဲယူသည့်အကွက်ထဲ ပါသွား မှုကြောင့် ရည်နှင်းချက်ကြီး လွဲချော်သွား ရတော့၏။

ထို့ကြောင့် ယခုလို ဦးအောင် တင် ရွှေလုပ်ကွက်တွင် အစုစားရွှေလုပ် သားအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။ တင်သန်း ရွာမှအမေနှင့် ညီမ လေးတို့အရေး တွေးနေရင်းက ပြော လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“အေးကွာ ဒီတစ်ခါ ဖြန့်ကြီးပြီး လို့ ရွှေရရင် ငါလည်း အိမ်ကို ငွေပို့ပေး ရဦးမယ်”

လှသိန်းက ထိုင်ရာမှပြောလိုက် ၏။

“ကဲဟေ့...အင်းဆင်းကြမယ်” တွင်းဆရာစိန်မြက သတိပေး ဆော်သလိုက်၏။

ရွှေလုပ်သားများသည် အနားယူ နေရာမှထပြီး အင်းထဲဆင်းဖို့ရန် ပြင်ဆင် နေကြ၏။

ဒီတစ်ခါ တင်သန်း လှသိန်း ပေါ်ငွေ၊ ခင်သိန်း တင်ကို ငါးယောက် အင်းထဲဆင်းကြရမည့် အလှည့်ဖြစ်၏။

ရွှေတွင်း အဆင်းအတက်လုပ် ရာတွင် တွင်း၏ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက် တွင် သုံးလေးပေပတ်လည် တွင်းနံရံကို ထွင်းဖောက်ထားသော ခြေနင်းပေါက် လေးများကိုနင်းပြီး ဆင်းရတက်ရ၏။

ဆင်းနေကျ တက်နေကျမို့ အတောင်ခြောက်ဆယ်ကို ဆင်းတဲ့ တက် ဝံ့ကြ၏။

အင်းမဆင်းဘူးသူများအဖို့ တွင် ဘဲပုံပြီးပင် အကြည့်ရဲအောင်ဖြစ်၏။

အင်းထဲ ခြေချော်လက်ချော် ကျသွားပါက သေနိုင်သည်ကများ၏။ ကုသိုလ်ကံကောင်းလှသူသာ ကျိုးပဲ့ရဲ ဖြစ်တာတစ်။

သို့သော် အတောင်ခြောက် ဆယ် အင်းအနက်ထဲ ပြတ်ကျပါက အသက်ရှင်နိုင်စရာ အခွင့်အရေးနည်းလှ ၏။

တင်သန်းသည် အင်းထဲသို့ အရင်ဆင်းလိုက်၏။

ခြေနင်းပေါက် လေးငါးယောက် လောက်အရောက် ခြေနင်းပေါက် ပဲ့ကျ ပြီး ဟန်ချက်ပျက်သွားကာ အင်းနံရံကို ထောက်ထားသောလက်သည် လွတ် သွားပြီး အင်းထဲသို့ ပြတ်ကျသွားသည် နှင့်အတူ...

“ဒုတ်...ဒုန်း...ဘုန်း”

အင်းနဲ့ရဲနဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီး အင်းထဲမှ အောက်ကြမ်းပြင်နှင့် ထိတွေ့သံများကြောင့် ကျယ်လောက်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် အတူ...

“ဟာ...အင်းထဲ တင်သန်း ပြုတ်ကျသွားပြီ။ လုပ်ကြံပါဦး...လာကြပါဦးဦး”

ရွှေတွင်းပေါ်မှ လူများက အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်ကြ၏။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ ရွှေလုပ်သားများ အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး တစ်ရပ်ကွက်လုံး အုတ်အုတ်သံသံ ဆူညံသံ လွှမ်းမိုးသွားပါတော့၏။

အပိုင်း (၂)

ရွှေတွင်းပိုင်ရှင် ဦးမောင်တင်က တင်သန်းအတွက် နာရေးကိစ္စ အားလုံးကို လုပ်ဆောင်ပေးပြီး ရက်လည်ကိုလည်း ကောင်းမွန်စွာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးပြီး ရက်လည်ဆွမ်းကပ်ပေး၏။

တင်သန်း၏ မိခင်ကြီးကိုလည်း ငွေသုံးသိန်း တင်သန်းအတွက် ပေးလိုက်၏။

ရစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် ရွှေတွင်းကို တရော်ကင်ပွန်းရည်များ ပက်ဖြန့်ပြီး အင်းကိုဆင်းကြ၏။

နေခင်းပိုင်း အင်းထဲဆင်းပြီး လုပ်ကိုင်နေစဉ်က တင်သန်းကို သတိ

ရကြသော်လည်း စိုးရွံ့ကြောက်လန့်မှု မရှိသော်လည်း ညပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်နှင့် စိုးရွံ့ကြောက်လန့်လာကြ၏။

အင်းထဲဆင်းရမည့် သူများသည် ငါးယောက်မို့ စိတ်အားတင်းပြီး ဆင်းရန် ပြင်ဆင်လိုက်ကြ၏။

အင်းထဲတွင်လည်း မီးသီးများ ထွန်းထားသောကြောင့် လင်းထိန်ပြီး အင်းကြမ်းပြင်ကို ကောင်းမွန်စွာ မြင်နေရ၏။

တွင်းကြမ်းပြင်အောက်ဘက်တွင် ခေါင်းသားခြောက်တောင်ခန့် အရည်ရှိနေ၏။

တွင်းပေါ်မှ ခေါင်းသားကို မမြင်နိုင်ပေ။ ခေါင်းသားထဲတွင်လည်း မီးသီးထွန်းထား၏။

တွင်းဆရာစိန်မြက အင်းထဲဦးစွာဆင်းလိုက်၏။ လက်တစ်ဖက်က စက်သီးကြီးကို ဆွဲထားပြီး ခြေနင်းပေါက်များကို သိထားပြီးနင်းကာ ဆင်းလိုက်၏။ နောင်လူများကလည်း ရှေ့နောက် ဆင်းလိုက်လာကြ၏။

အင်း (စတု) ကြမ်းပြင်ရောက်သည်နှင့် ခေါင်းသားထဲတွင် ကျောပေးပြီး ရွှေကြောကို တူးနေဟန်ရှိသူကို မီးရောင်အောက်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

စိန်မြ၏ စိတ်ထဲတွင် ဘယ်အခိုက်က လူဆင်းသွားသလဲဟု ဇေဇေဝိ

တွေးထင်နေမိပြီး...

“ဟေ့...ခေါင်းသားထဲ ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။ ထိုစဉ် မိမိကို ကျောပေးထိုင်နေသူသည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့်...

“ဟာ... တင်သန်း”

“တင်သန်း၊ တင်သန်း၊ အင်းထဲအင်းထဲ”

စိန်မြသည် ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်သွားပြီး စကားပင် အထစ်ထစ် အငဲ့ငဲ့ဖြင့် ဗလုံးဗထွေး အော်လိုက်မှုကြောင့် အင်းထဲတွင် ထိတ်လန့်သွားကြပြီး အင်းပေါ်သို့ အလုအယက် တက်ပြေးကြ၏။

စိန်မြသည်လည်း ခြေချော်လက်ချော်ကျမည်ကို သတိမထားနိုင်ဘဲ အင်းပေါ်သို့ တရောသောပါး တက်ပြေးခဲ့ရတော့၏။

အင်းပေါ်မှ လူများက အခြေအနေကို သိလိုက်ပြီး ဆူညံစွာ ပြောဆိုပြီး ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေမှုကြောင့် ဘေးနားမှ အင်းကလူများ စုပုံရောက်လာပြီး လူအုပ်ကြီးဖြစ်သွားသဖြင့် စိန်မြတို့ အကြောက်ပြေသွားသော်လည်း အင်းကို ဆက်မဆင်းရဲတော့သည် သာမက တခြားအင်းဘေးသို့ မီးလင်းသည့် အထိ သွားရောက်နေကြတော့၏။

စိုးဝင့် (ဝက်ထစ်)